

WOENSDAG 10 FEBRUARI 2010

VOORZITTER: GIANNI PITTELLA

Ondervoorzitter

1. Opening van de vergadering

(De vergadering wordt om 8.30 uur geopend)

2. Recente aardbeving in Haïti (ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

3. Situatie in Iran (ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

4. Situatie in Jemen (ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

5. Mensenhandel (ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

6. Resultaten van de Top van Kopenhagen over klimaatverandering (ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

7. Uitvoeringsmaatregelen (artikel 88 van het Reglement): zie notulen

8. Voortgangsverslag 2009 betreffende Kroatië - Voortgangsverslag 2009 betreffende de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië - Voortgangsverslag 2009 betreffende Turkije (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de gecombineerde behandeling van de verklaringen van de Raad en de Commissie over:

– het voortgangsverslag 2009 betreffende Kroatië [2009/2767(RSP)]

– het voortgangsverslag 2009 betreffende de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië [2009/2768(RSP)]

– het voortgangsverslag 2009 betreffende Turkije [2009/2769(RSP)]

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen zou ik nogmaals willen herhalen dat het fungerend voorzitterschap van de Raad zich vastberaden inzet voor de uitbreiding van de Europese Unie. Ons werk in dit verband zal in overeenstemming zijn met de hernieuwde consensus over de uitbreiding die in december 2006 in de Europese Raad werd bereikt, en ook met de conclusies van de Raad van 8 december 2009, die op hun beurt bekrachtigd werden door de Europese Raad.

Zoals wordt benadrukt in de onderhavige resolutie van het Parlement zal dit half jaar van fundamenteel belang zijn voor de onderhandelingen met Kroatië. Die zijn in hun slotfase beland, ofschoon er nog veel werk moet worden verzet om ze tot een goed einde te brengen. We hebben nog moeilijke hoofdstukken voor de boeg, zoals concurrentie, visserij, rechterlijke macht en grondrechten, milieu en buitenlands, veiligheid- en defensiebeleid. Bovendien zullen we sommige hoofdstukken die financiële consequenties hebben voorlopig moeten sluiten.

Er staat ons dus nog heel wat te doen. De nieuwe commissaris, de heer Štefan Füle, die vroeger collega van me was toen ik minister van Europese Zaken was – en ik zou hem hier welkom willen heten en willen gelukwensen met zijn benoeming – zal zijn handen vol hebben aan de kwestie van de uitbreiding met Kroatië, want wij willen volgende week al een eerste intergouvernementele conferentie houden op ministerieel niveau om de hoofdstukken visserij en milieu te openen. Dit zijn twee bijzonder belangrijke hoofdstukken die, zoals u zich kunt voorstellen, enorm veel werk en inzet zullen vergen.

Staat u mij toe u te herinneren aan de conclusies inzake Kroatië die de Raad heeft vastgesteld in de maand december. Ofschoon dit Parlement op de hoogte is van die conclusies zou ik toch een aantal punten willen beklemtonen. De Raad heeft Kroatië gelukgewenst met de belangrijke inspanningen die het zich in de loop van het vorig jaar getroost heeft, en met de vooruitgang die in algemene zin bereikt is. In zijn conclusies refereerde de Raad ook aan een reeks financiële maatregelen voor de toetredingsonderhandelingen met Kroatië en hij wees erop dat de onderhandelingen hun slotfase hadden bereikt.

Voorts heeft de Raad beklemtoond dat Kroatië op basis van de reeds gemaakte vorderingen tevens voortgang zou moeten maken op andere belangrijke gebieden, zoals het gerechtelijk stelsel, de overheidsorganen en de bestrijding van corruptie en georganiseerde misdaad. Ook moet het de rechten waarborgen van de mensen die tot minderheden behoren, met inbegrip van het recht op terugkeer van vluchtelingen en de vervolging van oorlogsmisdaden, om op deze terreinen een overtuigende staat van dienst op te bouwen.

De Raad heeft tevens kennis genomen van de samenwerking van Kroatië met het Internationaal Straftribunaal voor voormalig Joegoslavië, ofschoon hij het wel noodzakelijk vond die samenwerking uit te diepen. Wij denken dat we onze doelstellingen op dit gebied kunnen verwezenlijken.

Verder zijn we natuurlijk ook blij met de ondertekening van de arbitrageovereenkomst over het grensgeschil tussen Kroatië en Slovenië. Die overeenkomst is op 4 november van het vorig jaar in Stockholm ondertekend en het Kroatische parlement heeft haar op 20 november geratificeerd. De Raad heeft Kroatië aangespoord van deze vooruitgang gebruik te maken om alle hangende bilaterale problemen op te lossen, met name de grensgeschillen.

De Raad is ook verheugd dat in december – dus iets meer dan een maand geleden – een werkgroep werd opgericht voor de opstelling van het ontwerp-toetredingsverdrag van Kroatië. Tenslotte zal de uitvoering van het herziene toetredingspartnerschap van groot belang zijn om de eventuele opnemings in de Europese Unie voor te bereiden.

Daar wij een gecombineerd debat voeren over Kroatië, de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië en Turkije, zou ik willen zeggen dat de Westelijke Balkan een van de prioriteiten is van de Europese Unie. De stabiliteit van deze regio is voor ons van vitaal belang. Dit jaar, 2010, zullen we kunnen zien dat er verschillende mijlpalen in de overgang van deze regio bereikt worden: voortgang met betrekking tot de aanvragen tot toetreding – die hier zo juist al ter sprake zijn gekomen – een nieuwe stimulans voor het netwerk van stabilisatie- en associatieovereenkomsten, nauwere regionale samenwerking en voortgang op het gebied van visumliberalisering.

We weten dat het perspectief van toetreding tot de Unie – het zogenaamde Europees perspectief van de Westelijke Balkan – de voornaamste katalysator is voor stabiliteit en hervorming in deze landen. Het gaat inderdaad om een perspectief, een reëel perspectief, maar niet om een vanzelfsprekend recht.

Wat de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië betreft wil ik allereerst een beeld geven van de algemene situatie van dat land. Ik zal me daarbij baseren op de resolutie van het Europees Parlement, waarvan de heer Zoran Thaler rapporteur is. In deze resolutie wordt heel goed weergegeven hoe dynamisch de situatie is, hoeveel mogelijkheden de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië heeft. Daarin worden de vele uitdagingen benadrukt waarmee het land geconfronteerd wordt: de hoge mate van niet-naleving van de wetgeving, de corruptie, de follow-up van de aanbevelingen van de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa en het Bureau voor Democratische Instellingen en Mensenrechten, de toewijzing van middelen voor een doeltreffende decentralisering, de toegang tot justitie, een grotere deelname van vrouwen aan de politiek, de steun aan organisaties uit het maatschappelijk middenveld, aanhoudend hoge werkloosheidscijfers, milieuproblemen, enzovoorts.

In de resolutie wordt er nadrukkelijk op gewezen hoe belangrijk het is een tijdschema te hebben voor de opening van de onderhandelingen, en ook hoe belangrijk het is dat er een gemeenschappelijke wens is om zo snel mogelijk een aanvaardbare oplossing te vinden voor de kwestie van de naam van het land die, zoals bekend, aanleiding is tot het huidige geschil met Griekenland.

Ik zou een aantal opmerkingen willen maken over kwesties die verband houden met bepaalde ontwikkelingen die u in uw resolutie aan de orde stelt, zoals bijvoorbeeld de gemeenteraadsverkiezingen van maart en april – de OVSE was van mening dat die in overeenstemming waren met de vastgestelde normen – en de zesde Stabilisatie- en Associatieraad van juli 2009, die we hebben afgesloten en waaruit is gebleken dat het land daadwerkelijk de verplichtingen was nagekomen die het was aangegaan in die overeenkomst. De Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië is zich blijven inzetten voor haar betrekkingen met de Europese Unie,

reden waarom de Europese Commissie van oordeel was dat het land daadwerkelijk vooruitgang heeft geboekt en heeft aanbevolen een begin te maken met de toetredingsonderhandelingen.

In zijn conclusies van december vorig jaar erkende de Raad deze voortgang waar de Commissie op doelde, en hij besloot om de kwestie weer op te pakken in de loop van de volgende maanden. Zoals u weet, heeft het Europees Parlement kennis genomen van die conclusies van de Raad van 8 december 2009.

Overigens is op 19 december, overeenkomstig het Schengensysteem, de visumliberalisering voor burgers afkomstig uit de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië van kracht geworden.

Dan is er nog een aantal concrete punten met betrekking tot de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië die vermeld moeten worden: de kwestie van de interetnische verhoudingen, de meningsverschillen tussen de Slavische inwoners van Macedonië over de "oudheid" van het land, of de verschillende gezichtspunten inzake de wijze waarop de betrekkingen met de buurlanden moeten worden onderhouden. Al deze onderwerpen komen aan de orde in de verschillende paragrafen van de resolutie van dit Parlement.

Om kort te gaan zou ik willen zeggen dat een aantal zaken speciale aandacht verdient, afgezien van het aannemen en uitvoeren van wetten. Er zijn ook kwesties die vallen onder het kaderakkoord van Ohrid, andere zijn van zuiver nationale aard en weer andere houden verband met de buurlanden van Macedonië.

In de Europese instellingen zijn wij van mening dat de toekomst van de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië nauw verband houdt met zijn plaats binnen de Europese Unie, en dat dit streven gestalte dient te krijgen in de vorm van een volwaardige nationale integratie aan de hand van hetgeen in Ohrid is overeengekomen. Dat is wat de Europese Unie denkt en zal blijven denken.

Ten slotte zou ik van de gelegenheid gebruik willen maken om de stand van zaken in de onderhandelingen met Turkije nader te bekijken, en om de plannen van het Spaanse voorzitterschap met betrekking tot deze belangrijke uitbreidingskwestie te presenteren.

Het is belangrijk – dat wil ik meteen al zeggen – dat we de onderhandelingen met Turkije voortzetten, dat we dit proces gaande houden. Op basis van het werk van vorige voorzittersschappen hopen wij iedereen te overtuigen van de noodzaak om zoveel mogelijk vooruitgang te bereiken in dit proces.

De onderhandelingen zijn in een fase gekomen die je iets gecompliceerder of iets problematischer zou kunnen noemen, waarin Turkije zijn inspanningen moet verdubbelen om aan de gestelde voorwaarden te voldoen. We hebben in de onderhandelingen een aantal hoofdstukken voor de boeg die in technisch opzicht niet gemakkelijk zijn. Van belang is echter – en dat wil ik ook van meet af aan gezegd hebben – dat Turkije voortgang maakt met de hervormingen in verband met de Europese Unie.

Op het ogenblik is, zoals de nieuwe commissaris heel goed weet, het technisch werk gericht op een viertal onderhandelingshoofdstukken: overheidsopdrachten, concurrentie, voedselveiligheid, veterinaire en fytosanitaire beleid, en sociaal en werkgelegenheidsbeleid. Van belang is ook – dat moeten we onderstrepen – het energiehoofdstuk dat extra relevant is geworden na de sluiting van de Nabucco-overeenkomst.

Op zijn laatste plenaire vergadering heeft het Parlement gedebatteerd over Turkije, en met name over de democratisering in dat land. Er is een tegenstelling tussen enerzijds dat proces van democratisch initiatief, zoals de Turkse regering het noemt, en anderzijds een aantal verontrustende beslissingen, zoals de recente beslissing van het constitutioneel hof inzake het verbod op een politieke partij, dat hier ook genoemd is en dat een bijzonder gevoelige kwestie is.

Daarom zijn, ondanks de gemaakte voortgang, meer inspanningen vereist om ervoor te zorgen dat Turkije op een aantal terreinen geheel voldoet aan de criteria van Kopenhagen. Ik noem de vrijheid van meningsuiting, de persvrijheid, de volledige godsdienstvrijheid voor alle geloofsgemeenschappen, de eerbiediging van de eigendomsrechten, de vakbondsrechten en de rechten van de mensen die tot minderheden behoren, het civiel toezicht op de strijdkrachten, de rechten van vrouwen en kinderen en de maatregelen ter bestrijding van discriminatie en ter bevordering van gendergelijkheid. Dit komt duidelijk tot uitdrukking in zowel de resolutie van het Parlement als de conclusies van de Raad van 8 december.

Dan zou ik nog enkele andere aspecten van de conclusies van de Raad willen noemen. Zo heeft de Raad nadrukkelijk gewezen op de noodzaak dat Turkije zich er duidelijk toe verplicht goede nabuurschapsbetrekkingen te onderhouden en conflicten op vreedzame wijze te beslechten, overeenkomstig het Handvest van de Verenigde Naties, waarbij het zo nodig een beroep kan doen op het Internationaal Gerechtshof. In dit verband heeft de Unie er tijdens bilaterale bijeenkomsten met Turkije op aan gedrongen

dat Turkije ieder risico, iedere bron van wrijving of ieder optreden dat de betrekkingen van goed nabuurschap en een vreedzame oplossing van conflicten zou kunnen schaden, vermijdt.

De Raad heeft ook tot zijn spijt geconstateerd dat Turkije nog niet heeft voldaan aan het aanvullend protocol bij de associatieovereenkomst, het zogenaamde Protocol van Ankara, en dat het nog onvoldoende voortgang heeft gemaakt met het normaliseren van de betrekkingen met de Republiek Cyprus.

In het eerste halfjaar van 2010 zullen wij in de Associatieraad en in het Associatiecomité met Turkije de balans kunnen opmaken van de voortgang van onze betrekkingen. Het zal een goede gelegenheid zijn om belangrijke problemen onder de loep te nemen, zoals de politieke criteria, de vorderingen in de aanpassing van het intern recht en de toepassing van het *acquis*.

Dan is er ook een reeks bijeenkomsten gepland voor de politiek dialoog op ministerieel niveau tussen politieke leiders, die ons de gelegenheid zullen geven om onze betrekkingen te analyseren in hun brede internationale context. In dat verband hoopt de Raad eveneens dat Turkije steun zal geven aan de lopende onderhandelingen in het kader van de Verenigde Naties over de eerder genoemde kwestie, namelijk het probleem van Cyprus, overeenkomstig de relevante resoluties van de VN-Veiligheidsraad en in overeenstemming met de beginselen waarop de Unie gebaseerd is.

Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik zal met genoeg kennis nemen van uw standpunten. Ook zal ik ingaan op uw opmerkingen en uw vragen beantwoorden.

De Voorzitter. - Ik geef nu het woord aan commissaris Füle. Ik wil hem tevens feliciteren omdat dit zijn eerste dag in functie is.

Štefan Füle, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ten eerste ben ik zeer verheugd dat mijn allereerste officiële optreden sinds het aanvaarden van mijn ambt enkele uren geleden hier in het Europees Parlement plaatsvindt. Ik vind het ook een geweldige samenloop van omstandigheden dat het allereerste debat dat in dit Parlement met de nieuwe Commissie wordt gevoerd, over uitbreiding gaat. Ten derde ben ik erg blij dat het Europees Parlement zijn sterke steun voor uitbreiding heeft uitgesproken in drie verslagen.

De resoluties bewijzen dat het Europees Parlement gehecht is aan de toetredingsperspectieven van Kroatië, de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië en Turkije. Zij zijn een duidelijk signaal dat uitbreiding een topprioriteit van het Europees Parlement blijft, en samen met mijn collega's zal ik mijn uiterste best doen om dit succesverhaal voort te zetten. Ik ben zeer verheugd dat mijn vriend, staatssecretaris López Garrido, zojuist namens de Raad en zijn voorzitterschap de volledige steun voor dit proces heeft bevestigd.

Voor wat Kroatië betreft heb ik waardering voor het eerlijke en evenwichtige verslag van het Parlement en wil ik de heer Hannes Swoboda, de rapporteur, hiermee feliciteren. In het verslag wordt de vooruitgang benadrukt die door Kroatië is gemaakt bij het streven naar eerbiediging van de toetredingscriteria, maar worden tegelijkertijd de inspanningen genoemd die nog steeds nodig zijn voor het afronden van de onderhandelingen. Uw verslag versterkt zo de boodschappen en ondersteunt het door de Commissie verrichte werk. Ik wil hier onderstrepen dat het nog steeds mogelijk is de onderhandelingen in 2010 af te ronden, mits Kroatië vorderingen maakt bij het streven naar de eerbiediging van alle resterende criteria. De bal is duidelijk op de helft van Kroatië.

Kroatië heeft de afgelopen jaren een lange weg afgelegd maar moet nog steeds belangrijke problemen aanpakken. Hier zijn we het met elkaar eens over de beoordeling. Kroatië moet zich met name richten op de verdere hervorming van zijn rechterlijke macht en openbaar bestuur, de strijd tegen corruptie en georganiseerde misdaad, het respecteren van de rechten van minderheden, inclusief de terugkeer van vluchtelingen, en op de vervolging van oorlogsmisdaden en een volledige medewerking met het Internationaal Straftribunaal voor het voormalige Joegoslavië.

De recente ontwikkelingen bij het bestrijden van corruptie hebben ons bemoedigd. We hopen dat het onderzoek naar wandaden tot concrete resultaten leidt. Voor wat de medewerking met het ICTY betreft, die een basisvereiste is, heeft hoofdaanklager Brammertz bevestigd dat er nog steeds geen volledige medewerking is. Maar hij noemde wel recente positieve stappen, zoals het opzetten van een task force die de onderzoeksinspanningen moet intensiveren. Ik hoop dat het werk van de task force spoedig tot concrete resultaten zal leiden. Tot slot heeft de arbitrageovereenkomst van november 2009 tussen Slovenië en Kroatië over het bilaterale grensgeschil een nieuwe impuls gegeven aan het onderhandelingsproces, en ik vertrouw erop dat Kroatië deze impuls zal aangrijpen door zijn inspanningen voor het oplossen van de resterende hangende kwesties te intensiveren.

Wat de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië betreft was 2009 een goed jaar voor het hervormingsproces. Dankzij de politieke consensus tussen alle grote politieke krachten kon het land aanzienlijke vooruitgang maken op belangrijke gebieden. Het heeft visumliberalisering bereikt en de Commissie kan de opening van de toetredingsonderhandelingen aanbevelen. Het verheugt mij dat er een sterke consensus is tussen het Parlement en de Commissie over het feit dat de toetredingsonderhandelingen moeten beginnen. Dit komt tot uitdrukking in het constructieve en vooruitziende verslag van de heer Thaler. Nu staat het land voor de uitdaging de vaart in het hervormingsproces erin te houden.

Hoewel het land heeft voldaan aan de politieke criteria, moet er nog steeds veel werk worden verricht. Een gemeenschappelijke visie op de toekomst en een effectieve politieke dialoog tussen de politieke krachten zijn van essentieel belang om vooruitgang te waarborgen. Met name zijn nog steeds inspanningen vereist om de Ohrid-kaderovereenkomst volledig uit te voeren en de interetnische betrekkingen te verbeteren, de rechtsstaat en een onafhankelijke rechterlijke macht te waarborgen en om corruptiezaken op hoog niveau met succes te vervolgen.

De economische crisis heeft het land niet onberoerd gelaten. Helaas kende het land al een van de hoogste werkloosheidspercentages van Europa. Nu is er meer dan ooit behoefte aan een verstandig macro-economisch beheer en maatregelen voor een actieve arbeidsmarkt om de werkloosheid binnen de perken te houden en vervolgens te verlagen.

Ik ben er net als u van overtuigd dat de opening van de toetredingsonderhandelingen van groot belang is om de vaart in de hervormingen erin te houden. Net zo belangrijk is echter dat daarmee het Europees perspectief voor de bredere regio zal worden versterkt. Dit is daarom in het strategisch belang van de Europese Unie, en dit is de boodschap die ik aan de lidstaten en aan het land zal doorgeven zodat het proces wordt voortgezet.

Voor wat Turkije betreft, wil ik uw rapporteur, mevrouw Oomen-Ruijten, bedanken voor haar niet nalatende inspanningen om een eerlijke en evenwichtige benadering in haar verslag over Turkije tot stand te brengen. De Commissie blijft gehecht aan het toetredingsproces met Turkije, omdat dit proces een sterke stimulans is voor politieke en economische hervormingen.

Het werken aan de politieke criteria blijft uiterst belangrijk, met name voor wat de fundamentele vrijheden betreft. In het afgelopen jaar zijn enkele historische hervormingen doorgevoerd. Sommigen daarvan waren enkele jaren geleden nog welhaast ondenkbaar. Afgelopen week werd het veiligheidsprotocol op grond waarvan het leger zonder toestemming kon ingrijpen bij veiligheidsdreigingen, nietig verklaard. Dit is een historische prestatie in de civiel-militaire betrekkingen. We zullen het vervolg van deze toenadering nauwgezet volgen. Veelbelovend zijn eveneens de indiening van een ontwerpwet inzake de oprichting van een onafhankelijk mensenrechteninstituut en de langverwachte anticorruptiestrategie, die in principe op 21 januari jongstleden door de Turkse regering is aangenomen.

We blijven de democratische openstelling steunen die door de regering op gang is gebracht. Het welslagen van dit initiatief vereist de deelname en steun van alle politieke partijen en alle segmenten van de maatschappij. De Commissie is echter bezorgd over het besluit van het constitutioneel hof om de pro-Koerdische partij in het parlement, de DTP, op te heffen. We betreuren eveneens de aanhoudingen die eind december plaatsvonden in het zuidoosten. We veroordelen de terroristische aanslagen die tegelijkertijd plaatsvonden. Geen van deze ontwikkelingen is echt bevorderlijk voor een succesvolle implementatie van de democratische openstelling.

Hannes Swoboda, auteur. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, allereerst zou ik de Raad en de commissaris hartelijk willen bedanken voor hun verklaringen, met name over Kroatië. Daaruit blijkt dat zowel de Raad als de Commissie dit proces zo snel mogelijk willen afsluiten. Ik ben het met de commissaris ook eens dat de onderhandelingen met voldoende goede wil en met de juiste beleidskeuzes tegenover Kroatië nog dit jaar kunnen worden afgesloten. Het is echter natuurlijk primair aan Kroatië om de nodige stappen te zetten.

Ik zou op één punt heel duidelijk willen wijzen: juist in de afgelopen tijd heeft Kroatië veel vooruitgang geboekt, met name in verband met corruptie. Het heeft bewezen dat niemand boven de wet staat en dat de strijd tegen corruptie voor iedereen geldt. Dat is een belangrijk signaal. Kroatië is er ook in geslaagd om een overeenkomst met Slovenië te sluiten, en heeft die in het parlement ook vrij snel geratificeerd. Dat toont wel aan dat men absoluut bereid is om samen de nodige maatregelen te nemen. Ik hoop dat dit ook in Slovenië binnenkort gebeurt. Ik ben er van overtuigd dat de Sloveense regering volledig achter deze overeenkomst staat, en ik hoop dat de binnenlandse politieke problemen snel kunnen worden opgelost, zodat deze tekst daadwerkelijk kan worden geratificeerd.

Toch is er nog heel wat werk aan de winkel. Er is al gezegd dat de strijd tegen corruptie een belangrijk punt is, en dat gaat niet van vandaag op morgen. In dat verband moeten er nog heel wat vragen worden beantwoord. Ik ben er echter vast van overtuigd dat de regering en de bevoegde instanties bereid zijn om deze strijd zonder politieke bemoeienis voort te zetten.

Dan is er nog de kwestie van de justitiële hervorming: het gaat namelijk niet alleen om de strijd tegen corruptie, maar ook om allerlei andere zaken, zoals de opleiding van rechters. Kroatië moet nog een aantal stappen zetten om de rechterlijke macht te moderniseren, en ik hoop dat dit binnenkort gebeurt.

Ik wil ook ingaan op de samenwerking met het Internationaal Straftribunaal voor voormalig Joegoslavië (ICTY). De heer Füle heeft de situatie nauwkeurig en correct beschreven. De heer Brammertz heeft in de vergadering van onze Commissie buitenlandse zaken bevestigd dat er in dat verband heel veel wordt gedaan. Er wordt nog gezocht naar een aantal documenten voor het proces tegen generaal Gotovina, maar de heer Brammertz heeft zelf moeten vaststellen dat hij niet weet of die documenten nog wel bestaan. Misschien zijn ze al vernietigd, en misschien hebben ze niet eens allemaal bestaan. Ik hoop desondanks dat Kroatië al het nodige in het werk zal stellen. Ik hoop dat de task force die de commissaris heeft genoemd, veel steun krijgt, ook van deskundigen uit andere landen. Daarmee willen wij echter niet vooruitlopen op de feiten. Dit betekent niet automatisch dat we het licht op groen zetten voor de aspiraties van Kroatië maar ik denk wel dat er op dit vlak heel veel vooruitgang is geboekt. Ik hoop dat in de komende weken of maanden de laatste details nog aan het licht zullen komen, om de heer Brammertz ervan te overtuigen dat het land volledig meewerkt.

Er is ook al veel gebeurd in verband met de terugkeer van vluchtelingen, respectievelijk intern ontheemden. Er zijn nog een aantal detailproblemen die niet zo makkelijk op te lossen zijn. Wanneer mensen bijvoorbeeld zijn gevlucht uit huizen die niet hun eigendom waren, die ze huurden, zoals gesubsidieerde woningen, die in het vroegere Joegoslavië nog gebruikelijk waren, is het moeilijk om de terugkeer dusdanig te organiseren dat deze mensen weer een woning krijgen. Veel mensen willen in principe wel terugkeren, maar dan komen ze in regio's terecht waar de werkloosheid toch al hoog is, en daar komt dan nog de economische crisis bij. Dan is het wel begrijpelijk dat ze toch niet in grote getale terugkeren.

In zoverre hebben we dus heel veel vooruitgang geboekt. Ik ben er van overtuigd dat de huidige regering ook de laatste stappen nog zal zetten, en hoop natuurlijk dat de oppositie dat ook zal doen. Het is namelijk heel belangrijk, en dat is in het recente verleden ook in Kroatië toch telkens weer gebleken, dat we Europese vraagstukken samen aanpakken. Een ruime meerderheid moet achter het aanpakken van de problemen staan, en ondanks alle meningsverschillen heel duidelijk zeggen: onze weg leidt naar Europa, en wel zo snel mogelijk!

(Applaus)

Zoran Thaler, auteur. – (SL) 2009 was een goed jaar voor de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië als kandidaat-lidstaat. Dat bevestigen de Commissie van de Europese Unie en beide voorzitterschappen, het Zweedse en het Spaanse, en dat heb ook ik in mijn ontwerpverslag bevestigd.

De autoriteiten in Skopje hebben de belangrijkste prioriteiten van het partnerschap voor toetreding, de zogenaamde benchmarks, behandeld en vervuld. Ten tweede was FYROM het eerste land in de regio dat aan alle voorwaarden voor visumliberalisering voldeed. Dit was reeds in juli vorig jaar het geval en het visumvrije stelsel is op 19 december in werking getreden. Het land heeft zijn grensgeschil met Kosovo opgelost en werkt succesvol samen in regionale initiatieven, zoals CEFTA en het Zuidoost-Europese samenwerkingsproces. Het werkt goed samen met het Internationale Straftribunaal voor voormalig Joegoslavië in Den Haag. Vorige week heeft het parlement de resolutie over Srebrenica goedgekeurd.

Wat willen we in dit Parlement bereiken met deze resolutie en met mijn verslag over de vooruitgang van FYROM? We willen vooral helpen. We willen FYROM helpen om de weg van stabiliteit naar de Europese Unie in te slaan. We moeten ons ervan bewust zijn dat het de enige voormalige Joegoslavische republiek is die erin slaagde de oorlogen van Milošević te vermijden.

Ten tweede willen we onze lidstaat Griekenland helpen en zo de hele Europese Unie. We moeten beseffen dat een land alleen wel vaart als zijn buurlanden wel varen. Dat is een empirisch feit dat kan worden bewezen. Daarom roep ik onze vrienden in Griekenland op om samen met de regering in Skopje dat probleem op te lossen en zijn aanpak met betrekking tot de noordzijde van zijn grens te versoepelen. Laat Griekenland een ware, eerlijke en ruimdenkende leider, mentor en sponsor van de Balkan zijn. Dat heeft de huidige Balkan nodig.

In dat opzicht zou ik graag Agenda 2014 willen verwelkomen, een initiatief dat de nieuwe Griekse regering van de heer Papandreu heeft opgestart. Proficiat met dit initiatief! Ik steun Griekenland. Laten we alles doen om dat doel te bereiken. Laten we onze solidariteit tonen, zowel met Griekenland, onze lidstaat, als met FYROM. Solidariteit moet wederzijds zijn.

We moeten weten dat de Balkan als een fietstocht is. Zolang het beweegt, vooruitgaat, is alles min of meer in orde. Maar wanneer het stopt, wanneer er iets blokkeert, wanneer het in een impasse terechtkomt, vallen we, vallen we allemaal. Dat betekent het einde van vrede, stabiliteit, veiligheid en sociale cohesie.

Tot slot wil ik graag nog dit benadrukken: FYROM is al sinds 2005 kandidaat-lidstaat. We moeten ons allemaal bewust zijn van de gevolgen van wat we beslissen – en van wat we niet beslissen. Telkens wanneer ik in Skopje ben, vertel ik hun dat zij de verantwoordelijkheid hebben om een oplossing met hun buurland Griekenland te vinden.

Laten we daarom ook van hieruit de autoriteiten in Skopje, Athene en Sofia oproepen, net als het Spaanse voorzitterschap, commissaris Füle, de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, mevrouw Ashton, en het Parlement om alles in het werk stellen en, eenieder volgens zijn eigen bevoegdheden, te helpen bij de oplossing van dit probleem. Hiermee zullen we een andere, betere Balkan bereiken dan we de voorbije 20 jaar hebben gezien.

Ria Oomen-Ruijten, auteur. – Laat mij beginnen met een hartelijk welkom uit te spreken aan commissaris Füle. Proficiat met uw benoeming en ik kijk oprecht uit naar een goede samenwerking.

Voorzitter, ik bedank graag alle collega's die het met hun constructieve bijdrage aan het verslag mogelijk hebben gemaakt dat wij elkaar op de meeste punten hebben kunnen vinden. En ik zeg nogmaals dat het mijn doel als rapporteur voor dit Parlement is om ons een duidelijke, gebalanceerde en coherente boodschap te laten uitdragen. Dat kan naar mijn gevoel alleen met een brede meerderheid die wij samen zoeken.

Voorzitter, ik heb in feite drie boodschappen aan Turkije. Allereerst, en daar begint ook het verslag mee, het open debat, de grondwet en de handhaving van de wetgeving. Ik begin met dat open debat, de *democratic opening*. Heel objectief verwelkomen wij dat brede debat dat de Turkse regering vorig jaar op gang bracht, waar het gaat over de rechten van de Koerden, de alevi's, de rol van het leger, etc.

Voorzitter, de uitspraak van het constitutioneel hof in december jongstleden maakte echter dat er weer terreuraanslagen waren. Er was een golf van arrestaties van DTP-leden en er zijn nog steeds dreigende arresten van parlementsleden. Het open en positieve debat dat er sinds de zomer was lijkt daarmee voortijdig tot een einde te komen. En natuurlijk, Voorzitter, als volksvertegenwoordiger heb ik respect voor uitspraken van het recht, maar ik begrijp wel dat het constitutionele hof over het verbod op partijen ook gezegd heeft: ga nu voortvarend aan de gang met de aanbeveling van de Raad van Europa en de Venetië-commissie. Dus doe dat, vraag ik aan Turkije, zorg dat dit soort ongelukken niet meer gebeuren.

Voorzitter, dat brengt mij tot een andere uitspraak van het hof, en wel de annulering van de wet op de beperking van de jurisdictie van de militaire rechtbank. Die uitspraak kunnen wij als parlementariërs niet bekritisieren, maar het geeft wel eens te meer aan dat de basis van die uitspraken, de grondwet, niet deugt, in die zin dat - en ik moet mij voorzichtig uitdrukken - die in elk geval aanleiding geeft tot deze uitspraak. Dat is de reden dat wij met zijn allen nogmaals zeggen: kom nu snel met een grondwetsherziening, want dat alleen brengt de echte hervormingen die zo nodig zijn voor die modernisering van de Turkse samenleving, naderbij.

Voorzitter, een derde en ook fundamenteel punt is de implementatie en de handhaving van wetgeving die is aangenomen. Met name op het gebied van vrouwenrechten, godsdienstvrijheid, mishandeling van verdachten moeten die vastgelegde standaarden ook in heel Turkije worden aangehouden. Voorzitter, dus voor die handhaving vraag ik extra aandacht.

Wat betreft de amendementen. Cyprus, ik heb met de schaduwrapporteurs gezocht naar een duidelijk en breed gedragen compromis. Turkije moet weten dat het aanvullend protocol, dat is zo afgesproken, zonder vertraging geaccepteerd moet worden. In paragraaf 34 heb ik alle partijen opgeroepen om ervoor te zorgen dat er een oplossing komt voor de deling van Cyprus. Ik vraag dan ook in paragraaf 34 specifiek aan Turkije om positieve signalen.

Voorzitter, in een nieuwe paragraaf 48 onderstrepen wij de inzet van beide leiders om de moed te hebben om snel te komen met een oplossing voor het eiland, dat is absoluut nodig. En tegen Marije Cornelissen zeg

ik: het is wellicht wat overbodig, maar jouw amendement over het geweld tegen vrouwen zal zoals beloofd ook door de EVP-Fractie worden ondersteund.

Voorzitter, tot slot herhaal ik nogmaals dat het ook dit jaar mijn doel is om met dit verslag een hele duidelijke boodschap af te geven die kritisch is, maar wel evenwichtig. En ik denk dat wanneer wij dat met een grote meerderheid aanvaarden, wij dan ook voor Turkije een goede oplossing vinden in het moderniseren en het welvarend maken van dat land voor alle burgers.

Bernd Posselt, *namens de PPE-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, het is wel duidelijk wat we van de Raad en de Commissie verwachten: we verwachten dat de onderhandelingen met Kroatië nog dit jaar worden afgesloten, en dat ze met Macedonië nog dit jaar worden geopend. Dat betekent ook dat we erkennen dat het beleid inzake minderheden in beide landen beter is dan in veel lidstaten van de Europese Unie, en dat in beide landen alle minderheden en volksgroepen in de regering vertegenwoordigd zijn. Ook de kwestie van de terugkeer van ontheemden, mijnheer de commissaris, is in Kroatië zo goed geregeld dat dit andere staten tot voorbeeld kan dienen, als ik dat mag zeggen. Daarom wil ik in alle duidelijkheid zeggen dat we deze landen natuurlijk wel kunnen vertellen dat ze nog meer moeten doen, maar het is echt niet redelijk om te beweren dat Kroatië nu aan zet is. Kroatië heeft de grensovereenkomst geratificeerd, en ik wil me aansluiten bij de heer Swoboda, die een beroep op het Sloveense parlement heeft gedaan om dit nu ook te doen. De Raad heeft drie hoofdstukken in de onderhandelingen nog niet geopend. Ik doe een beroep op de Spaanse vertegenwoordigers van de Raad om dit nog onder het Spaanse voorzitterschap te doen. Dan kan Kroatië de onderhandelingen nog dit jaar afsluiten, wanneer het fair wordt beoordeeld.

Macedonië is geblokkeerd vanwege de naamskwestie, en dat is rampzalig. Ook bij deze kwestie is echter niet alleen Macedonië aan zet, maar ook een lidstaat van de EU, die verantwoordelijk is voor deze door het internationale recht niet gedekte blokkade. Ik zou in alle duidelijkheid willen zeggen dat wij als EU wel geloofwaardig moeten blijven. Dat betekent dat we weliswaar eisen mogen stellen aan anderen, maar dat we ons ook aan onze eigen maatstaf moeten laten meten. Anders verspelen we onze geloofwaardigheid. Volgens mij is het essentieel ernaar te streven dat we na de lange en moeizame weg nog dit jaar in dit Parlement over Kroatië kunnen stemmen. Dan kunnen ook de waarnemers komen, zoals we indertijd blij waren met de komst van de waarnemers uit Tsjechië, Slovenië en Hongarije. Ik hoop dat er in dat land al volgend jaar, of het jaar daarna, Europese verkiezingen plaats kunnen vinden en tussen ons dan collega's uit Kroatië zitten, die de weg vrijmaken voor de toetreding van andere landen in Zuidoost-Europa, en primair van Macedonië.

Kristian Vigenin, *namens de S&D-Fractie*. – (BG) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Füle, ook ik wil u graag gelukwensen met uw benoeming als nieuw lid van de Europese Commissie en zeggen dat het in feite een belangrijk teken kan zijn dat juist op deze dag het eerste debat in dit Parlement met de nieuwe Commissie over uitbreiding gaat.

Eigenlijk hoeven we niet te herhalen dat uitbreiding een van de meest succesvolle beleidsterreinen van de Europese Unie is gebleken. Ik wens u heel veel succes. Ons Parlement zal zijn uiterste best doen u op dit beleidsterrein te steunen, omdat wij allen hier in het Europees Parlement de grootste voorstanders zijn van de uitbreiding van dit gebied van veiligheid, welvaart en burgerrechten dat de Europese Unie is.

In dit opzicht denk ik dat in de verklaringen van de drie rapporteurs duidelijk de nadruk wordt gelegd op het belangrijke werk dat door de Commissie buitenlandse zaken en door de rapporteurs persoonlijk is gedaan. Ik wil hen daarmee complimenteren en zeggen dat de drie verslagen die we vandaag behandelen door een overgrote meerderheid in de Commissie buitenlandse zaken zijn goedgekeurd. Ik denk dat dit ook vandaag het geval zal zijn.

Ik wil benadrukken dat wij – hoewel het algemene debat onze boodschap waarschijnlijk enigermate zal afzwakken – onze verslagen willen gebruiken om de drie landen het zeer duidelijke signaal te geven dat we ons blijven inzetten voor dit proces, maar dat er onontkoombare vraagstukken zijn waarvoor de drie landen actie moeten ondernemen. Deze vraagstukken houden voornamelijk verband met het feit dat het Europees Parlement zijn ogen niet kan en wil sluiten voor een hele reeks problemen bij het voldoen aan de criteria van Kopenhagen waarin sprake is van de bescherming van de grondrechten, van mediavrijheid en de vrijheid van vereniging alsmede van de bescherming van de rechten van minderheden, goede nabuurschapsbetrekkingen, enzovoort.

Ik wil graag nog even kort ingaan op drie zaken die in mijn ogen van essentieel belang zijn bij de toetreding van de drie landen vorderingen te maken. Allereerst is duidelijk dat voor Kroatië de weg naar het lidmaatschap al open ligt. De overeenkomst die met Slovenië is bereikt, is van groot belang, maar we dringen aan op een

zo spoedig mogelijke ratificatie ervan, zodat de gelegenheid wordt geboden de onderhandelingen met Kroatië aan het einde van dit jaar af te ronden.

Wat Macedonië betreft: we hopen dat de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië de nodige flexibiliteit zal tonen. Ook hopen we dat de nieuwe Griekse regering een oplossing zal vinden voor de naamkwestie, zodat Macedonië nog dit jaar een datum kan ontvangen voor de opening van de onderhandelingen.

Ten aanzien van Turkije is het onmogelijk voorbij te gaan aan de kwestie-Cyprus. Pas als op dit punt vorderingen worden gemaakt, kan Turkije hopen op werkelijke vooruitgang in het proces van integratie.

Ivo Vajgl, namens de ALDE-Fractie. – (SL) Met de resolutie over Kroatië die het Parlement hier vandaag aanneemt, erkennen we dat dit land vooruitgang heeft geboekt bij het vervullen van de criteria voor toetreding tot de Europese Unie. Het heeft vooruitgang gemaakt bij de hervormingen van zijn democratisch bestel en de aanpassing van zijn wetgeving aan de eisen van het *acquis*. Daarmee staat Kroatië aan de top van de lijst met landen die vooruitzicht hebben op volledig lidmaatschap van de Europese Unie. Daarmee wordt ook de mogelijkheid geboden om de onderhandelingen nog dit jaar af te sluiten, zoals we ook in dit verslag hebben vermeld.

We zijn verheugd vast te kunnen stellen dat de nieuwe Kroatische eerste minister, mevrouw Kosor, succesvol en snel aan het werk is gegaan op de gebieden waarop tot nu toe de meeste vertraging was ontstaan: de strijd tegen corruptie en georganiseerde misdaad, de implementatie van een programma voor administratieve hervormingen, de aanpak van oorlogsmisdaden, de wettelijke of grondwettelijke bescherming van etnische en andere minderheden.

Met de ondertekening van de arbitrageovereenkomst over de grens met zijn buurland Slovenië heeft de nieuwe Kroatische regering niet alleen een hinderpaal in het onderhandelingsproces uit de weg geruimd, maar ook het pad voor de oplossing van andere open vragen geëffend. Het is belangrijk dat Kroatië ook de aanpak van de grensgeschillen met andere buurlanden voortzet en dat de onderhandelingen daarover worden gevoerd volgens de beginselen *bona fide* en *pacta sunt servanda*.

Ik wil er ook op wijzen dat de resolutie die werd opgesteld onder de uitstekende leiding van mijn collega en rapporteur, Hannes Swoboda, op een objectieve en positieve manier de nadruk legt op de problemen waarvoor Kroatië nog veel werk moet verzetten. Ik noem er slechts enkele: de samenwerking met het Internationaal Straftribunaal in Den Haag, inspanningen in de strijd tegen corruptie, herstructurering van de economie en de financiën en meer engagement en oprechtheid bij het wegwerken van de obstakels voor de terugkeer van de Servische bevolking. Kroatië is ook hun vaderland.

De positieve verslagen over de vooruitgang van Kroatië en FYROM moeten ook gezien worden als een duidelijk signaal dat de Europese Unie openstaat voor uitbreiding met alle landen van de Westelijke Balkan. Zij zijn een bevestiging van de verbintenissen die we jegens deze landen, inclusief Turkije, op ons hebben genomen zodra ze aan alle vereiste criteria voldoen. Dat hangt echter vooral van henzelf af. Tot slot wens ik veel succes aan onze nieuwe commissaris, de heer Füle. Ik ben ervan overtuigd dat hij zijn taken uitstekend zal vervullen.

Franziska Katharina Brantner, namens de Verts/ALE-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, namens de Verts/ALE-Fractie wil ik eerst de heer Füle als commissaris hartelijk welkom heten in dit Parlement. We zijn blij met u samen te mogen werken en zien uit naar onze toekomstige samenwerking. Ik wil ook de heer Swoboda bedanken voor de goede samenwerking bij het verslag over Kroatië. Ik ben van mening dat er een goede samenwerking was in dit proces en wil mijn collega's hiervoor bedanken.

Ik wil hier alleen maar zeggen dat wij dit debat liever en bloc hadden gevoerd, zodat alle drie de landen 's ochtends, maar als afzonderlijke punten, zouden zijn besproken. Wij denken dat dit zinvoller zou zijn geweest dan alle drie de landen tezamen te nemen, maar dat is een opmerking ter zijde.

(DE) De Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie pleit voor een snelle toetreding van Kroatië, en daarom stellen we met genoegen vast dat dit land snel vooruitgang heeft geboekt. De snelle toetreding van Kroatië zou in verband met het veiligheidsbeleid een belangrijk signaal zijn voor de hele Westelijke Balkan. Het zou betekenen dat de belofte over de toetreding van de hele Westelijke Balkan, die de Europese staatshoofden en regeringsleiders in Thessaloniki hebben gedaan, nog steeds geldig is. Deze geloofwaardige en nog steeds geldige belofte is voor alle landen in de regio een enorme stimulans om vergaande hervormingen door te voeren en hun landen veiliger, stabiel en welvarender te maken.

In verband met Kroatië in het algemeen moeten we er natuurlijk ook nog op wijzen dat de overheid sterker en transparanter moet worden. Daarbij moeten er nieuwe wetten worden uitgevaardigd, maar vooral moeten die door de overheidsinstanties worden uitgevoerd. In dat opzicht wil onze fractie nog meer resultaten zien. Wij zijn van mening dat de consequente uitvoering van nieuwe wetten en richtlijnen de enige manier is om het probleem van de corruptie en de georganiseerde misdaad aan te pakken. Hetzelfde geldt voor de rechterlijke macht en het desbetreffende hoofdstuk, dat bijzonder belangrijk is, en waarover nog moet worden onderhandeld. Wat de Kroatische regering heeft aangekondigd is juist, en ook belangrijk, maar nu moet men de daad bij het woord voegen, en de situatie in de rechtbanken concreet verbeteren. Ook in dit opzicht pleiten wij voor meer transparantie en minder politieke beïnvloeding.

Daarom hebben we vier amendementen ingediend, en daarvoor zou ik wat reclame willen maken. Het eerste gaat over de strijd tegen corruptie. In dat verband willen wij met name de bouwsector en de stedenbouw noemen, omdat daar grote overheidsopdrachten worden verstrekt.

Ten tweede willen wij dat in paragraaf 19 wordt gewezen op het feit dat de situatie van homo's en lesbiennes niet tevredenstellend is. Regelmatig worden personen uit deze minderheden aangevallen. We hebben van de Kroatische regering intussen bewijzen ontvangen dat bepaalde gevallen nu worden onderzocht. Dat is goed nieuws en we moedigen de Kroatische instanties aan om door te gaan met de toepassing van de antidiscriminatiewet.

Een laatste punt: wat ontbreekt is een visie op een nieuw energiebeleid voor Kroatië. Daarom vragen we u ons amendement 7 te steunen. We hopen dat Kroatië binnenkort kan toetreden.

Charles Tannock, *namens de ECR-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de ECR-Fractie is voorstander van uitbreiding van de Europese Unie. We zien niet alleen aanzienlijke voordelen in een grotere interne markt maar – in tegenstelling tot enkele leden van dit Parlement – streven wij ook naar een verdunning van de federalistische ambitie in het hart van de Europese Unie. De kandidaten moeten echter worden onderworpen aan de rigoureuze en veeleisende normen die zijn neergelegd in de criteria van Kopenhagen.

We staan daarom volledig achter de grondige benadering die de Commissie volgt bij de voorbereiding van de kandidaten op lidmaatschap en achter haar bereidheid om lessen te leren uit vorige uitbreidingen, met name uit de meest recente uitbreiding met Bulgarije en Roemenië, toen er nog problemen hangend waren op het gebied van georganiseerde misdaad en corruptie. Kroatië is, samen met IJsland – indien dit land goedgekeurd wordt als kandidaat – ongetwijfeld het verst gevorderd om toe te treden tot de Europese Unie, en de toetreding van dit land zal de Westelijke Balkan helpen stabiliseren. We erkennen dat er nog steeds een grensgeschil met Slovenië is, maar we vinden dat bilaterale geschillen het lidmaatschap van Kroatië niet mogen vertragen. Italië hield Slovenië tenslotte ook niet tegen, ondanks grens- en minderheidsgeschillen op het tijdstip van toetreding.

Zoals ook duidelijk blijkt uit het verslag van de Commissie, heeft Kroatië substantiële vooruitgang geboekt bij het voldoen aan de onderhandelingscriteria, en de inzet van het land om te voldoen aan de verwachtingen van de EU blijft groot. Ook Macedonië is nu weer volledig op schema wat lidmaatschap betreft en we verwelkomen het feit dat dit land samen met Servië en Montenegro visumliberalisering heeft gekregen. We ondersteunen nu de onmiddellijke oproepen aan de Raad om opening van de onderhandelingen over lidmaatschap van Macedonië toe te staan.

De ECR-Fractie is van mening dat het welhaast komische naamsgeschil met Griekenland verstandig en snel moet worden opgelost. President Ivanov heeft geholpen om een impuls te geven aan de EU-ambities van Macedonië, en we hopen dat zijn verzoek om een ontmoeting met de onlangs herkozen president van Griekenland wordt beantwoord in de geest van vriendschap en goede nabuurbetrekkingen. Ondertussen blijft de aanvraag tot lidmaatschap van Turkije problematisch, niet in de laatste plaats wegens de mensenrechten. De recente afschuwwekkende zaak van een tienermeisje dat levend werd begraven omdat ze met jongens had gepraat, is alleen maar munitie voor degenen die zeggen dat er voor Turkije geen plaats is in de Europese Unie. Het feit dat Turkije Cyprus niet erkent of de Ankara-protocollen niet uitvoert en dat het de ratificatie van het Verdrag tot hervatting van de betrekkingen met Armenië blijft uitstellen, is reden tot teleurstelling.

Tot slot wil ik, als permanent rapporteur van het Parlement voor Montenegro, hieraan toevoegen dat dit land naar mijn mening – en ik heb het onlangs nog bezocht – goed op weg is naar de kandidaatsstatus, en ik hoop dat het dit zo snel mogelijk zal krijgen.

Als laatste wil ook ik van de gelegenheid gebruikmaken om namens mijn fractie, de ECR-Fractie, commissaris Füle te feliciteren met zijn benoeming gisteren. Mijn fractie zal volledig met hem samenwerken aan de moeilijke taken die ons wachten.

Takis Hadjigeorgiou, *namens de GUE/NGL-Fractie.* – (EL) Waarde collega's wij willen van meet af aan onderstrepen dat wij voor toetreding van Turkije zijn. Dat menen wij oprecht en wij geloven daarin. Toetreding is noodzakelijk eerst en vooral voor het Turkse volk, voor de waarborging van de rechten van alle minderheden, voor de verlaging van de drempel om gekozen te worden in het parlement en voor de waarborging van de arbeidsrechten zoals het recht op staking en collectieve arbeidsovereenkomsten.

Er zijn enkele vaagstukken die Turkije moet aanpakken. Zo moet het een politieke oplossing vinden voor het vraagstuk van de Koerden, het moet de genocide op de Armeniërs erkennen, de betrekkingen met zijn buurlanden normaliseren en de bezetting van Cyprus opheffen. Het is hoogstnoodzakelijk dat Turkije – zoals ook de Raad beklemtoont – zich onverwijd, volledig en zonder enige discriminatie conformeert aan het aanvullend protocol bij de Overeenkomst van Ankara.

Turkije legt het internationaal recht naast zich neer en belemmert op die manier Cyprus in de uitoefening van zijn soevereine rechten in de exclusieve economische zone. Daarom zijn wij het niet eens met het standpunt dat het energiehoofdstuk geopend moet worden.

Tot slot wil ik nog verwijzen naar de intentie van sommigen om te stemmen voor een amendement dat alle betrokken partijen oproept om bij te dragen aan de oplossing van de kwestie-Cyprus. Natuurlijk zullen wij allen daaraan bijdragen, collega's, maar betekent deze oproep niet dat alle partijen dezelfde verantwoordelijkheid krijgen toegeschoven, dat veroveraar en slachtoffer voor even verantwoordelijk worden gehouden? Als wij een oplossing willen voor de kwestie-Cyprus moeten wij de verantwoordelijkheden van Turkije onderstrepen. Dan moeten wij duidelijke taal spreken tegen Turkije. Nogmaals – en ik sluit hiermee af – wij geven steun aan toetreding van Turkije maar niet aan toetreding van de Europese Unie tot Turkije.

Bastiaan Belder, *namens de EFD-Fractie.* – Op het gevaar af de Turkse diplomatie opnieuw te ontstemmen - zie haar reactie op tal van EP-amendementen - dring ik er bij Raad en Commissie op aan de volgende vijf zaken aan de orde te stellen bij de komende onderhandelingen met de Turkse autoriteiten:

1. Het verlenen van rechtspersoonlijkheid aan alle religieuze gemeenschappen in het land, de elementaire voorwaarde voor de realisatie van vrijheid van godsdienst in Turkije.
2. Onmiddellijke beëindiging van de publieke haatcampagne tegen Turkse christenen onder de dekmantel van toekenning van het dubbel negatief geladen begrip "missionaire activiteiten" aan schoolboeken, lokale media, alsof Turkse christenen per definitie subversief, staatsondermijnend zouden zijn.
3. Onmiddellijke beëindiging van de opvallende discriminatie van niet-islamitische minderheden bij de vervulling van hoge civiele en militaire posten in het Turkse overheidsapparaat.
4. Effectieve overheidsmaatregelen tegen het groeiende antisemitisme in het publieke leven in Turkije. Een Turkse wetenschapper sprak onlangs over een vergiftigd klimaat. Ik ben blij dat er nog zo'n open klimaat is dat zo'n wetenschapper dat openlijk erkent. Dus effectieve overheidsmaatregelen tegen het groeiende antisemitisme in het publieke leven in Turkije, waarbij met name premier Erdoğan het voortouw dient te nemen.
5. Tenslotte een strikte afstemming van de betrekkingen met de Islamitische Republiek Iran op het transatlantische beleid inzake Teheran, het controversiële nucleaire programma. Turkije moet kleur bekennen: waar staat het in het steeds urgentere vraagstuk van het atomaire programma van Teheran? Als NAVO-bondgenoot en toetreders tot de Europese Unie moet Turkije hier kleur bekennen, positie kiezen.

Raad en Commissie, neem de criteria van Kopenhagen serieus voornoemde urgente punten van kritiek op Turkije en, mijnheer de commissaris, nogmaals van harte gelukgewenst met uw aantreden. Ik zie uit naar een constructief overleg en heb er ook alle vertrouwen in dat u de criteria van Kopenhagen serieus neemt en dat wij zo kunnen werken aan een modernisering van Turkije, een land dat ik ook wil respecteren.

Barry Madlener (NI). - Mijnheer Füle, welkom in deze zaal. Voorzitter, de Partij voor de Vrijheid, mijn partij, heeft ervoor gekozen onafhankelijk te opereren in dit Parlement en in dit geval hebben wij uitstekend samen kunnen werken met de EFD-Fractie en met collega Messerschmidt, waarvoor ik hen hartelijk bedank.

Voorzitter, allereerst wil ik zeggen dat de PVV niet voor uitbreiding is, niet met Kroatië, niet met Macedonië, maar al zeker niet met Turkije. De bezetting van Cyprus door Turkije is illegaal, dat vinden wij allemaal in deze zaal, en toch gaan wij verder met Turkije zonder dit echt aan de kaak te stellen; wij leggen het land geen of nauwelijks sancties op. Ik vind dat echt zwak en daarom heb ik een amendement ingediend dat de bezetting veroordeelt en Turkije gelast de troepen terug te trekken uit Cyprus, en wel meteen. Dus ik hoop dat u dat steunt.

Verder staat de persvrijheid in Turkije zwaar onder druk. Toen ik daar op bezoek was is de pers zelfs weggestuurd. Dat moeten wij scherp veroordelen, vandaar mijn amendement nr. 16.

Dan Iran, dames en heren, een schurkenstaat: Ahmadinejad, een islamitische dictatuur pleegt terreur onder de eigen bevolking, wil Israël van de kaart vegen, zegt dat ook openlijk, werkt aan lange afstandsrametten, doet regelmatig raketproeven en is gisteren begonnen met het verrijken van uranium, geschikt voor kernwapens. Dames en heren, hier kunnen wij toch alleen maar onze afschuw over uitspreken; Turkije, dat wil toetreden en het Iraanse regime zijn grote vriend noemt, moeten wij hier scherp veroordelen, vandaar mijn amendement 17, ik reken op uw steun.

Dan de onderhandelingen met Turkije. Turkije dat Iran zijn vriend noemt, dat Cyprus bezet, dat christenen onderdrukt, dat vrouwenrechten schendt, lid is van de OIC, de sjaria die de mensenrechten beperkt en de islamitische cultuur heeft, dat kan nooit toetreden. Dat moeten wij niet doen, vandaar mijn amendementen 18 en 19, strekkende tot het stopzetten van de toetredingsonderhandelingen. Ik hoop dan ook dat u mijn amendementen zult steunen.

Eduard Kukan (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik Zoran Thaler feliciteren met dit verslag en hem en alle andere collega's bedanken voor hun zeer constructieve werk bij het opstellen van deze ontwerp-resolutie. Hartelijk welkom, commissaris Füle, en veel succes bij uw toekomstige werk.

De Fractie van de Europese Volkspartij is van mening dat FYROM het afgelopen jaar veel positieve ontwikkelingen heeft doorgemaakt. De vooruitgang die het land heeft gemaakt bij het voldoen aan de meeste criteria voor het openen van toetredingsonderhandelingen met de EU is inderdaad aanzienlijk en opmerkelijk. Het feit dat de Commissie heeft aanbevolen onderhandelingen met FYROM te openen moet worden gezien als een duidelijke boodschap dat dit land op het juiste spoor zit.

Het Parlement moet daarom standvastig achter deze aanbeveling staan en met de aanneming van deze resolutie een positief signaal geven aan het land en zelfs de hele regio. Ik hoop dat de Europese Raad het besluit van de Commissie en de oproep die in deze resolutie is vervat, zal bevestigen en zonder verder oponthoud, in de nabije toekomst, groen licht zal geven voor onderhandelingen met FYROM. Ik geloof ook dat in afwachting daarvan de onderhandelingen over de naamskwestie vooruit zullen gaan en de betrekkingen met buurlanden zullen verbeteren.

FYROM moet de uitdaging aangaan en laten zien dat het bereid is om te voldoen aan alle Kopenhagencriteria, op basis waarvan zijn ambities om lid van de EU te worden, moeten worden beoordeeld.

Raimon Obiols (S&D). – (ES) Naar mijn idee is het onderhavige verslag over de voortgang van Turkije met het oog op toetreding tot de Unie een positief verslag. Het is eerlijk en niet zonder kritische opmerkingen maar het is ook evenwichtig en daarmee wil ik de rapporteur, mevrouw Oomen-Ruijten, gelukwensen.

Natuurlijk zou onze fractie een aantal punten meer hebben benadrukt. We zijn er echter in geslaagd tijdens de onderhandelingen een brede consensus te bereiken omdat we vinden dat het verslag in dit Parlement op maximale steun moet kunnen rekenen.

In dat opzicht moet de boodschap helder zijn. Het moet een positieve boodschap zijn, een blijk van goede wil die tegelijkertijd echter ook getuigt van striktheid om het onderhandelingsproces en de hervormingen voor de modernisering en democratisering in Turkije te kunnen stimuleren. In dat opzicht moeten we heel helder zijn: we moeten de fase van traagheid en vaagheden in de onderhandelingen definitief achter ons laten.

Volgens opiniepeilingen is de steun voor toetreding tot de Europese Unie onder de Turkse bevolking aan het afbrokkelen, en die zienswijze van de burgers moet veranderen. Dat kan alleen bereikt worden door ervoor te zorgen dat de onderhandelingen en hervormingen worden voortgezet, dat de Europese Unie laat zien dat ze consistent is ten opzichte van de gemaakte afspraken, en dat zij tegelijkertijd vermijdt tegenstrijdige signalen af te geven die leiden tot onzekerheid. Uiteraard moet Turkije daarnaast ook op overtuigende wijze voortgang maken met de hervormingen.

We staan voor de keus om ofwel te blijven steken in een vicieuze cirkel van verdeeldheid, confrontatie en wantrouwen, of de draad weer op te pakken van serieuze, doelgerichte maar ondubbelzinnige onderhandelingen.

Als dit verslag alleen al een bescheiden bijdrage levert aan de voortgang op dit terrein, mogen we naar mijn idee tevreden zijn.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, als voorzitter van de delegatie zou ik allereerst Zoran Thaler willen feliciteren met zijn evenwichtige verslag. Skopje heeft hervormingen doorgevoerd en is op weg naar de Europese Unie. Wij vinden dat een goede zaak en zijn er blij om. De visumliberalisering was misschien wel het duidelijkste en meest zichtbare teken, een mijlpaal in de samenwerking. Dit doel kon alleen maar worden bereikt door een nauwe samenwerking tussen de lidstaten van de EU. Dat leidt tot openheid, uitwisseling en samenwerking.

We mogen echter niet vergeten dat het land vier jaar geleden al het statuut van toetredingskandidaat heeft gekregen. Sindsdien vragen we ons keer op keer af wanneer het nu eindelijk zo ver is. Ik doe op alle betrokkenen een beroep: het conflict over de naam, dat het breekpunt is, moet worden opgelost! We moeten profiteren van het elan dat in december is ontstaan door het besluit van de Raad en van de nieuwe Griekse regering, maar het zakt iedere dag een beetje verder weg! Ik doe een beroep op de betrokkenen: wanneer we nu voorrang geven aan andere onderwerpen, zoals de financiële crisis, wordt de doelstelling van de toetreding al meer op de lange baan geschoven. Dat kan niet in ons belang zijn. Daarom moeten we hieraan blijven werken.

Marije Cornelissen (Verts/ALE). – Het afgelopen halfjaar heb ik iedere kans aangegrepen om naar de Balkan en Turkije toe te gaan om met mensen daar te spreken. Het is geweldig om te zien wat daar allemaal gebeurt met uitzicht op toetreding. Grote politieke doorbraken, maar ook vooral hele praktische veranderingen waarbij mensen die er wonen baat hebben.

In Montenegro wordt bijvoorbeeld eindelijk het bestaan van homoseksualiteit erkend; in Turkije is het de "blijf van mijn lijf"-huizen eindelijk gelukt om goede afspraken te maken met de politie, om maar twee voorbeelden te noemen. Wij mogen enthousiast zijn over wat er gebeurt en wat er goed gaat, maar wij moeten daarnaast heel helder zijn over wat er nog moet gebeuren.

Dit Europees Parlement en ook de lidstaten moeten op de criteria die wij aan het begin van het proces hebben gesteld blijven hameren. Maar wij moeten voorkomen dat de kracht van het toetredingsproces wordt verzwakt door extra blokkades op te werpen.

Om even *in te zoomen* op Macedonië: wij zijn het er allemaal over eens dat het bilaterale probleem over de naam opgelost moet worden. Wij zijn het er ook allemaal over eens dat de EU daarbij alle mogelijke steun moet bieden. Bilaterale problemen mogen op zichzelf geen obstakel zijn voor het proces van toetreding. Dat geldt voor Macedonië, maar dat geldt natuurlijk net zo goed voor Kroatië, Servië, Turkije, Kosovo en IJsland. Voor de mensen die daar wonen is het uitzicht op toetreding te belangrijk om in gijzeling te worden gehouden voor de oplossing van een bilateraal conflict.

Ik vraag u dan ook om vóór ons amendement 4 te stemmen strekkende tot inlassing van een nieuwe paragraaf 30 bis in het verslag over Macedonië. En ik vraag u om bij deze drie verslagen goed voor ogen te houden hoe ontzettend belangrijk het proces van toetreding is.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, in de eerste plaats wil ik u, mijnheer Füle, gelukwensen met uw verkiezing voor deze functie. Ik ben er zeker van dat wij vruchtbaar en effectief zullen samenwerken ten voordele van een verdere uitbreiding van de Europese Unie. Ik ben er zeker van dat u het onderhandelingsproces van de Europese Unie met Kroatië voor het einde van dit jaar zult afronden. Ik ben er zeker van dat u binnenkort ook met het onderhandelingsproces met Macedonië zult beginnen. Ik hoop dat dit ook dit jaar zal zijn.

In deze toespraak wil ik de uitzonderlijke rol van Kroatië als toekomstig lid van de Europese Unie benadrukken, met name gezien de verdediging van onze gemeenschappelijke waarden en de veiligheid op ons werelddeel. Wij waarderen het dat Kroatische eenheden als onderdeel van de NAVO aanwezig zijn in Kosovo en in Afghanistan. Ongeveer driehonderd Kroatische soldaten, diplomaten en politiemensen nemen ook deel aan ISAF-operaties in drie Afghaanse gebieden. In verscheidene NAVO-missies heeft onze nieuwe bondgenoot onze strijd tegen het terrorisme moedig ondersteund. Ik ben er zeker van dat het Kroatische lidmaatschap

van de Europese Unie zal bijdragen tot duurzame stabiliteit in een deel van Europa dat nog maar enkele jaren geleden een wreed conflict en etnische zuivering kende.

Als Kroatië alle hervormingen voltooit, kan het de onderhandelingen met de Europese Unie voor het einde van dit jaar afronden. Dat is een goede doelstelling en ik roep iedereen op deze inspanningen te ondersteunen. Wij zouden het moeten waarderen dat Zagreb tal van hervormingen heeft doorgevoerd, met name aangaande het rechtssysteem en het openbaar bestuur en ook wat betreft de bestrijding van corruptie en georganiseerde misdaad. Kroatië opnemen in de familie van lidstaten van de Europese Unie past in onze strategie om een continent van democratie en welvaart op te bouwen. Dit Balkanland bewijst dat de uitbreiding van de Europese Unie een krachtige stimulans is voor politieke en economische hervormingen in landen die lid willen worden. Laten we daar ook aan denken als we naar onze oostelijke buur, Oekraïne, kijken.

Niki Tzavela (EFD). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, het multidimensioneel buitenlands beleid van Turkije veroorzaakt verwarring in zowel de internationale gemeenschap als het seculiere deel van de Turkse samenleving. Waar gaat Turkije naar toe? Gaat Turkije de kant uit van een multiculturele samenleving of van een panislamitische staat?

Ik wil ook kort herinneren aan zijn politiek gedrag jegens Iran, aan de onaanvaardbare diplomatieke taal tegen Israël, het conflict met Egypte aan de grens met Gaza en aan het recente besluit van de Turkse regering om inreisvisa voor zeven Arabische landen af te schaffen. Het is bekend dat in veel van deze landen extremistische islamitische organisaties actief zijn, waarvan de leden gemakkelijk Europa en het Westen kunnen bereiken. Met name het vraagstuk van de afschaffing van de visumplicht was een ware provocatie aan het adres van de seculiere staat van Turkije.

Als er uiteindelijk sancties zullen worden opgelegd aan Iran dan zal de houding van Turkije in de VN-Veiligheidsraad van doorslaggevend belang zijn en zal duidelijk worden welke weg het moderne Turkije zal volgen, en dan zullen wij ook in deze zaal anders over Turkije praten.

Philip Claeys (NI). – De publieke opinie in Europa is om begrijpelijke redenen gekant tegen de toetreding van het niet-Europese en islamitische Turkije. De belofte van de vorige Commissie was dat de onderhandelingen met Turkije zouden worden stilgelegd, mocht blijken dat Turkije tekortschiet in zijn democratische verplichtingen en de onderhandelingen zouden gelijke tred moeten houden met het hervormingsproces in Turkije. Geen van die beloften werd nagekomen.

Integendeel, er werden keer op keer nieuwe hoofdstukken geopend, terwijl in Turkije eerder achteruitgang dan vooruitgang wordt geboekt. Politieke partijen worden verboden, Koerdische burgemeesters worden gearresteerd, christenen zijn het slachtoffer van intimidatie, geweld en administratieve tegenwerking. Kritische schrijvers en academici moeten onderduiken. En dan zwijg ik nog over verschijnselen als gedwongen huwelijken en zogenaamde eremoorden.

Welke *deadline* geeft de Commissie aan Turkije om alle lidstaten van de Europese Unie te erkennen? Wanneer zal Turkije het Ankara-protocol moeten respecteren? Wanneer wordt er een einde gemaakt aan de illegale militaire bezetting van Cyprus.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, net als overige collega's zou ik de heer Füle willen gelukwensen met zijn ambtsaanvaarding. Ook zou ik de wens willen uitspreken dat de uitmuntende indruk die hij gemaakt heeft tijdens zijn verschijning voor de Commissie buitenlandse zaken tijdens zijn mandaat zal worden bevestigd, met name op dit gevoelige gebied van de uitbreiding.

Dan zou ik nu iets willen zeggen over Turkije, maar niet alvorens de rapporteur, mevrouw Oomen-Ruijten geluk te hebben gewenst met het uitstekende resultaat dat zij in de Commissie buitenlandse zaken bereikt heeft.

Haar verslag, dat betrekking heeft op de jaren 2008 en 2009, maakt de dingen niet mooier of lelijker. Het beklemtoont de inspanningen die Turkije onderneemt om te voldoen aan de voorwaarden en criteria van Kopenhagen.

Naar mijn mening moeten die inspanningen echter worden gezien in de context en in de politieke omstandigheden van het land: de gematigd islamitische regering van de heer Erdogan duurt al zeven jaar en heeft verkiezingen in het vooruitzicht, in juli 2011; het land is zeer onrustig als gevolg van de gevallen "operatie voorhamer" en van de afschaffing, in zekere zin, van het Emasya-Protocol, waarmee grote bevoegdheden werden overgedragen aan de militairen, en vooral als gevolg van de uitspraak waarmee de activiteiten van de Partij voor een Democratische Samenleving in Turkije aan banden werden gelegd.

Die hele context betekent, commissaris, dat we het geval Turkije met grote omzichtigheid moeten benaderen. Turkije dient te voldoen aan de voorwaarden en de vereisten van de criteria van Kopenhagen, en vanzelfsprekend dient het zich te houden aan het Protocol van Ankara. Het is echter duidelijk, commissaris, dat in deze context en onder deze omstandigheden elk verkeerd signaal bijzonder ernstige gevolgen kan hebben voor de veiligheid van de Europese Unie, in het bijzonder wanneer de regerende partij niet beschikt over het drie vijfde deel van de stemmen in het parlement dat nodig is voor wijziging van de grondwet. Zo'n signaal, commissaris, zou werkelijk kunnen leiden tot ernstige onrust in een land dat al instabiel is en dat een strategische bondgenoot is van het Westen, in het kader van het Atlantisch Bondgenootschap.

We moeten dus uiterst omzichtig te werk gaan in het onderhandelingsproces om geen vergissingen te begaan.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, eerst wil ik in het openbaar mijn felicitaties aan het adres van commissaris Füle herhalen. We hebben u op uw eerste werkdag al vroeg op de ochtend opgeroepen en ik denk dat dit niet de laatste keer zal zijn.

In Turkije is er aanzienlijke scepsis onder het publiek over de vraag of de EU zich aan haar belofte zal houden. U bent echter ook geconfronteerd met scepsis in sommige delen van ons publiek, binnen de EU, en daarom stelt zich voor u, commissaris, de uitdaging om eerlijk en objectief te zijn. Daarmee win je vertrouwen bij het publiek. Maar het is ook uw taak om te pleiten voor uitbreiding, om het sceptische publiek te overtuigen, en onze fractie zal u daarbij steunen.

Voor wat Turkije betreft, blijft de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten vóór toetreding, vóór hervorming. In het voortgangsverslag van de Commissie staat dat de hervormingsinspanningen zijn hervat maar moeten worden geïntensiveerd. Daar zijn wij het mee eens. Daarom wil ik bij dit eerste verslag van de vijfjarige termijn van dit Parlement mijn openingsopmerkingen richten op de vraag hoe we als Parlement moeten omgaan met Turkije. De rapporteur wil ik zeggen dat ik respect heb voor haar oprechte streven naar consensus in dit Parlement en ik dank haar voor haar samenwerking. Ik hoop dat zij in de komende jaren eerst de instemming van de fracties zal proberen te verkrijgen alvorens in de plenaire vergadering amendementen in te dienen op in de commissie overeengekomen compromissen, want onze verschillen zijn klein.

Maar de echte test van uw rapporteurschap en voor dit Parlement zal zijn als wij heel ons gewicht in de schaal moeten leggen om ervoor te zorgen dat jaar na jaar gestaag vooruitgang wordt geboekt bij het begeleiden van Turkije naar toetreding. Dat vereist leiderschap, zowel hier als in het land.

De Cypriotische collega's wil ik zeggen dat we begrip hebben voor hun pijn van onrechtvaardigheid. In onze fractie hebben we geprobeerd om u volledig te betrekken bij onze consensus, maar we zijn vastbesloten om op dit cruciale moment naar standpunten te streven die de verzoeningsinspanningen ondersteunen, opdat recht wordt gedaan aan beide gemeenschappen en niet vooruit wordt gelopen op de uitkomst ten voordele van deze of gene partij.

Tegen de anderen in dit Parlement wil ik zeggen dat er opbouwende kritiek op Turkije nodig is. Zelf zijn we kritische vrienden, maar tot degenen die in dit debat een standpunt tegen Turkije innemen, zeggen we: u bent in de minderheid; er zijn er wel erg veel onder u die zich laten leiden door religieuze intolerantie ten opzichte van de islam en die eigen politiek voordeel proberen te halen door bewust valse angst over immigratie te creëren. Deze argumenten zijn walgelijk en weerzinwekkend, en dat bent u ook.

Tot slot wil ik de meerderheid van dit Parlement die de toetreding van Turkije wil, zeggen dat we onze wil keer op keer moeten herhalen. De schelle stem van de degenen die toetreding afwijzen mag ons geluid niet overstemmen. We verwachten dat onze Turkse collega's doorgaan met de pijnlijke verandering van hun maatschappij met alle zwaarwegende gevolgen van dien voor hun binnenlandse politiek.

Deze hervormingen zijn op zich al goed maar degenen onder ons in dit Parlement die zeggen dat ze toetreding wensen, wil ik zeggen dat we er wel voor moeten zorgen dat de pijn de moeite waard is. Dat betekent dat wij zelf moeten doen wat we zeggen, dat we de hoofdstukken openen en sluiten uitgaande van de merites, dat de beloften van de Raad worden ingelost en wijzelf in goed vertrouwen handelen.

Norica Nicolai (ALDE). – (RO) Ik ga het nu alleen hebben over Macedonië, omdat ik wil benadrukken dat het verslag gewag maakt van vooruitgang in de situatie in Macedonië en steun geeft aan een politiek besluit over de opening van onderhandelingen met dit land.

Ik ga het niet hebben over de evenwichtigheid van het verslag en de manier waarop het in detail de positieve en negatieve factoren beschrijft waarmee het land te maken heeft.

Ik wil twee dingen benadrukken. De exitpolls en opiniepeilingen in Macedonië onderstrepen dat dit land een van de meest 'Euro-optimistische' landen in de regio is. Ik denk dat steun van de bevolking een voorwaarde is voor het slagen van het onderhandelingsproces. Ten tweede denk ik dat Griekenland, als lidstaat van de Europese Unie, de Europese modellen voor verzoening met het verleden moet begrijpen en al het mogelijke moet doen om ervoor te zorgen dat het geschil over de naam van Macedonië geen belemmering vormt voor de voortgang van dit land in de richting van Europa, want elke andere houding is in strijd met de geest en bestemming van Europa.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik commissaris Füle feliciteren en welkom heten.

De twaalfde hoorzitting in het proces tegen de vermeende moordenaars van Hrant Dink heeft maandag in Istanboel plaatsgevonden. Voor de eerste keer hadden officiële waarnemers bij die rechtszaak het gevoel dat de rechtbank serieus poogde de waarheid boven tafel te krijgen en dat de verbanden tussen dit proces – tegen de vermeende moordenaars van Hrant Dink – en andere op handen zijnde processen – zoals die van het Ergenekon-netwerk – door de openbare aanklager onder de aandacht werden gebracht.

Dit laatste is zeer belangrijk aangezien met dit proces alle politieke moorden, de intolerantie van de maatschappij en de nog steeds heersende straffeloosheid voor het gerecht worden gebracht, hetgeen zeer welsprekend onder woorden werd gebracht door de families van de slachtoffers van deze politieke moorden toen ze zeiden dat ze zichzelf als de "diepe familie" van Hrant Dink beschouwden, verwijzend naar de Turkse "diepe staat" (derin devlet). Ik vertel u dit omdat er beweging zichtbaar is, omdat er binnen de Turkse samenleving een verlangen naar hervormingen ontstaat, een stroming die zich inzet voor democratie en recht, en dat dit verlangen en deze stroming uitzonderlijk krachtig zijn.

Ik zou nog een ander voorbeeld willen noemen waar de kranten momenteel bol van staan – er is reeds over eerwraak-misdrijven gesproken – namelijk het voorbeeld van het zestienjarig meisje dat levend werd begraven in een kippenhok, omdat ze veroordeeld was door de familieraad wegens praten met jongens. Dat is afschuwwekkend en misdadig. De leden van deze familie zouden uiteraard gevangen moeten worden genomen.

Toch haalden deze misdaden een aantal jaar geleden het nieuws nog niet. Het is derhalve goed om vast te stellen dat er in de Turkse samenleving geen enkele tolerantie meer bestaat ten opzichte van dit soort eerwraak-misdrijven, die uiterst barbaars zijn. De Turkse samenleving is in beweging, in beroering zelfs, en ik denk dat als we het over Turkije hebben, we ons er goed bewust van moeten zijn dat iedere hervorming in dat land een diepe uitwerking heeft op de relaties tussen burgers, de gevestigde orde, de Turkse geschiedenis en de democratie. Dat zijn zaken van wezenlijk belang.

Ik ben van mening dat ons proces volledig oprecht moet zijn. De oprechtheid van ons proces wordt vandaag de dag algemeen erkend en kwam tot uitdrukking in ons vermogen het ingewikkelde, hachelijke en historische toetredingsproces van Cyprus tot een goed einde te brengen. Nu moet de Europese Unie duidelijk tegen Cyprus zeggen dat we klaar staan om met alle mogelijke middelen, waaronder economische en financiële middelen, steun en waarborgen te geven voor iedere overeenkomst die tussen het noordelijk en het zuidelijk deel kan worden gesloten, en dat we er eveneens van overtuigd zijn dat niets in het communautair acquis een akkoord op Cyprus in de weg kan staan. We moeten deze stap zetten. Het gaat hier ook om de toekomst van de toetreding van Turkije tot de Europese Unie.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben het niet vaak eens met mevrouw Flautre, maar ik ben het wel eens met veel van de opmerkingen die zij zojuist heeft gemaakt. Mag ik allereerst vragen om meer eerlijkheid in onze benadering van Turkije. Ik ben er van overtuigd dat iedereen hier goede betrekkingen met Turkije wil en velen zo niet de meesten onder ons willen Turkije op een goede dag lid zien worden van de Europese Unie, van een andere Europese Unie dan die nu wordt ontwikkeld. Sommigen erkennen dat toetreding van Turkije de aard van het EU-project onvermijdelijk zou veranderen en het de richting zou doen uitgaan van een ongewenste politieke integratie, en daarom heeft men er zoveel weerstand tegen.

Ik heb enkele vragen aan de Commissie. Wat is er gebeurd met de onderhandelingen met Turkije? Waarom zijn er zo weinig hoofdstukken geopend? Nu wij ons in al onze landen ernstig bezorgd maken over energiezekerheid en Turkije zo'n belangrijke geografische positie inneemt omdat de routes van de pijpleidingen uit de Kaspische regio via Turkije lopen, stelt zich de vraag waarom het energiehoofdstuk niet is geopend. Met de aanstaande presidentsverkiezingen op Cyprus en de lopende herenigingsbesprekingen is Cyprus zeer zeker in onze gedachten. Natuurlijk kan men het in dit Parlement niet over Turkije hebben zonder naar

Cyprus te verwijzen, maar misschien zou het nuttiger zijn als de EU in plaats van voortdurend kritiek te hebben op Turkije zou proberen dit land meer te ondersteunen in deze kwestie. Waarom vragen we uitsluitend Turkije om zijn invloed aan te wenden wanneer Griekenland en de Republiek Cyprus, beide EU-leden, een cruciale rol kunnen spelen?

Ik ben het er mee eens dat het Turkse garnizoen in Noord-Cyprus aanzienlijk moet worden verkleind. Ik wijs de Turkse afgezanten er zelfs regelmatig op dat een eenzijdige troepenvermindering een duidelijk vertrouwenwekkende maatregel zou zijn, maar we weten allemaal dat als het Annan-plan in werking zou zijn gesteld, de aanwezigheid van Turkse troepen zou zijn teruggebracht naar slechts 650 en de Griekse aanwezigheid tot 950. Het is een schandaal dat er geen echte vooruitgang is bereikt in het openen van de internationale handel met Noord-Cyprus. Waarom heeft de Europese Unie zich niet gehouden aan de belofte die zij in mei 2004 had gedaan om de isolatie van Noord-Cyprus te beëindigen?

Asl er één plaats is in de wereld waar de EU daadwerkelijk een nuttige rol zou kunnen spelen en een welwillende invloed zou kunnen uitoefenen, dan is dat Cyprus – en toch schitteren we er door afwezigheid. Laten we Turkije niet de schuld geven voor de interne moeilijkheden in de EU.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, onze houding ten aanzien van de uitbreiding van de Europese Unie strookt met onze houding ten aanzien van de toetreding van mijn land, Griekenland, tot de Europese Unie en strookt met onze strijd om onszelf los te koppelen van deze imperialistische trein.

Het uitbreidingsproces verloopt parallel met de versterking van de NAVO en de NAVO-bezetting van de Westelijke Balkan, met de afscheiding van Kosovo en de destabilisering van Bosnië-Herzegovina, met de betwisting door de Europese Unie van de grenzen en de stabiliteit in het gebied, met de chantage van het Servische volk en de nieuwe wrijving en conflicten in de Balkan.

De zogenaamde bilaterale vraagstukken zijn namelijk allesbehalve bilateraal; dat zijn internationale vraagstukken en daarom ook houdt zich daar de Organisatie van de Verenigde Naties mee bezig. Tegelijkertijd is er een ongelooflijke crisis in het Balkangebied, die – en dat staat als een paal boven water – veroorzaakt is door de hervormingen waaraan de volkeren van deze landen zich moesten onderwerpen om opgenomen te kunnen worden in de Europese Unie.

Dit proces verloopt ook parallel met de onverzettelijke houding van Ankara ten aanzien van de kwestie-Cyprus, met de casus belli in de Egeïsche Zee waaraan ook Frontex steun geeft door de grenzen in het gebied te betwisten, en met het feitelijke verbod op vakbondlidmaatschap en met andere antidemocratische regelingen in Turkije.

Dat is een reden te meer voor ons om ons te scharen aan de zijde van de werknemers van deze landen tegen toetreding opdat zij kunnen strijden voor hun rechten.

Lorenzo Fontana (EFD). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het Zweedse en het Spaanse voorzitterschap hebben van Turkije's lidmaatschap van de Europese Unie een prioritair onderwerp gemaakt, alsof dit nu een uitgemaakte zaak zou zijn.

Wij vinden het lidmaatschap van Turkije om tal van redenen noch realistisch, noch opportuun. In de eerste plaats omdat Turkije niet in Europa ligt; in de tweede plaats omdat dit land steeds verder islamiseert en Ankara in feite een toonaangevend lid is van de grootste internationale panislamitische organisatie, de OCI; in de derde plaats omdat religieuze minderheden er worden vervolgd en als minderwaardig worden beschouwd; in de vierde plaats omdat Turkije de genocide van anderhalf miljoen Armeense christenen officieel blijft ontkennen en Cyprus militair en politiek bezet houdt, hetgeen een schending vormt van het internationale recht.

We mogen bovendien niet vergeten dat een Europese Unie mét Turkije zal grenzen aan landen als Irak, Iran en Syrië. Tot slot moeten we ons realiseren dat in 2030 Turkije, met negentig miljoen inwoners, het EU-land met het grootste inwoneraantal zou zijn. Dit betekent dat dit land het grootste aantal Parlementsleden zou hebben en het hoogste percentage van de stemmen in de Europese Raad, waardoor het evenwicht in Europa zeker zou worden verstoord.

Diane Dodds (NI). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, net zoals veel andere collega's in dit Parlement vanochtend zou ik willen oproepen tot eerlijkheid en realisme in dit debat over met name Turkije. Ik ben blij met de collega's die hebben gevraagd om proactieve steun voor Cyprus bij het bereiken van een oplossing met Turkije.

Ik wil kort onze aandacht vestigen op één aspect dat onder mijn aandacht kwam. Het gaat daarbij om de benarde situatie van veel burgers die ik vertegenwoordig en die ernstige financiële verliezen hebben geleden als gevolg van zwendel met onroerend goed in Turkije. Sinds ik in juni Parlements lid ben geworden, ben ik benaderd door veel kiezers die substantiële sommen geld hebben geïnvesteerd in onroerend goed, uiteenlopend van 50 000 tot 150 000 euro, en die deze investering hebben verloren door wat in veel gevallen lijkt op overduidelijk frauduleuze activiteiten. Ik wil de Commissie vragen hier naar te kijken en proactief te handelen in deze zaak.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer López Garrido, mijnheer de commissaris, het uitbreidingsbeleid is tot nu toe een succes geweest, al hebben we tijdens de laatste ronde gezien dat we wat zorgvuldiger moeten kijken naar hoe het met name gesteld is met de binnenlandse ontwikkelingen onder andere op het gebied van de rechtsstaat en de corruptie. Ik denk dat dit bij deze onderhandelingen gebeurt. Ik denk dat we bij Kroatië heel ver zijn gekomen en dat we de onderhandelingen snel kunnen afsluiten. Aan de criteria van Kopenhagen moeten echter altijd en in ieder geval worden voldaan, hetgeen ook betekent dat de Europese Unie in staat moet zijn om een nieuw land op te nemen, want we moeten het gevaar van de *overstretching* natuurlijk onder ogen zien.

We zullen onze verplichtingen tegenover de Westelijke Balkan nakomen, maar in bepaalde gevallen kan het een lange weg worden. We moeten ons daarvan bewust zijn, zodat we geen valse hoop wekken. Aan de andere kant is natuurlijk ook duidelijk dat het Europees perspectief een interessant instrument en misschien wel het enige instrument is om de druk op de ketel te houden, zodat het intern hervormingsproces in deze landen ten behoeve van de verdere ontwikkeling van de markteconomie en het politiek bestel kan worden gewaarborgd.

Ik heb meer moeite met Turkije. Wanneer ik zie hoe dit land zich opstelt tegenover onder andere Berlijn Plus, Cyprus, de godsdienstvrijheid, de vrijheid van meningsuiting en het verbod op partijen, dan vraag ik me af of dit land qua mentaliteit – ik heb het niet over de vorm! – ook de laatste stappen zal zetten die een voorwaarde voor toetreding zijn, en of de Europese Unie in staat zal zijn om dit land op te nemen.

Mijnheer de commissaris, u boft: u heeft meer mogelijkheden, omdat u zowel voor het uitbreidingsbeleid als voor het nabuurschapsbeleid verantwoordelijk bent. Dat heeft allebei iets te maken met het Europese perspectief, maar er wordt met verschillende gereedschapskisten gewerkt. Daarom heeft u een interessante baan, en ik wens u veel plezier.

Michael Cashman (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik verwelkom de toetredingsverslagen en ik wil het met name hebben over Macedonië en Kroatië, en vervolgens over Turkije. Met plezier treed ik in de voetsporen van mijn vriend, Elmar Brok, die de Kopenhagencriteria noemde. Ik wil hier nogmaals duidelijk stellen dat er niet onderhandeld kan worden over de Kopenhagencriteria, met name wanneer het gaat om rechten van minderheden en mensenrechten. Macedonië en Kroatië slagen er dan ook niet in om het acquis communautaire te weerspiegelen, in het bijzonder met betrekking tot non-discriminatie op grond van seksuele geaardheid.

Ik zou tegen beide landen willen zeggen dat de toetredingsprocedure een kans is om hun wetgeving aan te passen en hun burgers uit te leggen waarom dit noodzakelijk is: als je lid wordt van deze club, word je geen lid van een club die is gebaseerd op een menu *à la carte*. We zullen het *acquis rigoureux* handhaven, en met name artikel 19, dat de Europese Unie het recht geeft om discriminatie op grond van – en dit is een zeer belangrijke lijst – ras, etniciteit, religie, geloof, leeftijd, handicap en seksuele geaardheid te bestrijden. Waarom is dit belangrijk? Omdat één persoon op elk van deze gronden zou kunnen worden gediscrimineerd, en als je niets doet aan één grond, is al het goede dat je doet voor de andere gronden irrelevant. Ik stel dan ook dat er niet mag worden onderhandeld over de rechten van lesbiennes, homoseksuelen en biseksuelen. Zorg ervoor dat er nu antidiscriminatie wetgeving komt. De lakmoesproef van elke beschaving is niet hoe deze haar meerderheid behandelt maar hoe zij de minderheden behandelt die deze meerderheid aanvullen.

Voor Turkije is vooruitgang bereikt, en het doet me plezier hier Ban Ki-moon te citeren, die zegt dat er vooruitgang is gerealiseerd over Cyprus. Wij in dit Parlement zouden dit moeten verwelkomen. Mevrouw Dodds heeft gelijk: als we een deel van de oplossing willen zijn, moeten we absoluut eerlijk zijn en beide partijen tot elkaar brengen. Maar nogmaals, met betrekking tot antidiscriminatie wil ik graag dat ze verder gaan.

Non-discriminatie staat weliswaar in de grondwet maar moet worden weergegeven in de wetgeving, en wederom met name als het gaat om lesbiennes, homoseksuele mannen, biseksuelen en transseksuelen die vaak alleen maar worden vermoord omdat ze transseksueel zijn. Laat Turkije dus verder gaan op deze

ingeslagen weg en wel onder dezelfde voorwaarden. Als we de toetredingsbeginselen ondermijnen, houden we geen beginselen meer over.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, allereerst moet ik zeggen dat het me nogal verbaast dat uitgerekend de zeer gewaardeerde collega Cashman uit Engeland ons eraan herinnert dat een land dat toetreedt tot de Europese Unie alle verplichtingen moet overnemen, en niet *à la carte* mag uitzoeken. Dat is toch wel wat vreemd.

Ik wil het echter over Turkije hebben. Er is vandaag gezegd dat de samenleving in Turkije in beweging is. Dat klopt. Om eerlijk te zijn moeten we echter heel duidelijk zeggen dat dit geen lineaire beweging in de richting van Europese waarden is. Het gaat heen en weer. Een voorbeeld is het leger: we zijn natuurlijk blij met het decreet dat bepaalt dat het leger niet meer zonder politieke toestemming mag ingrijpen. Dat is een goede zaak. De keerzijde van de medaille is de beslissing van het constitutionele hof waarmee wordt verboden om militairen voor een civiele rechtbank aan te klagen. Dat is geen goede zaak.

Een tweede voorbeeld is de vrijheid van meningsuiting: er vindt inderdaad een levendig debat plaats over allerlei onderwerpen die vroeger taboe waren, trouwens ook over de rechten van minderheden, ook van seksuele minderheden, mijnheer Cashman. Dat vinden wij uitstekend; zo hoort dat. Aan de andere kant is Youtube verboden. Bepaalde voorschriften in de wet beperken de rechtszekerheid op het gebied van de vrijheid van meningsuiting, en dat is juist voor de Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa een bijzonder belangrijke kwestie. De regering voert een “privéoorlog” tegen het Doğan-concern. Dat is allemaal slecht nieuws.

Een derde voorbeeld is de rol van de vrouw. Natuurlijk is het goed dat er in de media een discussie wordt gevoerd over de zogenaamde eerwraak-moorden, een barbaars misdrijf, maar denkt u werkelijk dat de Turkse samenleving linea recta de kant op gaat van de Europese waarden voor gelijke rechten? Ik denk van niet.

Ik zou ook willen reageren op de woorden van de heer Howitt. We zitten in een proces, we voeren toetredingsonderhandelingen, en dat moeten we te goeder trouw doen, dat klopt. Dit proces leidt echter niet automatisch tot een bepaald resultaat. In dit proces zijn we niet alleen verantwoordelijk voor de toetredingskandidaat, we zijn primair verantwoordelijk voor de Europese Unie. We moeten in ons uitbreidingsbeleid eerlijk en geloofwaardig zijn, ook tegenover de kandidaat-landen. Ik moet zeggen dat ik het soms wel schokkend vind wanneer ik zie dat er een bondgenootschap wordt gesloten tussen de groenen, die een sterk Europa willen maar de uitbreiding wel zo snel mogelijk willen doorvoeren, en collega's als Geoffrey van Orden, die zo snel mogelijk alle landen willen toelaten om de Europese Unie zwakker te maken. Dat is vreemd.

Ja, er bestaat een toetredingsperspectief, maar alleen wie aan alle criteria voldoet kan toetreden.

(Spreker verklaart zich bereid een “blauwe kaart”-vraag krachtens artikel 149, lid 8 van het Reglement te beantwoorden)

Michael Cashman (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de heer Lambsdorff heeft een beschuldiging tegen het Verenigd Koninkrijk geuit. Ik zou hem willen vragen het Parlement uit te leggen waar het Verenigd Koninkrijk zijn Verdragsverplichtingen heeft geschonden.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik heb niet gezegd dat het Verenigd Koninkrijk het Verdrag schendt. Ik heb er alleen maar op gewezen dat het Verenigd Koninkrijk niet meedoet met bepaalde beleidsvormen die belangrijk zijn voor de Europese integratie, zoals Schengen, de euro, het Sociaal Handvest, en ook het Handvest van de grondrechten, als ik me niet vergis. Dat zijn allemaal niet bepaald marginale kwesties.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik tegen de heer Lambsdorff zeggen dat ik zijn verwijt van de hand wijs! U heeft gezegd dat de groenen een uitbreiding tegen iedere prijs willen. Natuurlijk zijn we voor uitbreiding, ook met Turkije en met de landen op de Balkan sowieso, maar alle kandidaten moeten aan alle voorwaarden voldoen. Over Turkije zou ik willen zeggen: ondanks alle problemen die zijn genoemd denk ik toch wel dat de Turkse regering van plan is om door te gaan. Het ministerie van Binnenlandse Zaken heeft bijvoorbeeld het protocol geannuleerd dat het leger tot nu toe het recht gaf om op eigen initiatief in te grijpen wanneer het om de veiligheid ging. Dat is heel belangrijk. Ik hoop dat er hier een meerderheid te vinden is voor ons amendement 10, waarin we voorstellen om het doel van toetreding niet uit het oog te verliezen. Slechts dan is ook de EU geloofwaardig, gemeten aan wat ze ooit beloofd heeft: toetreding is het doel, mits aan alle criteria is voldaan.

Over Macedonië wil ik zeggen dat er op allerlei vlakken veel vooruitgang is geboekt. Ik erken dat en ben er blij mee. De heer Cashman heeft echter een punt genoemd dat ik zou willen overnemen: het is onaanvaardbaar dat een regering maatregelen tegen discriminatie neemt maar seksuele geaardheid niet als criterium hieronder laat vallen. Dat is Europees recht. Over mensenrechten wordt niet onderhandeld, en ik hoop op een meerderheid voor ons amendement over deze gezamenlijke Europese mensenrechten.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, ik wil u, mijnheer Füle, gelukwensen en de hoop uitspreken dat u als commissaris even goed zult zijn als u als kandidaat bent geweest. Uw hoorzitting was werkelijk uitmuntend. Ik wil graag de heer Lambsdorff op het hart drukken dat de heer Van Orden heel veel van Europa houdt. Hij wil echter niet dat de eurobureaucratie een wig drijft tussen Europa en zijn burgers.

Wij hebben het vandaag over uitbreiding en het is goed dat we het daarover hebben, omdat – laten we daar geen doekjes om winden – de Europese Unie een institutionele crisis doormaakt. En een manier om hieruit te komen is dus om de Europese Unie uit te breiden. Dat zou ons een zekere energie kunnen geven, een zekere vitaliteit, dus is het de moeite waard om deze weg in te slaan. Een Europa zonder die long van de Balkan is geen Europa. De toetreding van Kroatië, een Europees land met een Europese cultuur en een Europese geschiedenis, moet zo snel mogelijk worden volbracht. Wij moeten ons echter door realisme laten leiden bij het zo snel mogelijk aanvaarden van het lidmaatschap van landen als Servië, Montenegro, Macedonië, en Bosnië-Herzegovina. Dat is iets dat werkelijk heel belangrijk is. Het lidmaatschap van Turkije is iets dat veel verder weg ligt en de komende tien jaar zeker niet zal plaatsvinden.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, het feit dat wij als Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links voor uitbreiding van de Europese Unie zijn en meer specifiek voor de toetreding van de Westelijke Balkan neemt niet weg dat wij ongerust zijn over twee dingen:

Ten eerste is hetgeen wordt opgebouwd geen Europa van de sociale samenhang en de solidariteit, maar een Europa van de markt, en ten tweede is in een aantal gevallen de band van het uitbreidingsbeleid met het internationaal recht problematisch. Ik heb het over het verslag over de FYROM waarin de rapporteur weliswaar geen unilaterale oplossing voorstaat – zie paragraaf 17 – maar wel systematisch nalaat om te zeggen dat al naar een oplossing wordt gezocht en dat die oplossing gezocht moet worden in het kader van de VN. Met een dergelijke verwijzing zou het een internationaal probleem zijn, want het is een internationaal probleem en geen bilateraal probleem, en zou een juistere boodschap worden gegeven dan enkel algemeen de wens uit te spreken dat het probleem wordt opgelost.

Eveneens, en dan zult u wel zeggen: o tempora o mores, wordt het feit dat de FYROM deelneemt – hoort u dat goed: deelneemt! – aan militaire missies van de Europese Unie in Afghanistan beschouwd als een belangrijke deugd, ofschoon dit land maar heel bescheiden economische en militaire middelen heeft. Hetzelfde geldt voor het feit dat de FYROM Kosovo heeft erkend hetgeen haaks staat op VN-resoluties 1244 en 1999.

Een politieke uitbreiding met een problematische band met het internationaal recht is voor mij een problematische uitbreiding.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Ik zou allereerst willen zeggen dat ik van mening ben dat de verslagen over Kroatië en Macedonië degelijk en goed voorbereid zijn. Ik heb veel waardering voor het werk van de rapporteurs en zal voor de verslagen stemmen.

Bij Turkije heb ik het gevoel dat we verstoppertje spelen. De Turkse autoriteiten wekken naar buiten toe de indruk dat ze van alles willen veranderen, maar in werkelijkheid verandert er niet veel in de samenleving. Vaders verkopen nog steeds hun dochters, of ruilen ze tegen vee. Mannen die een vrouw kopen behandelen die als een slavin.

Ik ben er van overtuigd dat de convergentie der beschavingen een ingewikkeld en langzaam proces zal zijn, dat voor ons noch voor de Turkse samenleving glad zal verlopen. Daarom denk ik dat we in dit geval geduldig moeten zijn. We moeten voorbereid zijn op lange onderhandelingen, maar we moeten die correct en eervol voeren en alle problemen openhartig bespreken. Dat is ons belang, maar ook in het belang van het Turkse volk, en wanneer dit probleem is opgelost en we de onderhandelingen met succes hebben afgesloten zal dat zowel voor Europa als voor Turkije een mooi resultaat zijn.

Ioannis Kasoulides (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in de PPE-Fractie is iedereen ervoor gevolgd te geven aan de aanbevelingen van de Commissie om toetredingsonderhandelingen te beginnen met FYROM.

We weten ook dat FYROM en Griekenland tot een akkoord moeten komen over de naamskwestie, zodat de onderhandelingen kunnen beginnen.

De naamskwestie is een echte politieke kwestie in Griekenland. Geen enkele Griekse regering overleeft het als de onderhandelingen mogen beginnen zonder akkoord over de naam. Dit is een politieke realiteit. Ongeacht hoe de collega's deze kwestie beoordelen, als we goede adviseurs willen zijn, moeten we FYROM vriendelijk, flexibel advies geven. Door de naamskwestie van tafel te vegen, door haar bijvoorbeeld 'komisch' te noemen, worden we slechte adviseurs voor FYROM en dienen we zijn zaak niet.

Turkije zou moeten weten hoe groot het Turkse dossier is voor een land met zijn bevolkingsgrootte. Hierbij gaat het om de capaciteit van de EU om een dergelijke uitbreiding te verwerken, om de begrotingsvereisten, enzovoort. Dus zou Turkije moeten begrijpen dat zonder het probleem van Cyprus zijn toetreding veel gemakkelijker – zonder hindernissen en zonder bevroren hoofdstukken – zou zijn. Het land moet bijdragen aan de kwestie van de waarborgen, de aanwezigheid van troepen en het recht op eenzijdige militaire interventie, waar Cyprus geen behoefte aan heeft.

Victor Boştinaru (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben blij met alle inspanningen en met de vooruitgang die Kroatië heeft gemaakt op de weg naar toetreding tot de Europese Unie. Dit is zeker een belangrijke stap voorwaarts in de richting van Europese integratie voor de gehele Westelijke Balkan. Ik hoop dat 2010 een heel goed jaar is voor Kroatië en voor de Westelijke Balkan, maar ik wil ook wijzen op de noodzaak om de kwestie van de vluchtelingen en intern ontheemden te behandelen en adequaat aan te pakken.

Ik verwijs naar het laatste verslag van de hoge commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen. Zoals u weet is er in 2005 in Sarajevo een akkoord ondertekend door Kroatië, Bosnië en Herzegovina, Servië en Montenegro – de zogenaamde Verklaring van Sarajevo. Dit akkoord moest het probleem oplossen van de zeer grote aantallen vluchtelingen en intern ontheemden tengevolge van het conflict in de regio. Maar deze kwestie is nog steeds niet opgelost. Ik zou zeer graag willen dat Kroatië zich eindelijk bereid verklaart om de Verklaring van Sarajevo nieuw leven in te blazen en een einde te maken aan een situatie die ik als hoogst gevoelig beschouw, en dit in ieder geval vóór de toetreding.

Ik ben erg blij met de toezegging van de Commissie dat zij dit voorjaar de onderhandelingen zal hervatten, en ik herhaal hier ten overstaan van u dat dit probleem voor eens en altijd moet worden opgelost voordat Kroatië lid wordt van de EU.

Een laatste opmerking over Turkije: ik zou u willen vragen om u bij de beoordeling van Turkije niet te laten leiden door onze vooroordelen op basis van religie, etniciteit en clichés.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Mijnheer de Voorzitter, als ondervoorzitter van de delegatie EU-Kroatië van het Europees Parlement zie ik uit naar de dag waarop er Kroatische afgevaardigden in de banken van dit Parlement zullen zitten. Kroatië heeft al een lange weg afgelegd in zijn streven naar lidmaatschap en heeft heel wat moeilijke besluiten genomen om te voldoen aan de Europese dimensie. Er moeten nog belangrijke stukken van de puzzel worden gelegd voor lidmaatschap een feit kan worden.

Een kwestie die mij zeer na aan het hart ligt, is decentralisatie, met andere woorden, dat politieke besluiten zo dicht mogelijk bij de mensen worden genomen. Wanneer we, zoals in het geval van EU-lidmaatschap, een vierde besluitvormingsniveau toevoegen, is het ontzettend belangrijk dat mensen weten welke besluiten op lokaal, regionaal, nationaal en EU-niveau moeten worden genomen. In dat verband wijst het voortgangsverslag erop dat er nog veel werk voor de boeg is.

Andere zwakke punten zijn nog altijd de rechtszekerheid, de strijd tegen corruptie en de situatie van vrouwen op de arbeidsmarkt, gebieden waarop Kroatië grotere inspanningen moet leveren. Ik zie echter dat er ontzettend grote vooruitgang wordt geboekt en dat de nieuwe Kroatische regering ook veel belang hecht aan die kwesties. Ik hoop van harte dat het niet lang meer duurt voor we Kroatische collega's bij ons in dit Parlement hebben.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, ik wilde onderstrepen dat de Balkanlanden, net als in heel de twintigste eeuw, ook nu proberen een evenwicht te vinden tussen een moeilijke erfenis van nationalisme en de noodzaak van een gemeenschappelijk Europees perspectief voor de toekomst.

De onderhavige ontwerpresolutie over FYROM probeert dat subtiele evenwicht te weerspiegelen, maar slaagt daar onvoldoende in. De druk in de richting van een onmiddellijke opening van onderhandelingen doet de

vrees ontstaan dat er een verkeerd signaal wordt afgegeven voor de besprekingen over de naam. Anderzijds zou het op de lange baan schuiven van de opening even onproductieve gedragingen kunnen aanmoedigen.

Er zijn enkele positieve amendementen ingediend. Ik wil echter benadrukken dat elk nationalisme, ongeacht welk nationalisme, in eerste instantie schadelijk is voor mijn land. Griekenland moet zijn eigen evenwicht bewaren. Als Griek en Macedoniër wil ik aandringen op meer nuchterheid. In het kader van het naamconflict moeten namelijk twee verschillende zelfbeschikkingen naast elkaar kunnen bestaan, die beide de naam Macedonië gebruiken. Als dat lukt zal het compromis een katalysator zijn voor de opbouw van wederzijds vertrouwen. Dat vertrouwen is van vitaal belang in deze tijd van milieucrisis, waarin de naaste burens beschouwd moeten worden als de noodzakelijke medewerkers bij de aanpak van deze crisis.

Edvard Kožušník (ECR). - (CS) Ik zou graag om te beginnen al mijn collega's willen bedanken voor hun werk aan dit verslag. Tevens zou ik de nieuwe commissaris willen verwelkomen en hem veel succes willen wensen met zijn uitermate interessante portefeuille. Ik heb slechts drie opmerkingen, want er is hier in deze discussie al heel veel gezegd. Ik denk dat het van belang is goed duidelijk te maken dat de uitbreiding tevens gezien dient te worden als een kans om de economische groei van de Europese Unie nieuw leven in te blazen. Dat lijkt me allesbehalve onbelangrijk. Mijn tweede opmerking gaat over het woord "totaliteit". Naar mijn mening dient de Balkan als een samenhangend deel gezien te worden, in zijn totaliteit, en mogen we ons dus niet slechts op één concreet land richten, of dat nu Kroatië is of Macedonië. Neen, we dienen tevens oog te hebben voor landen als bijvoorbeeld Servië. En als het om Turkije gaat dienen wij een duidelijk ja of nee te zeggen. We mogen Turkije niet tot in het oneindige aan het lijntje houden en zeggen dat ze mogelijk ooit eens mogen toetreden. Neen, een duidelijk ja of nee is de boodschap.

Willy Meyer (GUE/NGL). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, de Europese Unie zou de onderhandelingen die op dit moment op het hoogste niveau in Cyprus gevoerd worden tussen de leiders van de twee belangrijkste gemeenschappen, van nabij moeten volgen.

Turkije speelt een bijzonder negatieve rol in die onderhandelingen. Het verleent geen steun aan een positieve oplossing, en de Europese Unie dient Turkije dan ook een duidelijke, ondubbelzinnige boodschap te geven. Turkije mag zijn 40 000 soldaten daar niet langer handhaven die, in strijd met het internationaal recht, het noordelijk deel van het eiland bezetten. Turkije mag niet langer, in strijd met de VN-resolutie, de stad Famagusta bezet houden. Turkije mag niet langer kolonisten sturen naar het noordelijk deel van het eiland, die de Turks-Cypriotische gemeenschap verstikken. Dat is de koers die Turkije op dit moment vaart.

De Europese Unie – de Commissie, de Raad en dit Parlement – dient de Turkije een duidelijke boodschap te geven: "Als Turkije bij dit standpunt blijft, zal het nooit tot de Europese Unie kunnen toetreden". Dat is de boodschap die we zouden moeten afgeven op dit kritieke moment in de onderhandelingen over de eenmaking van het eiland Cyprus, dat een lidstaat is van de Europese Unie.

Nikolaos Salavrakos (EFD). - (EL) Mijnheer de Voorzitter, ik misken niet dat Turkije een groot land is. Dit land heeft echter niet alleen interne sociale problemen – en die worden ook in het verslag genoemd – maar voert mijns inziens ook een tegenstrijdig buitenlands beleid.

Terwijl de Turkse regering zich inschikkelijk opstelt, stellen de strijdmachten zich agressief op tegenover Griekenland door continue het Grieks luchtruim boven de Egeïsche Zee te schenden en Frontex lastig te vallen. Ik moet hierbij aantekenen dat Griekenland en Turkije weliswaar beide lid van de NAVO en dus bondgenoten zijn maar dat Turkije Griekenland bedreigt met een *casus belli* indien Griekenland de territoriale wateren uitbreidt, en weigert de staat Cyprus te erkennen ofschoon Cyprus lid is van de Europese Unie.

De regering van Turkije lijkt afgezien daarvan niet bij machte te zijn om intern de volkssoevereiniteit te verzekeren en maakt plannen voor een nieuw soort van Ottomaanse gemenebest, zoals ook is gebleken tijdens de bijeenkomst van Sarajevo begin november waarbij ook de Turkse minister Davutoglu aanwezig was. Vreemd zijn eveneens de stappen die Turkije zet in de richting van openstelling jegens Iran. Die stappen zijn in strijd met de vaste overtuigingen van de internationale gemeenschap en de Europese Unie.

Bovendien mogen wij niet miskennen dat Turkije, in strijd met de routekaart, het vervoer via zijn grondgebied van illegale immigranten naar landen van de Europese Unie toelaat en misschien zelfs aanmoedigt, en zijn verplichtingen inzake het openen van de havens en luchthavens voor Cypriotische schepen en vliegtuigen niet nakomt.

Gunnar Hökmark (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de heer Swoboda bedanken voor zijn verslag over Kroatië. Hierin worden de inspanningen en prestaties van de Kroatische regering erkend. Ik denk dat

het belangrijk is om te zeggen dat dit land nu dichterbij lidmaatschap komt, waaruit blijkt – en ik zeg dit tot het voorzitterschap van de Raad – dat het nodig is om de onderhandelingen met Kroatië in de loop van 2010 af te ronden.

Maar ik denk dat het ook de moeite waard is om te onderstrepen dat Kroatië zijn inspanningen niet voor ons heeft ondernomen. Daarmee wordt Kroatië een beter land en een betere maatschappij voor zijn burgers. Daarmee wordt Kroatië een betere buur en draagt het bij aan Europa, omdat de strijd tegen georganiseerde misdaad en corruptie over de grenzen heen moet worden gevoerd. Wat dat betreft zijn de prestaties die in Kroatië zijn geleverd een voordeel voor ons.

Hetzelfde geldt voor andere kandidaat-landen. Alle prestaties die we waarnemen strekken Europa tot voordeel. Ik moet dan ook zeggen dat we, gezien de ervaring die we hebben opgedaan met het uitbreidingsproces, zeer weinig spijt hebben van de prestaties die we hebben geleverd. We zouden ons in hetzelfde perspectief moeten plaatsen wanneer we spreken over Turkije, Macedonië of de andere landen op de Westelijke Balkan. Wanneer zij hervormen worden ze burens, wanneer we de deur sluiten lopen we het risico op nieuwe problemen en nieuwe bedreigingen voor de Europese waarden. We moeten benadrukken dat het noodzakelijk is om samen verder te gaan teneinde een betere Europese uitbreiding te bereiken op basis van de criteria die we volledig ondersteunen.

Luigi Berlinguer (S&D). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de afsluiting van de onderhandelingen met Kroatië in 2010 is een haalbare kaart en het verslag-Swoboda onderstreept op evenwichtige wijze welke vooruitgang we al hebben geboekt en welke stappen we nog moeten zetten.

Welnu, op het gebied van justitie zijn er nog ingrijpende hervormingen nodig. Het volstaat namelijk niet als de noodzakelijke hervormingen van het systeem worden voltooid, er nieuwe wetten worden aangenomen en de vereiste samenwerking met het Joegoslavië-Tribunaal plaatsvindt.

Ik onderstreep dat er een echte juridische cultuur en mentaliteit moet komen die strookt met de Europese normen. Cruciale punten hierbij zijn de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht – een kernprobleem – en de opleiding, aanwerving en loopbaan van magistraten, met andere woorden het feit dat de regering geen enkele voorwaarde mag opleggen aan rechters. Ik verzoek de Commissie om zich tijdens de eindfase van de onderhandelingen te buigen over de noodzaak van ingrijpende maatregelen op dit stuk.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil commissaris Füle begroeten. De besprekingen tussen de heren Christofias en Talat zijn, zoals we weten, in een cruciale fase aanbelaand. Om deze besprekingen te doen welslagen is het noodzakelijk dat er onder de publieke opinie een draagvlak ontstaat voor een akkoord. Vertrouwenwekkende maatregelen zijn hard nodig. Turkije moet signalen afgeven. Helaas lijkt het handelsdossier volledig geblokkeerd te zijn, dus het terugtrekken van troepen is een moeilijk maar slim gebaar om een draagvlak te creëren onder het publiek in het zuiden en het noorden, om te laten zien dat er een reëel vooruitzicht is op een permanente oplossing.

We begrijpen allemaal dat als het Cypriotische probleem nu niet wordt opgelost, de vooruitzichten voor vooruitgang bij de toetreding van Turkije inderdaad slecht zijn. Het is nu tijd om te handelen. Ik hoop echt dat de Commissie in haar antwoord op het debat zal reageren op de diverse sprekers die de Cypriotische kwestie hebben aangesneden.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, wij willen het lidmaatschap van Kroatië steunen en juist daarom verzoeken wij de Kroatische autoriteiten ervoor te zorgen dat de bezittingen van Italiaanse staatsburgers die aan het einde van de Tweede Wereldoorlog zijn genationaliseerd en in strijd met het Europees recht nog steeds in het bezit zijn van staats- of gemeentelijke instellingen worden teruggegeven aan de rechtmatige eigenaren.

Wij willen het lidmaatschap van de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië steunen en juist daarom vragen wij het voor de Europese Unie kenmerkende consensusmodel na te leven en verzoeken wij de Europese instellingen de meningen te respecteren van alle lidstaten over de zaken die dit proces nog in de weg staan.

Turkije willen we klare wijn schenken. De verdienste van het verslag-Oomen-Ruijten is dat het de vele moeilijkheden van het proces niet ontkent en geen vooroordelen bevat, maar de criteria van Kopenhagen als vast referentiepunt neemt. Het Parlement doet er dan ook goed aan de schendingen van de mensenrechten en het gebrek aan democratie krachtig te veroordelen.

Zij die het traject van deze toetredingsaanvraag bijna paradoxaal maken, bevinden zich echter niet in dit Parlement maar te midden van de vertegenwoordigers van de vele regeringen die bij iedere officiële ontmoeting

beloven wat zij vervolgens uit eigenbelang in de wandelgangen ontkennen. Het is echter een goede zaak dat we, uitgaande van het verslag-Oomen-Ruijten, de instrumenten van het geprivilegieerd partnerschap blijven versterken, in afwachting van een ontwikkeling die niet wordt bepaald door vooroordelen maar door de volledige en plichtsgetrouwe overname van de inhoud van het Gemeenschapsacquis.

VOORZITTER: RODI KRATSA-TSAGAROPOULOU

Ondervoorzitter

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Ik wil iets zeggen over het verslag over Kroatië en Macedonië. Ik vind het belangrijk te vermelden dat de vorderingen in het toetredingsproces van de Zuidoost-Europese landen duidelijk in het belang zijn van Europa, aangezien de stabiliteit en welvaart van deze regio en de vooruitgang van de hervormingen niet alleen belangrijk zijn voor de kandidaat-lidstaten maar voor de gehele Europese Unie. In beide landen hebben conflicten met buurlanden tot de dag van vandaag vooruitgang in de weg gestaan. Ik acht het van groot belang dat er voldoende politieke wijsheid, moed en wederzijdse goede wil is om deze problemen op te lossen, niet alleen aan de zijde van de kandidaat-lidstaten, maar ook aan de kant van de EU-lidstaten. Dit is inmiddels gebeurd bij Kroatië en ik hoop oprecht dat het engagement van het Spaanse voorzitterschap er in grote mate toe kan bijdragen dat er ook in het naamconflict tussen Macedonië en Griekenland vooruitgang wordt geboekt. Hongarije wil dit proces als derde lid van de voorzitterstrojka voortzetten en vooruit helpen.

Nadja Hirsch (ALDE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, allereerst zou ik de heer Füle hartelijk willen feliciteren met zijn benoeming als commissaris. Ik zou ook de rapporteur, de heer Swoboda, met zijn verslag willen feliciteren. Hij laat op heel evenwichtige wijze zien hoe ver Kroatië gekomen is. Tegelijkertijd toont hij duidelijk aan dat Kroatië nog een aantal zwakke punten moet aanpakken voor het kan toetreden.

Het spreekt ook boekdelen dat bijvoorbeeld de enquête die Eurobarometer vorige herfst heeft doorgevoerd duidelijk aantoont dat 84 procent van de Kroaten niet tevreden zijn met de democratie in hun land. Dat betekent dat er niet alleen justitiële hervormingen nodig zijn maar ook de positie van minderheden moet worden verbeterd. We moeten er echter ook op letten dat de persvrijheid volledig gegarandeerd wordt. Het is belangrijk dat deze hervormingen worden doorgevoerd en vooral dat ze de steun van de bevolking krijgen. Formeel kan het land ongetwijfeld binnenkort aan de criteria voldoen, maar de hele bevolking van Kroatië moet er achter staan en willen toetreden tot de EU.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, de toetreding van Turkije tot de Europese Unie is in sommige kringen een bron van controverse. Wil dit proces zich in een sfeer van wederzijds begrip voltrekken, dan moet de hoge kwaliteit ervan verzekerd zijn. Vervulling van strikte maar duidelijke voorwaarden, die door beide partijen worden begrepen en aanvaard, vormt de grondslag voor het toelaten van nieuwe leden, en dit gaat ook op voor Turkije.

Ik wil nu de rapporteur, mevrouw Oomen-Ruijten, bedanken voor het uitgebreid verslag over de voortgang van Turkije in 2009. Dit jaar is het verslag kritischer en vestigt het helaas terecht de aandacht op de geringe vooruitgang die Turkije heeft geboekt, vooral wat burgerlijke vrijheden en het gerechtelijk systeem betreft. Niettemin is de stagnatie van het democratiseringsproces niet de enige ontwikkeling van het afgelopen jaar. Dus is het van belang kritisch te zijn waar geen vooruitgang is geboekt of waar de situatie is verslechterd, maar ook om aan te tonen dat we positieve veranderingen waarderen. Want enerzijds wordt de noodzaak om de beginselen van de rechtsstaat kracht bij te zetten verwaarloosd – en de grondwet is op dit recht gebaseerd en dus moet wij hier een prioriteit van maken – maar anderzijds spant Turkije zich sterk in voor de begonnen onderhandelingen. Ik verwelkom dan ook de veranderingen en de wens van Turkije om de onderhandelingen voort te zetten teneinde aan de criteria van Kopenhagen te voldoen.

Goede bedoelingen volstaan echter niet. Ankara moet nog aan veel uitdagingen het hoofd bieden op de weg naar lidmaatschap van de Europese Unie, en die uitdagingen zijn niet gemakkelijk. Ik vertrouw erop dat Turkije erin zal slagen deze obstakels te overwinnen en ik wens het land succes met zijn hervormingen.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, het Kroatisch lidmaatschap van de Europese Unie accentueert de consolidatie van een Europese identiteit die in staat is uitdrukking te geven aan de gemeenschappelijke waarden van ons nieuwe Europa, waarbij de individuele kenmerken van zijn vele inwoners niet worden verdoezeld maar juist geïntegreerd.

De Republiek Kroatië heeft weliswaar al veel gedaan om te voldoen aan de gestelde normen, met name voor wat betreft de bestrijding van de georganiseerde misdaad door middel van nieuwe antimaffiaatregelen,

maar moet vooral in de juridische sector nog verdere inspanningen leveren voordat de onderhandelingen van 2010 kunnen worden afgesloten.

De instellingen van de Republiek Kroatië kunnen nog verdere stappen vooruit zetten teneinde te voldoen aan de vereisten in het eerste protocol bij het in 1952 te Parijs ondertekende Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en wel door te overwegen de genationaliseerde bezittingen terug te geven aan hun rechtmatige eigenaren.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, allereerst wil ook ik commissaris Füle welkom heten in dit Parlement.

De rapporteur heeft een zeer evenwichtige ontwerpresolutie ingediend. Turkije is inderdaad goed vooruit gegaan, maar veel punten van zorg moeten dringend worden aangepakt. Het verschrikkelijke fenomeen van eerwraak moet worden uitgeroeid, evenals het doden van transseksuelen. Gisteren nog hoorden we van de zoveelste moord op een transseksuele vrouw in Antalya. De Turkse regering moet dringend waarborgen dat het doden van transseksuelen niet langer onbestraft blijft.

Verder doe ik opnieuw een beroep op de Turkse regering om de vrijheid van vereniging te waarborgen en een einde te maken aan de systematische pogingen om holibi-organisaties op te heffen. In de resolutie wordt terecht aangedrongen op vrijheid van godsdienst en vrijheid van meningsuiting. Voor een liberaal vormen deze vrijheden de kern van onze democratie en zijn ze onafdingbare voorwaarden voor EU-lidmaatschap.

Maar als we Turkije vragen om te voldoen aan de EU-normen, moeten we ervoor zorgen dat we zelf ook aan die normen voldoen. Dat is een kwestie van geloofwaardigheid en morele autoriteit. Homofobie, verplicht godsdienstonderwijs en beperkingen van de persvrijheid moeten net zo hard worden bestreden in de huidige lidstaten.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Zoals ook wordt benadrukt in het verslag-Oomen-Ruijten heeft Turkije in 2009 duidelijke toezeggingen gedaan voor hervormingen en goede betrekkingen met buurlanden. Bovendien hebben de autoriteiten een openbaar debat gestimuleerd over bepaalde essentiële onderwerpen met betrekking tot het hervormingsproces, zoals de rol van de rechterlijke macht, de rechten van etnische minderheden en de rol van het leger in het politieke leven van het land.

Bovendien heeft Turkije met de ondertekening van de Nabucco-overeenkomst laten zien betrokken te willen zijn bij de totstandbrenging van een betrouwbare gaslevering binnen Europa, wat ook blijkt uit de onderhandelingen van Turkije over toetreding tot de Europese Energiegemeenschap.

Turkije heeft laten zien een sleutelrol te spelen in de regio door normale betrekkingen tot stand te brengen met Armenië en de betrekkingen met Irak en de regionale Koerdische regering te verbeteren. Wat we ook zeker niet mogen vergeten is de medewerking van Turkije aan de Synergie voor het Zwarte Zeegebied die drie jaar geleden van start is gegaan om de stabiliteit en hervormingen in de landen rond de Zwarte Zee te bevorderen.

Tot slot vind ik dat wij enkele van de fundamentele redenen die voor toetreding van dit land tot de Europese Unie pleiten, niet mogen vergeten. Turkije maakt duidelijk deel uit van de Europese familie en is een belangrijke partner in de dialoog tussen beschavingen. Een seculier, democratisch en modern Turkije dicht bij de Europese Unie brengen is zeker een aanwinst voor onze gemeenschap.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Ik ben zeer verheugd dat in de persoon van commissaris Füle een politicus uit Midden-Europa zich zal gaan bezighouden met uitbreiding, aangezien hij als geen ander weet onder welke zware last van ernstige etnische en interetnische conflicten en bilaterale buurgeschillen Zuidoost-Europa en de Westelijke Balkan gebukt gaan. De Westelijke Balkan en de Balkan zijn, afgezien van de korte Joegoslavische periode onder Tito, nooit stabiel geweest. Toetreding tot de Europese Unie is de enige mogelijkheid om de regio te stabiliseren, zoals de toetredingsrondes van 2004 en 2007 ook hebben laten zien, bijvoorbeeld met het beduidende positieve effect dat hiervan uitging op de Hongaars-Roemeense betrekkingen.

Tegelijkertijd wil ik de aandacht van commissaris Füle en het Parlement vestigen op het feit dat alle conflicten tussen etnische groeperingen en alle wezenlijke conflicten en burenerelaties moeten worden beslecht vóór toetreding, want na toetreding kan de Europese Unie niets meer doen. We hoeven maar te kijken naar het onopgeloste probleem van de Russen in Letland, of het geval Slowakije, waar als gevolg van het beleid van de regering Fico de relatie tussen de Slowaakse meerderheid en de Hongaarse gemeenschap op de spits is gedreven.

Daarom is het in het geval van de Westelijke Balkan, waar deze problemen nog gecompliceerder zijn, uitermate belangrijk ze in elk land op te lossen. Het is uitermate belangrijk dat Kroatië, als buurland van Hongarije, zo snel mogelijk lid wordt van de Europese Unie. Het is heel belangrijk dat het land zijn oorlogsverantwoordelijkheid onder ogen ziet en vluchtelingen laat terugkeren. Dit is cruciaal. De onderhandelingen met Macedonië moeten zo snel mogelijk van start gaan, waarnaar ook rapporteur Thaler in zijn uitstekende verslag verwijst. Ten slotte, wat betreft Turkije: zolang de Koerden geen autonomie in de breedste zin van het woord krijgen, zolang de rechten van vrouwen en seksuele minderheden niet zijn geregeld en zolang Turkije geen excuus maakt voor de Armeense genocide, kan Turkije geen lid worden van de Europese Unie.

Metin Kazak (ALDE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, geachte collega's, ik wil de rapporteur, mevrouw Oomen-Ruijten, feliciteren met het uiterst nauwgezette werk dat zij heeft geleverd. Er lijkt niettemin een verschil te bestaan tussen de tekst die vorig jaar is aangenomen en de tekst die ons nu wordt voorgelegd over Turkije.

In zijn resolutie uit 2009 legde het Europees Parlement de nadruk op de onderhandelingen in Cyprus maar stelde het geen voorwaarden met betrekking tot de koloniën of de situatie van Famagusta. Deze onderwerpen worden behandeld in de zes onderhandelingshoofdstukken die onder toezicht van de VN plaatsvinden. Ik ben derhalve van mening dat het aannemen van een dergelijk krachtig, eenzijdig standpunt binnen het Parlement deze onderhandelingen kan schaden en ons partijdig maakt.

Zoals de oud-commissaris op 16 november 2006 benadrukte, is de teruggave van Famagusta aan de rechtmatige inwoners een zaak die onder beschermheerschap van de Verenigde Naties moet worden behandeld in het kader van een algemeen akkoord over de kwestie-Cyprus.

Graag zou ik nog een andere conclusie van de Raad willen noemen. In 2004 heeft de Turks-Cypriotische gemeenschap duidelijk te kennen gegeven dat zij in de toekomst graag deel van de Europese Unie zou uitmaken. De Raad heeft daarop besloten een einde te maken aan het isolement van deze gemeenschap en de hereniging van Cyprus te vergemakkelijken door de economische ontwikkeling van de Turks-Cypriotische gemeenschap te stimuleren.

(Applaus)

György Schöpflin (PPE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil commissaris Füle en de minister welkom heten. Iedereen zal blij zijn met de vooruitgang die Kroatië maakt bij het afronden van zijn toetredingsproces. Belangrijke gebieden van het openbaar bestuur moeten worden aangepast aan de vereisten van het *acquis*, en sommige van die veranderingen – laat daarover geen misverstand bestaan – gaan waarschijnlijk tegen tradities en verwachtingen in. De onderhandelingen over de transformatie vereisen dus een krachtige uiting van politieke wil.

Ik wil hier aan toevoegen dat de inspanning zeer de moeite waard is, met name voor een relatief klein land als Kroatië, maar ook voor de andere landen van de Westelijke Balkan, waarvoor hetzelfde van toepassing is. Het lidmaatschap van de EU – ik denk dat we hier wel van uit kunnen gaan – biedt een reeks voordelen op politiek, economisch, cultureel en veiligheidsgebied.

Het grootste aanpassingsprobleem ligt echter ergens anders. Het is één ding om de structuren van het openbaar bestuur te veranderen, maar het is iets heel anders om de houdingen in de maatschappij te veranderen die zo radicaal anders zijn dan de vormen en inhoud die in de Europese Unie zijn ontwikkeld. Die twee zijn vaak ver van elkaar verwijderd, en er zullen zeker elementen in de maatschappij zijn, en zelfs behoorlijk machtige elementen, die uitsluitend nadelen voor zichzelf zien in het nieuwe stelsel.

Laat hierover geen illusies bestaan. De Kroatische autoriteiten moeten niet alleen hun onderhandelingen met de Europese Unie afronden maar tegelijkertijd alles doen wat in hun vermogen ligt om de maatschappelijke houdingen te veranderen. Dat zou nog wel eens de moeilijkste taak kunnen zijn.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, de drie verslagen die wij vandaag bespreken geven uiting aan het vaste standpunt van het Europees Parlement dat het uitbreidingsproces moet worden voortgezet. Toch zijn er aanzienlijke verschillen.

Allereerst wil ik de heer Swoboda van harte gelukwensen met zijn verslag over Kroatië. Wij zijn allen heel blij dat dit land binnenkort deel zal uitmaken van de Europese Unie.

Wat Turkije betreft is in het bijzonder evenwichtige verslag van mevrouw Oomen-Ruijten dezelfde boodschap vervat als in de verslagen van vorige jaren en deze boodschap verandert niet: Turkije moet al zijn verdragsverplichtingen nakomen, net zoals andere toetredingslanden dat hebben moeten doen. Toetreding is het einddoel en moet het einddoel zijn, maar er kan geen sprake zijn van toetreding *à la carte*, dat wil zeggen van een voor Turkije op maat gesneden toetreding. Turkije is een groot land dat echter moet inzien dat voortzetting van de hervormingen, eerbiediging van de mensenrechten, een echte bijdrage aan de oplossing van de kwestie-Cyprus, goede nabuurbetrekkingen en intrekking van de *casus belli* tegen een lidstaat stappen zijn die het dichter bij de Unie zal brengen.

Wat de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië betreft wordt met het verslag van de heer Thaler een positieve boodschap gestuurd aan dit land. Van Griekse kant roepen wij de leiders van FYROM op om te goeder trouw naar de dialoog te komen, zodat in het kader van de VN een algemeen aanvaardbare oplossing kan worden gevonden. De Griekse regering weet dat er een nieuwe dynamiek nodig is in het proces en heeft de oprechte wil om het vraagstuk op te lossen. Wij verwachten een net zo oprechte houding van de andere kant.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Mevrouw de Voorzitter, commissaris Füle, welkom in het Parlement. Ik wens u heel veel succes met uw werk. Ik wil de heer Swoboda, de heer Thaler en mevrouw Oomen-Ruijten bedanken voor hun evenwichtige, objectieve verslagen.

Bij talloze gelegenheden heeft het Europees Parlement verklaard dat het zijn politieke wens is de landen van de Westelijke Balkan toe te laten treden tot de Europese Unie en dat het bereid is deze landen bij te staan, zodat zij snel aan de criteria voor lidmaatschap kunnen voldoen. Kroatië bevindt zich op het laatste rechte stuk. Ik hoop van harte dat het toetredingsverdrag voor dit land nog dit jaar zal worden ondertekend. De Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië heeft vorderingen gemaakt bij het voldoen aan de criteria voor het in gang zetten van het pretoetredingsproces. Verwacht wordt dat de Europese Raad het besluit van de Europese Commissie van eind vorig jaar opnieuw zal bevestigen en het toetredingsproces zal inleiden. Om dit ook daadwerkelijk mogelijk te maken dient de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië naar mijn mening verdere inspanningen te leveren om de problemen met zijn buurlanden in een Europese geest op te lossen. Als de autoriteiten in Skopje de politieke wil hebben niet de geschiedenis, de oude of de meer recente geschiedenis te gebruiken en het debat aan te gaan over de politieke en nationale intenties van vandaag, is een compromis mogelijk. De geschiedenis moet ons bijeenbrengen en niet uit elkaar drijven. Laat historici hun academische conclusies trekken, maar ze mogen de Europese lotsbestemming van een kandidaat-lidstaat niet in de weg staan. Het zogeheten haatzaaien mag niet worden getolereerd. Ik wil in het bijzonder de schoolboeken noemen die kinderen op school gebruiken. Deze mogen geen beschrijvingen bevatten die aanzetten tot een vijandige houding jegens andere lidstaten.

In de Balkanlanden zal het vertrouwen niet alleen toenemen door visumliberalisering – die in volle gang is en waarover ik zeer verheugd ben – maar volgens mij ook door de gezamenlijke herdenking van historische data en helden die een aantal Balkanlanden gemeen hebben. Ik hoop dat de aanbevelingen uit de verslagen door de relevante instellingen in de lidstaten in aanmerking worden genomen. Ik wens Kroatië, Macedonië en Turkije veel succes op hun Europese reis.

Evgeni Kirilov (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, we moeten het EU-lidmaatschapsperspectief voor de landen van de Westelijke Balkan blijven steunen. Met het proces wordt de stabiliteit ondersteund en we moeten de vaart erin blijven houden.

Als rapporteur voor visumfacilitering in de Delegatie in de Gemengde Parlementaire Commissie EU-Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië, ben ik van mening dat de invoering van visumvrijheid voor het land zeer bemoedigend was voor de bevolking. In het laatste verslag van de Commissie wordt gewezen op het feit dat FYROM vooruitgang heeft gemaakt op vele gebieden, en dit is lovenswaardig.

Ik kom uit een buurland, Bulgarije, en als buurlanden zien we enkele verontrustende trends. Naar mijn mening mag de naamskwestie niet op de eerste plaats komen. Het opbouwen van de natie Macedonië is na de Tweede Wereldoorlog begonnen en nu ziet een groot deel van de bevolking zich als Macedoniërs. Maar we moeten ook onze waarden trouw blijven. We mogen niet tolereren dat het opbouwen van een natie wordt verward met nationalistische retoriek of met een grove manipulatie van de geschiedenis, teruggaand naar oude tijden. Ten tweede mag de bevestiging van de nationale identiteit niet leiden tot xenofobe gevoelens ten opzichte van burgers die zeggen van Bulgaarse afkomst te zijn. Deze mensen worden onderworpen aan verbale en fysieke mishandeling en worden zelfs wettelijk vervolgd om verzonnen redenen.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, ik wil de commissaris feliciteren en veel succes wensen in de zeer belangrijke sector die hij op zich heeft genomen.

Het is een feit dat Europa door kan gaan met uitbreiden en daartoe ook het recht heeft. De bevolking in met name de Westelijke Balkanlanden heeft het recht op een beter lot. Zij hebben het recht om op substantiële wijze deelgenoot te zijn aan de echte Europese waarden.

Wij moeten er echter op wijzen dat, met name wat de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië betreft, het beter zou zijn indien dit Parlement een heel concrete boodschap stuurde en duidelijk maakte dat als iemand lid wil worden van de Unie het de geschiedenis niet als een op maat gesneden instrument mag gebruiken en het moet wennen aan het leveren van een bijdrage aan de procedures van de Verenigde Naties, dat het zijn problemen op diplomatieke manier en niet met propaganda moet oplossen. Daartoe moet de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië worden opgeroepen als het spoedig een toekomst wil hebben.

Ik wil mevrouw Oomen-Ruijten van harte gelukwensen met haar prachtige verslag over Turkije. Ook wil ik de heer Swoboda gelukwensen, evenals natuurlijk de heer Thaler, ofschoon ik het niet eens ben met een aantal aspecten van zijn aanpak en zijn verslag.

Wij moeten wel beseffen dat met compromissen die de waarheid en de realiteit niet weergeven de problemen zich in de toekomst opnieuw zullen aandienen. Anderzijds wil ik, wat Turkije betreft, zeggen dat er weliswaar inspanningen zijn ondernomen maar er geen grote stap is gezet die ons in staat zou stellen te zeggen dat Turkije zijn problemen op diplomatieke wijze oplost, dat wil zeggen de terugtrekking of het begin van de terugtrekking van de troepen uit een Europees land, Cyprus.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (S&D). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ook ik zou commissaris Füle willen feliciteren met zijn benoeming. Ik wens hem veel succes bij deze zo belangrijke taak.

U heeft in de commissie al duidelijk gemaakt dat het bij de onderhandelingen met Turkije om toetreding gaat en niet om dat eigenaardige concept van een geprivilegieerde partnerschap, waarvoor de bedenkers trouwens nooit voldoende propaganda hebben gemaakt. U heeft bovendien duidelijk gemaakt – en wij hebben dat met nadruk gesteund – dat beide partijen zich aan hun verplichtingen en beloftes moeten houden, zowel Turkije als de Europese Unie. *Pacta sunt servanda*, mijnheer Posselt, dat motto zou u eigenlijk moeten kennen van uw vroegere grote voorzitter.

Er is een ander punt waaraan ik ook heel veel waarde hecht: de Europese Unie moet natuurlijk nog van alles aanpakken, maar Turkije ook – dat geldt voor de kwestie Cyprus, maar ook voor het respecteren van de rechten van minderheden in Turkije en voor de politieke en militaire aspecten. Een ding is echter duidelijk: een proces verloopt nooit lineair. Dat hebben we zelfs uit de geschiedenis van onze Europese Unie geleerd. We hoeven alleen maar te kijken naar de totstandkoming van het Verdrag van Lissabon. Ook in dit proces zal er in Turkije telkens weer sprake zijn van vooruitgang en tegenslag.

Het is ook wel duidelijk dat Turkije een ander land zal zijn als het op een goede dag aan alle voorwaarden heeft voldaan en het *acquis communautaire* kan overnemen. Ook de Europese Unie zal door het Verdrag van Lissabon echter ingrijpend veranderen. Dat mogen we niet uit het oog verliezen. En, zoals gezegd, beide partijen moeten zich aan hun belofte houden.

Alojz Peterle (PPE). – (SL) Als de Europese Unie werkelijk een sterkere rol op wereldvlak wil spelen, moet ze zorgen voor méér Europese Unie in Europa. Dat houdt in dat het project van een verenigd Europa in het zuidoosten moet worden afgesloten. Er is niet alleen nood aan een Europees perspectief maar ook aan dynamisme en stimulering.

Ik ben blij dat we in deze drie landen vooruitgang kunnen vaststellen. Ik feliciteer de rapporteurs Ria Oomen-Ruijten, Zoran Thaler en Hannes Swoboda met hun goede werk. Ik ben bijzonder verheugd dat deze drie landen vooral aandacht aan de ontwikkeling van de betrekkingen met hun buurlanden hebben besteed.

Er was ook sprake van de arbitrageovereenkomst tussen Slovenië en Kroatië. Het is een feit dat de Kroatische en de Sloveense regering deze momenteel op belangrijke punten heel anders uitleggen, wat het wederzijdse vertrouwen niet versterkt. Ik roep beide regeringen op om de bilaterale mogelijkheden te benutten voor een eenvormige interpretatie van de overeenkomst en voor de ontwikkeling van een goede onderlinge verstandhouding, die ook de afsluiting van het toetredingsproces ten goede zal komen.

Ik feliciteer commissaris Füle van harte omdat hij de verantwoordelijkheid op zich heeft genomen en ik wens hem veel succes bij het bereiken van deze ambitieuze doelstellingen. Ook het Spaanse voorzitterschap wens ik veel succes en wijsheid.

Emine Bozkurt (S&D). - Buren zorgen voor elkaar, steunen elkaar. Als het goed gaat met de buurt, dan gaat het ook goed met de mensen die er wonen. Turkije en Cyprus zijn elkaars buren. Als zij over elkaars hek heen kijken dan zien zij niet elkaar, maar de Turkse Cyprioten. Zij vallen bijna letterlijk tussen wal en schip.

Om te zorgen dat alle bewoners van het eiland weer echt samen kunnen leven is er een oplossing nodig waarbij alle buren zich inspannen. VN-secretaris Ban Ki Moon gaf vorige week aan te geloven dat er een uitkomst voor Cyprus mogelijk en binnen handbereik is. Dit Parlement heeft een belangrijke taak om een positieve bijdrage te leveren aan de situatie op Cyprus, om constructief naar oplossingen te zoeken, om obstakels uit de weg te ruimen in plaats van ze op te werpen. Ja, Turkije zal zich moeten inspannen om die oplossing dichterbij te brengen. Daartoe roepen wij op in het verslag waarover wij gaan stemmen. Maar niet alleen Turkije is aan zet. Alle partijen die hierbij betrokken zijn moeten bijdragen aan het creëren van een goede atmosfeer waarin een gedegen oplossing kan worden bereikt. Dat is toch uiteindelijk wat wij allemaal willen, een oplossing.

Ook bij kandidaat-lidstaat Macedonië moeten wij ondersteunend zijn in de zin van een oplossing voor de naamskwestie om de onderhandelingen te kunnen starten. Als lidstaten moeten wij ervoor waken niet onderdeel van het probleem te zijn, maar juist bijdragen aan de oplossing.

De Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië heeft veel vooruitgang geboekt en kan een voorbeeld zijn voor de andere Balkanlanden, alsmede een kans om de stabiliteit in de regio te vergroten. Daar moeten wij op inzetten, het laten floreren van de belangrijkste EU-exportproducten, democratie, mensenrechten, vrede en veiligheid.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Door de nodige maatregelen te nemen om aan de criteria te voldoen toont Kroatië aan dat het vastberaden is om toe te treden tot de EU. De politieke wil is gebleken uit de hervormingen van het openbaar bestuur en de rechtspraak, maar ook uit de strijd tegen corruptie en georganiseerde misdaad. De rechterlijke macht is transparanter geworden, er zijn minder rechtszaken hangende en minder overdreven lange processen. Een andere belangrijke factor is het feit dat er nog steeds oorlogsmisdaden worden opgehelderd, en daarbij werkt Kroatië volledig samen met het Internationaal Straftribunaal voor het voormalige Joegoslavië. Kroatië heeft de wetgeving al in aanzienlijke mate aangepast aan het *acquis communautaire*. Om de georganiseerde misdaad en de maffia te bestrijden en de grensoverschrijdende samenwerking met wetshandhavingsinstanties in de buurlanden te versterken worden er aanzienlijke veranderingen aangebracht in de wetgeving en de institutionele structuren.

De bankensector in Kroatië is gezond, investeerders hebben vertrouwen in de toestand van de economie en de macro-economische stabiliteit is onveranderd. Het programma van kleinschalige privatiseringen moet nog worden afgesloten en de overheid moet zich minder innemen in de economie. Ik vind met name dat het land lof verdient voor de verzoening tussen etnische Kroaten en etnische Serviërs, voor de verbeterde bescherming van de rechten van minderheden, voor de integratie van vluchtelingen en voor de herbouw van huizen. Ik doe echter een dringend beroep op Kroatië om meer te doen voor de ontwikkeling van een cultuur van politieke verantwoordelijkheid en voor een openbaar debat over het lidmaatschap en de gevolgen daarvan, aangezien op dit moment slechts een derde van de bevolking van mening is dat de toetreding tot de EU gunstige gevolgen zou hebben. Ik zou ook de nieuwe commissaris, de heer Füle, willen feliciteren met zijn nieuwe taak.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik verwelkom commissaris Füle en wil de rapporteurs bedanken voor hun drie evenwichtige verslagen. Ongetwijfeld heeft het vooruitzicht op EU-lidmaatschap Turkije ertoe aangezet ten goede te veranderen. Eigenlijk is dit moslimland uniek want het heeft bijna 100 jaar geleden de eerste stappen gezet om zich aan Europese waarden aan te passen, en ondanks de uiteenlopende historische winden heeft het land de ingeslagen weg niet verlaten. Turkije is de meest westelijke oosterse staat en dus is zijn unieke rol niet alleen Europees maar mondiaal.

Ankara moet de hervormingen versnellen en vastberadener streven naar een compromis over het probleem-Cyprus. Ook moet het verdere stappen nemen in de richting van verzoening met Armenië. Ik sta echter pal achter het standpunt van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten dat het Turks perspectief op lidmaatschap van de EU niet kan worden veranderd met een *Ersatzlösung* of met nepvarianten.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, staat u mij toe de commissaris welkom te heten. Dit decennium is het uitbreidingsbeleid, samen met de euro, het grootste succes van het beleid van de Europese Unie. Dit beleid mag niet worden afgezwakt. Bovendien moeten we onze verplichtingen nakomen jegens de kandidaat-landen, ofschoon we ons ook moeten houden aan de bekende beginselen van consolidering en conditionaliteit.

Daarnaast mogen we het integratievermogen van de Unie niet uit het oog verliezen, evenmin als de vereiste communicatie met de burgers over de uitbreiding en de voordelen en gevolgen daarvan.

Gezien mijn geringe spreektijd zal ik een paar korte opmerkingen maken. In principe zouden de kandidaten eerst een oplossing moeten vinden voor de territoriale of soortgelijke conflicten die ze onderling en met lidstaten hebben, om niet naderhand het functioneren van de Unie te vertragen.

In het geval van Turkije zou ik met name willen onderstrepen dat Turkije zijn hervormingen moet voortzetten en zelfs versnellen, die ook voor Turkije zelf noodzakelijk zijn.

Verder juich ik de betrokkenheid toe die Turkije onlangs getoond heeft ten aanzien van Nabucco, die zo belangrijk is voor de diversificatie van de energievoorziening van Europa. Ik moet echter bekennen dat ik vorig najaar verbaasd was over het gebaar dat Turkije maakte ter ondersteuning van de Iraanse overheid. Ik denk werkelijk dat het buitenlands beleid van een kandidaat dient te stroken met het beleid van de Unie.

Ten slotte moet ik nog zeggen dat ik vorige week een interview heb gelezen met de Turkse minister van Europese Zaken, waaruit ik heb kunnen opmaken dat Turkije de visumplicht heeft opgeheven voor landen zoals Syrië, Libanon en Libië. Dat heeft mijn verbazing gewekt want een kandidaat-land moet ook zijn visumbeleid proberen af te stemmen op het beleid van de Unie, en zich niet in tegenovergestelde richting begeven.

Ik zou graag een bevestiging van deze informatie ontvangen.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw Oomen-Ruijten heeft zich enorme inspanningen getroost om een evenwichtig verslag voor te leggen, en wij danken haar daarvoor. De amendementen 13 en 14 van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie zetten dit evenwicht echter op de helling en daarom wil ik iedereen vragen daartegen te stemmen.

In de lopende besprekingen over de kwestie-Cyprus heeft Turkije via de heer Talat onaanvaardbare voorstellen gedaan. Turkije houdt het been stijf en probeert het onderste uit de kan te krijgen. Daarom is het onrechtvaardig om alle betrokken partijen uit te nodigen steun te geven aan de huidige onderhandelingen. Als er druk moet worden uitgeoefend dat is het op de bezettingsmacht Turkije. Turkije moet onmiddellijk al zijn legereenheden terugtrekken en een einde maken aan de bezetting en de gijzeling van de Turks-Cyprische gemeenschap. De Turken, en niet de Grieks-Cyprioten, zijn namelijk verantwoordelijk voor het zogenaamde isolement van de Turks-Cyprioten. Turkije moet de omsingelde stad in het gebied Varosha teruggeven, een einde maken aan de kolonisering en aan de wederrechtelijke toe-eigening van Grieks-Cyprische bezittingen.

Turkije heeft de sleutels in handen voor de oplossing van de kwestie-Cyprus en voor zijn vorderingen in de richting van toetreding. Het kleine Cyprus vraagt niets meer en niets minder dan dat een oplossing wordt gevonden die strookt met het communautair acquis, zonder enige afwijking, en met de resolutie van de VN. De Cyprioten zijn geen tweederangs burgers van een Ottomaanse of andere koloniale macht. Wij zijn Europese burgers met Europese rechten.

Doris Pack (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, het is de hoogste tijd dat we eindelijk beginnen met de toetredingsonderhandelingen tussen de EU en Macedonië. Macedonië voldoet aan de voorwaarden en wacht nu al sinds 2005. Griekenland krijgt nu zo veel solidariteit van de zesentwintig andere lidstaten dat het nu geen veto zou moeten uitspreken tegen het openen van onderhandelingen met hun buurland Macedonië. De kwestie van de naam is zuiver bilateraal, ondanks de ondersteuning van de VN.

Over Kroatië wil ik zeggen dat dit land de corruptie zo doelmatig bestrijdt dat andere landen – ook lidstaten van de Unie – dit voorbeeld zouden kunnen volgen. Ten tweede heeft men de terugkeer van vluchtelingen – die de heer Boştinaru net ook heeft genoemd – volgens mij voorbeeldig aangepakt. Zoals de heer Swoboda net al zei kunnen sommige kwesties niet zo worden opgelost als wij ons dat voorstellen.

Ten derde wil ik ingaan op de kwestie van de samenwerking met het Joegoslavië-tribunaal in Den Haag: Kroatië heeft alle gezochte oorlogsmisdadigers al jaren geleden uitgeleverd. De documenten over de *homeland war* die nog moeten worden verstrekt, bestaan niet meer of hebben nooit bestaan. Daarom moeten we deze

zaken met gezond verstand aanpakken. De regering zoekt ze, heeft een *task force* in het leven geroepen, maar meer dan zoeken kan men niet. Wanneer men dan niets vindt moeten we werkelijk de volgende stap zetten, gezien het feit dat Kroatië al jaren goed met ons samenwerkt. Kroatië heeft dus aan de meeste voorwaarden voldaan. Ik hoop werkelijk dat de hoofdstukken binnenkort worden geopend, zodat de onderhandelingen met Kroatië voor het einde van dit jaar kunnen worden afgesloten.

Ismail Ertug (S&D). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer Füle, ik wens u voor de toekomst veel succes met uw werk. We kunnen niet ontkennen dat de kwestie-Cyprus nogal ambivalent is. Als Europese Unie mogen we vermeend onaangename feiten niet ontkennen en er ook onze ogen niet voor sluiten. We hebben ons woord niet gehouden. Dat is een feit en we moeten deze dubbele moraal als zodanig aankaarten.

We weten dat het Ankara-protocol inzake de kwestie-Cyprus absoluut moet worden uitgevoerd. Het is echter ook een feit – en de Raad heeft dat in 2004 beslist – dat er een einde moet komen aan het isolement van het noordelijke deel. Ik ben blij dat het zuidelijke deel het noordelijke deel de nodige steun geeft maar dat was niet de intentie van de Europese Unie. Het was onze intentie dat iedereen een einde maakt aan het isolement, de hele EU. Om die laatste barrière te slechten moeten we aan de slag, en een einde maken aan het isolement.

Tunne Kelam (PPE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, voor de nieuwe Commissie – en ik heet commissaris Füle van harte welkom – is het nu tijd om het engagement van de EU met betrekking tot de uitbreiding te hernieuwen door de toetredingsonderhandelingen met Kroatië tegen het eind van dit jaar te voltooien en de onderhandelingen met Macedonië te beginnen.

Dit laatste land heeft indrukwekkende vooruitgang gemaakt, ondanks talrijke moeilijkheden, en moet worden aangemoedigd om door te gaan. Ik wil beide partijen uitnodigen om de naamskwestie op te lossen op een open en grootmoedige Europese manier, zoals gisteren werd bepleit door voorzitter Barroso.

Ook Turkije heeft aanzienlijke vooruitgang gemaakt. Als we naar Oekraïne kijken, kunnen we het verschil zien dat alleen al het vooruitzicht op toetreding kan maken. Turkije komt in aanmerking voor lidmaatschap mits het voldoet aan de criteria van Kopenhagen. Nu er een nieuwe commissaris is mag er geen tijd verloren gaan en moet Turkije ervan worden overtuigd dat het moet beginnen met het terugtrekken van troepen uit Cyprus en het uitvoeren van het Ankara-protocol. Ik denk dat dit kan worden gezien als een voorwaarde voor het doorgaan met de onderhandelingen. Ikzelf zou kunnen leven met Turkse toetreding wanneer het net zo eenvoudig is om een christelijke kerk in Ankara te bouwen als om een moskee in Brussel neer te zetten.

Jürgen Klute (GUE/NGL). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik zou in verband met Turkije op twee punten willen ingaan. Meestal wordt er over de etnische conflicten gesproken, en terecht. Er is nog heel wat werk aan de winkel. Meestal wordt echter niet gezegd dat er in Turkije nog steeds grote problemen zijn met de rechten van vakbonden en werknemers. De Turkse regering treedt nog steeds – soms zelfs met politiegeweld – tegen vakbonden op die de belangen behartigen van hun leden, van werknemers. Dat is onlangs nog gebeurd in het arbeidsconflict van de Tekel-arbeiders. Dat moest me even van het hart. Een democratische samenleving moet ook de rechten van werknemers en vakbonden respecteren. Daarvoor moet ook worden gestreden; ook dat is de plicht van de EU, vooral als ze zich als sociale EU beschouwt.

Het tweede aspect is de privatisering. Turkije past zich aan de EU aan, ook bij de privatiseringen. De werknemers van Tekel – op dit moment staken er 12 000 – lopen het gevaar hun baan te verliezen, of hebben die als gevolg van privatiseringen intussen al verloren. Het gaat in de tabakindustrie echter niet alleen maar om de werknemers van Tekel. In het zuidoosten van Turkije zijn er in de afgelopen jaren in de tabaksteelt ongeveer 500 000 banen verloren gegaan. Dat heeft er toe geleid dat Turkije, een land dat één van de grootste producenten en exporteurs van tabak was, intussen tabak importeert. Ik ben vorige week in Ankara geweest en heb met de werknemers van Tekel gesproken. Als het zo doorgaat, als er door privatiseringen zoveel banen verloren gaan en bedrijfstakken vernietigd worden, zullen de Turken gewoon minder te vinden zijn voor toetreding tot de EU. Het is onze plicht om ook de sociale dimensie van de EU uit te dragen: dat heb ik hier nog eens willen zeggen.

Krzysztof Lisek (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, ik heet u hartelijk welkom, mijnheer Füle, namens ieder van ons, en wens u veel volharding toe in uw werk van de komende jaren. Ik weet dat het op de eerste dag niet gepast is om over het einde van de nieuwe parlementaire zittingsperiode te spreken, en natuurlijk wens ik u, mijnheer Füle, nog vele ambtstermijnen toe. Maar wat ik u nu toewens is dat wanneer u aan het einde van deze termijn hier het woord voert, wij elkaar in een nieuwe, uitgebreide Europese Unie zullen treffen, die misschien bestaat uit liefst dertig lidstaten.

Mijnheer Füle, afgezien van uw werkzaamheden betreffende de belangrijke landen waarover we het hier vandaag hebben, wil ik u vragen ook aandacht te schenken aan andere landen die dromen van een lidmaatschap van de Europese Unie. Net als ikzelf bent u van een land dat nog maar kort geleden tot de Europese Unie is toegetreden, en ik denk dat u, ik en alle andere leden van alle nieuwe lidstaten begrijpen hoe belangrijk het voor onze samenlevingen was om tot de Europese Unie toe te treden. Wij wensen dit ook de landen toe waarover we het vandaag hebben.

Als Pool heb ik een bescheiden droom en hiermee zou ik mijn toespraak willen afsluiten. Dat is dat Kroatië, het land dat momenteel de meeste vooruitgang heeft geboekt in de onderhandelingen, erin zal slagen toe te treden tot de Europese Unie tijdens het niet zo ver in de toekomst liggende Poolse voorzitterschap.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, het verslag over Turkije is nog steeds geen voortgangsverslag: het gaat over tekortkomingen. De EU eist bijvoorbeeld dat Turkije meer doet voor de rechten van minderheden, maar in plaats van een oplossing te vinden voor de kwestie van de Koerden, zoals aangekondigd, gaat men de Koerdische partij DTP verbieden. Al vier jaar lang heeft Ankara het aanvullend protocol bij de associatieovereenkomst niet omgezet, maar eist wel via zijn ambassadeurs dat de grote lidstaten van de EU de kwestie Cyprus oplossen. De onderhandelingen op dit eiland in de Middellandse Zee, waar iedereen zo zeer naar had uitgekeken, zijn volgens mij al helemaal geen reden tot juichen, want het nieuwste Turks-Cypriotische voorstel staat in een aantal opzichten haaks op de tot nu toe bereikte consensus. Dit is dus eerder een stap achteruit.

Dat zijn dus de positieve resultaten die we volgens het Spaanse voorzitterschap mochten verwachten. Turkije is nu eenmaal geopolitiek noch mentaal-cultureel een deel van Europa. Mensenrechten, rechten van minderheden en het internationale recht zijn woorden die men daar nog steeds niet kent. Het enige eerlijke antwoord dat zou overeenstemmen met de wens van de burgers van de EU zou volgens mij zijn dat we de toetredingsonderhandelingen definitief stopzetten en streven naar een geprivilegieerd partnerschap.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Mijnheer de commissaris, wij heten u van harte welkom en wensen u veel succes bij uw werk. Vandaag bespreken wij onder meer ook de vorderingen van Turkije bij de toenadering tot Europa. Gisteren hebben wij gesproken over de moeilijke economische situatie waarin een aantal eurolanden zitten en met name over de crisis in Griekenland.

Deze twee debatten hebben iets gemeen; ze hebben een snijpunt en dat snijpunt wordt gevormd door de buitensporig hoge defensie-uitgaven van Griekenland. Griekenland geeft ongeveer 5 procent van zijn bruto binnenlands product uit voor militaire doeleinden, en niet omdat het dat zo leuk vindt. Een deel van de uitgaven wordt natuurlijk besteed voor verplichtingen die voortvloeien uit onze deelneming in de NAVO maar verreweg het grootste deel ervan zijn uitgaven wegens de politiek van ons buurland, Turkije, dat kandidaat is voor toetreding.

Turkije bedreigt Griekenland met oorlog. Dit is een officiële Turkse politiek, de zogenaamde *casus belli*, geen bedreiging op papier. Dit is een politiek die dagelijks wordt gevoerd met schendingen van het luchtruim en het overvliegen van zelfs bewoonde Griekse eilanden in het oostelijk deel van de Egeïsche Zee.

Daar moet een einde aan komen, en dat moet een krachtige boodschap zijn van het Europees Parlement aan Ankara. Als er op dat gebied verbeteringen zijn dan komt er een nieuwe dynamiek in het toetredingsproces, en natuurlijk moet Turkije daarnaast alle andere verplichtingen nakomen.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, het doel dat de Europese Unie nastreeft met het nabuurschapsbeleid is altijd het exporteren van stabiliteit geweest, en niet het importeren van instabiliteit.

Daarom doe ik een beroep op de lidstaten en kandidaat-lidstaten om bilaterale conflicten niet op het niveau van de Europese Unie te tillen. Als advocaat wil ik u in herinnering brengen dat Griekenland in de interim-overeenkomst die in september 1995 is ondertekend door Griekenland en FYROM, ermee instemde geen bezwaar te maken tegen toetreding van FYROM tot internationale en regionale organisaties mits dit werd gedaan onder de naam waarmee het door de Verenigde Naties wordt aangeduid, dat wil zeggen FYROM. De instellingen van de Europese Unie noemen het land FYROM. Deze bepalingen zijn wettelijk bindend voor uit hoofde van het internationaal recht. Griekenland heeft dus geen rechtsgrondslag om het toetredingsproces van het land te belemmeren. De besluiten moeten worden genomen op basis van de prestaties van het aanvragend land.

Dit gezegd hebbende, steun ik de debatten over de gerealiseerde vooruitgang en over de gebieden waarop nog steeds verbetering nodig is. We moeten het hebben over de verdiensten en de tenuitvoerlegging van de

hervormingen nauwlettend volgen. Op basis van de gerealiseerde vooruitgang heeft de Commissie voorgesteld het land een datum te geven voor opening van de onderhandelingen. Ik ben het met de Commissie eens en vraag de Raad om tijdens zijn top in maart 2010 een begindatum te noemen voor toetredingsonderhandelingen.

Eleni Theocharous (PPE). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, zelfs indien vandaag deze voor Turkije zeer gunstige resolutie wordt aangenomen, zal dit land een belangrijk democratisch deficit blijven vertonen, de mensenrechten flagrant blijven schenden en de Cyprische Republiek, een lidstaat van de Europese Unie, blijven bezetten.

Wat Cyprus betreft, volhardten velen in het gelijk verdelen van de verantwoordelijkheden over slachtoffer en dader. Wij mogen geen misdaden en wapengeweld aanvaarden en moeten een oproep doen tot alle betrokken partijen – een oproep tot wat? Het is onaanvaardbaar hier in het Europees Parlement, in de tempel van de democratie, te moeten luisteren naar ongepaste termen als Noord-Cyprus, Zuid-Cyprus en te moeten horen spreken over verkiezingen in Noord-Cyprus, waar 70 procent van de kiezers illegale kolonisten zijn.

Het is duidelijk dat als er geen oplossing komt waarmee de mensenrechten van de burgers van Cyprus worden geëerbiedigd, heel het waardenstelsel van de Europese Unie op de helling komt te staan. De besprekingen worden natuurlijk voortgezet maar zijn verzand omdat Turkije het onderste uit de kan wil. Aangezien hier Turkije wordt beoordeeld en niet een ander land, vragen wij Turkije om het onderhandelingsproces te vergemakkelijken door middel van twee voor de hand liggende handelingen: ten eerste het onmiddellijke begin met de terugtrekking van het bezettingsleger en ten tweede de teruggave van bezette stad Famagusta aan haar wettelijke bewoners.

Giovanni Collino (PPE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, wij erkennen dat Kroatië de laatste jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd om te voldoen aan de eisen voor lidmaatschap van de Europese Unie. Wij steunen de verklaring van vanochtend van de heer López Garrido.

Er is echter nog een onopgeloste kwestie, die moet worden aangepakt tijdens de onderhandelingen over bilaterale aangelegenheden tussen Kroatië en Italië en die een schaduw kan werpen over het toetredingsproces. Ik doel hierbij op het feit dat er noch sprake is van financiële en morele genoegdoening voor de geleden schade, noch van teruggave van de eigendommen die zijn geconfisqueerd van de Italianen die dat land na de Tweede Wereldoorlog als bannelingen hebben moeten verlaten.

Nu Kroatië wil toetreden tot de Europese Unie roep ik dit land ertoe op vaart te zetten achter het proces om deze trieste en nog onopgeloste kwestie een verzoenend, constructief en goed slot te geven.

Wij verzoeken Kroatië de rechten te eerbiedigen van hen die hier al zo lang op wachten, waarmee onder andere ook het Europees recht zou worden nageleefd.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik heb een korte opmerking over Turkije.

Turkije heeft nog steeds enkele zeer ernstige problemen op het gebied van de mensenrechten. Een van de openstaande kwesties is het vaststellen van de rechten van etnische en religieuze minderheden – Koerden, christenen, levieten en anderen. Deze minderheden lijden onder voortdurende schendingen van hun rechten. Cyprus en Griekenland zijn uiterst belangrijk voor de Europese Unie en zullen dit ook blijven.

Dus moeten we, commissaris, onze Turkse partners duidelijk maken dat het erg moeilijk is om over de Europese integratie van Turkije te spreken zolang de problemen met betrekking tot de religieuze en etnische minderheden van Turkije niet zijn opgelost.

Kyriakos Mavronikolas (S&D). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, in het debat van vandaag moeten wij tot duidelijke boodschappen aan het adres van Turkije komen en er rekening mee houden dat Turkije niets concreets heeft gedaan om de diverse problemen met zijn buurlanden op te lossen.

Wat met name de kwestie-Cyprus betreft is voorgesteld in de tekst een verwijzing op te nemen naar het probleem van het isolement van de Turks-Cyprioten, en daarom moet ik hier duidelijk maken dat de Europese Unie zich moet houden aan het kader van de resoluties van de Verenigde Naties, hetgeen betekent dat de illegaal bezette gebieden niet kunnen worden erkend. Integendeel, elke hulp die wordt verstrekt mag alleen via de wettelijke staat lopen, zoals ook nu gebeurt.

Daarnaast moet Turkije zijn leger terugtrekken, opdat de grootste hinderpaal voor de inspanningen tot oplossing van de moeilijkheden in de contacten met de Turks-Cyprioten wordt weggenomen.

Jelko Kacin (ALDE). - (SL) Ik feliciteer alle rapporteurs met de evenwichtige verslagen. U, commissaris, wens ik heel veel succes in uw belangrijke functie.

Ik wil erop wijzen dat de lidstaten van de Europese Unie niet op een optimale manier met de landen van de westelijke Balkan communiceren. Sommige landen gooien met onrealistische data. 2014 als datum, zoals sommige dezer dagen suggereren, wekt valse hoop, irrealistische verwachtingen en misleiden zowel de politici als de publieke opinie van die landen. We kunnen enkel de pro-Europese krachten versterken als wij een realistische benadering volgen en ons correct gedragen. Valse beloftes zijn schadelijk, zowel voor hen als voor ons. Laten we eerlijk zijn, laten we correct zijn en laten we geloofwaardig zijn.

Konrad Szymański (ECR). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik besef hoe bijzonder moeilijk het voor de regering in Ankara is om, gezien de sociale omstandigheden in Turkije, verbeteringen door te voeren ten aanzien van democratie en mensenrechten. Ik heb hier zeer zeker oog voor, maar ik wil de aandacht vestigen op een probleem dat te weinig nadruk heeft gekregen in dit debat. Ik denk aan het probleem van religieuze vrijheid, die nog steeds beperkt is in Turkije, met name ten aanzien van de christenen. In Turkije ondervinden religieuze gemeenschappen nog altijd belemmeringen als het gaat om hun wettelijke status. Ondanks de invoering van de wet op de stichtingen hebben christelijke gemeenschappen ernstige problemen met het terugkrijgen van verbeurd verklaard eigendom. Het Oecumenische Patriarchaat heeft beperkte rechten om geestelijken op te leiden en in vrijheid een oecumenische patriarch te kiezen. Ik ben de rapporteur zeer denkbaar dat hij al deze aspecten in zijn verslag heeft belicht. Tegelijkertijd betreur ik het dat deze zaak volledig werd genegeerd in de toespraak van de heer López Garrido. Mijnheer López Garrido, ik heb iets persoonlijks op te merken: ideologie en mensenrechten verdragen elkaar niet.

John Bufton (EFD). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil het woord voeren over de kwestie Turkije.

Wat mij zorgen baart is dat de *UK Independence Party*, waarvan ik lid ben, in 2003 in dit Parlement heeft gezegd dat er ernstige gevolgen zouden zijn in verband met de migranten uit de nieuwe lidstaten die naar ons land, het Verenigd Koninkrijk, zouden komen. Ik ben bang dat, als Turkije lid wordt, 70 miljoen mensen naar het VK mogen komen. Het Verenigd Koninkrijk is vol. We hebben miljoenen werklozen. De druk op onze openbare diensten is ongelofelijk. De gedachte aan het lidmaatschap van Turkije is absoluut uit den boze.

Men heeft ons de kans om te kiezen ontzegd. De mensen in ons land hebben niet de kans gehad om te stemmen over Lissabon. In ons land hebben we zeker een discussie nodig over de vraag of we wel of niet in het Europees Parlement vertegenwoordigd moeten zijn. Ik ben bang dat het lidmaatschap van Turkije de druppel zal zijn die de emmer doet overlopen. Ik ben ervan overtuigd dat we ons nu in een positie bevinden waarin de hele Europese situatie op het punt staat om af te brokkelen, met de euro, enzovoort. Als daar nog het Turks lidmaatschap bijkomt, wordt de zaak alleen maar erger, veel erger.

Commissaris, dit is uw eerste dag. Ik kom uit Wales, in het Verenigd Koninkrijk, en ik geef u op een briefje dat we Turkije eenvoudigweg niet als lid willen.

Zoltán Balczó (NI). - (HU) In verband met de toetreding van Turkije moeten we een elementaire kwestie ophelderen. Hoe zien we de Europese Unie? Vinden we de waarden, de gemeenschappelijke Europese waarden nog steeds belangrijk? Deze waarden zijn gebaseerd op de christelijke leer, ongeacht het aantal actieve gelovigen. Vinden we het culturele erfgoed van Europa belangrijk als bindende kracht? Als het antwoord op alle vragen 'ja' is, is er voor Turkije geen plaats in de Europese Unie. Uiteraard moeten we streven naar het beste partnerschap. Een ander aspect is dat de toetreding een precedent zou creëren. De Israëlische minister van Buitenlandse Zaken verklaarde dat ze geduld hebben maar hoe dan ook lid willen worden van de Europese Unie. Het moet gezegd: ook Israël heeft niets te zoeken in de Europese Gemeenschap.

Csaba Sógor (PPE). - (HU) Op het vlak van de bescherming van minderheden hebben Kroatië en Macedonië vooruitgang geboekt, maar ze zijn nog ver verwijderd van het hoogste rapportcijfer. Wat kunnen we hieraan doen? De Europese Unie zou deze landen met haar voorbeeldige bescherming van minderheden kunnen motiveren, maar wat gebeurt er in de Europese Unie? Het zou goed zijn als Frankrijk en andere landen het Europese Handvest voor regionale talen of talen van minderheden zouden ratificeren, als Slowakije de tegen minderheden gerichte maatregelen, zoals de taalwet, zou intrekken, en als ook Griekenland zou erkennen dat er op Grieks grondgebied minderheden leven en hun individuele- en gemeenschapsrechten zou garanderen. In Roemenië komt er hopelijk een minderheidswet, maar we zijn nog ver verwijderd van de situatie dat leden van een minderheid worden toegelaten tot de legerleiding, en men is banger voor autonomie dan voor het veertiende Russische leger in Transnistrië. Het Parlement zou de bestaande lidstaten kunnen aanmoedigen

een beter voorbeeld te stellen door uniforme normen voor de bescherming van minderheden verplicht te stellen voor het grondgebied van de hele Europese Unie.

Danuta Jazłowiecka (PPE). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, het jaar 2009 had volgens een verslag van de *International Crisis Group* beslissend moeten zijn voor de opnemings van Turkije in de Europese Unie. Er zou of een doorbraak komen in de toetredingsonderhandelingen of een einde komen aan de gesprekken. Nu gaan de gesprekken door over andere onderwerpen, onderwerpen die verband houden met toetreding. Zeker, het Spaanse voorzitterschap zegt dat het wil dat Ankara zo snel mogelijk toetreedt tot de Gemeenschap, maar het aantal aanvragen groeit dat Ankara bezig is zijn positie in de wereldorde te herbepalen en dat lidmaatschap van de Gemeenschap geen prioriteit meer is. De afschaffing van visa voor Jordanië, Libië, Iran en Syrië, een verslechtering van de betrekkingen met Israël, nauwere betrekkingen met Soedan, de ondertekening van een overeenkomst om diplomatieke betrekkingen met Armenië te beginnen en het blokkeren van een vergelijk met Cyprus: dit alles duidt erop dat Ankara zich steeds meer richt op samenwerking met zijn bureaus, zelfs als hiermee zijn positie in de onderhandelingen over toetreding wordt verzwakt.

De kwestie van de energiezekerheid en de cruciale geografische ligging van Turkije betekenen echter dat het land langzaam aan een onmisbare rol speelt in het veiligstellen van de Europese belangen. Het zal daarom wellicht niet lang duren eer de toetreding van Turkije tot de Europese Unie belangrijker is voor ons dan voor Turkije zelf. Ik roep de Commissie en de Raad daarom op de Turkse vooruitzichten op lidmaatschap van de Europese Unie opnieuw te bepalen.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Mevrouw de Voorzitter, ik denk dat het ontzettend belangrijk is dat de vooruitgang die wordt geboekt door de kandidaat-lidstaten waarmee wordt onderhandeld, ook wordt erkend en onderstreept. Ik denk dat dit puur psychologisch erg belangrijk is. Verder kan niet worden ontkend dat onderhandelingen met de EU betere levensomstandigheden voor de mensen in die landen hebben gecreëerd. De onderhandelingen op zich zijn een positieve zaak.

We zijn het er zeker allemaal over eens dat Turkije aanzienlijke inspanningen moet leveren en dat vrijheid van godsdienst, vrijheid van meningsuiting en persvrijheid vanzelfsprekend zijn. Mijns inziens moet echter ook gezegd worden dat de onderhandelingen met Turkije niet alleen onderhandelingen zijn met de staat of de natie Turkije, maar dat Turkije een soort sleutel tot of een brug naar een hele regio is. Daarom moeten we goed beseffen dat de betrekkingen met de regio aanzienlijk zouden verslechteren als de deur weer dichtgegooid zou worden.

Chrysoula Paliadeli (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wou dat ik de tijd kreeg om de leden van dit Parlement uit te leggen waarom de kwestie van de naam van de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië zo gevoelig ligt bij de Griekse bevolking. Helaas heb ik daarvoor meer dan een minuut nodig.

Dit verhaal gaat terug tot het eind van de jaren veertig en is een droevig verhaal, een verhaal dat uiteindelijk uitmondde in verkeerde opvattingen over die jaren. Ik kan u verzekeren dat Grieken noch nationalistische noch expansionistische zijn. Het enige wat ze doen is zich verzetten tegen het gebruik van een naam die deel uitmaakt van hun eigen oude historische en archeologische traditie.

Ik begrijp dat de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië, als nieuwe onafhankelijke staat, alsnog een etnogenetische fase doormaakt. Serieuze academici in Skopje ondersteunen de nationalistische neigingen van hun premier niet. Ze kiezen ervoor om te zwijgen in plaats van zich uit te spreken tegen deze *trendy frase*, waardoor – zoals in het verslag Thaler terecht wordt opgemerkt – de spanning hoog kan oplopen.

Ik zou willen dat dit Parlement en de nieuwe Commissie pogingen ondernamen om een bijdrage te leveren aan de oplossing van de naamskwestie, niet door de nationalistische neigingen van de regering van FYROM te steunen maar door het Griekse standpunt te steunen, waarmee wordt gevochten voor een aimabel compromis, dat de bevolking van FYROM uiteindelijk meer tevredenheid lijkt te geven dan de bevolking van Griekenland.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Uit de debatten van vandaag is gebleken dat de leden weliswaar van mening verschillen over de vooruitgang die Turkije heeft geboekt, maar dat we het er wel over eens zijn dat de correcte doorvoering van fundamentele hervormingen een absolute voorwaarde voor het lidmaatschap van de Unie is. Ik denk dat het nog te vroeg is om concrete data vast te leggen, maar we moeten de ontwikkelingen volgen, en eisen dat Turkije vooruitgang boekt. De recente gebeurtenissen, zoals het verbod op de activiteiten van politieke partijen, zijn namelijk een reden tot bezorgdheid en wekken de indruk dat Turkije niet werkelijk probeert om de civiele en politieke vrijheden en rechten te respecteren. We moeten

Turkije echter de kans geven om op zijn stappen terug te keren, en hopen dat Turkije een democratisch en vrij land zal worden.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Kroatië blijft de andere staten van de Westelijke Balkan een stap voor op de weg naar toetreding tot de EU. Het land kan als voorbeeld dienen voor de staten in de regio als het gaat om hun toetredingsvooruitzichten op basis van de daarvoor vastgestelde criteria en voorwaarden.

Ik ben blij met de gemelde vooruitgang op het gebied van de binnenlandse hervormingen. Deze vooruitgang blijkt ook uit het voortgangsverslag 2009. De methode om te voldoen aan de noodzakelijke toetredingscriteria, in het bijzonder die in hoofdstuk 23, justitie en grondrechten, vormt een belangrijke mijlpaal in de vorderingen van dit land bij het bereiken van de Europese normen.

We steunen de toetreding van Kroatië tot de Europese Unie, op voorwaarde dat deze gebaseerd is op de strikte naleving van de toetredingscriteria, waarvan ook een volledige medewerking met het Internationaal Straftribunaal voor het voormalige Joegoslavië deel uitmaakt.

Kroatië zal de toetredingsonderhandelingen dit jaar afronden. Het verslag waarover we vandaag debatteren is het laatste voortgangsverslag dat is opgesteld door het Europees Parlement. We hebben er vertrouwen in dat we volgend jaar zullen kunnen stemmen over het verdrag voor toetreding van Kroatië tot de Europese Unie, wat een positief signaal zal zijn voor de hele regio.

Milan Zver (PPE). - (SL) Commissaris, ik feliciteer u met uw nieuwe functie en hoop dat u met uw bevoegdheden succes zal boeken.

Ik ben erg tevreden dat de drie verslagen positief zijn, dat ze melding maken van vooruitgang bij de modernisering van deze landen, zoals wij die vanuit Europees standpunt zien. Het is vooral van belang dat deze drie landen hoge normen voor de eerbiediging van de mensenrechten hanteren. Op dat vlak moet Europa streng zijn, net als voor het regelen van de relaties met hun buurlanden.

Ik wil graag erop wijzen dat ik het verslag over Kroatië niet zal steunen, vooral omdat Slovenië daarin niet op de gepaste manier behandeld wordt.

Iuliu Winkler (PPE). – (RO) Het meest effectieve externe beleid van de Europese Unie met betrekking tot de Westelijke Balkan is uitbreiding in deze regio. Dat zal vrede garanderen en democratie brengen in een gebied dat helaas in de recente geschiedenis zijn reputatie als 'kruitvat van de Europese Unie' steeds opnieuw bevestigd zag worden.

Tegelijkertijd is opnemings in het gebied van stabiliteit en welvaart van de Europese Unie het meest effectieve buitenlandse beleid voor de nieuwe staten op de Westelijke Balkan. We hebben instrumenten nodig voor dit proces. Ik ben daarom blij met de voortgangsverslagen over Kroatië en Macedonië, die waardevolle instrumenten vormen.

Ik ben ook van mening dat er economische instrumenten nodig zijn, naast regionale, economische en commerciële samenwerking, onder andere met betrekking tot investeringen, die al hebben bewezen effectief te zijn. Ik denk dat deze instrumenten moeten worden overwogen door de Europese Commissie en de regeringen van Kroatië en Macedonië.

(Spreker stelt mevrouw Flautre een vraag volgens de "blauwe kaart"-procedure krachtens artikel 149, lid 8 van het Reglement)

Barry Madlener (NI). - Ik had eigenlijk een vraag willen stellen aan de delegatieleider van de Turkse delegatie, mevrouw Flautre. Ik weet niet of ik dat nu kan doen, want daarop was mijn blauwe kaart gebaseerd. Kan ik een vraag stellen aan mevrouw Flautre?

Mevrouw Flautre, ik wil u naar aanleiding van de verschrikkelijke eerwraak-moord in Turkije vragen of u het ermee eens bent dat wij een verzoek indienen om een uitgebreid onderzoek naar eerwraak in Turkije te doen. Wij hebben in mijn land, Nederland, ontzettend veel eerwraak onder Turken, in Duitsland is dat ook het geval, en ik denk dat dit nog maar het topje van de ijsberg is en dat in Turkije er heel veel sprake is van eerwraak. Kunnen wij mijnheer Füle om een onderzoek naar eerwraak in Turkije vragen?

(Mevrouw Flautre verklaart zich bereid een "blauwe kaart"-vraag krachtens artikel 149, lid 8 van het Reglement te beantwoorden)

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, een vraag, prima, maar wat voor een vraag? Aan wie wordt deze vraag gesteld en met welk doel? Ik denk dat onze delegatie – en u maakt daar deel van uit mijnheer Madlener – zich hard heeft gemaakt en nog altijd hard maakt voor de mensenrechten en de gelijkheid tussen mannen en vrouwen en dat wij derhalve alle initiatieven steunen die worden genomen in de strijd tegen geweld tegen vrouwen.

Ik heb het zojuist tijdens mijn interventie al gezegd. Ik ben van mening dat eerwraak-misdrijven, dat wil zeggen georganiseerde misdrijven binnen de familie of stam, absoluut onaanvaardbaar zijn en dat het zeer goed is om op te merken dat niemand in Turkije dit soort archaïsche en criminele praktijken nog langer accepteert.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren afgevaardigden, ik dank u voor deze brede discussie op grond van een aantal uitstekende resoluties van het Europees Parlement. Graag wil ik de rapporteurs, de heer Swoboda, de heer Thaler en mevrouw Oomen-Ruijten, hiermee gelukwensen.

Ik denk te mogen zeggen dat een grote meerderheid van u het uitbreidingsproces ondersteunt en dit beschouwt als een wezenlijk onderdeel van de Europese integratie. Zoals de heer Brok zei is de uitbreiding een succes geweest in de Europese Unie. Andere afgevaardigden hebben een aantal voorbeelden van dat succes onder de aandacht gebracht. De uitbreiding is ook een factor van vitaal belang voor de voortgang van de democratische hervormingen en de democratische verdieping in zowel de landen die toenadering hebben gezocht tot de Europese Unie als de landen die aan hun toetreding tot de Unie begonnen zijn, of de landen die een vooruitzicht hebben op toetreding. Zoals de heer Mauro benadrukt heeft, houdt dit altijd de verplichting in – en dat is nog iets waarover algehele consensus bestaat – om te voldoen aan de voorwaarden van Kopenhagen, en dus ook om de mensenrechten te eerbiedigen.

Ik ben het volkomen met de heer Cashman eens dat de manier waarop met minderheden wordt omgegaan bepalend is voor een land, en niet zozeer de manier waarop met de meerderheid wordt omgegaan, ofschoon dat ook mee weegt. Daaraan moeten wij dus de naleving van de mensenrechten en bijgevolg de mate van vervulling van de voorwaarden van Kopenhagen aflezen.

Nog een punt van algemene overeenstemming was dat het Europees perspectief van de landen van de Westelijke Balkan een fundamentele factor is voor hun vooruitgang – zoals is opgemerkt door mevrouw Giannakou en de heer Winkler – en natuurlijk is dat niet alleen in het belang van die landen, maar ook, zoals mevrouw Göncz zei, in het belang van de Europese Unie.

Wat Kroatië betreft, bestond er ook overeenstemming over de noodzaak zo snel mogelijk nieuwe hoofdstukken te openen, waarbij ik wel moet vermelden dat er op dit ogenblik 28 van de 35 hoofdstukken geopend zijn en dat 17 daarvan voorlopig gesloten zijn. Het Spaanse voorzitterschap zal zich blijven inzetten voor nieuwe voortgang in de onderhandelingen, samen met de Europese Raad en de Raad, opdat spoedig de eindfase kan worden ingeluid. Daarom heb ik al eerder gezegd dat de toetredingsbijeenkomsten met Kroatië meteen zullen beginnen.

Wij verwachten dat de routekaart van de toetredingsonderhandelingen dit jaar zal kunnen worden afgesloten, zoals de rapporteur van het verslag, de heer Swoboda, heeft voorgesteld en sommigen onder u bepleit hebben, zoals de heer Hökmark, de heer Berlinguer en de heer Lisek. Deze laatste heeft de wens uitgesproken dat Kroatië tot de Europese Unie toetreedt onder Pools voorzitterschap.

Zoals de heer Poreba gezegd heeft is er dus wat Kroatië betreft voortgang gemaakt. Mevrouw Serracchiani heeft er echter op gewezen dat er nog werk aan de winkel is, dat er nog tekortkomingen zijn op juridisch vlak.

We denken dus dat we een belangrijke slotfase in de toetreding van Kroatië bereikt hebben, en we hopen dat de onderhandelingen zo snel mogelijk worden afgesloten en de procedure zal worden gestart voor de ratificatie van desbetreffende verdragen in de Europese Unie.

Wat Macedonië betreft ging het debat hoofdzakelijk over de kwestie van de naam. Natuurlijk is de naam geen vereiste van Kopenhagen, maar het spreekt vanzelf dat goede nabuurschapbetrekkingen een vitale rol spelen in de vormgeving van het nationaal beleid in alle kandidaat-landen.

De kandidaat-landen moeten dus, net zoals de leden van de Europese Unie, de grootst mogelijke gevoeligheid voor dit soort zaken aan de dag leggen. Bovendien moet duidelijk zijn dat de onderhandelingen unanimititeit als uitgangspunt hebben, dat wil zeggen een unanieme beslissing van de huidige leden van de Europese Unie.

De oplossing die de afgevaardigden Posselt, Kasoulides, Cornelissen, Chatzimarkakis, Göncz en Paliadeli hebben bepleit, moet gezocht worden in zowel de onderhandelingen onder auspiciën van de Verenigde Naties als de bilaterale contacten tussen de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië en Griekenland. Ofschoon dit een belangrijke kwestie is, neemt de Europese Unie zelf niet deel aan die besprekingen in de Verenigde Naties.

Daarom is nu nog niet aan te geven wanneer dit conflict kan worden opgelost, maar uiteraard kan ik wel zeggen dat ook het voorzitterschap premier Gruevski en premier Papandreou van harte gelukwens met de heropening van de rechtstreekse dialoog. Daaruit blijkt het leiderschap van beide premiers en dit zal ongetwijfeld leiden tot een open sfeer en houding, waaraan de heer Tremopoulos in zijn betoog gerefereerd heeft.

Uiteraard hebben wij er alle vertrouwen in dat de regering van de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië in staat is om deze onderhandelingen tot een goed einde te brengen. Ik wil hierbij vermelden dat het perspectief van toetreding tot de Europese Unie altijd van groot belang is geweest voor het land in zijn geheel, dat wil zeggen ook voor zijn grote of kleine etnische groeperingen.

Ten slotte zijn er vele opmerkingen gemaakt over Turkije, en om te beginnen zou ik willen opmerken dat de onderhandelingen in een redelijk tempo worden voortgezet – ze zijn niet stopgezet – en ik zeg dat als reactie op de opmerking van de heer Van Orden over het tempo van die onderhandelingen.

Wij hopen andere onderhandelingshoofdstukken te openen tijdens het Spaanse voorzitterschap. Ik heb er een aantal genoemd, maar het tempo is natuurlijk niet te voorzien omdat dit afhankelijk is van de voortgang van de hervormingen die Turkije al dan niet doorvoert, en van de voortgang die het maakt om te voldoen aan de criteria van Kopenhagen. Zoals u allen weet is bovendien voor elk geval, voor elke fase van het proces, voor ieder hoofdstuk, eenparigheid van stemmen vereist.

De bescherming van de mensenrechten en het voldoen aan de criteria van Kopenhagen vormen een kwestie die in vele opmerkingen genoemd is en die duidelijk aan de orde wordt gesteld in het verslag van mevrouw Oomen-Ruijten. Er zij op gewezen dat Turkije op dit gebied meer inspanningen dient te leveren. Het moet meer inspanningen leveren, en ik zeg dit als reactie op de woorden van de heren Belder en Salafranca en anderen, en op die van de heren Angourakis en Klute, die gesproken hebben over het bevorderen van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden.

Ze hebben gelijk, maar het is ook waar dat de onderhandelingen nog steeds het voornaamste middel zijn dat de Europese Unie heeft om die voortgang te beïnvloeden, die zich ongetwijfeld heeft voorgedaan, ook al schiet zij op sommige punten tekort. Dat is ook opgemerkt door andere afgevaardigden, zoals de heer Obiols en mevrouw Flautre, of de afgevaardigden Lunacek, Preda en Balčytis. Ik denk dat we dit goed voor ogen moeten houden als we de onderhandelingen met Turkije op een evenwichtige wijze willen beoordelen.

Ook de kwestie Cyprus is herhaaldelijk aan de orde gesteld. Die zal de komende maanden uiteraard een beslissende rol spelen. Er zij op gewezen dat de onderhandelingen die de leiders van beide gemeenschappen in Cyprus op dit moment voeren, positief zijn en dat het klimaat van vertrouwen verbeterd is.

Natuurlijk zou het oplossen van het probleem met Cyprus dit obstakel wegnemen, of alle obstakels, of tenminste een deel van de obstakels die de voortgang van Turkije op de weg naar toetreding tot de Europese Unie zouden kunnen belemmeren, en in elk geval zou hiervan een belangrijk positief signaal uitgaan aan de regio in haar geheel, waarbij verzoening het voornaamste doel is, zoals de heer Howitt zo terecht opmerkte.

Het spreekt vanzelf dat wij allemaal van mening zijn dat Turkije het aanvullend protocol dient na te leven. Het is hiertoe veelvuldig opgeroepen en in de besprekingen met Turkije wijst de Raad er natuurlijk steeds op dat het land die verplichting dient na te komen. Ik moet zeggen dat de Raad op 8 december van het vorig jaar een aantal conclusies heeft aangenomen waarin wordt gezegd dat indien geen voortgang wordt geboekt in deze kwestie, de Raad de in 2006 aangenomen maatregelen zal handhaven, die van blijvende invloed zullen zijn op de algemene voortgang van de onderhandelingen.

Dan zijn er nog de opmerkingen van mevrouw Koppa en de heer Salavrakos over andere incidenten: de schendingen van het luchtruim en de incidenten in de Egeïsche Zee. Ik herhaal: goede nabuurschapbetrekkingen zijn een onontbeerlijke graadmeter voor het aflezen van de voortgang van Turkije in het kader van de onderhandelingen. De conclusies van de Raad van 8 december, die ik al vele malen genoemd heb, hebben Turkije hierover ook een boodschap doen toekomen. Ik kan u verzekeren dat het voorzitterschap deze kwestie op de voet zal volgen en haar op alle niveaus aan de orde zal stellen wanneer daar gelegenheid voor is.

Mevrouw de Voorzitter, ik kan u hoe dan ook zeggen dat het voorzitterschap een bijzonder duidelijk standpunt inneemt inzake de onderhandelingen met Turkije. Wij staan achter de nieuwe consensus over de uitbreiding die de Europese Raad op december 2006 overeen is gekomen. Dit betekent zonder enige twijfel dat de onderhandelingen gericht zijn op de toetreding van Turkije tot de Europese Unie.

Štefan Füle, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik ben zeer dankbaar dat ik al zo vroeg de kans krijg om deel te nemen aan deze gedachtewisseling met u over de toetredingslanden. Ik heb tijdens mijn hoorzitting beloofd dat ik zou komen luisteren en uw advies zou meenemen. Het debat van vandaag was een duidelijk bewijs van de rijkheid, de wijsheid en het inzicht die hier in dit Parlement bijeen zijn gebracht.

Ik wil twee algemene opmerkingen maken. Ten eerste neem ik de beloften die ik tijdens de hoorzitting heb gedaan, zeer serieus. Ik ben niet geïnteresseerd in twee monologen maar in een dialoog met dit Parlement die de werkelijk geest van het Verdrag van Lissabon weerspiegelt.

Ik wil hier ook nog een andere algemene opmerking maken, en ik heb dit al enkele malen genoemd tijdens mijn hoorzitting. Bij het spreken met de kandidaat-lidstaten en de mogelijk toekomstige kandidaat-lidstaten heb ik de volgende vier beginselen altijd onderstreept. Ten eerste moeten de Kopenhagencriteria strikt worden nageleefd; hierover kan niet worden onderhandeld. Ten tweede moeten de fundamentele vrijheden en de grondrechten, inclusief de religieuze en minderheidsrechten en uiteraard vrouwenrechten, strikt worden geëerbiedigd. Ten derde moet het proces eerlijk verlopen en de geloofwaardigheid van beide kanten en alle niveaus weerspiegelen. Ten vierde zal ik de kwestie van de integratiecapaciteit nooit onderschatten.

Wat Kroatië betreft wordt zowel in de resolutie van het Parlement als in het standpunt van de Commissie onderstreept dat Kroatië ervan op aan kan dat het Parlement en de Commissie betrouwbare bondgenoten zijn. Als het land erin slaagt om te voldoen aan alle nog niet vervulde voorwaarden, dan vertrouw ik erop dat de toetredingsonderhandelingen dit jaar kunnen worden afgerond. De Commissie – en ik neem aan ook de huidige en toekomstige voorzitterschappen – en het Europees Parlement steunen Kroatië bij het streven naar zijn doel.

Voor wat de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië betreft, wil ik nogmaals benadrukken dat het land de aanbeveling van de Commissie om toetredingsonderhandelingen te beginnen heeft verdiend op basis van zijn eigen merites. Niettemin staat het land nog steeds voor vele urgente uitdagingen, met inbegrip van de politieke criteria. Zoals tijdens het debat werd gezegd is er nu een uitgelezen mogelijkheid om de naamskwestie op te lossen, en ik sta volledig achter de steun voor de lopende besprekingen.

Voor wat Turkije betreft weten we allemaal dat er geen makkelijke weg voor ons ligt, noch voor Turkije, noch voor de Europese Unie, en velen onder u hebben dat ook duidelijk tijdens dit debat gezegd. Ik weet echter dat de Turkse regering nog steeds geëncouraged is aan democratische openstelling. Wie had nog maar vijf jaar geleden kunnen denken dat in de Turkse maatschappij en door politici openlijk en intensief zou worden gesproken over de kwestie van de Koerden, de betrekkingen tussen de civiele en de militaire macht, de heropening van het seminarie van Halki of de betrekkingen met Roemenië?

Niettemin blijf ik bezorgd over de beperking van de persvrijheid en het mediapluralisme. Er zijn verdere wettelijke veranderingen nodig om journalisten, mensenrechtenactivisten en politici te beschermen tegen vervolging en veroordeling voor het uiten van een niet-gewelddadige mening.

Met betrekking tot de toetredingsonderhandelingen is het openen van het belangrijke milieuhoofdstuk afgelopen december een bemoedigende ontwikkeling, waardoor het aantal geopende hoofdstukken op twaalf komt. Ik ben hoopvol dat we dit jaar meer hoofdstukken kunnen openen. Maar Turkije moet zich extra inspannen om te kunnen voldoen aan de veeleisende criteria. Het is dan ook van belang dat de noodzakelijke voorbereidingen strikt worden voortgezet.

De Commissie verwelkomt ook de versterkte dialoog met Turkije over migratie, die tot concrete prestaties moet leiden met name wat overname en grenscontroles betreft. In antwoord op de specifieke vraag van een van uw collega's kan ik zeggen dat de Commissie op de hoogte is van de recente ontwikkelingen betreffende de intrekking door Turkije van de visumverplichting voor Libanon en Syrië. De directeur-generaal van de Commissie die verantwoordelijk is voor deze kwesties, is de komende week voor besprekingen in Ankara. Dit is een van de kwesties die hij bij die gelegenheid zal bespreken, en ik zal verslag uitbrengen van deze besprekingen.

Op uw verzoek zal ik ook het volgende standpunt van de Commissie hieraan toevoegen. De door Commissie voorgestelde en genomen maatregelen zijn allemaal gericht op het beëindigen van het isolement van de Turks-Cypriotische gemeenschap en vormen een middel om de hereniging van Cyprus te vergemakkelijken,

overeenkomstig de conclusies van de Raad van april 2004. Het door ons uitgevoerde steunpakket ter waarde van 259 miljoen euro is gericht op een duurzame sociale en economische ontwikkeling van de Turks-Cypriotische gemeenschap en op haar volledige participatie in de Europese Unie na een akkoord en een hereniging. De groenelijnerverordening vergemakkelijkt economische en persoonlijke contacten tussen Turks-Cyprioten en Grieks-Cyprioten. De handelsverordening inzake speciale handelsvoorwaarden voor de Turks-Cypriotische gemeenschap wordt nog besproken in de Raad.

Ik kom nog even terug bij Turkije. Het hervormingsproces moet doorgaan en de Europese Unie moet het proces en de vooruitgang blijven stimuleren. De Commissie blijft zich inzetten voor het toetredingsproces van Turkije. Onze invloed en inbreng in Turkije zullen alleen geloofwaardiger en sterker worden als onze toezeggingen ondubbelzinnig blijven.

Ik kijk uit naar een zeer vruchtbare en nauwe samenwerking in de komende vijf jaar.

(Applaus)

De Voorzitter. – Tot besluit van het debat zijn door de Commissie buitenlandse zaken drie ontwerp-resoluties ingediend overeenkomstig artikel 110, lid 2 van het Reglement⁽¹⁾.

Het debat is gesloten.

De stemming vindt vandaag plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Luís Paulo Alves (S&D), schriftelijk. – (PT) Dit verslag erkent dat Turkije, kandidaat-lidstaat sinds 2005, een aantal positieve stappen op weg naar de toetreding tot de EU heeft gezet, maar dringt tegelijkertijd aan op een bespoediging van de hervormingen. Er zij aan herinnerd dat de onderhandelingen in december 2006 gedeeltelijk werden opgeschort vanwege de weigering van Turkije om de douane-unie met de EU op Cyprus toe te passen. Het conflict met Cyprus moet worden opgelost en het land moet vooruitgang blijven boeken op het gebied van de democratie en de bescherming van de mensenrechten, de corruptiebestrijding, de verbetering van de persvrijheid, de noodzakelijke politieke transparantie en een snellere en meer doeltreffende rechtspraak, de consolidatie van de wetten tegen discriminatie op grond van geslacht, seksuele geaardheid en etnische en religieuze minderheden en de hervorming van het openbaar bestuur. De Turkse regering geeft ononderbroken blijk van de politieke wil om de hervormingen voort te zetten en zij heeft de fundamentele vrijheden en de democratische ontwikkeling in het land aanzienlijk vergroot. Daarom moeten wij voortgang maken met het onderhandelingsproces en de toetreding waarborgen van een land dat een cruciale rol speelt als bemiddelaar in de conflicten tussen Israël en Palestina en als platform voor een betere verstandhouding met Irak en Iran.

Mara Bizzotto (EFD), schriftelijk. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, het verslag bevat zeker een aantal interessante punten, zelfs voor degenen die – zoals ikzelf en velen van u – tegen de toetreding van Turkije tot de EU zijn. De inhoud van het verslag illustreert dat Turkije soms bij lange na niet voldoet aan de basisvoorwaarden voor toetreding tot de Unie. In enkele passages uit de door de Commissie buitenlandse zaken voorgestelde resolutie wordt ook tamelijk strenge taal gebezigd. Het gaat hier niet om documenten die zich verzetten tegen de theoretische toekomstige toetreding van Turkije tot de EU. Ik ben echter bijzonder ingenomen met het feit dat het Parlement zijn bevindingen over het vermeend gebrek aan vooruitgang van Turkije wil meedelen. Degenen die zich net als ik verzetten tegen de toetreding van Ankara tot de EU vinden in deze bevindingen een bevestiging van hun eigen traditionele bezwaren tegen het lidmaatschap: in Turkije worden de fundamentele vrijheden nog steeds beperkt en de mensenrechten geschonden en is er nog steeds sprake van een agressieve houding tegenover Cyprus en Griekenland en discriminatie van etnische en religieuze minderheden, allemaal zaken die Europa natuurlijk niet kan negeren. Telt u hierbij nog op de gebruikelijke bezorgdheid over de culturele en geografische verschillen tussen Turkije en Europa en over de problemen die zouden ontstaan door de toelating van een rechtstreeks aan de Unie grenzend land met meer dan tachtig miljoen mensen. Dit zijn allemaal factoren die mij sterken in mijn vaste overtuiging dat het Turkse lidmaatschap inopportuun is in een Europa dat als gemene deler met name het christendom heeft.

Robert Dušek (S&D), schriftelijk. – (CS) Aan de ene kant is het van fundamenteel belang te bezien hoe en in welke mate er in Turkije vooruitgang geboekt wordt met het democratiseringsproces en hoe het land ervoor staat met zijn toenadering tot de EU. Aan de andere kant mogen we de discussie over het toekomstig

⁽¹⁾ Zie notulen.

lidmaatschap van Turkije van de EU niet uit de weg gaan. Bij elke uitbreiding worden financiële afwegingen gemaakt: zal de toetreding van het land in kwestie de Europese Unie financieel iets opleveren of zal er vooral sprake zou zijn van negatieve financiële gevolgen. Ik vrees dat in deze tijden van crisis het gemeenschappelijk landbouwbeleid en daarmee uiteindelijk de Europese begroting zich geen uitbreiding veroorloven kan met een land waarin de landbouw de bron van levensonderhoud is van 7 miljoen inwoners (tegen 10,4 miljoen in de EU). Ter vergelijking: onder de huidige omstandigheden zouden de uitgaven voor Turkije tot het jaar 2025 10 miljard euro bedragen, terwijl het bij alle 10 nieuwe lidstaten van de "oostelijke uitbreiding" bij elkaar om een bedrag van zo'n 8 miljard gaat. Met het huidige wettelijk kader zouden rechtstreekse betalingen aan Turkse landbouwers, betalingen voor plattelandsontwikkeling en marktondersteuning de nekslag betekenen voor de Europese landbouw en de Europese boeren. Gezien het grote oppervlakte, het grote aantal inwoners en de economische situatie in kandidaat-lidstaat Turkije zou de toetreding ervan tot de EU een gigantische belasting vormen voor de EU-begroting, die bovendien gepaard zou gaan met een daling van het bbp van de EU met negen procent per capita. Met het oog op dit alles dient de toetreding van Turkije tot de EU en de daarmee samenhangende hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid opnieuw en uitermate zorgvuldig tegen het licht te worden gehouden.

Martin Kastler (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Het is prijzenswaardig dat de jonge democratie in Macedonië overal in de samenleving en de economie verdere stappen heeft gezet. Ik ben heel blij dat de presidentsverkiezingen en de gemeenteraadsverkiezingen in maart 2009 vlekkeloos zijn verlopen. Dat wordt beschouwd als een bewijs voor de toenemende democratisering in de hele regio. Macedonië heeft voldaan aan alle criteria voor visumliberalisering, en daarom kunnen de burgers van dit land sinds 19 december 2009 zonder visum reizen. Dit is een grote stap in de juiste richting. Macedonië heeft nog een lange weg voor de boeg, en moet nog veel hervormingen doorvoeren, maar ik hoop werkelijk dat wij het land kunnen helpen met de ervaringen die wij hebben opgedaan tijdens de eerste golf van de oostelijke uitbreiding van de EU. Ik denk in dit verband aan de doorvoering van de institutionele hervormingen, waarbij de politieke stichtingen en verschillende NGO's goed werk hebben geleverd. Er zijn twee gebieden waarop wij onze samenwerking inzake transformatie en EU-normen moeten versterken: hervorming van de overheid en van de rechterlijke macht en de politie. Ik hoop persoonlijk dat het conflict tussen Macedonië en Griekenland over de naam binnenkort kan worden bijgelegd, en dat de vooruitgang bij de opbouw van Europa niet wordt stilgelegd door bilaterale meningsverschillen.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Kroatië zou door zijn geopolitieke betekenis en historische betrekkingen ongetwijfeld zo snel mogelijk moeten toetreden tot de Europese Unie. Ondanks talrijke spanningen met burens en de etnische conflicten die tijdens de burgeroorlog de kop opstaken, kan ik me geen volledig geïntegreerd en verenigd Europa zonder Kroatië voorstellen. De onderhandelingen, die in 2004 begonnen, waren een veelbelovende ontwikkeling en als er zich geen verstoringen voordoen, zouden ze eind dit jaar moeten worden afgerond. Daarbij moet worden bedacht dat er op 28 gebieden overeenstemming is vereist. De toetreding van Kroatië tot de NAVO in april 2009 heeft de aanspraken van het land op toetreding tot de EU duidelijk versterkt. De stabilisering van wat historisch bekend staat als de heksenketel van de Balkan, is alleen met toetreding van Kroatië gewaarborgd. Ik hoop dat begin 2012, wanneer ik zitting neem in het Europees Parlement, ik de handen van mijn Kroatische collega's kan schudden.

Franz Obermayr (NI), *schriftelijk*. – (DE) Ik verwelkom de vooruitgang die door Kroatië is bereikt, in het bijzonder in de strijd tegen corruptie. Corruptie moet in de instellingen bestreden worden, maar er is ook behoefte aan een verandering in de fundamentele houding en het bewustzijn van de bevolking, aangezien corruptie onder hen helaas nog deel uitmaakt van het dagelijkse leven. Wat betreft de betrekkingen van Kroatië met zijn buurlanden is het verheugend dat er nu een compromisoplossing voor het grensconflict met Slovenië in zicht lijkt te zijn. Ik hoop ook dat door de erkenning van Kosovo door Kroatië geen grotere spanningen in de Westelijke Balkan ontstaan, in het bijzonder met Servië, dat nu bezwaren uit, zoals te begrijpen valt. Op grond van de duidelijke vooruitgang die Kroatië heeft bereikt en mijn overtuiging dat Kroatië in cultureel, politiek en historisch opzicht deel uitmaakt van Europa, zal ik voor de ontwerpresolutie stemmen. Indien Kroatië aan alle voorwaarden voldoet, denk ik dat een spoedige toetreding mogelijk zal zijn.

Kristiina Ojula (ALDE), *schriftelijk*. – (ET) Mevrouw de Voorzitter, wat mijn toespraak van 20 januari betreft ben ik benieuwd welke maatregelen de Turkse regering – volgens de informatie van de Raad en de Commissie – heeft genomen om de bevolking te betrekken bij de tenuitvoerlegging van het democratiseringsproces en bij de hervormingen die nodig zijn voor opneming in de Europese Unie. In het voortgangsverslag 2009 betreffende Turkije worden de tekortkomingen genoemd met betrekking tot de eerbiediging van de criteria van Kopenhagen, met specifieke nadruk op de politieke criteria, waaronder het

functioneren van de democratie en de rechtsstaat, de mensenrechten en de bescherming van de rechten van minderheden. In het voortgangsverslag staat ook dat er via het pretoetredingsinstrument het afgelopen jaar 567 miljoen euro aan Turkije is toegewezen. Deze toewijzingen waren grotendeels gericht op het doorvoeren van hervormingen in het politieke en rechtssysteem en de ontwikkeling van het maatschappelijk middenveld. Tegelijkertijd werd duidelijk gemaakt dat het gebruik van dit instrument was gedecentraliseerd, wat betekent dat de Turkse overheid de toegewezen hulp beheert na toewijzing door de Commissie. Aangezien de Raad en de Commissie belang hebben bij het zo snel mogelijk afronden van de toetredingsonderhandelingen met Turkije, wat inhoudt dat de huidige tekortkomingen moeten worden opgelost, zouden zij over een nauwkeurig overzicht moeten beschikken van de door de Turkse regering genomen maatregelen om dit doel te bereiken. De Commissie heeft op haar website weliswaar enkele projecten zichtbaar gemaakt voor het beëindigen van kinderarbeid, het aanbieden van basisonderwijs, het betrekken van mensen met een handicap bij de samenleving en het opzetten van een vertrouwens telefoon voor vrouwen in Turkije die lijden onder huiselijk geweld, maar het is de vraag of deze maatregelen toereikend zijn voor het verkrijgen van een breed draagvlak voor de onmiddellijke en succesvolle doorvoering van de noodzakelijke hervormingen. Welke aanvullende urgente maatregelen of projecten zijn er, in het licht van de inhoud van het voortgangsverslag, gepland om de belemmeringen op problematische gebieden zo snel mogelijk weg te nemen?

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), schriftelijk. – (PL) Toen op de dag van de grote uitbreiding, op 1 mei 2004, een aantal landen in Midden- en Oost-Europa toetrad tot de Europese Unie, kwam de deling van Europa door het ijzeren gordijn definitief ten einde. Niet alle landen van Midden- en Oost-Europa werden echter op dat moment in de Europese familie opgenomen. Het werd toen ook duidelijk dat de 'grote uitbreiding' moest worden voortgezet met de toetreding van nog een aantal landen in de regio. In 2007 werden Roemenië en Bulgarije lidstaten van de Europese Unie. De toetreding van deze landen kan echter niet worden beschouwd als het einde van de Europese uitbreiding.

Op dit moment is Kroatië het land dat toetreding het dichtst genaderd is. Ik steun de afronding van de onderhandelingen met Kroatië ten volle, opdat het land zo snel mogelijk tot de Europese Unie kan toetreden. Ik roep beide onderhandelingspartners op tot maximale flexibiliteit en de wil om tot overeenstemming te komen. Daarnaast roep ik Kroatië op zijn inspanningen te verhogen om te voldoen aan de eisen van de Gemeenschap op gebieden als de organisatie van het openbaar bestuur en de rechterlijke macht en de verbetering van de mechanismen voor een doeltreffende bestrijding van georganiseerde misdaad en corruptie. Verder wil ik mij voegen bij degenen die Kroatië oproepen uiterste goede wil te tonen in de samenwerking met het Internationaal Straftribunaal voor het voormalige Joegoslavië.

Siiri Oviir (ALDE), schriftelijk. – (ET) Als voorwaarde voor het afronden van het onderhandelingsproces met Turkije dat in 2005 is begonnen, moet Turkije aan alle criteria van Kopenhagen voldoen en zich op elk gebied voegen naar de integratiecapaciteit van de Europese Unie. Turkije is inderdaad begonnen met het doorvoeren van de vereiste hervormingen, het ontwikkelen van goede betrekkingen met zijn buurlanden en de stapsgewijze aanpassing aan de criteria voor het EU-lidmaatschap. Ik steun deze maatregelen en ik steun de toetreding van Turkije tot de Europese Unie, mits er natuurlijk volledig wordt voldaan aan de voorwaarden voor lidmaatschap. Nu baart het mij echter zorgen dat er de laatste tijd steeds minder positieve berichten over doorgevoerde hervormingen komen en dat er in Turkije nog steeds ernstige problemen zijn met het implementeren van de rechtsnormen, vooral wat betreft de normen inzake vrouwenrechten, non-discriminatie, vrijheid van meningsuiting en godsdienst, nultolerantie ten opzichte van marteling en maatregelen tegen corruptie. Ik roep Turkije op zich meer in te spannen om volledig aan de criteria van Kopenhagen te kunnen voldoen en de steun in de Turkse samenleving voor de noodzakelijke hervormingen te consolideren, uitgaande van de gelijkheid van alle mensen, ongeacht geslacht, ras of etnische afkomst, geloof of overtuiging, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid.

Rovana Plumb (S&D), schriftelijk. – (RO) Ik ben van mening dat het in het belang is van beide partijen, de EU en Turkije, dat het uitbreidingsproces doorgaat. Daarom moet Turkije het hervormingsproces intensiveren om zijn verbintenissen na te komen.

Ik zal u hier een paar voorbeelden van geven. De wetgeving inzake gendergelijkheid is geharmoniseerd, maar er moeten meer inspanningen worden verricht om deze ten uitvoer te leggen en de verschillen tussen mannen en vrouwen te verkleinen als het gaat om hun deelname aan de arbeidsmarkt, de politiek en het besluitvormingsproces en ook met betrekking tot de toegang tot onderwijs. Er is vooruitgang geboekt op het gebied van milieubescherming, in het bijzonder door de ondertekening van het Protocol van Kyoto in deze 'tijd van aanpassing aan de gevolgen van klimaatverandering'. Er moet echter nog veel worden gedaan op het gebied van waterkwaliteit, natuurbehoud en ggo's (genetische gemodificeerde organismen).

Ik ben blij met de vooruitgang die Turkije heeft geboekt, maar tegelijkertijd steun ik het verzoek aan Ankara om meer werk te maken van het hervormingsproces, zodat Turkije kan toetreden tot de Europese club.

Bogusław Sonik (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Respect voor mensenrechten is een van de cruciale criteria van Kopenhagen waaraan elk land dat een lidstaat van de Europese Unie wil worden, onvoorwaardelijk moet voldoen. Ik wil de aandacht vestigen op beruchte gevallen van schendingen van vrouwenrechten.

Vrijwel dagelijks berichten de media ons over moorden op vrouwen, die bekend staan als 'eremoorden'. De media besteden op dit moment veel aandacht aan het geval van de 16-jarige Medine Memi die op wrede wijze door haar eigen vader en grootvader werd vermoord. Dat deze twee het meisje van het leven beroofden omdat zij met jongens had gepraat is al schokkend, maar de wijze waarop deze gruweldaad werd voltrokken, is nog schokkender. Uit de lijkschouwing blijkt dat Medine, die in een kippenren werd begraven, nog altijd leefde op het moment dat dit gebeurde en dat zij tot op het laatst bij bewustzijn was. Het onvoorstelbare lijden van de stervende tiener was toegebracht om de 'ontering' van de familie te vergelden. Het is afschrikwekkend dat het geval van Medine geen afzonderlijk incident is, maar een wijdverbreid, barbaars verschijnsel. Het meisje, dat voor haar leven vreesde, had de politie meer dan eens van haar angsten op de hoogte gesteld – tevergeefs, want zij werd elke keer naar huis gestuurd.

Moord is al generaties lang geworteld in de Turkse traditie en stelt mannen vaak in een gunstig daglicht. Zij komen in actie, zogenaamd om de geschonden eer van de familie te herstellen. Tussen een land dat dit probleem nog niet heeft weten aan te pakken en Europa blijft een brede kloof bestaan. Europa staat immers voor de verdediging van fundamentele waarden. Dit verschil is een ernstig obstakel op weg naar de totstandbrenging van een gezamenlijke identiteit.

Traian Ungureanu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Ik hoop dat het beoordelingsverslag van dit jaar Turkije zal stimuleren de afstemming van zijn buitenlandse beleid op dat van de EU te verbeteren. De Zwarte Zeeregio zou een prioriteitsgebied moeten zijn waar Turkije, als essentiële partner van de EU, kan helpen de Europese doelstellingen in het kader van de Synergie voor het Zwarte Zeegebied te verwezenlijken.

De betrokkenheid van Turkije bij het waarborgen van de energiezekerheid van de EU is al even belangrijk. Afgelopen jaar verwelkomde ik de deelname van Turkije aan het Nabucco-project met de ondertekening van de intergouvernementele overeenkomst. Ik sprak toen echter ook mijn grote bezorgdheid uit over het voornemen van Turkije om samen te werken met Rusland in het South Stream-project. Ik vraag Turkije daarom met klem een expliciete belofte te doen voor de tenuitvoerlegging van het Nabucco-project.

Ik verwelkom de oproep van de rapporteur om het energiebeleid van Turkije en de EU te harmoniseren, in het bijzonder door te beginnen aan de toetredingsonderhandelingen met betrekking tot het energiehoofdstuk en door Turkije op te nemen in de Europese Energiegemeenschap.

VOORZITTER: GIANNI PITTELLA

Ondervoorzitter

9. Stemmingen

De Voorzitter. – We gaan nu over tot de stemming.

(Uitslagen en nadere bijzonderheden betreffende de stemmingen: zie notulen)

9.1. Facultatieve en tijdelijke toepassing van de verleggingsregeling voor leveringen van bepaalde fraudegevoelige goederen en diensten (wijziging van Richtlijn 2006/112/EG) (A7-0008/2010, David Casa) (stemming)

9.2. EFRO: subsidiabiliteit van huisvestingsprojecten voor gemarginaliseerde gemeenschappen (A7-0048/2009, Lambert van Nistelrooij) (stemming)

Na de stemming

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik heb geen problemen met de machine, ik wil alleen een voorstel doen. Sommige collega's hebben de gewoonte om bij hoofdelijke stemmingen het nummer niet

voor te lezen. Aangezien we nu zeer veel hoofdelijke stemmingen hebben en bovendien onze prachtige schermen, zou ik willen voorstellen hetzelfde te doen.

De Voorzitter. - Dank u voor uw vriendelijke suggestie. Ik deed dat om er zeker van te zijn dat u over alle informatie beschikte, maar omdat u de informatie kunt lezen, zal ik deze niet meer voorlezen.

9.3. Administratieve samenwerking op het gebied van de belastingen (A7-0006/2010, Magdalena Alvarez) (stemming)

Sharon Bowles (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het advies waarover het Europees Parlement nu zal stemmen en dat betrekking heeft op het voorstel van de Commissie voor een richtlijn betreffende administratieve samenwerking op het gebied van de belastingen loopt niet vooruit op het definitieve standpunt dat het Parlement zal innemen met betrekking tot de tenuitvoerlegging van artikel 291 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en de gevolgen voor de procedures op basis van het Besluit van de Raad 1999/468/EG van 28 juni 1999, met name voor wat betreft de regelgevingsprocedure met toetsing of het standpunt dat het Parlement gedelegeerde handelingen in andere wetgeving op zich kan nemen.

9.4. Wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit belastingen, rechten en andere maatregelen (A7-0002/2010, Theodor Dumitru Stolojan) (stemming)

9.5. Recente aardbeving in Haïti (B7-0087/2010) (stemming)

9.6. Situatie in Iran (B7-0086/2010) (stemming)

Vóór de stemming

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, voordat er gestemd wordt over deze ontwerpresolutie over Iran, zou ik het Parlement ervan op de hoogte willen stellen dat de Italiaanse ambassade in Teheran het doelwit was van een mislukte aanslag, en dat dergelijke incidenten zich ook hebben voorgedaan bij andere ambassades van de lidstaten, namelijk die van Duitsland, Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk en Nederland.

Mijnheer de Voorzitter, in paragraaf 24 van deze ontwerpresolutie wordt voorgesteld een delegatie van de Europese Unie in te stellen in Iran. Mijn fractie zou niet willen dat de aanneming van deze paragraaf, die ook in andere resoluties van het Europees Parlement is opgenomen, zou worden opgevat als een teken dat dergelijke gebeurtenissen door de vingers worden gezien. Daarom zou ik de heer Füle willen vragen om aan mevrouw Ashton over te brengen dat de omstandigheden die ik zojuist genoemd heb in aanmerking moeten worden genomen tijdens de toepassing van het mandaat van deze resolutie. Ik denk dat de heer Gahler zal verzoeken een mondeling amendement in de tekst van de resolutie op te nemen als toevoeging, om de diplomatieke belangen van de lidstaten in dat land te beschermen.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, dit is met de fracties afgesproken. Ik zal de tekst even in het Engels voorlezen:

‘Uit zijn bezorgdheid over de aard van de demonstraties die door de Basjmilitie gehouden werden voor ambassades van EU-lidstaten in Teheran op 9 februari, en roept de Iraanse autoriteiten op om de veiligheid van diplomatieke missies te waarborgen’.

(Het mondeling amendement wordt in aanmerking genomen)

Na de stemming

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, namens de auteurs van de zojuist aangenomen resolutie over Iran wil ik vragen of de diensten van het Parlement deze tekst in het Farsi kunnen vertalen, zodat het Iraanse regime en de Iraanse bevolking de duidelijke boodschap die hier vandaag door het Europees Parlement wordt gegeven, volledig begrijpen.

(Applaus)

De Voorzitter. - Dank u voor deze waardevolle suggestie. Wij zullen die aan de betrokken diensten doorgeven.

9.7. Situatie in Jemen (B7-0021/2010) (stemming)

9.8. Mensenhandel (stemming)

9.9. Resultaten van de Top van Kopenhagen over klimaatverandering (B7-0064/2010) (stemming)

Vóór de stemming

Jo Leinen, namens de S&D-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, na de teleurstellende afloop van de Conferentie van Kopenhagen over klimaatverandering wil het Parlement met deze resolutie duidelijk maken dat er geen alternatieven voor klimaatbescherming zijn en dat we in de aanloop naar de volgende conferentie in Mexico onze inspanningen niet moeten verminderen, maar juist intensifiëren.

Ik zal het kort houden. Amendement 6 van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement was in deze zin bedoeld. Aangezien de formulering tot misverstanden kan leiden, trekken wij het amendement in. We steunen echter de amendementen 1 en 9 van de Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa fractie en de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie, omdat de EU daarin wordt opgeroepen om in de aanloop naar Mexico meer te doen. Klimaatbescherming mag niet tot stilstand komen. Ik verzoek u om uw steun.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, naar aanleiding van het door mij ingediende amendement 21 wil ik allereerst al mijn collega's bedanken die mij hebben gesteund bij het indienen van een amendement over de invoering van een CO₂-belasting aan de grenzen van de Europese Unie.

Ik wilde hiermee ook nogmaals benadrukken dat we niet met gespleten tong mogen spreken tegen onze medeburgers: als we campagne voeren, kunnen we niet zeggen dat Europa ze beschermt, dat Europa hun bedrijven en hun banen beschermt om die belofte vervolgens weer te vergeten als we eenmaal verkozen zijn. Ik wil eenvoudigweg zeggen dat dit amendement me in staat heeft gesteld het debat op gang te brengen en om die reden wil ik het amendement nu intrekken, zodat het debat in de Raad kan worden voortgezet.

De Voorzitter. - Het amendement is aldus ingetrokken.

Vóór de stemming over amendement 10

Satu Hassi (Verts/ALE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, amendement 10 van de groenen is niet tegenstrijdig met amendement 1. Amendement 1 gaat over het verhogen van ons ambitieniveau naar meer dan 20. Amendement 10 – ons amendement – gaat over het ophelderen van de voorwaarden tot min 40. Dit is een aanvulling op en geen tegenstrijdigheid met amendement 1, er moet dus worden gestemd over amendement 10.

De Voorzitter. - De ambtenaren delen uw standpunt niet, maar ik zal de voorzitter van de betrokken commissie vragen om zijn mening.

Jo Leinen, namens de S&D-Fractie. – (DE) Ik ben het met mevrouw Hassi eens. Dit is een nieuw idee en daar zouden we over moeten stemmen.

9.10. Bevordering van goed bestuur in belastingzaken (A7-0007/2010, Leonardo Domenici) (stemming)

9.11. Gelijkheid van vrouwen en mannen in de Europese Unie — 2009 (A7-0004/2010, Marc Tarabella) (stemming)

9.12. Centrale doelstellingen voor de CITES-conferentie (stemming)

Vóór de stemming over amendement 12

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (IT) We hebben niet over de oorspronkelijke tekst gestemd.

De Voorzitter. - Amendement 7 is aangenomen en de paragraaf komt te vervallen. Soms heeft het voorzitterschap dus ook wel eens gelijk.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, kunnen we deze stemming overdoen? Sommigen dachten namelijk dat ze stemden over het deel waarnaar de andere collega verwees. Zijn we hier om te stemmen zoals gekozen leden moeten doen, of niet? Kunt u het alstublieft opnieuw in stemming brengen zodat wij de juiste keuze kunnen maken.

De Voorzitter. - We mogen geen precedent scheppen. Stemmingen kunnen niet worden herhaald. Er is bovendien een verschil van 130 stemmen. Dat is geen klein verschil en ik denk dan ook niet dat de uitslag van de stemming ingrijpend veranderd kan worden.

9.13. Voortgangsverslag 2009 betreffende Kroatië (B7-0067/2010) (stemming)

Vóór de stemming over amendement 35

Hannes Swoboda, indiener. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, na overleg met mevrouw Brantner van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie zou ik willen aanbevelen om voor het eerste deel en tegen het tweede deel te stemmen, in tegenstelling tot de lijst die we hebben opgesteld.

9.14. Voortgangsverslag 2009 betreffende de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië (B7-0065/2010) (stemming)

Vóór de stemming over amendement 18

Ulrike Lunacek, namens de Verts/ALE-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, dit amendement verwijst naar het feit dat de regering in Skopje een ontwerp-wetgeving inzake antidiscriminatie heeft ingediend waarin seksuele geaardheid uit het hele pakket is verwijderd. Dat is eenvoudigweg onaanvaardbaar, maar om niemand de kans geven om tegen dit amendement inzake mensenrechten te stemmen vanwege de kwestie van de naam van de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië, vraag ik u om 'Regering van Macedonië' te vervangen door 'Regering van Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië'.

(Het mondeling amendement wordt in aanmerking genomen)

Vóór de stemming over amendement 4

Zoran Thaler, indiener. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, wat amendement 4 betreft wil ik vragen om, in tegenstelling tot hetgeen op de stemlijst staat, tegen te stemmen vanwege het akkoord met de Griekse collega's.

9.15. Voortgangsverslag 2009 betreffende Turkije (B7-0068/2010) (stemming)

Vóór de stemming over amendement 13

Ria Oomen-Ruijten, indiener. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil alleen maar uw aandacht vestigen op het feit dat amendement 20 op paragraaf 35 is ingetrokken.

10. Stemverklaringen

Mondelinge stemverklaringen

Verslag-Van Nistelrooij (A7-0048/2009)

Alfredo Antoniazzi (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik feliciteer de heer van Nistelrooij van harte met zijn verslag, waarin ik mij helemaal kan vinden.

In het verleden heb ik in een aantal initiatieven en vragen de mogelijkheid geopperd om middelen van de Europese Unie aan te wenden voor sociale huisvesting voor de meest behoeftige en gemarginaliseerde categorieën in de samenleving. Dit zijn de categorieën die door de plaatselijke overheden worden opgenomen in de op inkomen gebaseerde classificaties, zoals in grote hoofdsteden en stedelijke gebieden gebeurt.

De situatie op het gebied van huisvesting, in het bijzonder voor de kwetsbaarste groepen van de samenleving, is voor veel grote Europese steden echt nijpend geworden. Ik ben dan ook van mening dat het verslag van de heer van Nistelrooij een stap in de goede richting is, maar ook geloof ik dat er in reactie hierop meer geld moet worden uitgetrokken voor de oplossing van de nijpende problemen op het gebied van sociale huisvesting.

Verslag-Alvarez (A7-0006/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb dit verslag gesteund omdat ik geloof dat dit een stap voorwaarts is in de bestrijding van fraude en belastingvlucht op Europese schaal. Ondanks de bereidheid van de lidstaten om samen te werken op belastinggebied, zijn er nog geen tastbare resultaten bereikt. Belastingfraude bevindt zich nog steeds op een extreem hoog niveau binnen de EU, en brengt ongelooflijk veel negatieve gevolgen voor zowel onze economieën als onze burgers met zich mee.

Ik ben zeer blij met de voorgestelde nieuwe verbeteringen, die hopelijk tastbare resultaten zullen opleveren in de bestrijding van fraude en belastingvlucht, en in het bijzonder met de uitbreiding van de werkingssfeer van de richtlijn tot alle belastingen, inclusief sociale zekerheidsbijdragen, automatische informatie-uitwisseling en een betere samenwerking tussen de lidstaten bij belastingvraagstukken.

Verslag-Domenici (A7-0007/2010)

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag wat willen zeggen over het verslag van de heer Domenici en verder erop wijzen dat ik het een groot goed vind dat wij hier in Straatsburg in zo groten getale het groene licht hebben gegeven voor maatregelen ter verbetering van de transparantie en de uitwisseling van gegevens ten behoeve van een doeltreffendere belastinginning in de lidstaten. Dat daarvoor een economische crisis nodig was, vind ik dan wel weer spijtig. De belastingparadijzen in allerlei eilandstaten, waarvan een groot deel steun geniet uit fondsen van de Europese Unie, vormen de achillespees van het geheel. Het is nu aan ons om daar met vereende krachten, met het gehele gewicht van de Europese Unie, iets tegen te doen. Pogingen van individuele lidstaten om de situatie aan te pakken middels bilaterale verdragen hebben geen enkel tastbaar resultaat opgeleverd. Het feit dat de zeventwintig lidstaten van de EU in 2004 2,5% van het bbp zijn misgelopen, spreekt boekdelen.

Verslag-Alvarez (A7-0006/2010)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de grootste uitdaging voor een regering is mededinging van buitenaf. Een land kan zijn belastingen maar tot een bepaald niveau verhogen. Daarboven begint het geld naar het buitenland te gaan en nemen de inkomsten afnemen. Zoals Milton Friedman al zei is concurrentie tussen overheden bij hun dienstverlening en belastingniveaus net zo productief als concurrentie tussen bedrijven en individuen. Daarom is het zo verontrustend om te zien hoe de Europese Unie de weg volgt van belastingharmonisatie en uitvoer van hoge kosten van het ene land naar het andere.

Als er één thema naar voren is gekomen tijdens deze recente benoemingshoorzittingen met de Commissie, dan is dat wel het verlangen naar een speciale inkomstenstroom voor de Europese Unie en naar een maatregel van belastingharmonisatie. Dat verklaart waarom het aandeel van de Europese Unie in het bbp van de wereld afneemt, waarom we zijn gedaald van 36 procent twintig jaar geleden tot 25 procent op dit moment en over tien jaar naar verwachting zullen zijn gedaald tot 15 procent.

Het goede nieuws is dat de kiezers er niet blij mee zijn. Net zoals de bevolking van Massachusetts willen de inwoners van Europa geen belastingheffing zonder vertegenwoordiging, en ik ben er zeker van dat ze dienovereenkomstig zullen stemmen.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de meeste mensen zullen, wanneer ze naar deze titel kijken, zeggen dat samenwerking redelijk is. Wie kan er nu tegen samenwerking zijn? Totdat je in detail gaat kijken wat mensen nou eigenlijk bedoelen wanneer ze het hebben over belastingssamenwerking binnen de EU en op Europees niveau.

Neem het voorbeeld van een moedig land als de Kaaimaneilanden. In tegenstelling tot de droom van de groenen en de socialisten om ontwikkelingslanden arm te houden, zodat we onze hulp daar naar toe kunnen

sturen en ons schuldgevoel als blanke middenklasse kunnen verlichten, heeft dit land daadwerkelijk geprobeerd om zich uit de armoede op te werken, niet door afhankelijk te zijn van bananen of suiker, maar door dienstverlening op hoog niveau, zoals financiële diensten. Maar de Kaaimaneilanden proberen het nog niet of de mensen in de hele EU – ook de politici hier – klagen erover. Het land ontwijkt geen belastingheffing maar probeert wel dubbele belastingheffing te ontwijken. Er zijn mensen uit EU-landen die nog steeds belasting betalen in hun lidstaten. Het is tijd om dit imperialisme te stoppen.

Verslag-Stolojan (A7-0002/2010)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, als je een lijst zou maken van de landen met de rijkste burgers, de staten met het hoogste bbp per capita ter wereld, zou u tot uw verrassing vaststellen dat veel van die landen erg klein zijn. De top 10 wordt gedomineerd door microstaatjes: Liechtenstein, Luxemburg, Brunei, Jersey, enzovoort.

Het eerste grote land dat op de lijst van rijkste landen staat, zijn de Verenigde Staten, omdat ze een buitengewone truc toepassen. Het land wordt weliswaar bestuurd als een confederatie van staten, maar de deelstaten hebben een enorme wetgevende en fiscale autonomie. Daarom is het zo tragisch dat wij gisteren nog de nieuwe voorzitter van de Europese Raad hebben horen spreken over de behoefte aan Europees economisch bestuur als antwoord op de financiële crisis in Griekenland. Juist wanneer overheden steeds groter worden en verder weg staan worden ze inefficiënter, gaan ze steeds meer verspillen en worden ze corrupter. Als collega's hieraan twijfelen, stel ik voor dat ze eens om zich heen kijken.

Ontwerpresolutie B7-0072/2010

Iva Zanicchi (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de dramatische aardbeving in Haïti heeft niet alleen dit onfortuinlijke land, maar ook ons aller geweten op zijn grondvesten doen wankelen.

De belangstelling en steun van de internationale gemeenschap voor het Haïtiaanse volk waren een lichtend voorbeeld van solidariteit en menselijkheid. De Europese Unie heeft snel gereageerd op deze tragedie en is onmiddellijke financiële langetermijnverplichtingen aangegaan van meer dan 300 miljoen euro, waar nog eens een bedrag van ruim 92 miljoen euro bij komt dat reeds is toegezegd door de afzonderlijke lidstaten.

Wat dit betreft benadruk ik met grote trots de snelheid en doeltreffendheid van de Italiaanse hulpverlening, in het kader waarvan onder andere het vliegdekschip *Cavour* is gestuurd, dat niet alleen al zijn bijzonder geavanceerde medische faciliteiten ter beschikking heeft gesteld maar ook 135 ton goederen uit hoofde van het Wereldvoedselprogramma naar Haïti heeft vervoerd en 77 ton goederen van het Italiaanse Rode Kruis.

Dank u, mijnheer de Voorzitter. Dit punt wilde ik graag benadrukken.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, 200 000 doden, 250 000 zwaargewonden, drie miljoen mensen die rechtstreeks zijn getroffen door de aardbeving en twee miljoen mensen die voedselhulp nodig hebben: dit zijn de vreselijke gevolgen van de verschrikkelijke catastrofe die Haïti heeft getroffen.

De Europese Unie heeft haar deel gedaan en doet dit nog steeds; zij is de belangrijkste internationale donor. Toch benadruk ik dat de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid niet onmiddellijk ter plaatse was om onze hulp te coördineren. Wij hadden liever gezien dat zij daar snel haar werk had gedaan en zich op Haïti had beziggehouden met de hulpverlening.

De Italiaanse minister van Buitenlandse Zaken, de heer Frattini, heeft met name voorgesteld dat de schulden van Haïti – één van de armste landen ter wereld – worden kwijtscholden. Welnu, ik verzoek het Parlement om dit voorstel te steunen en de Unie om dit te bepleiten en dus alle schuldeisende landen te vragen in te stemmen met dit Italiaanse voorstel om Haïti zijn schulden kwijt te schelden.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) We hebben laat – maar beter laat dan nooit – een resolutie goedgekeurd over concrete hulpmaatregelen voor Haïti. Het is van groot belang dat die gericht zijn op de wederopbouw van het compleet aan de bedelstaf geraakte eiland. Als ondervoorzitter van de Paritaire Parlementaire Vergadering ACS-EU belast met de mensenrechten hecht ik er een groot belang aan dat de Europese hulp met name ingezet wordt voor duurzame gezondheidszorgvoorzieningen en onderwijs aan duizenden weeskinderen op Haïti zelf. Ook dienen we mogelijke kinderhandel te voorkomen. Wat me echter verontrust, is dat volgens de media de Haïtianen protesteren omdat ze ondanks alle inspanningen tot nog toe geen tenten boven hun hoofd hebben, noch voldoende voedsel en water. Ook ben ik er helemaal niet over te spreken dat de hoge vertegenwoordiger voor Buitenlandse Zaken, barones Ashton, niet bereid was haar weekeinde

op te offeren om op tijd op het eiland aanwezig te zijn. Dat is geen goed begin voor een beter extern beleid van de EU na de ratificatie van het Verdrag van Lissabon.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, het is zeer belangrijk dat de Europese Unie als de grootste economie ter wereld een grote bijdrage levert aan de hulp aan het rampgebied in Haïti na de aardbeving. Dit soort aardbevingen kan slechts zelden worden voorspeld: ze komen onverwacht. Zodoende worden wij, leden van de wereldgemeenschap, gevraagd te tonen hoe groot onze solidariteit is en in welke mate wij zorg dragen voor onze naaste medemens.

Een oud gezegde luidt: wij zijn zo sterk als onze zwakste schakel. Nu wordt ook de solidariteit van de Europese Unie gemeten. Wij moeten goed zorgen voor onze zwakste schakels in Haïti en waarborgen dat de hulp van de Europese Unie haar doel bereikt en effectief is. Hoe succesvol de hulp en het geld zijn, wordt aan de hand van deze criteria gemeten.

Natuurlijk moeten ook de lidstaten hierbij betrokken zijn, en dat zijn ze ook, net als veel christelijke gemeenschappen, die direct contact hebben met de burgers. Op die manier kunnen wij waarborgen dat de hulp gaat naar degenen die deze nodig hebben.

Diane Dodds (NI). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, vrijdag is het precies een maand geleden dat de verwoestende aardbeving in Haïti plaatsvond. Het dodendal wordt nu op 230 000 geschat, en er zijn 300 000 gewonden. Dit zou ons ertoe moeten aanzetten om al het mogelijke te doen om te waarborgen dat de overlevenden worden geholpen bij de wederopbouw van hun levens en hun land. Ik heb daarom de gezamenlijke resolutie gesteund, maar ik wil laten notuleren dat ik tegen het concept van een Europese civiele beschermingsmacht ben.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, tijdens het debat over deze resolutie zijn we weer eens getuige geweest van de manier waarop dit Parlement het virtuele boven het reële verheft, het symbolische boven het werkelijke. Er is veel gepraat over de noodzaak om een EU-stempel te drukken op de steun voor Haïti en over de noodzaak om het beginsel van een Europese civiele beschermingsmacht vast te leggen. Barones Ashton kreeg veel kritiek omdat ze er niet naar toe is gegaan om de dingen een Europees gezicht te geven.

Ondertussen verleenden de Amerikanen natuurlijk echte steun op een uiterst snelle manier. En welke dank hebben zij daarvoor ontvangen? Ze werden door een Franse minister ervan beschuldigd het land te hebben bezet. Hier zien we maar weer al te duidelijk dat de Amerikanen hier in dit Parlement geen goed kunnen doen. Als ze interveniëren, zijn ze imperialisten, als ze het niet doet, zijn ze isolationisten.

Ik vraag mij eerlijk gezegd af of de Europese Unie dichter bij huis geen dringender zaken aan haar hoofd heeft dan het drukken van een stempel op de dingen in de Caraïben. Griekenland staat op de rand van een financiële instorting. We staan op het punt om een financieel reddingsplan goed te keuren, hetgeen een flagrante schending zou zijn van artikel 125 van de Verdragen. We moeten eerst ons eigen huis op orde krijgen en pas dan mogen we eventueel anderen de les lezen.

Ontwerpresolutie B7-0078/2010

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Ondanks de door het Europees Parlement op 22 oktober aangenomen resolutie over Iran gaat de situatie van de mensenrechten daar steeds verder achteruit. De resolutie heeft volgens mij niet de verwachte morele druk uitgeoefend. Ik vind met name de executie van 140 minderjarige misdadigers betreurenswaardig en zelfs schokkend. In december 2009 is bijvoorbeeld de zeventienjarige Mosleh Zamani geëxecuteerd.

Helaas schijnt een verbod op de doodstraf voor jongeren op het internationale toneel echter geen politieke prioriteit te zijn. Iran zet deze gruwelijke praktijk ongehinderd voort, ondanks het feit dat de Islamitische Republiek Iran het Verdrag inzake de rechten van het kind en de Internationale convenant over de civiele en politieke rechten heeft ondertekend. Daarom doe ik een beroep op de EU om specifieke en duidelijke stappen te zetten, en volledig gebruik te maken van de nieuwe mogelijkheden die het Verdrag van Lissabon biedt.

Marco Scurria (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik wil graag het woord omdat er, zoals reeds is gezegd, gisteren in Teheran aanslagen zijn gepleegd op een aantal ambassades, waaronder de Italiaanse.

Daarom zouden het Parlement en de Unie ook moeten overwegen om - zo mogelijk formeel - uiting te geven aan hun solidariteit met ons land en met alle door deze aanslag getroffen landen. Omdat wij echter ook duidelijke signalen zouden moeten afgeven, doe ik officieel het verzoek dat Europa morgen niet

vertegenwoordigd wordt op de gedenktag van de islamitische revolutie in Iran en dat we hiermee een duidelijk signaal afgeven aan de Iraanse autoriteiten.

Ik zeg dit bovendien op een gedenktag voor de Italianen. Daarom draag ik, net als vele andere Italianen – en hopelijk ook u, mijnheer de Voorzitter –, deze driekleurige rozet, ter herdenking van de vele Italianen die op deze dag zijn verdwenen en gedwongen hun eigen grond te verlaten.

Met deze herdenkingsdaad zou ik onze solidariteit willen uiten met degenen die op dit moment strijden voor democratie en vrijheid in Iran. Ik roep onze autoriteiten er dan ook toe op verstek te laten gaan op de gedenktag van de Islamitische Republiek.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Het is van groot belang dat we vandaag met onze stemming duidelijk te kennen gegeven hebben dat we erop staan dat het nucleaire programma van Iran onder internationaal toezicht geplaatst wordt, niettegenstaande het verzet van het Iraanse parlement tegen ratificatie van het protocol inzake non-proliferatie van kernwapens. Het voorzitterschap van de Raad dient ervoor te zorgen dat deze kwestie op de agenda van de nu komende zitting van de Veiligheidsraad komt te staan. Ik ben ingenomen met de consensus over het feit dat barones Ashton protesteren moet tegen het incident in de Italiaanse ambassade, omdat dit niet alleen Italië treft maar de Europese Unie als geheel. Onze verklaring van vandaag getuigt er eveneens van dat de Commissie, de Raad en het Parlement met één stem spreken. Het doet mij deugd dat we het er allemaal over eens zijn dat het al dan niet sluiten van een handelsovereenkomst met Iran afhankelijk gesteld dient te worden van Iraanse toezeggingen op het gebied van veiligheid en mensenrechten.

Salvatore Tatarella (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de aanslagen op de Europese ambassades, in het bijzonder op de Italiaanse ambassade, en de bedreigingen van de Italiaanse premier zijn bijzonder ernstige zaken die moeten worden berispt. Nog ernstiger lijkt ons echter de systematische onderdrukking van iedere oppositie in Iran en nog ernstiger lijkt ons het nucleaire programma van de Islamitische Republiek Iran.

Dit alles heeft mede kunnen gebeuren doordat het Westen een afwachtende en te tolerante houding heeft aangenomen. Nu de uitgestoken hand van president Obama ook is geweigerd, rest het Westen niets anders dan te dreigen en onmiddellijk een systeem op te zetten van doeltreffende en zware sancties, die echter ook selectief moeten zijn zodat de bevolking er niet door wordt getroffen.

Ik ben mij er terdege van bewust dat Rusland en China tegen sancties zijn, maar de Europese Unie moet alles in het werk stellen om ervoor te zorgen dat beide landen instemmen met deze sancties, die een alternatief zijn voor het sturen van het leger.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, het is zeer duidelijk dat de situatie in Iran op de spits is gedreven: na de presidentsverkiezingen waren er demonstraties waarin de oppositie zeer hard werd aangepakt, er zijn mensenrechtenschendingen en daarnaast nog de mogelijke kernwapens, die een enorm gevaar vormen in het Midden-Oosten, vooral voor Israël, maar ook voor heel Europa.

Het lijkt erop dat wij in de Europese Unie niet in staat zijn met Iran te praten. Misschien komt dat door de cultuurverschillen, want de sjiiitische theologie en het Europees humanisme, het postverlichtingsdenken, verdragen elkaar vrij slecht. Daarom moeten wij een nieuwe weg inslaan.

Wij moeten in ieder geval duidelijk zijn en de Europese waarden ook in onze betrekkingen met Iran verdedigen. Daarnaast moeten wij er alles aan doen om Iran duidelijk te maken wat onze spelregels zijn: democratie, mensenrechten en vrijheid van meningsuiting. Nu wij over deze resolutie hebben gestemd, is het zeer belangrijk dat zij ook in het Perzisch en Arabisch wordt vertaald, de hoofdtalen in dat land, zodat iedereen duidelijk kan worden gemaakt wat voor regime en richtsnoeren de Europese Unie voor die regio wil.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik heb de resolutie over Iran gesteund, in de wetenschap dat het hier om een van grootste problemen en uitdagingen van de wereld en Europa gaat. Tegelijkertijd heb ik mijn steun onthouden aan de amendementen van sommige collega's die Iran als vijand van het Westen wilden bestempelen. Wij moeten de belangrijke cultuur en geschiedenis van dit land in aanmerking nemen. De huidige machthebbers ontkennen die belangrijke cultuur en geschiedenis wellicht. Wij moeten de toekomstige machthebbers in Iran zien als partner. Wij blijven berichten ontvangen over meer executies en terdoodveroordelingen. Wij moeten fundamentele menselijke solidariteit betonen met degenen die een beter Iran willen, een Iran dat een partner van het Westen zal zijn, geen vijand.

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik wil medelen dat ik mij om twee belangrijke redenen heb onthouden tijdens de stemming over de resolutie over de situatie in Iran.

De eerste reden is van specifieke aard. In de resolutie wordt het als vanzelfsprekend beschouwd dat de verkiezingen met als winnaar president Ahmadinejad frauduleus waren. Dit is geenszins bewezen en bovendien heeft president Lula - een man van aanzien - bijvoorbeeld recentelijk nog verklaard deze beweringen belachelijk te vinden.

De tweede reden is dat Iran voortdurend een militaire interventie door de Verenigde Staten en Israël boven het hoofd hangt, iets waar wij evenmin rekening mee houden. Ik vind dat een evenwichtige resolutie, die de vrede in die regio nastreeft, niet deze toon zou moeten hebben van een voortijdige legitimatie van de dreigende oorlog.

Ontwerpresolutie B7-0029/2010

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Ik heb de onderhavige resolutie gesteund, omdat ook ik van mening ben dat het huidige wetgevingskader van de Europese Unie inzake mensenhandel niet erg doeltreffend is en onvoldoende ten uitvoer is gelegd. Wij moeten ons steeds weer opnieuw met dit onderwerp bezighouden.

Het is betreurenswaardig dat het belang van het probleem van mensenhandel niet wordt erkend door de parlementen van zestien lidstaten, met inbegrip van mijn eigen land, en dat zij het niet nodig vonden het Verdrag van de Raad van Europa inzake bestrijding van mensenhandel uit 2005 te ratificeren en implementeren. Ik hoop dat de resolutie die wij vandaag hebben aangenomen een signaal afgeeft en hen eraan herinnert hoe belangrijk het is zich te richten op de bestrijding van mensenhandel en verdere slachtoffers te voorkomen.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Ik zou graag van deze gelegenheid gebruik willen maken om mijn grote waardering uit te spreken voor het werk van Edit Bauer en Simon Busuttil. Zij hebben stevig onderhandeld over een aantal compromissen waardoor ik uiteindelijk voor het verslag heb kunnen stemmen. Verder doet het mij deugd dat ook de socialisten hun woord gehouden hebben. In het verslag wordt nu tevens ingegaan op een aantal gevoelig liggende punten uit het programma van de Europese Volkspartij, zoals ondersteuning van personen die het reële risico lopen slachtoffer te worden van mensenhandel en de definiëring van voorwaarden voor de toekenning van verblijfsvergunningen, de verlening van toegang tot de arbeidsmarkt en gezinshereniging.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, wij zien onszelf in deze eenentwintigste eeuw als beschaafde naties, maar het probleem van mensenhandel blijft onopgelost – erger nog, het neemt toe. De slachtoffers van mensenhandel zijn meestal vrouwen en kinderen en de straffen zijn niet zwaar genoeg om criminelen van deze praktijken te weerhouden. Europa moet besluitvaardiger optreden om deze beschamende praktijk in te perken. Daarom heb ik mijn steun gegeven aan de resolutie waarin wordt opgeroepen tot de ontwikkeling van effectieve instrumenten ter bestrijding van dit verschijnsel en tot een betere onderlinge afstemming van de maatregelen van de lidstaten en de relevante internationale organen van de Europese Unie, in de hoop heilzame effecten te bewerkstelligen.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, mensenhandel is altijd een daad tegen de menselijkheid. Het is zeer belangrijk dat wij in Europa eindelijk eens concrete stappen tegen mensenhandel nemen.

Ik heb natuurlijk vóór deze resolutie gestemd, maar maak mij zorgen over wat dit in de praktijk betekent. Is het zo dat wij slechts ons geweten sussen door een dergelijke resolutie op te stellen? Dat mag niet het geval zijn: wij hebben concrete maatregelen nodig.

Mensenhandel is ook in de Europese Unie nog steeds een ernstig probleem. Wij moeten er alles aan doen om mensenhandel, waar vooral kinderen en vrouwen het slachtoffer van zijn, te bestrijden. Wat dit betreft hoop ik dat de Europese Unie en ook de lidstaten concrete maatregelen nemen en in actie komen. Zoals ik zei, is mensenhandel altijd tegen de menselijkheid gericht en de menselijke waardigheid is een absolute waarde. Als Europeanen moet wij die altijd en in alle omstandigheden verdedigen.

Ontwerpresolutie B7-0064/2010

Marisa Matias, namens de GUE/NGL-Fractie. – (PT) Mijnheer de Voorzitter, ik zou willen onderstrepen dat wij graag een krachtigere resolutie over Kopenhagen hadden aangenomen dan de tekst die hier vandaag in stemming is gebracht. Wij hebben echter desondanks voor gestemd, omdat wij het bijzonder belangrijk

vinden dat het Europees Parlement zijn diepe ontgoocheling uitspreekt over de overeenkomst die in Kopenhagen is bereikt. Die overeenkomst is niet bindend. De partijen hebben zich er niet eens impliciet of expliciet toe verplicht om tijdens dit jaar tot een bindende overeenkomst te komen. Ondertussen wordt het probleem almaar erger en tikt de klok door. Het is dan ook essentieel dat wij een uitdrukkelijke verplichting aangaan.

Daarom roep ik de Europese Unie op om de houding van anderen niet langer als excuus te gebruiken. Het is gemakkelijk niets te doen omdat de anderen ook niets doen. Wij hebben een krachtig standpunt ingenomen en wij moeten dat standpunt handhaven. Excuses zoeken is onverantwoord en ongerechtvaardigd. Wij beschikken over tal van manieren om ons krachtige standpunt in de praktijk te brengen. Een ervan is om de begroting van de Europese Unie aan te passen en, in tegenstelling tot de huidige regeling, specifieke middelen voor de bestrijding van klimaatverandering toe te kennen. Een andere manier is om extra middelen uit te trekken voor steun aan de ontwikkelingslanden, in plaats van de bestaande humanitaire hulp in te trekken of in te korten. Anders doen wij alleen maar cynische pogingen om de problemen van de klimaatverandering op te lossen, terwijl wij andere problemen die de overleving van deze landen in de weg staan ongemoeid laten en negeren. Het is onmogelijk om extra problemen te verhelpen zonder extra middelen.

Daarom is het noodzakelijk dat wij een verplichting aangaan. Wij mogen niet langer wachten. Wij zijn met een veeleisend standpunt naar Kopenhagen vertrokken. Laten wij ons aan dat standpunt houden, want het gaat om reële problemen en om reële mensen, en wij moeten deze uitdaging nu aangaan. Daarom nemen wij hier vandaag deze verantwoordelijkheid op ons.

Alajos Mészáros (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben blij dat ik vandaag deze resolutie hebben kunnen steunen.

De Top van Kopenhagen was in vele opzichten een teleurstelling. De EU is er met name niet in geslaagd om een gemeenschappelijke en efficiënte benadering in de omgang met klimaatverandering te laten zien. Evenmin is zij erin geslaagd haar leidende politieke positie bij deze agenda te versterken. Ik beschouw het aannemen van deze resolutie dan ook als een uiterst belangrijke daad om uiting te geven aan de ongebroken geest en vastberadenheid van de EU om de leider in de wereld te zijn bij het bestrijden van klimaatverandering. We moeten onze verdere activiteiten voor de omgang met klimaatverandering versterken en promoten.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik persoonlijk ben van mening dat het volledig verkeerd is om onze aandacht bij klimaatbescherming uitsluitend te richten op een vermindering van de CO₂-uitstoot. Ten eerste vergeten velen dat het onderzoek naar de oorzaken van klimaatverandering nog volledig in de kinderschoenen staat en ten tweede is het geheel onjuist en onwetenschappelijk om klimaatverandering te definiëren als een fenomeen dat maar één oorzaak heeft. Dit wil zeggen dat de wereld er niet beter op wordt indien we ons uitsluitend op CO₂ richten.

Ik acht het van meer belang om het behoud van de natuurlijke hulpbronnen in het centrum van onze aandacht te plaatsen. Met minder gebruik van fossiele brandstoffen en meer gebruik van hernieuwbare grondstoffen en hernieuwbare energie kunnen wij het milieu sparen, de efficiëntie verbeteren en een betere wereld voor de generaties na ons creëren. Een efficiënte en duurzame omgang met onze hulpbronnen is om deze redenen veel doeltreffender voor ons, onze samenleving en het milieu dan een vermindering van de CO₂-uitstoot tegen elke prijs.

Anja Weisgerber (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, de onderhandelingen tijdens de Conferentie van Kopenhagen over klimaatverandering zijn voor de Europese Unie teleurstellend verlopen, zoals reeds is gezegd. Het resultaat is ver verwijderd van het standpunt van de EU en ook ver verwijderd van de positie die nodig is voor klimaatbescherming. Alleen de erkenning van het tweegradendoel was positief, aangezien hieruit de nodige reductieverplichtingen kunnen worden afgeleid.

Nu moeten we ons afvragen wat we van de mislukte onderhandelingen kunnen leren en hoe we nu verder moeten gaan. Het is daarom belangrijk om ons te bezinnen en kritisch te kijken naar verschillende punten van de route die we tot nu toe hebben gevolgd. We moeten ons afvragen hoe we samen met andere landen verder kunnen gaan. Hoe kunnen we voorkomen dat de Verenigde Staten, China en India over een compromis onderhandelen, terwijl de EU niet wordt uitgenodigd aan de onderhandelingstafel? Hoe kunnen we effectiever onderhandelen met de ontwikkelings- en opkomende landen? Moeten deze onderhandelingen verplicht onder auspiciën van de Verenigde Naties plaatsvinden?

Tot slot zou ik willen zeggen dat het mij verheugt dat ik voor de resolutie kon stemmen, aangezien de resolutie naar mijn mening nog steeds de leidende rol van de Europese Unie benadrukt. We moeten nu deze vragen beantwoorden en de weg die we zijn ingeslagen voortzetten, ook in internationaal opzicht.

Zuzana Roithová (PPE). - (CS) De ontwerpresolutie over de resultaten van de Top van Kopenhagen over klimaatverandering is het resultaat van het gedegen werk van onze collega's in meerdere commissies en sluit aan op de langetermijnstrategie voor een werkelijk groen, op de economische doelstellingen van de Unie in de huidige gemondialiseerde wereld afgestemd beleid. Waar ik mij echter niet in vinden kan, zijn de vele onverantwoorde amendementen uit de keukens van de socialisten en de groenen, met name de pogingen om de afgesproken langetermijndoelstelling ten aanzien van de uitstootvermindering te verhogen tot zelfs 40 procent, kernenergie te verbieden en tijdelijk een Europese klimaatveranderingsbelasting in te voeren. Maar ik ben evenmin blij met de ERC-fractie die de klimaatveranderingen bagatelliseert en ook absoluut niet te spreken over de absurde kritiek op de Deense premier die we juist heel erg dankbaar zouden moeten zijn voor de enorme spanningen die het land zich getroost heeft voor de organisatie van de Top van Kopenhagen.

Albert Deß (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik heb tegen de ontwerpresolutie gestemd, aangezien ik van mening ben dat enkele belangrijke gegevens er niet in opgenomen zijn. Recentelijk zijn er steeds meer berichten die suggereren dat klimaatwetenschappers gegevens vervalsen. Daarover zouden we moeten discussiëren en ons standpunt duidelijk maken.

Ter voorkoming van misverstanden: ik zet mij al jaren in voor een spaarzaam gebruik van fossiele brandstoffen om het milieu zo weinig mogelijk te belasten. Echter, ik begrijp niets van de paniekstemming die wordt opgeroepen door het woord klimaatverandering. In mijn lange politieke loopbaan heb ik al het nodige meegemaakt. Begin jaren tachtig werd gezegd dat er in 2000 geen bomen meer in Duitsland zouden zijn. Duitsland is nu groener dan ooit tevoren. Klimaatverandering bestaat werkelijk, maar heeft door de geschiedenis heen altijd al bestaan en in de toekomst zal dat niet anders zijn. Om deze redenen heb ik tegen de ontwerpresolutie gestemd.

Daniel Hannan (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, tijdens zijn allereerste persconferentie na zijn benoeming tot voorzitter van de Europese Raad jubelde Herman Van Rompuy over het feit dat 2009 het eerste jaar van een mondiaal bestuur was. Daarbij zei hij onomwonden uit te kijken naar de Top van Kopenhagen en deze te beschouwen als een stap in de richting van een economisch wereldbestuur van onze planeet.

Het is jammer dat een aantal mensen op de milieugenda gesprongen is en deze aangegrepen heeft als een middel om een andere agenda te doen vorderen, een agenda die draait om de wens de macht weg te halen bij gekozen nationale politici en te concentreren in de handen van internationale technocratieën.

De tragedie is niet alleen dat we minder democratisch worden maar ook de consensus verliezen die we zouden hebben gehad voor het aanpakken van de milieuproblemen. Links of rechts, conservatief of socialist, we kunnen het er allemaal over eens zijn dat we diversiteit nodig hebben in onze energievoorziening en geen verontreinigende stoffen in de atmosfeer willen pompen. Er wordt echter maar één soort beleid toegepast: het beleid van dirigisme en corporatisme, in feite hetzelfde beleid dat reeds op politiek en maatschappelijk vlak mislukt is en nu wordt toegepast op het milieu. Het milieu is in het geheel genomen echter te belangrijk om aan links overgelaten te worden.

Syed Kamall (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, wanneer we naar de discussie hier in het Parlement luisteren, horen wij veel collega's klagen over het feit dat er niet naar de EU werd geluisterd tijdens de recente discussies in Kopenhagen.

Misschien moeten we ons afvragen waarom dit zo was. Kijk naar ons eigen gedrag hier in het Europees Parlement. Om te beginnen hebben we twee gebouwen voor het Europees Parlement. We komen naar Straatsburg en we verwarmen en verlichten dit gebouw ook wanneer we er niet zijn – uitgesproken hypocrisie. Kijk naar de kostenvergoedingsregeling, een kostenvergoedingsregeling die parlementsleden aanspoort om taxi's en auto's met chauffeur te nemen, maar als je het openbaar vervoer probeert te nemen, mag je dat niet declareren: hypocrisie. Als je 's nachts naar de Parlementsgebouwen kijkt, dan zie je dat de lichten branden en de gebouwen goed verlicht zijn. Kijk naar het gemeenschappelijk landbouwbeleid dat door veel Parlementsleden hier wordt ondersteund maar schade toebrengt aan niet alleen de economieën van ontwikkelingslanden maar ook het milieu.

Laten wij daarom eerst ons eigen huis op orde zien te krijgen voordat we de rest van de wereld belerend toespreken.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, ik heb steun gegeven aan amendement 43, waarin iedereen wordt opgeroepen kennis te nemen van de recente klimaatschandalen. Die schandalen zijn wat hun gevolgen betreft veel ernstiger dan dit Parlement wil geloven. Wij moeten vertrouwen in onafhankelijk wetenschappelijk onderzoek, want anders is er geen basis voor onze beleidsvoering.

Ik heb mij gedurende mijn tienjarige loopbaan als lid van het Parlement steeds beziggehouden met klimaatverandering. Met de wetgeving inzake emissiehandel heb ik mij actief ingezet voor een klimaatbeleid voor Europa dat niet alleen ambitieus maar ook verstandig is, zodat wij niet alleen uitstoot van de ene naar de andere plaats verschuiven. Op dit moment is onze strategie bureaucratisch en ondoeltreffend: wij zijn nu geen voorlopers en wij zouden niet op deze weg voort moeten gaan.

Het ergste is dat de Europese Unie niet volgt wat er op dit moment op het gebied van klimaatonderzoek gaande is. Wij hebben paniekmaatregelen genomen op basis van verkeerde informatie. De valse verklaringen in het verslag van de Intergouvernementele Werkgroep inzake klimaatverandering (IPCC) vormen zo'n ernstig probleem dat wij het ontslag moeten eisen van Rajendra Pachauri als hoofd van de IPCC en opnieuw moeten beoordelen wat wij weten over de ontwikkeling van door de mens veroorzaakte klimaatveranderingen en over de doeltreffendheid onze beleidsmaatregelen in dat opzicht.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, de resolutie van ons Parlement toont maar weer eens aan dat het onze instelling, zowel op dit gebied als op andere gebieden, volledig aan kritisch denkvermogen ontbreekt ten aanzien van de dogma's waar we mee worden overspoeld.

Natuurlijk denkt een groot aantal deskundigen dat de beroemde hockeystickvormige exponentiële curve van de opwarming van de aarde, in werkelijkheid een grafisch verzinsel is. Gletsjers smelten niet overal. In ieder geval smelten ze, in tegenstelling tot wat het IPCC verkondigde, niet in de Himalaya. Het waterpeil komt niet zo hoog dat Bangladesh wordt overstroomd. Integendeel, de delta van de Ganges stijgt door aanslibbing. De ijsbeer, die met uitsterven bedreigd zou zijn, is nog nooit in zulke grote aantallen waargenomen als tegenwoordig. De afwisseling van warme en koude perioden heeft zich meerdere malen in onze geschiedenis voorgedaan, waaronder dus kortgeleden, buiten iedere menselijke activiteit om. Waarschijnlijk moeten we de oorzaak zoeken op astronomisch gebied en niet bij de vermeende broeikasgassen.

Zolang deze vragen onbeantwoord blijven, kunnen we de gedachte niet onderdrukken dat dit een schitterend ideologisch dogma is dat is bedacht om de oprichting van een mondiale regering te rechtvaardigen.

Giommaria Uggiass (ALDE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik wil een stemverklaring afleggen over amendement 12 en duidelijk naar voren brengen dat *Italia dei Valori* tegen de productie van kernenergie is.

In de verkiezingscampagne hebben wij al een standpunt ingenomen in deze moeilijke kwestie door deze op te nemen in ons programma. Wij streven deze doelstelling nu vastberaden na door middel van een belangrijke actie die we tijdens ons recente congres in Italië hebben bevestigd. We zijn een kruistocht begonnen voor een volksreferendum tegen een wet van de Italiaanse regering die korte metten maakt met de meerderheidsstem die de Italianen reeds hebben uitgebracht via een volksreferendum.

Wij doen dit omdat we een schone toekomst willen met duurzame energie, een toekomst die gebaseerd is op zonne- en windenergie. Wij doen dit bovenal omdat we, zoals ik al eerder zei, willen dat de wil van de Italianen wordt bevestigd en niet die van een heel kleine minderheid in het Italiaanse Parlement.

Verslag-Domenici (A7-0007/2010)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, terwijl de mensen van Massachusetts tegen buitensporige belastingheffing en buitensporig bestuur stemden, pochten onze eigen voorgedragen commissarissen over hun plannen om de belastingheffing in de Europese Unie te harmoniseren en een aparte inkomstenstroom voor Brussel te creëren. Hoe leggen we dit verschil tussen de twee Unies uit?

Het lijkt erop dat je voor een verklaring moet kijken naar het basis-DNA van de twee bestuursvormen. De VS werd gesticht als gevolg van een volksoptstand tegen een verre en autocratische regering en tegen hoge belastingheffing, terwijl de Europese Unie zich natuurlijk – in regel 1 van artikel 1 van het oprichtingsverdrag – inzet voor een steeds hechter verbond. Door dit te doen keert zij zich tegen mededinging, tegen de externe curve die de belangrijkste uitdaging is voor een regering. Daarom zien we dat als gehandeld wordt volgens de oprichtingsbeginselen, intolerantie ontstaat ten opzichte van belastingconcurrentie en die intolerantie vermomd is als een aanval op belastingparadijzen, waarmee in feite jurisdicties worden bedoeld die een efficiënter belastingstelsel hebben en hun belastingen lager hebben kunnen houden. De werkelijkheid is dat

belastingconcurrentie – belastingparadijzen, als u dat zo wilt blijven noemen – de belangrijkste manier is om de overheid klein te houden en de burger groot en vrij.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, op dit moment moet men zich afvragen waarom zo sterk de nadruk wordt gelegd op belastingkwesaties, belastingssamenwerking en belastingbestuur.

Je hoeft alleen maar naar het gebeuren in een aantal lidstaten te kijken om het antwoord te vinden. We hebben landen die zich diep in de schulden hebben gestoken. In mijn eigen land heeft de Britse regering geld uitgegeven dat zij niet had, en nu moet ze een enorm gat in de begroting dichtten. Zelfs vóór de financiële crisis waren er landen waarvan bekend was dat ze onvoldoende belasting inden om de voor hun burgers noodzakelijke overheidsdiensten te kunnen betalen. We geven het geld van de belastingbetaler ook uit aan het overheid houden van bedrijven die over de kop zijn gegaan en die slecht worden bestuurd, evenals slecht geleide banken.

Wat zouden we nu dus moeten doen? In de eerste plaats moeten we een oplossing stimuleren voor alle problemen die ik heb geschetst, maar we mogen ook nooit vergeten dat belastingconcurrentie heel goed is omdat het overheden stimuleert om ons minder geld af te nemen en een efficiëntere dienstverlening voor hun burgers te bieden.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, dit Parlement heeft vandaag gestemd over een document over belastingfraude en belastingvlucht. Dat document had niet de steun van mijn fractie. Hoewel ik steun geef aan vele voorgestelde maatregelen voor bestrijding van belastingfraude en belastingvlucht, gaat dit document mij te ver. Er waren drie belangrijke punten van zorgen.

Ten eerste zou optreden tegen belastingfraudeurs niet als achterdeur mogen worden gebruikt door degenen die meer belastingharmonisatie in heel Europa willen voor degenen onder ons die netjes belasting betalen. Dit Parlement heeft heel lang het recht van de lidstaten verdedigd om zelf hun vennootschapsbelastingtarieven te bepalen, en we moeten dit blijven doen.

Ten tweede wordt hierin voorgesteld een Europese belasting op bepaalde gebieden in te voeren. We hebben ons verzet tegen de plannen in dit Parlement om Europese belastingen te heffen.

Het derde punt gaat over het uitwisselen van informatie. Ja, we moeten bepaalde informatie uitwisselen, maar we moeten altijd nadenken over hoeveel, voor welk doel, en ten gunste van wat, en we moeten niet denken dat alle omstandigheden gelijk zijn.

Verslag-Tarabella (A7-0004/2010)

Astrid Lulling, namens de PPE-Fractie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, het is jammer dat een fanatieke meerderheid van de Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid zo hardnekkig haar best doet om ons standpunt ten aanzien van het jaarverslag van de Commissie over gelijkheid tussen mannen en vrouwen in de Europese Unie te overladen met overtuigingen en rechten die contraproductief zijn voor vrouwen en die met name de kansen van vrouwen op de arbeidsmarkt schaden.

Hoewel sommige overtuigingen waarschijnlijk goed bedoeld zijn, mogen we niet vergeten dat teveel bescherming alle bescherming tenietdoet. Toch was het struikelblok voor mijn fractie opnieuw het recht op gratis abortus, dat hier als een makkelijke methode voor geboortebeperking wordt gepresenteerd.

Onze fractie is het niet oneens met de bewering dat vrouwen zeggenschap moeten hebben over hun eigen seksuele en reproductieve rechten. Wij zijn ook van mening dat mensen, en met name jonge meisjes, beter moeten worden voorgelicht over seksuele en reproductieve gezondheid. Maar als er dan in één en dezelfde zin wordt gezegd dat er sprake moet zijn van “gemakkelijke toegang tot contraceptie en abortus” is dat een bewijs dat de schrijvers van deze tekst het belangrijke onderscheid tussen deze twee voorzieningen vergeten te maken en ze, wat geboortebeperking betreft, op gelijke voet stellen. En daar zijn wij het niet mee eens.

Bovendien valt de wetgeving op het gebied van legale abortus volgens het subsidiariteitsbeginsel onder de verantwoordelijkheid van de lidstaten. Het is derhalve niet aan ons in de EU om ons over deze zaak te buigen. We hebben enorme inspanningen verricht om met de schrijver van het verslag, de heer Tarabella, tot overeenstemming te komen, waarbij ons doel was om alle nog bestaande vormen van discriminatie uit te bannen.

Ik betreur het dat een meerderheid in de Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid – en ook, helaas, in dit Parlement – politieke en ideologische ruzie hebben gezocht in plaats van zich te richten op wat

het uiteindelijke doel van ons werk had moeten zijn: ijveren voor gelijke behandeling en gelijke kansen van mannen en vrouwen. Ik betreurt het dat mijn fractie om deze redenen niet voor het verslag heeft kunnen stemmen.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ook ik heb tegen dit verslag gestemd, hoewel ik voorstander ben van gendergelijkheid. Ik kan echter niet accepteren dat abortus in dit verslag wordt beschouwd als een specifiek recht waarover overeenstemming bestaat, en – zoals mevrouw Lulling heeft gezegd – als een vorm van geboortebeperking. In mijn land bestaat een andere opvatting over abortus. Ik ben ervan overtuigd dat de manier waarop wij abortus zien een interne zaak is. Het is ook gevaarlijk dat het subsidiariteitsbeginsel in het verslag wordt geschonden, en wel op kwade gronden.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, gelijkheid tussen mannen en vrouwen is een belangrijk onderwerp. Er is op dit gebied veel bereikt, maar er zijn nog altijd terreinen waarop vrouwen slechter worden behandeld dan mannen. Wij verdienen nog altijd minder, vrouwen lopen grotere kans door armoede te worden getroffen en het is voor vrouwen moeilijker een universitaire loopbaan of een loopbaan bij het bedrijfsleven te ontwikkelen. In het verslag van het Parlement wordt nota genomen van deze problemen en de noodzaak benadrukt specifieke maatregelen te treffen om gelijke deelname van mannen en vrouwen aan de arbeidsmarkt en in het onderwijs te waarborgen.

Tot mijn spijt kan ik dit voorstel niet ondersteunen. Ik heb ertegen gestemd, omdat het bepalingen omvat die erop gericht zijn abortus algemeen mogelijk te maken in de Europese Unie. In de eerste plaats zijn dit zaken waarover alleen de lidstaten zelf behoren te beslissen. In de tweede plaats zijn ongewenste zwangerschappen een enorm probleem, maar kunnen we geen wetgeving invoeren waarbij abortus wordt behandeld als een vrije vorm van geboortebeperking. Noch kan ik ermee instemmen dat abortus mensen ervan vrijwaart na te denken over de gevolgen en verantwoordelijkheden die gepaard gaan met seksueel actief worden. Het menselijk leven verdient naar mijn idee beter.

Tiziano Motti (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, vandaag hebben wij de rol van de vrouw in de Unie proberen te versterken.

Een groot aantal punten in deze resolutie kan natuurlijk mijn goedkeuring wegdragen en veel punten sluiten aan bij mijn persoonlijke politieke activiteiten, zeker wanneer het gaat om toegang tot de arbeidsmarkt en bestrijding van alle vormen van geweld tegen vrouwen.

Toch vind ik dat deze resolutie ook een 'soep' is geworden waaraan een goede kok sterk uiteenlopende ingrediënten heeft proberen toe te voegen - of liever gezegd: heeft toegevoegd. Ik verklaar mij nader: er wordt in deze resolutie gesproken over geweld en de bestrijding ervan en vervolgens in één regel over contraceptie en zwangerschapsonderbreking, abortus, twee onderwerpen die in werkelijkheid heel verschillend zijn en heel andere overpeinzingen vergen. Wat bijvoorbeeld abortus betreft, vraagt met name het feit dat alle leven heilig is aandacht en reflectie.

Door deze keuze heb ik niet vóór de resolutie kunnen stemmen en heb ik mij moeten onthouden van stemming. Ik ben van mening dat deze zorgvuldig uitgestippelde strategie ter verkrijging van een politieke en mediaconsensus niet daadwerkelijk in het belang is van de Europese vrouwen.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Mijnheer de Voorzitter, in tegenstelling tot de vorige sprekers behoor ik tot de 381 leden van het Parlement die vóór deze resolutie hebben gestemd - en dat aantal is tien keer hoger dan het aantal leden in onze Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid. Gelijke rechten, gelijke kansen en gelijkheid van mannen en vrouwen in het dagelijks leven is beslist in het belang van ons allemaal. Gelijke rechten voor vrouwen en mannen is geen doel op zich, maar een voorwaarde voor het bereiken van de algemene doelen van de Europese Unie en een rationele benutting van ons eigen potentieel.

Het feit dat wij nu al veertig jaar hierover praten, toont aan hoe ingewikkeld en veelzijdig dit onderwerp is en dat geïntegreerd beleid noodzakelijk is om deze kwesties op te lossen. Ik hoop dat dit niet weer slechts een papieren strategie is en daarom wil ik, net als in het verslag wordt gedaan, het belang van uitvoering en toezicht benadrukken.

Zuzana Roithová (PPE). - (CS) Ik heb evenmin voor dit controversiële en onevenwichtige verslag van de heer Tarabella over gelijkheid van vrouwen en mannen gestemd, en het spijt mij zeer dat afgezien van de leden van de EVP-fractie er toch maar liefst 381 collega's wel voor gestemd hebben. Volgens mij hebben die het verslag helemaal niet gelezen. Talrijke voorstellen daarin leiden namelijk tot aantasting van de exclusieve bevoegdheden van de lidstaten, met name voor wat betreft het gezinsbeleid en ethisch gevoelige thema's.

Bovendien: willen zij echt dat er een of ander nieuw orgaan voor de monitoring van geweld tegen vrouwen wordt opgericht en daar geld in gestoken wordt? En weten ze dan echt niet dat de Unie beschikt over instrumenten, een orgaan, alsook wetgeving voor het toezicht op de naleving van de mensenrechten, waaronder die van mannen en vrouwen? En geloven ze echt dat we een Handvest voor vrouwenrechten nodig hebben naast het reeds bestaande Handvest van de grondrechten van alle Europese burgers? In het verslag wordt bovendien ook nog eens verwezen naar de zogeheten Barcelonadoelstellingen, ook al druisen die in tegen het oordeel van deskundigen dat zuigelingen en peuters verzorging nodig hebben in het eigen gezin, de klok rond, wat betekent dat zij dus zeker niet op aanbevelingen uit Barcelona in crèches gestopt moeten worden? Crèches dienen slechts een laatste redmiddel te zijn. De aanbevelingen in het verslag zijn dan wel niet bindend, maar menselijke stomiteit is besmettelijk en daarom zou het Parlement dit soort dingen niet ook nog eens moeten aanmoedigen. Er waren 75 stemmen te weinig en ik waardeer het hooglijk dat 253 christendemocraten wel tegen gestemd hebben.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het Verdrag van Rome bevat één zin over dit onderwerp. Die luidt als volgt: 'mannen en vrouwen krijgen een gelijke beloning voor gelijke arbeid'. Welnu, dat klinkt vrij ongecompliceerd. We denken allemaal dat we weten wat dit betekent.

In de daarop volgende decennia heeft het Europees Hof echter, via een proces van gerechtelijk activisme, de betekenis van die frase steeds verder uitgebreid. Nu is het iets dat veel verder gaat dan een redelijk mens voor mogelijk zou houden. Allereerst werd 'gelijke beloning' gedefinieerd in de betekenis van gelijke pensioenrechten en gelijk aantal vakantiedagen, enzovoort. Toen werd 'gelijke arbeid' gedefinieerd als arbeid van gelijke waarde. Hoe kan een werkgever dit nu beoordelen? Is dit een kwestie van hoe hard iemand lijkt te werken? Moet de beschikbaarheid van sollicitanten met de juiste kwalificaties worden meegeteld? Vervolgens werd de definitie in de zaak van South-West Trains in Groot-Brittannië uitgebreid tot de rechten van partners van hetzelfde geslacht. Nu hebben we het over reproductieve rechten.

Er is een argument voor alles. Je kunt het standpunt innemen dat de overheid geen contracten tussen werkgevers en werknemers moet reguleren, maar je kunt ook het standpunt innemen dat we deze wetgeving nodig hebben. Maar aan welke kant je ook staat, dit is toch zeker een argument dat door gekozen vertegenwoordigers moet worden verwoord, door degenen die we wel of niet kunnen kiezen. Het is schandalig om die argumenten nu door een rechtbank aan ons te laten opleggen. Een rechtbank met een missie is een bedreiging; een hoogerechtshof met een missie is tirannie.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, mijn achternaam is erg moeilijk – Skrzydlewska – maar ik ben eraan gewend dat veel mensen die niet fatsoenlijk kunnen uitspreken.

Vandaag hebben we gestemd over het verslag over gelijkheid tussen mannen en vrouwen in de Europese Unie in 2009. In een aantal bepalingen over de problemen in verband met discriminatie van vrouwen en hun moeilijker positie op de arbeidsmarkt werden echter de lidstaten opgeroepen algemene toegang tot abortus en diensten op het gebied van reproductieve en seksuele gezondheid te vergemakkelijken. Ik wil erop wijzen dat over zaken die verband houden met abortus de lidstaten zelf moeten beslissen. Daarom heb ik in de slotstemming tegen het verslag gestemd, omdat ik vind dat in de strijd voor gelijke behandeling van vrouwen en mannen we dit recht niet afhankelijk mogen maken van keuzes die verband houden met seksualiteit.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, het verheugt mij dat wij, christendemocraten van de Fractie van de Europese Volkspartij, tegen dit vreselijke ideologische verslag hebben gestemd, dat socialisten, communisten, groenen en, in het bijzonder, liberalen in het Parlement hebben voorgesteld. Het is een aanslag op het recht op leven van ongeboren kinderen en een aanslag op het subsidiariteitsbeginsel. Ik ben met name ontzet over de manier waarop de liberalen zich als handlangers van links hebben opgesteld en in strijd met het subsidiariteitsbeginsel hebben gehandeld.

Dergelijke verslagen zijn nadelig voor ons wat betreft ons draagvlak onder de bevolking en ons draagvlak onder de kandidaat-lidstaten. Ook bepaalde ideologische elementen betreffende Kroatië en Macedonië in de voortgangsverslagen zijn nadelig voor ons. Derhalve moeten we de mensen duidelijk uitleggen wat het *acquis communautaire* is, waarvan ik absoluut voorstander ben, wat de bevoegdheden van de EU zijn en wat gevaarlijke ideologische franje is. Om de metafoor van mijn Italiaanse collega over te nemen: wij zijn uiteraard voor de soep, maar tegen de cyaankali in de soep.

Ontwerpresolutie B7-0069/2010

Daniel Hannan (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, staat u mij toe dat ik u het verhaal vertel van twee Afrikaanse landen. In 1978 verbood Kenia de jacht op olifanten en dat besluit werd gevolgd door de bijna algehele uitroeiing van de olifantenkuddes in dat land. Rond diezelfde tijd, in 1979, werd in Rhodesië, zoals het land toen nog heette, besloten olifanten tot eigendom te verklaren van degene op wiens land ze verbleven. Het gevolg was een explosie van het aantal olifanten.

In het Parlement denken wij niet over olifanten zoals ze dat in Afrika doen. Wij worden er niet door bedreigd, onze gewassen worden er niet door vertrapt, onze dorpen worden er niet door verwoest, en onze menselijke gezondheid wordt er niet door geschaad. De enige manier waarop wij kunnen voorkomen dat de plaatselijke bevolking doet wat in de lijn der logica ligt, namelijk het wegnemen van een ernstige dreiging, is door hen een prikkel te geven om deze dreiging juist als hernieuwbare hulpbron te beschouwen. Dit is uiteraard wat Rhodesië, het huidige Zimbabwe, met succes heeft gedaan. Milieubeleid moet wel uitgaan van de Aristotelische oerwijsheid dat wat niemands eigendom is, ook door niemand wordt verzorgd.

Ontwerpresolutie B7-0067/2010

Romana Jordan Cizelj (PPE). - (SL) Ik ben voorstander van Kroatië als lid van de Europese Unie, maar dat mag niet ten koste gaan van essentiële nationale belangen van Slovenië. Ik heb het uiteraard over het grensgeschil tussen Slovenië en Kroatië. Het gaat hierbij niet om een abstract begrip maar om iets dat het leven van individuen beïnvloedt.

Hier in Straatsburg heeft het Europees Parlement het Sloveense parlement opgeroepen om de arbitrageovereenkomst zo snel mogelijk te ratificeren. Hiermee raken we aan de bevoegdheid van het Sloveense parlement. Ten tweede zou ik willen weten of iemand zich heeft afgevraagd waarom Slovenië nog niet tot ratificatie is overgegaan. Ik moet u meedelen dat alle parlementaire partijen in augustus 2007 hebben gezegd dat een oplossing in overeenstemming met het billijkheidsbeginsel moet zijn.

Natuurlijk vraag ik me af wat aan dit beginsel verkeerd zou kunnen zijn, en waarom iemand hiertegen überhaupt bezwaar zou kunnen hebben. In deze arbitrageovereenkomst is van dit beginsel echter geen sprake, en omdat de resolutie van het Europees Parlement dat beginsel evenmin omvat, heb ook ik tegengestemd.

Zuzana Roithová (PPE). - (CS) Ik heb vandaag met groot genoegen voor het verslag over de cruciale vooruitgang van Kroatië bij de voorbereiding op hun toetreding tot de EU gestemd. De Tsjechen hebben al sinds jaar en dag nauwe banden met de Kroaten. Zo wordt het land jaarlijks bezocht door tienduizenden Tsjechische gezinnen die daar ook de nodige vrienden hebben. Daarom is dit voor ons een machtig mooi verslag, want het toont aan dat Kroatië al over een jaar toetreden kan. Ik hoop van ganser harte dat het ratificatieproces van het toetredingsverdrag straks niet belemmerd wordt door hetzelfde soort politiek geharrewar tussen de zevenentwintig lidstaten als bij het Verdrag van Lissabon. Ik heb er tevens het volste vertrouwen in dat het Sloveense en het Kroatische parlement een bevredigende oplossing zullen vinden voor hun wederzijdse territoriale aanspraken.

Ontwerpresolutie B7-0065/2010

Zuzana Roithová (PPE). - (CS) Mijnheer de Voorzitter, ook ik houd het kort, want ook dit is een goed bericht voor de Balkan. Ook Macedonië is succesvol op weg om te voldoen aan de politieke criteria, wat de voorwaarde is voor opening van de toetredingsonderhandelingen alsook voor visumliberalisering met de EU. De recente verkiezingen hebben hier hun steentje aan bijgedragen. Uit die verkiezingen is namelijk gebleken dat de burgers van dit land zich naar de internationale standaarden voegen willen en in vrede willen samenleven. Ik heb er tot slot het volste vertrouwen in dat de democratische instellingen erin slagen zullen de onderhandelingen met Griekenland over een minnelijke schikking bij een aantal pijnpunten op een hoger plan te brengen.

Ontwerpresolutie B7-0068/2010

Zuzana Roithová (PPE). - (CS) Ik houd het opnieuw heel kort. We hebben hier naar mijn mening een zeer eerlijk verslag goedgekeurd over de nauwgezette manier waarop Turkije zijn wetgeving aanpast aan het Europees model maar ook over het feit dat de politieke criteria op het gebied van de mensenrechten en dan met name in verband met vrouwenrechten en die van religieuze minderheden nog niet vervuld zijn, en dat het land ook niets doet aan de kwestie-Cyprus. Desalniettemin heeft een meerderheid van de afgevaardigden

zich een aantal jaren geleden voor opening van de toetredingsonderhandelingen uitgesproken. Het doet mij deugd dat Turkije zich in de richting van een ware democratie beweegt en richting Europa, maar ik wil er desondanks toch nog weer eens op wijzen dat het voor de economische betrekkingen beter zou zijn een geprivilegieerd partnerschap af te sluiten, in plaats van het 70 miljoen zielen tellende Turkije toetreding in het vooruitzicht te stellen. Dat zou ook veel eerlijker zijn, want ik vrees dat het toetredingsverdrag een mogelijk referendum sowieso niet overleven zal.

Bernd Posselt (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, het verheugt mij dat ons Parlement met een grote en duidelijke meerderheid de pogingen van de socialisten en groenen heeft afgewezen om ons vast te leggen op het doel van volledig lidmaatschap van Turkije. Het proces moet open blijven en, om het nog duidelijker te zeggen, het proces moet zo snel mogelijk worden omgevormd naar een voor Turkije aangepaste speciale status of een geprivilegieerd partnerschap.

Turkije is geen Europees land, maar wel onze belangrijkste partner aan de grens van Europa. Om deze reden willen we zoveel mogelijk samenwerking, maar – om de heer Kreissl-Dörfler te antwoorden die dit eerder aan de orde heeft gesteld – zonder dat Turkije lid wordt van de Europese instellingen, zonder volledig vrij verkeer. We willen echter wel nauwe economische en politieke samenwerking. Dit is een zeer nauwkeurig concept en ik denk werkelijk dat dit concept ook kans heeft om werkelijkheid te worden, aangezien noch in Turkije noch in de Europese Unie een meerderheid bestaat voor volledig lidmaatschap. Om deze reden zou het verstandiger zijn om hier geen tijd meer aan te verdoen en ons volledig te richten op het doel van partnerschap.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Ieder land dat wil toetreden tot de Europese Unie moet niet alleen volledig voldoen aan de minimumeisen voor democratie en mensenrechten, maar zich daar ook werkelijk mee identificeren

Uit het voortgangsverslag voor 2009 blijkt dat Turkije nog een lange weg voor de boeg heeft. Het land heeft zich er weliswaar toe verplicht om hervormingen door te voeren, goede relaties te onderhouden met de buurlanden en geleidelijk aan vooruitgang te boeken bij het bereiken van de normen en waarden van de EU, maar Turkije is er nu al vier jaar achter elkaar niet in geslaagd om bepalingen in de associatieovereenkomst met de Europese Unie om te zetten.

Ik vind het onaanvaardbaar dat we overwegen om een land toe te laten waar de vrouwenrechten, de vrijheid van godsdienst en de vrijheid van meningsuiting worden geschonden, waar martelingen, discriminatie en corruptie worden geduld, en waar het leger zich blijft inmengen in het politieke leven en in het buitenlands beleid. Ook het kiesstelsel moet worden hervormd door een verlaging van de kiesdrempel van nu tien procent, om de democratie pluralistischer te maken.

Schriftelijke stemverklaringen

Verslag-Casa (A7-0008/2010)

Sophie Briard Auconie (PPE), schriftelijk. – (FR) Het verslag van de heer Casa over het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde wat de factureringsregels betreft is met een grote meerderheid, waar ook ik deel van uitmaakte, aangenomen. Dit stelsel maakt het inderdaad mogelijk de regels voor de facturering van de BTW te vereenvoudigen, dankzij de versterkte harmonisatie van de Europese eisen en het algemeen gebruik van elektronische facturering. Met de inwerkingtreding van deze richtlijn zullen de administratieve lasten die op ondernemingen drukken, afnemen en zal de BTW-fraude nog verder worden teruggedrongen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Dit voorstel heeft betrekking op de facultatieve en experimentele invoering van een verleggingsregeling voor leveringen van bepaalde fraudegevoelige goederen en diensten. Volgens de Europese Commissie is een dergelijke regeling noodzakelijk omdat zich nog steeds een groot aantal gevallen van BTW-fraude voordoet. Bovendien heeft de Commissie ook informatie over verdachte gevallen van fraude in de handel in broeikasgasemissierechten.

Op basis van deze informatie wordt in het verslag van het Europees Parlement voorgesteld lidstaten die besluiten van de verleggingsregeling gebruik te maken ertoe te verplichten deze optie toe te passen voor broeikasgasemissierechten.

Wij zijn van oordeel dat het experimentele karakter van dit voorstel nuttig kan zijn. Daarom steunen wij de amendementen van het Parlement, en met name het voorstel om verslag uit te brengen “over de algehele

effectiviteit en efficiency van de maatregel ter uitvoering van de verleggingsregeling en over de kosten-batenverhouding van de maatregel, teneinde opnieuw te evalueren of uitbreiding of verbreding van de reikwijdte van de maatregel passend is”.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Dit verslag gaat over belangrijke aangelegenheden met betrekking tot fraude, onder andere op het gebied van de uitstoot van broeikasgassen. De Commissie dient verslag te doen van de effectiviteit van de verleggingsregeling met het oog op de vraag of het passend is om de regeling tot andere gebieden uit te breiden.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De aanneming van Richtlijn 2006/112/EG was reeds een belangrijke stap in de strijd tegen belastingontduiking. Ondanks haar verdiensten bleek deze richtlijn echter niet doeltreffend genoeg om het hoofd te bieden aan de zogeheten “carrouselfraude” met BTW. Dit soort belastingfraude is grotendeels verantwoordelijk voor de derving van belastinginkomsten in de lidstaten en het is een van de meest verbreide methoden van belastingontduiking. In deze tijden van economische crisis, waarin bestrijding van belastingfraude vanwege het toegenomen inkomstenverlies des te belangrijker is, moeten wij alles in het werk stellen om dergelijke praktijken tegen te gaan, aangezien wij daarmee een belangrijke bijdrage leveren aan zowel de beheersing van de huidige internationale crisis als de mogelijkheid om passende sociale beleidsmaatregelen ten uitvoer te leggen.

Alfredo Pallone (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik ben een aanhanger van het eerste uur van het aan het voorstel van de Europese Commissie ten grondslag liggende idee.

In de Commissie economische en monetaire zaken hebben wij het document van de Europese Commissie geanalyseerd en ietwat verbeterd. Ik ben het met name met de rapporteur eens over de preciseringen met betrekking tot de facultatieve toepassing van de verleggingsregeling en de rapportageverplichtingen. De lidstaten moeten namelijk kunnen kiezen tussen het verplicht stellen van hetzij rapportage per transactie, hetzij rapportage voor alle transacties tezamen.

Dit voorstel beoogt de veiligheid van de ETS-rechten ten aanzien van fraudeurs te vergroten en tegelijkertijd de administratieve lasten voor eerlijke bedrijven te beperken.

Ik ben ten slotte van mening dat het Parlement ten volle dient te worden geïnformeerd over de resultaten van deze tijdelijke toepassing van de verleggingsregeling.

Bart Staes (Verts/ALE), *schriftelijk*. – Ik heb met heel veel overtuiging voor het verslag van collega David Casa gestemd. Als eerste ondervoorzitter van de Commissie begrotingscontrole en als rapporteur van een in september 2008 aangenomen verslag over BTW-fraude heb ik steeds gepleit voor een efficiënte bestrijding van BTW-fraude omdat het een groot probleem vormt voor de inkomsten van de lidstaten en de correcte werking van de interne markt. Een vaak voorkomende en bijzonder zware vorm van deze fraude is de zogeheten BTW-carrouselfraude. Men schat het totaal aan niet-geïnde inkomsten jaarlijks tussen de 20 en 100 miljard euro. Dat is een immense som, die zeker in tijden van economische crisis nuttig zou kunnen worden ingezet.

Criminelen, actief in deze sector, zijn bijzonder inventief. Onlangs werd duidelijk dat ze ook actief zijn in het kader van de regeling inzake de emissiehandel. De overdrachten van emissierechten tussen belastingplichtigen binnen de ETS, die uitsluitend op elektronische wijze geschieden, worden beschouwd als dienstverlening en zijn belastbaar op de plaats waar de ontvanger gevestigd is. De handelaars kopen koolstofkredieten aan van BTW-vrije bronnen in andere lidstaten en verkopen ze aan bedrijven in hun lidstaat tegen een prijs inclusief BTW. Ploffers dragen de BTW niet af aan de schatkist. Dit soort criminaliteit bestrijden is cruciaal.

Viktor Uspaskich (ALDE), *schriftelijk*. – (LT) Ik ben voor het toepassen van de verleggingsregeling op het BTW-stelsel. Volgens mij zit er echter een fout in, en ik geef een voorbeeld. Belastingplichtige A heeft iets verkocht aan belastingplichtige B. Belastingplichtige B verkoopt het door aan belastingplichtige C. Belastingplichtige C verkoopt het aan de consument, of aan iemand die geen BTW betaalt. In dat geval betaalt belastingplichtige A geen BTW, aangezien hij niet de eindverkoper is. Alleen belastingplichtige C, die het product aan de consument verkoopt, betaalt BTW. De clou is dat belastingplichtige B helemaal niet belast wordt, hoewel het zijn doel is om goedkoop in te kopen, en duur te verkopen. Daarom wordt voorgesteld dat belastingplichtige B over het prijsverschil BTW moet afdragen aan de schatkist. Dit stelsel heeft allerlei voordelen, maar één fout: niemand zal de schatkist om terugbetaling van de BTW vragen, maar wanneer belastingplichtige C een fraudeur is betaalt hij als uiteindelijke verkoper gewoon geen BTW. Wanneer dus de verleggingsregeling wordt toegepast op het BTW-stelsel ontstaat er met andere woorden geen negatief

saldo, aangezien niemand de terugbetaling van de BTW zal aanvragen. Ik denk dat dit systeem heel eenvoudig kan worden beheerd, omdat de belastingdiensten van de lidstaten heel makkelijk kunnen aantonen dat er bij de producten een prijsverschil bestaat. Misschien vergis ik me, misschien is mijn systeem niet bruikbaar, of niet geschikt, maar dan zou ik graag een schriftelijk antwoord willen krijgen.

Anna Záborská (PPE), *schriftelijk*. – (FR) De resolutie betreft de wijziging van Richtlijn 2006/112/EG (“de BTW-richtlijn”) van de Raad om een tijdelijke toepassing van de verleggingsregeling toe te staan teneinde fraude met betrekking tot de handel in emissiecertificaten en leveringen van bepaalde fraudegevoelige goederen en diensten te bestrijden. Belastingfraude vormt een groot probleem voor de correcte werking van de interne markt en brengt de belastinginkomsten van de lidstaten in gevaar. Daarom hebben meerdere lidstaten gevraagd deze frauduleuze activiteiten te bestrijden door middel van een verleggingsregeling die is gericht op een aantal fraudegevoelige sectoren en goederen. De meest voorkomende vorm van fraude bestaat eruit dat een BTW-plichtige leverancier de geleverde goederen bij zijn afnemer in rekening brengt en vervolgens verdwijnt zonder de BTW op zijn leveringen aan de schatkist af te staan. De afnemer (die ook belastingplichtig is) ontvangt ondertussen wel een geldige factuur waarvan hij de BTW mag terugvorderen. De nationale ministeries van Financiën hebben de BTW op de betreffende leveringen dus nooit ontvangen en moeten de BTW wel terugbetalen aan de afnemer die net achter de leverancier in de handelsketen zit. Op deze manier verliezen de lidstaten dus dubbel. Om die reden heb ik voor de resolutie gestemd.

Verslag-Van Nistelrooij (A7-0048/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Toegang bieden tot huisvesting aan met name kwetsbare burgers uit gemeenschappen die te maken hebben met ernstige armoede en marginalisering, moet een fundamentele zorg van onze samenleving zijn. De financiële steun uit de Structuurfondsen kan een aanzienlijke bijdrage leveren aan de inspanningen van de nationale autoriteiten om dit probleem op te lossen. Zowel het Europees Parlement als de Raad heeft de Europese Commissie meerdere malen gevraagd maatregelen te nemen voor het bevorderen van de inclusie van deze gemeenschappen. Als gevolg van de stemming van vandaag hebben we een nieuwe, gewijzigde verordening die alle zevenentwintig lidstaten in staat zal stellen geld van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) te gebruiken voor het renoveren of vervangen van woningen in gemarginaliseerde gemeenschappen en zo de meest kansarme groepen in de samenleving te steunen.

Mara Bizzotto (EFD), *schriftelijk*. – (IT) Ik wil opmerken dat het verslag geen algemene indicatie omvat van de doelgroep van de eventuele maatregelen: er wordt weliswaar verwezen naar het begrip “gemarginaliseerde gemeenschappen”, maar de inhoud van deze uitdrukking die – alleen al in sociologisch opzicht – voor velerlei uitleg vatbaar is, wordt niet gespecificeerd. De enige verwijzingen – die overigens al in het Commissievoorstel staan – hebben betrekking op de Roma-bevolking. Het feit dat in het verslag wordt benadrukt dat met deze verwijzing andere mensen in vergelijkbare sociaaleconomische omstandigheden niet mogen worden uitgesloten, biedt geen garantie dat andere gemeenschappen die ‘sociaal gemarginaliseerd’ zijn als gevolg van bijzonder moeilijke economische, arbeids- en familiale omstandigheden, ook de vruchten kunnen plukken van het voor huisvestingsprojecten bestemde deel van het EFRO. Tot slot wordt in het aan het Parlement voorgelegde verslag gesteld dat de Europese Commissie de criteria vaststelt voor het bepalen van het deel van het EFRO dat kan worden toegewezen aan maatregelen voor gemarginaliseerde gemeenschappen: een dergelijke bepaling lijkt de Commissie grote en exclusieve discretionaire bevoegdheden te verlenen bij de vaststelling van deze criteria, die in feite bepalend zullen zijn voor de reikwijdte en inhoud van de maatregelen, en dat in een fase waarin het Parlement naar verwachting niet zal kunnen handelen en zich evenmin zal kunnen uitspreken. In afwachting van de toekomstige parlementaire follow-up van het verslag, en daar het hier een eerste lezing betreft, heb ik mij van stemming onthouden.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik ben voor dit kaderakkoord, omdat de samenwerking tussen het Europees Parlement en de Europese Commissie bijzonder belangrijk is. Zo kunnen we de Europese Unie stabiel en haar werk doelmatiger maken. Dit akkoord bepaalt dat de Europese Commissie binnen een maand na de indiening van een initiatief-wetgevingsverzoek door het Europees Parlement moet antwoorden, en binnen een jaar een wetgevingsvoorstel moet voorleggen. Wanneer de Europese Commissie weigert om in te gaan op het verzoek tot indiening van een wetgevingsvoorstel moet ze de redenen daarvoor uitvoerig toelichten. Tot nu toe kon alleen de Europese Commissie het initiatief nemen tot wetgevingsvoorstellen van de Europese Unie, maar het Verdrag van Lissabon bepaalt dat een meerderheid in het Europees Parlement het recht heeft om Europese wetgeving te creëren. Het Parlement en de Commissie zullen in een vroege fase nauw met elkaar samenwerken bij alle wetgevingsverzoeken die voortvloeien uit burgerinitiatieven. Wanneer er internationale overeenkomsten worden ondertekend zullen ook deskundigen van het Europees Parlement

bij de besprekingen worden betrokken. Door het akkoord krijgt het Parlement het recht om als waarnemer deel te nemen aan bepaalde internationale besprekingen die de Europese Unie voert, en het recht om meer informatie te krijgen over internationale verdragen.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik stem graag voor de voorgestelde wijziging van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO), omdat die ten doel heeft het toepassingsgebied van het fonds uit te breiden met maatregelen in de huisvestingssector ten behoeve van gemarginaliseerde gemeenschappen in alle lidstaten. Tot dusver bleven de maatregelen in de huisvestingssector beperkt tot stedelijke ontwikkelingsprojecten in de vorm van renovatie van bestaande huisvesting. Die aanpak is volgens mij onredelijk en discriminerend, aangezien het merendeel van de betrokken gezinnen, zoals in Portugal, op het platteland woont. Juist deze mensen hebben onze hulp het hardst nodig. Daarom mogen zij niet worden uitgesloten op grond van hun verblijfplaats. Ik ben dan ook blij met het amendement van het Parlement, want op die manier wordt de territoriale samenhang versterkt.

Bovendien wordt het toepassingsgebied van de verordening met deze nieuwe regeling uitgebreid tot alle lidstaten, in tegenstelling tot het aanvankelijke voorstel van de Commissie waarin de toepassing beperkt bleef tot de nieuwe lidstaten. Hiermee wordt zinloze discriminatie tussen gemarginaliseerde Europese gezinnen voorkomen. Het gaat om een wijd verbreid probleem waarmee duizenden gezinnen overal in Europa te kampen hebben! In Portugal is de situatie des te ernstiger omdat het land sterk getroffen wordt door de economische crisis en vele gezinnen in extreme armoede verkeren.

Proinsias De Rossa (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik steun dit verslag. Daarmee wordt de subsidiabiliteit van huisvestingsprojecten voor gemarginaliseerde gemeenschappen in het kader van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) uitgebreid. Op grond van de nieuwe regelgeving kunnen alle lidstaten profiteren van EU-financiering ter verbetering van de omstandigheden van gemarginaliseerde huishoudens. Die financiering was voorheen alleen beschikbaar voor de in 2004 toegetreden lidstaten. Door de fysieke achteruitgang van het huizenbestand kunnen veel bewoners niet meer hun recht doen gelden op acceptabele leefomstandigheden, hetgeen een groot obstakel vormt voor integratie en sociale cohesie. Deze verordening maakt huisrenovatieprojecten met steun van het EFRO mogelijk. Om echter de risico's van segregatie te vermijden zullen deze initiatieven wel moeten worden opgenomen in een geïntegreerde aanpak waarvan ook maatregelen op het gebied van gezondheid, onderwijs en sociale zaken deel uit maken.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De Europese Commissie wil de bepalingen van de verordening betreffende het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) wijzigen om te waarborgen dat de nieuwe lidstaten van dit fonds gebruik kunnen maken voor de tenuitvoerlegging van huisvestingsprojecten ten behoeve van gemarginaliseerde gemeenschappen in plattelandsgebieden.

De beoogde wijziging is uitsluitend van toepassing op de nieuwe lidstaten die – laten we dat niet vergeten – op hun grondgebied en met name op het platteland grote gemarginaliseerde migrantengemeenschappen huisvesten. Daarom is het gerechtvaardigd dat in het kader van de EFRO-verordening een uitzonderlijke regeling wordt aangenomen.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Met het oog op de bestrijding van de armoede en de verbetering van de levensomstandigheden van de minst begunstigde bevolkingsgroepen, die hun situatie nog hebben zien verergeren door de ernstige crisis van de laatste jaren, heeft de Europese Unie de plicht om duurzame beleidsmaatregelen voor sociale inclusie te waarborgen en te bevorderen. Los van hygiënische kwesties verergert en veroorzaakt de verslechtering van de huisvestingsomstandigheden vaak het risico op segregatie en marginalisatie. Huisvestingsomstandigheden zijn bepalend voor het zelfrespect en de sociale waardering van elke burger. Samen met factoren als opleiding, gezondheid en werkgelegenheid spelen zij een beslissende rol bij de totstandbrenging, ontplooiing en consolidatie van het streven naar een duurzaam bestaan als individu of gezin.

Wij moeten er echter voor zorgen dat de interventiestrategieën in de Europese Unie geen onderscheid op grond van geslacht, ras of etnische groep teweegbrengen. Om in Europa een evenwichtigere samenleving tot stand te brengen is het tevens belangrijk dat wij paal en perk stellen aan de totstandkoming en uitbreiding van getto's of gebieden die gemakkelijk in verband worden gebracht met een bepaalde benadeelde of gemarginaliseerde gemeenschap. Bovendien moeten de maatregelen voor sociale inclusie gericht zijn op de mensen die dergelijke maatregelen het meest nodig hebben, zonder dat daarbij enig onderscheid tussen Europese burgers wordt gemaakt.

David Martin (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Dankzij deze verordening kunnen lidstaten op geïntegreerde en zinnige wijze gebruikmaken van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling. Door de bestaande

geldmiddelen beschikbaar te maken voor gemarginaliseerde gemeenschappen, waarvan vele zich in plattelandsgebieden en in opvangcentra bevinden en die niet hebben kunnen profiteren van de vorige regels, zal deze verordening een aanzienlijke bijdrage leveren aan het economisch herstelplan voor Europa.

Erminia Mazzoni (PPE), schriftelijk. – (IT) Ik wil graag toelichten waarom ik voor de volgende amendementen heb gestemd. Ten eerste vond ik dat de geografische reikwijdte van het voorstel moest worden uitgebreid tot alle zevenentwintig EU-lidstaten, aangezien de problemen die wij met deze verordening willen oplossen, zich in de hele Europese Unie voordoen. Het was dan ook onzinnig de verordening te beperken tot de nieuwe lidstaten (EU-12). Ten tweede was ik het ermee eens dat de vorige versie van het laatste deel van artikel 7 opnieuw werd opgenomen ("de Commissie stelt [...] vast" in plaats van "de Commissie kan [...] vaststellen") zodat de Commissie zich kan blijven kwijten van de taken die haar oorspronkelijk waren toegewezen op het gebied van evaluatie en de vaststelling van criteria voor projecten, teneinde de effectiviteit en meerwaarde van het beleid te garanderen, mede rekening houdend met de kosten.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), schriftelijk. – (FR) De huisvestingssituatie in de Europese Unie is penibel. Wat we nodig hebben is een Europees huisvestingsbeleid dat ons allen recht doet, een bindend, vooruitstrevend Europees beleid op het gebied van sociale huisvesting. Het is uiteraard van groot belang dat het Parlement zich uitspreekt voor de renovatie van onbewoonbare woningen en de vervanging van sloppenwijken door fatsoenlijke woningbouw. Maar het is van even groot belang en even urgent dat de Europese Unie het recht op fatsoenlijke huisvesting tot een grondrecht van alle burgers uitroept. Dat is ze haar burgers verplicht, en ze beschikt over de middelen. De Europese Unie kan niet zomaar passief toekijken hoe ze tot een sociaal onderontwikkeld gebied verwordt.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) Het is bijzonder belangrijk dat dit verslag wordt aangenomen omdat het voorziet in een wijziging van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling waarmee alle gemarginaliseerde mensen gebaat zijn, ongeacht of zij al dan niet in stedelijke gebieden wonen.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor dit verslag gestemd en ik wil benadrukken dat zulke regelmatige herzieningen van de teksten die het gebruik van de Europese fondsen regelen welkom zijn. Veel van de beperkingen die door deze verordeningen waren ingesteld, passen niet meer in de huidige economische en sociale situatie, die nieuwe manieren van ingrijpen vereist. Een ander voorbeeld in dit verband is het versoepelen van de voorwaarden voor het gebruik van EFRO-fondsen voor het verbeteren van de energie-efficiëntie van woningen, die het Parlement afgelopen voorjaar heeft goedgekeurd.

Alfredo Pallone (PPE), schriftelijk. – (IT) De huidige wereldwijde economische crisis vormt voor de Europese Unie een enorme uitdaging waarop met snel, flexibel en efficiënt beleid dient te worden gereageerd.

Het Europees cohesiebeleid is met een totale begroting van 347 miljard euro in de programmeringsperiode 2007-2013 de grootste bron van investeringen in de reële economie en levert daarmee een bijdrage aan het herstel van de crisis in Europa en zijn regio's, alsmede aan de wederopbouw van vertrouwen en optimisme.

Ik ben het ermee eens dat het huisvestingsprobleem van gemarginaliseerde gemeenschappen moet worden aangepakt in het kader van een herziening van de EFRO-verordening. Aangezien de huidige bepalingen niet van toepassing zijn op gemarginaliseerde gemeenschappen vult het voorgestelde amendement een leemte in de wetgeving aan en biedt het derhalve een passender antwoord op de slechte levensomstandigheden van deze bevolkingsgroepen.

Met de nieuwe maatregel wordt het subsidiariteitsbeginsel gerespecteerd en krijgen de nieuwe lidstaten bredere mogelijkheden om op een wijze die zij geschikter achten steun te verlenen aan huisvestingsprojecten voor gemarginaliseerde gemeenschappen, waarbij een geïntegreerde aanpak bij de uitvoering van de activiteiten een minimumvoorwaarde blijft.

Aldo Patriciello (PPE), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik feliciteer de heer van Nistelrooij met zijn uitstekende verslag, dat nog verder is verbeterd door talrijke in de Commissie regionale ontwikkeling ingediende amendementen. Daardoor kon deze maatregel worden uitgebreid tot alle EU-lidstaten.

De onderhavige tekst zal ons in staat stellen de droom van een eigen huis van een groot aantal mensen te vervullen. Ik weet zeker dat we onze burgers hiermee laten zien dat het Parlement de uitdagingen als gevolg van de opening van de grenzen en het vrije verkeer van personen het hoofd kan bieden. Daarom heb ik voor het verslag gestemd.

Maurice Ponga (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik ben zeer verheugd over het feit dat het verslag van de heer Van Nistelrooij afgelopen woensdag met een enorme meerderheid (558 stemmen voor en 57 stemmen tegen) is aangenomen. Door dit verslag aan te nemen geeft het Parlement een krachtige boodschap af aan de burgers en antwoordt het op de sociale zorgen die met name door Eurocities waren verwoord. Het verslag voorziet in de mogelijkheid het EFRO in alle zevenentwintig lidstaten aan te wenden voor de renovatie en vervanging van bestaande gebouwen en de bouw van nieuwbouw ten gunste van de kwetsbare gemeenschappen in zowel plattelandsgebieden als stedelijke gebieden.

Deze beslissing om het EFRO in alle lidstaten in te zetten en niet meer alleen in de twaalf lidstaten die tussen 2004 en 2007 zijn toegetreden, biedt een oplossing voor de slechte huisvestingssituatie waar gemarginaliseerde gemeenschappen in de hele Unie mee te kampen hebben. Er kan nu dus een geïntegreerde en duurzame aanpak op het niveau van de Europese Unie ten uitvoer worden gebracht. Bovendien strookt deze uitbreiding naar de andere lidstaten perfect met de doelstelling van het Europees Jaar 2010, dat is gewijd aan de bestrijding van armoede en sociale uitsluiting. Ik ben blij dat het Parlement voor deze wijzigingen heeft gestemd en ik hoop dat de betrokken regio's hierin een adequaat instrument zullen vinden om een passende oplossing te bieden voor een voor deze gemeenschappen urgent en fundamenteel probleem.

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb van meet af aan mijn steun gegeven aan dit verslag en met name aan het voorstel om de reikwijdte van de maatregelen tot alle landen van de EU uit te breiden, zodat alle zevenentwintig lidstaten gebruik kunnen maken van het EFRO om de bouw van nieuwe woningen voor gemarginaliseerde gemeenschappen, maar ook de renovatie en vervanging van bestaande gebouwen, te financieren.

Door de zware economische crisis, die heel Europa en alle lidstaten teistert, zijn de huisvestingsproblemen alleen nog maar verergerd. De Europese Unie moest wel ingrijpen en alle beschikbare middelen aangrijpen om de mensen met slechte huisvesting en met name de gemarginaliseerde gemeenschappen die voorheen geen gebruik konden maken van het EFRO, te hulp te schieten.

Dankzij de amendementen die de van de presidentiële meerderheid deel uitmakende afgevaardigden hebben ingediend in de Commissie regionale ontwikkeling, zal het fonds niet alleen voor de nieuwe lidstaten van de EU worden aangewend, maar voor alle zevenentwintig lidstaten, die allemaal met dezelfde moeilijkheden worden geconfronteerd. De betrokken regio's zullen de onbewoonbare woningen van sociaal uitgesloten gemeenschappen kunnen vervangen en geïntegreerde, duurzame totaaloplossingen kunnen ontwikkelen voor hun huisvestingsproblematiek.

Dit verslag geeft de EU een concreet middel in handen om burgers te helpen. Zou het een stapje dichterbij een sociaal Europa zijn, een Europa dat dicht bij de burgers staat?

Nuno Teixeira (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het verslag dat wij hier vandaag hebben aangenomen, bevat een wijziging van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) waarmee het toepassingsgebied wordt uitgebreid naar huisvestingsprojecten ten behoeve van gemarginaliseerde gemeenschappen, aangezien het fonds tot nu toe uitsluitend kon worden ingezet voor stedelijke ontwikkelingsinitiatieven. De amendementen die mijn collega's en ik hebben ingediend en die hier vandaag door de plenaire vergadering zijn aangenomen, zullen ervoor zorgen dat ook de oudere lidstaten, en niet alleen de nieuwe zoals in het aanvankelijke voorstel van de Commissie stond, aanspraak kunnen maken op deze nieuwe financieringsbron in het kader van het EFRO.

Op deze manier heb ik proberen te voorkomen dat er een mijns inziens gevaarlijk precedent werd geschapen, waardoor oudere lidstaten, en met name Portugal, werden uitgesloten van het gebruik van deze en mogelijk andere aanvullende communautaire steunmaatregelen. Ik onderstreep hier nogmaals dat de duur van het EU-lidmaatschap van een lidstaat niet mag worden gehanteerd als criterium voor de toekenning van steun uit de structuurfondsen en dat het cohesiebeleid ook na 2013 gebaseerd moet blijven op het solidariteitsbeginsel en de daaraan gerelateerde territoriale samenhang. Dat is van cruciaal belang voor een ultraperifere regio als Madeira. Bovendien moeten wij streven naar flexibiliteit, vereenvoudiging, transparantie en een doelgerichte aanpak die regio's waar op voorbeeldige wijze gebruik wordt gemaakt van communautaire steun niet straft maar belooft.

Viktor Uspaskich (ALDE), *schriftelijk*. – (LT) We zouden de regeringen van de lidstaten moeten voorstellen een gezamenlijk fonds in het leven roepen dat zou kunnen worden gebruikt voor cofinanciering door de lidstaten. Die hebben daar nu namelijk moeite mee. Op die manier kunnen de middelen van de Europese Unie voor de renovatie van huizen en andere gebouwen beter worden benut. Met andere woorden, de eigenaars van huizen en gebouwen moeten de renovatie helemaal zelf betalen zolang de lidstaten niet zorgen

voor de cofinanciering. Ze zijn namelijk vaak niet in staat om de cofinanciering uit eigen zak te betalen, of daarvoor een lening van de bank te krijgen. Ik ben blij met het tweede deel van dit initiatief om het geld dat voor de renovatie gereserveerd is te gebruiken voor plattelandsgebieden.

In dorpen hebben de meeste huizen hun eigen verwarming, dat betekent dat de verwarming niet centraal wordt afgerekend. Daarom stellen we voor om per maand een vast bedrag te bepalen, dat uiteindelijk zou kunnen worden gebruikt voor de cofinanciering van deze huizen. Dat zou het voor de lidstaten makkelijker maken om de cofinanciering voor de renovatie van huizen op het platteland legaal door te voeren.

Anna Záborská (PPE), schriftelijk. – (FR) Deze verordening maakt het mogelijk financiële steun uit het EFRO te verlenen voor huisvestingsprojecten ten gunste van gemarginaliseerde gemeenschappen in de nieuwe lidstaten. Aangezien een grote meerderheid van deze gemeenschappen in plattelandsgebieden en in opvangcentra (zowel op het platteland als in de stad) woont, komen zij niet in aanmerking voor steun uit het EFRO. De huisvestingsprojecten kunnen immers slechts worden uitgevoerd in het kader van stadsontwikkelingsprojecten en in de vorm van renovatie van bestaande huizen. De steun aan huisvestingsprojecten in de plattelandsgebieden of voor de vervanging van reeds bestaande woningen van slechte kwaliteit in de stedelijke of plattelandsgebieden valt niet onder het EFRO. Om discriminatie te voorkomen, mogen specifiek op de Roma gerichte huisvestingsprojecten andere mensen in vergelijkbare sociaaleconomische omstandigheden niet uitsluiten. Bovendien moeten de huisvestingsprojecten, aangezien zij slechts een klein onderdeel van een complex probleem vormen, worden behandeld in het kader van een multidimensionale, geïntegreerde aanpak die op nationaal niveau moet worden gedefinieerd, met sterke partnerschappen en met oog voor aspecten als onderwijs, sociale zaken, integratie, cultuur, gezondheid, werkgelegenheid, veiligheid enz. Het doel van het voorstel is om, binnen het kader van een geïntegreerde aanpak, aanvaardbare huisvestingsomstandigheden te bieden.

Verslag-Alvarez (A7-0006/2010)

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) Belastingfraude en belastingontduiking ondermijnen de totstandbrenging van een rechtvaardiger, sterker en evenwichtiger Europa in termen van sociale en economische ontwikkeling. De gevolgen hiervan zijn des te duidelijker en des te ernstiger in deze tijden van diepe economische en financiële crisis waarin de noodzakelijke overheidsinvesteringen en -uitgaven op sociaal gebied de begrotingen van de lidstaten sterk verzwakt hebben en enorm onder druk hebben gezet. Er zij op gewezen dat de belastingfraude in de Europese Unie op ruim tweehonderd miljard euro per jaar wordt geraamd en dus meer dan 2 procent van het bbp uitmaakt.

In het kader van de open markt en het vrije verkeer van goederen en personen zijn de controle- en bewakingsmechanismen vanwege de onvervreembare soevereiniteitsrechten van elke lidstaat complexer geworden. Tot overmaat van ramp nemen gewetenloze economische actoren, vaak in een poging om munt te slaan uit de economische crisis, hun toevlucht tot steeds meer gesofisticeerde en vernuftige methoden van belastingontduiking.

Dit voorstel versterkt de administratieve samenwerking tussen de lidstaten van de Europese Unie op belastinggebied, waar het Europese integratieproces een duidelijk gebrek aan evenwicht vertoont tussen de aangenomen wetgeving en de controle- en bewakingsmechanismen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Wij hebben twijfels bij de formulering van het voorstel om het toepassingsgebied van de richtlijn uit te breiden “tot alle vormen van belastingen” en bij het feit dat de richtlijn “ook van toepassing is op verplichte socialezekerheidsbijdragen, te betalen aan een lidstaat of een onderdeel van een lidstaat dan wel aan een publiekrechtelijke socialezekerheidsinstelling”.

Wij gaan er niet mee akkoord dat aan ambtenaren van een lidstaat de bevoegdheid wordt verleend om op het grondgebied van andere lidstaten op te treden. Deze aanpak moet ten minste worden beperkt tot de gevallen waarin overeenstemming tussen de lidstaten bestaat, zoals het Parlement suggereert.

Wij hebben ook twijfels bij de vereiste automatische uitwisseling van informatie over de belastinggewoonten van individuele personen, hoewel wordt verwezen naar de bescherming van persoonsgegevens, vooral dan in het verslag van het Parlement. Wij zullen de ontwikkeling en behandeling van deze kwesties op de voet volgen.

Ian Hudghton (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Hoewel ik enerzijds geloof dat de EU-lidstaten de zeggenschap moeten behouden over hun eigen belastingstelsels, is het anderzijds duidelijk dat er wel samenwerking binnen de EU en daarnaast met derde landen moet bestaan om belastingontduiking zoveel mogelijk tegen

te gaan. Ik geloof dat het vandaag bereikte compromis een nuttig middel zal blijken in de strijd tegen fraude en ontduiking.

Astrid Lulling (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb zeer beslist tegen het verslag van mevrouw Alvarez gestemd over de administratieve samenwerking op het gebied van de belastingen, omdat ik het betreurt dat de strijd voor burgerrechten, die een speerpunt van het Parlement zou moeten zijn, uiterst veranderlijk en inconsequent blijkt te zijn.

Of het nu gaat om de invoering van lichaamsscanners of de SWIFT-overeenkomst met de Verenigde Staten, de felle verdedigers van de individuele vrijheden laten hun stem horen, waarbij het risico dat er diplomatieke spanningen ontstaan, op de koop toe wordt toegenomen.

Maar als het om de bescherming van bankgegevens gaat, gaan alle principes opeens overboord.

Grootscheepse automatische informatie-uitwisseling – de basis van de verslagen van mevrouw Alvarez en de heer Domenici – betreft de scanner die je overal uitkleedt en, op nog grotere schaal, de SWIFT-overeenkomst.

Deze onsamenhangendheid is zelfs niet uit doelmatigheidsoverwegingen te verklaren.

De automatische uitwisseling van alle gegevens van alle niet-ingezetenen van Europa zal tot een onbeheersbare stroom gegevens leiden. Het precedent van de belasting op inkomsten uit spaargelden zou een waarschuwing voor ons moeten zijn.

En tegen degenen onder mijn vrienden die zich zorgen maken over de enorme bureaucratie die deze constructie met zich mee zal brengen, wil ik nog zeggen dat de enige oplossing is om uit principe tegen te stemmen, in plaats van u te verbazen over de desastreuze gevolgen ervan.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Sinds de Europese Unie tijdens de vorige zittingsperiode van de strijd tegen belastingfraude en belastingontduiking een prioriteit heeft gemaakt, is er op dit vlak een reeks wetgevingsvoorstellen aangenomen. Administratieve samenwerking op belastinggebied is een essentieel onderdeel van de gemeenschappelijke strategie voor de bestrijding van belastingfraude en belastingontduiking. Een doeltreffende bestrijding van belastingfraude en belastingontduiking heeft beslissende gevolgen voor de nationale begrotingen en het verlies van belangrijke inkomsten voor overheidsuitgaven van algemeen belang, met name op het gebied van gezondheidszorg, onderwijs en onderzoek.

Belastingontduiking en belastingfraude schenden het beginsel van gelijke fiscale behandeling, ten koste van burgers en ondernemingen die hun belastingplicht nakomen, en leiden tot concurrentievervalsingen die op hun beurt de correcte werking van de markten in het gedrang brengen. In deze tijden van crisis is het des te belangrijker dat wij alle mogelijke middelen aanwenden om belastingontduiking en belastingfraude te bestrijden, zodat wij het hoofd kunnen bieden aan de buitengewone uitgaven die noodzakelijk zijn om de gevolgen van de crisis te verhelpen en de grote begrotingstekorten in de mate van het mogelijke terug te dringen.

Alfredo Pallone (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Dit voorstel is van bijzonder belang gezien de enorme impact van belastingfraude in de EU (naar schatting meer dan twee procent van het bbp) op de nationale begrotingen, het gelijkheidsbeginsel – dat erdoor wordt geschonden – en de werking van de markt, doordat de vrije mededinging wordt verstoord.

Het Commissievoorstel betekent een stap in de goede richting en komt tegemoet aan de noodzaak om over doeltreffender samenwerkingsmechanismen te kunnen beschikken om fraude en belastingvlucht op Europees niveau te bestrijden. De door de Commissie voorgestelde richtlijn is in dat verband zowel een kwantitatieve als een kwalitatieve stap voorwaarts: kwantitatief omdat er nieuwe verplichtingen worden vastgesteld en kwalitatief omdat de bestaande verplichtingen worden uitgebreid en gepreciseerd.

Het voorstel is van toepassing op alle directe en indirecte belastingen, met uitzondering van de BTW en de accijnzen, en stelt dat de automatische uitwisseling van inlichtingen tussen de belastingdiensten de regel wordt in plaats van de uitwisseling op verzoek.

Door het voorstel zullen wij over doeltreffender samenwerkingsmechanismen kunnen beschikken om fraude en belastingvlucht te bestrijden, waarbij een betrouwbaar, gebruiksvriendelijk en effectief systeem wordt opgezet. Dit zal ons helpen een overeenkomstige integratie op belastinggebied tot stand te brengen, zonder

welke het Europees project niet kan worden verwezenlijkt en die ons dichterbij de daadwerkelijke harmonisatie van het belastingbeleid brengt.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), schriftelijk. – (FR) Net als de Confederale Fractie Europees Unitair Link/Noords Groen Links heb ik voor dit verslag gestemd dat tot doel heeft de bestrijding van belastingfraude en belastingontduiking te verbeteren, aangezien deze zeer belangrijk is in de context van de economische crisis die onze lidstaten momenteel doormaken. Het aanpakken van deze vraagstukken heeft naar onze mening inderdaad prioriteit, gezien de economische crisis die de lidstaten doormaken en in een tijd dat bezuinigingen steeds zwaarder op de kleinere landen gaan drukken.

Volgens sommige schattingen bedraagt de belastingfraude zo'n 200 miljard euro, ofwel 2 procent van het bbp. Dit is het dubbele van de bedragen die aan de Europese Unie worden afgedragen in het kader van het zogeheten Europees Economisch Herstelplan.

Bovendien wordt in het verslag van het Europees Parlement de noodzaak te berde gebracht om de gegevensbescherming te verbeteren, een belangrijk principe wanneer het om de uitwisseling van informatie en gegevens gaat.

Inhakend op hetgeen in het verslag staat, dringen wij er bij de Commissie en bij de Raad op aan het Europees Parlement op de hoogte te stellen van de manier waarop rekening is gehouden met het standpunt van het Parlement en het Parlement te informeren over de vorderingen die op het gebied van de samenwerking tussen de lidstaten bij de bestrijding van belastingfraude en belastingontduiking zijn gemaakt.

Anna Záborská (PPE), schriftelijk. – (FR) De richtlijn beoogt de verbetering van de administratieve samenwerking op het gebied van belastingen. Het is nu meer dan ooit noodzakelijk wederzijdse bijstand te verlenen op dit gebied. De mobiliteit van de belastingbetalers, het aantal grensoverschrijdende transacties en de internationalisering van de financiële instrumenten hebben een enorme vlucht genomen. Het is voor de lidstaten moeilijk geworden om het bedrag aan te innen belastingen en heffingen correct vast te stellen. Deze steeds groter wordende moeilijkheid heeft consequenties voor het functioneren van de belastingstelsels en heeft een systeem van dubbele belastingheffing tot gevolg, dat fraude en belastingontduiking in de hand werkt, terwijl de controlebevoegdheden nog steeds bij de nationale overheden liggen. De correcte werking van de interne markt wordt erdoor bedreigd. De automatische uitwisseling van informatie tussen lidstaten zou verplicht moeten worden toegepast voor de beloning van directeuren, winstaanden, vermogensaanwas, royalty's en levensverzekeringsproducten die niet onder andere communautaire juridische instrumenten met betrekking tot informatie-uitwisseling of onder andere vergelijkbare maatregelen vallen, en de daaruit voortvloeiende pensioenen, eigendommen van onroerend goed en inkomsten. Om de informatie-uitwisseling tussen nationale overheden te verbeteren wordt ook voorgesteld te voorzien in controles op de gebieden waarop de lidstaten hebben geweigerd informatie te verschaffen of tot een administratief onderzoek over te gaan. Al deze maatregelen helpen belastingfraude tegen te gaan en daarom heb ik voor deze wetgevingsresolutie gestemd.

Verslag-Stolojan (A7-0002/2010)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Vreemd genoeg verklaart de Europese Unie dat de lidstaten "als gevolg van de bepalingen van het EG-Verdrag inzake het vrije verkeer moeilijk waarborgen kunnen eisen voor de betaling van de op hun grondgebied verschuldigde belastingen".

Zouden wij er dan niet beter aan doen om het probleem eenvoudigweg met wortel en al uit te roeien en de regelgeving inzake vrij verkeer aan te passen in plaats van keer op keer "ontoereikende" voorschriften uit te vaardigen en geconfronteerd te worden met "magere resultaten"?

Wij hebben overigens twijfels bij de toepassing van het voorstel zoals geformuleerd in: "Het toepassingsgebied van de wederzijdse bijstand bij invordering moet worden uitgebreid tot andere belastingen en rechten dan wat nu al het geval is, omdat de niet-betaling van eender welke belastingen of rechten gevolgen heeft voor de goede werking van de interne markt. Het toepassingsgebied moet ook worden uitgebreid tot verplichte socialezekerheidsbijdragen".

Bovendien gaan wij er niet mee akkoord dat aan ambtenaren van een lidstaat de bevoegdheid wordt verleend om op het grondgebied van andere lidstaten op te treden. Deze aanpak moet ten minste worden beperkt tot de gevallen waarin overeenstemming tussen de lidstaten bestaat, zoals het Parlement suggereert.

Ian Hudghton (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) De grotere mobiliteit van personen en kapitaal is een van de centrale gedachten van de EU en is een groot succes. Het heeft echter bepaalde keerzijden, onder meer dat fraudeurs meer mogelijkheden hebben belastingen en rechten te ontduiken. Het is wel duidelijk dat het bestaande systeem van wederzijdse bijstand ontoereikend is gebleken en de stemming van vandaag zou de broodnodige verbetering op dit vlak moeten brengen.

Petru Constantin Luhan (PPE), schriftelijk. – (RO) De situatie in de Europese Unie met betrekking tot de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit belastingen en rechten is niet bepaald rooskleurig. De statistieken laten zien dat het algemene invorderingspercentage slechts 5 procent is. Om de effectiviteit van de invorderingsactiviteiten te verbeteren, is nauwere samenwerking op lidstaatniveau nodig. Daarom heb ik voor het voorstel voor wederzijdse bijstand op dat gebied gestemd. Ik hoop dat we er daadwerkelijk in slagen de tekortkomingen van de bestaande maatregelen, die hebben geleid tot een gebrek aan transparantie en coördinatie tussen de landen en een tot een ongerechtvaardigde vertraging in het invorderingsproces weg te nemen.

De nieuwe richtlijn stelt voor de bepalingen op basis waarvan de bevoegde autoriteiten in de lidstaten bijstand verlenen en de rechten en plichten van de betrokken partijen duidelijker te definiëren. Er zullen standaardinstrumenten in het leven worden geroepen die de handhaving of de voorzorgsmaatregelen zullen vereenvoudigen om problemen bij de erkenning en omzetting van door andere autoriteiten ingestelde instrumenten te voorkomen. De Commissie zal de goede samenwerking tussen de lidstaten steunen en voortdurend toezicht houden op eventuele klachten over informatie-uitwisseling of bijstand.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) Uit de toename van het aantal door de lidstaten ingediende verzoeken om bijstand bij de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit bepaalde belastingen en het daaraan gerelateerde gebrek aan efficiëntie, aangezien slechts 5 procent van die schuldvorderingen daadwerkelijk wordt ingevorderd, blijkt dat Richtlijn 1976/308/EEG van de Raad aan verandering toe is. Wij hebben deze resolutie nodig om problemen als traagheid, dispariteit en gebrek aan coördinatie en transparantie aan te pakken.

Alfredo Pallone (PPE), schriftelijk. – (IT) Het huidige systeem voor de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit belastingen, rechten en andere maatregelen wordt gekenmerkt door traagheid, dispariteit en een gebrek aan coördinatie en doorzichtigheid. Wij moeten derhalve maatregelen nemen op Gemeenschapsniveau teneinde de invorderingsbijstand tussen lidstaten te versterken en te verbeteren.

Hiertoe voorziet het voorstel in de invoering van uniforme executoriale en conservatoire titels om problemen te vermijden met de erkenning en de vertaling van titels van andere lidstaten en een standaardformulier voor de notificatie van documenten betreffende schuldvorderingen op het grondgebied van een andere lidstaat.

De invoering van een uniform standaardformulier voor de notificatie van akten en beslissingen met betrekking tot schuldvorderingen zal een einde maken aan het probleem van de erkenning en vertaling van in andere lidstaten afgegeven titels. Dit instrument zal van essentieel belang zijn voor de ontwikkeling van de handel binnen de Gemeenschap en de versterking van de interne markt.

Anna Záborská (PPE), schriftelijk. – (FR) De richtlijn van de Raad beoogt een ingrijpende hervorming van de wijze waarop de wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit belastingen, rechten en andere maatregelen, functioneert. De nationale invorderingsbepalingen reiken niet verder dan de landsgrenzen van de lidstaten. De administratieve autoriteiten kunnen buiten het eigen grondgebied niet zelf belastingen invorderen. Tegelijkertijd zijn personen en kapitaal veel mobieler geworden en maken fraudeurs handig gebruik van de territoriale grenzen waaraan de bevoegdheden van de autoriteiten van de lidstaten zijn gebonden, door ervoor te zorgen dat zij onvermogen zijn in de landen waar ze belastingsschulden hebben. Bij Richtlijn 76/308/EEG (die is gecodificeerd bij Richtlijn 2008/55/EG betreffende de wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit bepaalde bijdragen, rechten en belastingen, alsmede uit andere maatregelen) is voor het eerst een regeling voor wederzijdse bijstand bij invordering opgezet. Dit instrument blijkt evenwel niet meer te voldoen aan de eisen van de interne markt zoals die zich in de afgelopen dertig jaar heeft ontwikkeld. De tijd is dan ook gekomen om de huidige richtlijn in te trekken en te voorzien in een betere regeling voor invorderingsbijstand op de interne markt, die garant staat voor snelle, efficiënte en uniforme procedures in de gehele Europese Unie. Daarom heb ik voor deze resolutie gestemd.

Ontwerpresolutie RC-B7-0072/2010

John Stuart Agnew, David Campbell Bannerman, Derek Roland Clark en William (The Earl of) Dartmouth (EFD), *schriftelijk*. – (EN) De Britse UKIP-partij ondersteunt de hulpinspanningen volledig en is geschokt door het verlies aan leven en de ontberingen van alle slachtoffers van de ramp, maar wij zijn het er niet mee eens dat de EU wordt gewettigd om honderden miljoenen aan belastinggeld te spenderen en steunen evenmin haar militaire en diplomatieke ambitie om democratische en verantwoordelijke landen bij de aanpak van de crisis te omzeilen.

Uiteraard moedigen wij regeringen en personen aan hulp en geld te geven aan de slachtoffers van de ramp en voor de wederopbouw van het land. Dit zal echter moeten gebeuren op een voor het publiek transparante wijze, en niet door middel van heimelijk opererende, ongekozen bureaucraten met internationale ambities van grootsheid.

Liam Aylward (ALDE), *schriftelijk*. – (GA) Ik heb voor deze resolutie gestemd. Ik ben voor de financiële steun die de Europese Unie op de lange termijn zal geven, en die zal worden verleend in samenwerking met de plaatselijke overheden en de bevolking van Haïti. Dit geld moet worden gebruikt om de eigenlijke redenen voor de armoede in Haïti aan te pakken, het land te helpen bij het versterken van zijn democratische structuren en een duurzame economie op te bouwen.

In de laatste tijd zijn de omstandigheden in Haïti god zij dank beter geworden, en de humanitaire steun wordt efficiënt en op basis van de prioriteiten verdeeld. Dit is te danken aan de goede samenwerking en coördinatie tussen internationale organisaties, niet-gouvernementele organisaties en de bevolking van Haïti.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) De Europese Unie staat, net als de volledige internationale gemeenschap, voor een belangrijke proeve van solidariteit met betrekking tot de situatie in Haïti. De aanstaande EU-top moet een doorslaggevende, goed gecoördineerde oplossing opleveren, met één stem, om te voorzien in de behoeften aan wederopbouw en hulp die in Haïti bestaan als gevolg van een van de grootste natuurrampen in de moderne geschiedenis. De oproep van het Europees Parlement en het verzoek aan de Europese Commissie om een specifiek voorstel te presenteren voor het opzetten van een civiele beschermingsmacht die snel kan reageren als er ergens op de wereld een natuurramp plaatsvindt, moeten worden beantwoord.

We mogen de 'les van Haïti' niet vergeten en de Europese Unie moet in dit geval niet alleen laten zien dat zij weet wat solidariteit betekent, maar ook dat zij een soepele, flexibele instelling is die lering trekt uit de huidige pijnlijke gebeurtenissen. De Europese Unie heeft alle gegevens en instrumenten om mee te helpen aan de wederopbouw van Haïti op de lange termijn. Er is coördinatie nodig met de Verenigde Staten en Canada, zodat de hele internationale gemeenschap met één stem kan spreken. De bevolking van Haïti, die zwaar op de proef is gesteld door de geschiedenis en de natuur, moet van de internationale gemeenschap de noodzakelijke instrumenten krijgen om te leren zichzelf te helpen.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het verheugt mij dat de Europese Unie zich ertoe heeft verplicht steun te verlenen aan de bevolking van Haïti na de aardbeving die het land in januari heeft getroffen. Vóór de aardbeving leefde meer dan 70 procent van de Haïtiaanse bevolking onder de armoedegrens en bedroeg de buitenlandse schuld van het land 890 miljoen dollar. Nu is het de plicht van de internationale gemeenschap om bij te dragen aan de ontwikkeling van een duurzame wederopbouwstrategie voor de korte, middellange en lange termijn.

Dit is een cruciaal moment, aangezien de wederopbouwinspanningen van de internationale donoren, de Haïtiaanse autoriteiten en het maatschappelijk middenveld op passende wijze moeten worden gecoördineerd. Ik ben blij met de recente beslissing van de G7 om Haïti alle schulden kwijt te schelden, inclusief de schulden bij multilaterale kredietinstellingen. Het is uiteraard van vitaal belang dat wij dit land helpen de schade ten gevolge van de aardbeving te herstellen, maar de internationale gemeenschap moet deze gelegenheid tevens benutten om de economische, sociale en politieke ongelijkheden in Haïti aan te pakken.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De aardbeving op het eiland Haïti van 12 januari 2010, die aan duizenden mensen het leven heeft gekost en een spoor van vernieling en chaos heeft achtergelaten, vereist een sterke solidariteit met de Haïtiaanse bevolking. Ik had de eer en het genoegen om mee te werken aan de opstelling van deze resolutie van het Parlement. In de eerste plaats wil ik mijn oprechte dank betuigen aan de hulpverleners die met hun genereuze inspanningen en snelle optreden via het waarnemings- en informatiecentrum ter plekke hebben bijgedragen aan het redden van mensenlevens en het lenigen van de dringende behoefte aan gezondheidszorg, water, hygiëne, kleding, enzovoort. Dit bewijst dat de investering

waarop het Parlement tijdens al deze jaren heeft aangedrongen wel degelijk praktische en gunstige effecten kan sorteren.

Anderzijds moeten wij, net zoals na de tsunami in Azië, lering trekken uit het gebeurde. De Europese Commissie moet in aansluiting op het verslag-Barnier van 2006 zo snel mogelijk wetgevingsmaatregelen indienen met het oog op de oprichting van één enkele, onafhankelijke en permanente Europese civiele beschermingsmacht die in staat is reddingsmissies uit te voeren en een geïntegreerde aanpak op het gebied van hulpverlening, herstel en ontwikkeling te waarborgen. Ik dank ook de lidstaten, de NGO's en het maatschappelijk middenveld voor de humanitaire hulp die zij hebben verleend.

Lara Comi (PPE), schriftelijk. – (IT) De aardbeving die op 12 januari Haïti heeft verwoest en waarbij 200 000 mensen zijn omgekomen en circa 250 000 gewond, heeft de lidstaten van de Europese Unie en de hele internationale gemeenschap ertoe aangezet een tastbare en gedeelde verbintenis aan te gaan tot wederopbouw van het land.

Een dergelijke coördinatie is op korte termijn effectief gebleken en is gepaard gegaan met de voorlopige toezegging van aanzienlijke bedragen door de Europese Commissie en afzonderlijke lidstaten. Het is volgens mij van essentieel belang om deze gezamenlijke inspanningen in goede banen te leiden, zodat er sprake is van een duurzame wederopbouw op middellange en lange termijn en zodat met name de Haïtiaanse bevolking de vruchten plukt van deze verbintenis.

Ik onderschrijf de oproep van internationale humanitaire organisaties om te voorkomen dat de vele kinderen die door de aardbeving wees zijn geworden, ten prooi vallen aan mensenhandelaren. Ik ben derhalve van mening dat we een plan nodig hebben om toezicht te houden op een dergelijke noodsituatie en ervoor te zorgen dat Europa en de Verenigde Staten de hoogste prioriteit toekennen aan het voorzien in de basisbehoeften van de kwetsbaarste bevolkingsgroepen.

Edite Estrela (S&D), schriftelijk. – (PT) Ik heb mijn steun verleend aan de ontwerpresolutie over de aardbeving in Haïti, waarbij 200 000 doden en 250 000 gewonden zijn gevallen. Ik betuig mijn oprechte condoleances aan en mijn solidariteit met de bevolking van Haïti en de overige landen, het personeel van de internationale organisaties, waaronder de Verenigde Naties en de Europese Commissie, en de familieleden van de slachtoffers van deze tragedie. Graag vestig ik uw aandacht op de enorme inspanningen die sommige lidstaten van de Europese Unie hebben geleverd via het mechanisme voor civiele bescherming van de EU en met de coördinatie van het waarnemings- en informatiecentrum. Tot slot verwelkom ik het voorstel om de Europese respons op de humanitaire crisis in Haïti aan een beoordeling te onderwerpen, zodat de Europese Commissie voorstellen kan doen voor de verbetering van het snelle reactievermogen van de Europese Unie in de toekomst.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) 12 januari 2010 zal ongetwijfeld de Haïtiaanse geschiedenis ingaan als een van de vreselijkste dagen ooit, als de dag waarop een door armoede en onderontwikkeling geteisterd volk en land vernield werden door een genadeloze en dodelijke natuurramp van kolossale proporties.

De tienduizenden doden uit de statistieken, die reeds achterhaald waren op het ogenblik dat ze werden vrijgegeven, en de angst en wanhoop in de ogen van degenen die alles verloren hadden, waren meer dan voldoende om de inspanningen van de internationale gemeenschap en het maatschappelijk middenveld overal ter wereld te rechtvaardigen, een respons die ik alleen maar kan loven. Wij moeten er evenwel voor zorgen dat deze blijf van solidariteit, die de betrokkenen ongetwijfeld tot eer strekt, uitmondt in blijvende steun, ook wanneer een ander land in de schijnwerpers komt te staan.

Niettegenstaande alle internationale inspanningen is de wederopbouw van het land overigens slechts mogelijk als de bestuurders en de burgers zelf in staat zijn het proces te leiden en hun respectieve verantwoordelijkheden in acht te nemen.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) De rampzalige situatie waarin Haïti verkeert ten gevolge van de hevige aardbeving van 12 januari dit jaar is een nieuwe uitdaging voor de solidariteit tussen de volkeren en de landen. Vanwege haar geschiedenis en haar culturele identiteit, om nog maar te zwijgen van haar belangrijke rol in de wereldeconomie, moet de Europese Unie een voorbeeldfunctie en een voortrekkersrol vervullen bij de hulpverlening aan de Haïtiaanse bevolking en de wederopbouw van een van de armste landen ter wereld. Er moeten dringend financiële en logistieke instrumenten worden ingezet om het lijden van de door de tragedie getroffen bevolking tot een minimum te beperken en een spoedig herstel van de elementaire levensomstandigheden van deze mensen te garanderen. Tegelijkertijd moeten nu reeds de voorwaarden worden geëvalueerd en gewaarborgd die nodig zijn voor de totstandbrenging van een duurzame ontwikkeling, zodat paal en perk kan worden gesteld aan de extreme armoede waarmee een groot deel van de bevolking

van het land geconfronteerd wordt. Behalve stimuleringsmaatregelen voor een rendabele landbouw, industrialisatie en de ontwikkeling van een duurzaam systeem voor het in de handel brengen van producten is het van essentieel belang om bij te dragen aan de tenuitvoerlegging van een solide milieustrategie, aangezien Haïti een flagrant en dramatisch voorbeeld is van de vernietigende gevolgen die de klimaatverandering kan hebben voor de mensheid. Daarom heb ik voor gestemd.

João Ferreira (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) De dramatische situatie van totale verwoesting waarmee Haïti wordt geconfronteerd, vereist een snelle, doeltreffende en daadwerkelijke solidariteit die het lijden van de bevolking helpt verlichten. Tevens moeten wij elke poging om het land militair te bezetten onder voorwendsel van de tragedie van de Haïtiaanse bevolking verwerpen en veroordelen en met alle macht de soevereiniteit en onafhankelijkheid van Haïti verdedigen. Deze elementen ontbreken in de tekst die hier ter discussie voorligt. Helaas wordt deze resolutie pas afgegeven na de verklaringen van bepaalde staatshoofden en VN-medewerkers over de legering van tienduizenden Amerikaanse manschappen in het land. Haïti en de Haïtiaanse bevolking hebben brandweermannen, dokters, ziekenhuizen en levensnoodzakelijke goederen nodig.

Het antwoord van de Europese Unie, dat in de resolutie gunstig wordt onthaald, is “het besluit van de Raad om 350 leden van de militaire politie uit te zenden”. Er zij op gewezen dat sommige landen snel hulp aan Haïti hebben verleend. Cuba heeft bijvoorbeeld onmiddellijk 400 dokters gestuurd. Het heeft mensenlevens gered, epidemieën voorkomen, medische infrastructuur opgezet en levensnoodzakelijke goederen uitgedeeld. Hetzelfde geldt voor Venezuela, dat Haïti zijn schulden heeft kwijtgescholden en brandstof heeft geleverd.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Wij zijn van oordeel dat dit een moment is waarop wij alle humanitaire hulp, samenwerking en steun voor wederopbouw moeten verstrekken die de waardige en moedige Haïtiaanse bevolking verdient. Helaas hebben we te veel tijd verloren en is alles niet vlekkeloos verlopen. Wij hebben hier de houding van met name de Verenigde Staten reeds veroordeeld. Amerika bekommert zich meer om de versterking van zijn militaire aanwezigheid in het land met extra troepen dan om de Haïtiaanse bevolking.

Wij betreuren het dat in de resolutie die hier is aangenomen niet sterker wordt aangedrongen op een afdoende bescherming van Haïti en zijn bevolking. Het zou bijvoorbeeld een goed begin zijn geweest als wij protest hadden aangetekend tegen personen of landen die deze ramp aangrijpen om de draad van het neokolonialisme weer op te nemen en geen oog hebben voor de armoede van het merendeel van de bevolking, die nog steeds het slachtoffer is van uitbuiting door multinationals en inmenging van buitenaf, met name door de Verenigde Staten.

Wij zullen uiting blijven geven aan onze oprechte solidariteit met de Haïtiaanse bevolking.

Sylvie Guillaume (S&D), schriftelijk. – (FR) Ik heb deze resolutie gesteund om de nadruk te leggen op de grote gezamenlijke verbintenis die de Europese Unie moet aangaan om hulp te bieden aan dit land dat bijna een maand geleden is verwoest. Nadat de eerste nood is gelenigd, komt het erop aan bijstand op lange termijn te organiseren, met name ten behoeve van de meest kwetsbare personen en de bestuurlijke structuren die momenteel geen andere mogelijkheid hebben dan hun gezag in handen te leggen van de Amerikaanse strijdkrachten. Ten slotte zal Europa uit zulke gebeurtenissen lessen moeten trekken, zodat het in de toekomst sneller en efficiënter kan reageren en op optimale wijze humanitaire hulp kan verlenen aan de mensen die er het meest behoefte aan hebben.

Richard Howitt (S&D), schriftelijk. – (EN) De leden van de Labour-delegatie in het Europees Parlement willen hun diepste medeleven betuigen met alle mensen op Haïti wier leven is verwoest door deze rampzalige aardbeving, en wij steunen de internationale hulpinspanningen volledig. Wij hebben steun gegeven aan deze resolutie omdat wij het signaal willen afgeven dat het Europees Parlement en de leden van de Labour-delegatie de bevolking van Haïti terzijde staan bij hun langdurige inspanningen voor de wederopbouw van infrastructuur, gemeenschappen en levens die verwoest zijn. Daarom zijn wij met name verheugd dat in de resolutie het besluit van het Verenigd Koninkrijk en de overige G7-landen is opgenomen om de internationale schulden van Haïti kwijt te schelden en de overige landen op te roepen hetzelfde te doen.

Wij stemmen echter niet in met paragraaf 24 van de resolutie, omdat wij geloven dat elk voorstel tot verbetering van de EU-noodhulp moet worden gedaan op basis van volledig overleg en zorgvuldige afweging, en niet zo maar in de context en directe nasleep van één humanitaire ramp, hoe vreselijk die ook is. De paragraaf schaadt met name de huidige vrijwillige regelingen voor EU-lidstaten, en wij zouden de nationale hulpmogelijkheden niet willen bagatelliseren, vooral niet gezien het feit dat het team voor noodhulp van het Verenigd Koninkrijk reeds binnen één uur na de aardbeving in Haïti in actie kwam.

Ian Hudghton (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) De afgelopen weken hebben wij allemaal de verschrikkelijke beelden kunnen zien van de situatie die de bevolking van Haïti momenteel treft. Zoals altijd bij grote natuurrampen, is de concentratieperiode van de pers en de media kort en richten de krantenkoppen zich al snel weer op iets anders. Het zou echter onacceptabel zijn als de politieke leiders hier even snel aan voorbij zouden gaan en het is terecht dat dit Parlement ernaar streeft de ramp boven aan de agenda te houden. Deze resolutie vestigt de aandacht op het goede werk dat tot nu toe door de instellingen van de EU en de organen in de lidstaten is verricht, en we kunnen alleen maar hopen dat de hoge vertegenwoordiger van de EU volledig kennis neemt van de specifieke kwesties die vandaag door het Parlement worden beklemtoond.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), schriftelijk. – (EN) Volgens de Haïtiaanse autoriteiten ligt het algehele dodental als gevolg van de aardbeving boven de 230 000 personen. Dit maakt de ramp nog groter dan de tsunami die in 2004 Azië trof. Na de eerste noodhulp zou onze aandacht geleidelijk uit moeten gaan naar de ontwikkeling van Haïti op de lange termijn. Als een van de armste landen ter wereld was Haïti volledig onvoorbereid op de omgang met een ramp van deze omvang. Ik ben zeer verheugd over de recente toezegging om de schuldenlast van Haïti kwijt te schelden en ik zou alle donorlanden willen oproepen bij te dragen aan een duurzame wederopbouw op de lange termijn. Tot slot hebben sommigen van mijn collega's vraagtekens geplaatst bij het besluit van barones Ashton om Haïti niet direct na de aardbeving te bezoeken. Als een dergelijk bezoek had geresulteerd in iets nuttigs in de vorm van steun aan de Haïtianen, is deze kritiek terecht. Had haar aanwezigheid niet meer betekend dan een publiciteitsstunt om te laten zien dat de EU ter plekke is, dan is haar besluit zonder meer terecht.

Eija-Riitta Korhola (PPE), schriftelijk. – (FI) Mijnheer de Voorzitter, ik heb vóór de resolutie over Haïti gestemd. De humanitaire nood ten gevolge van de aardbeving in Haïti is enorm: er zijn honderdduizenden doden en gewonden en Port-au-Prince is bijna volledig verwoest. Het aantal mensen dat hulp van buiten nodig heeft, is naar schatting twee tot drie miljoen.

Terwijl de Europeanen meevoelen met de nabestaanden van de slachtoffers, moet er ook actie worden ondernomen. Omvangrijke en snelle hulptoezeggingen van de Europese Unie zijn natuurlijk van cruciaal belang. De trage reactie van de kant van de nieuwe dienst voor buitenlandse zaken heeft terecht verbazing gewekt. Het is duidelijk dat de hoge vertegenwoordiger van de Europese Unie er in de toekomst voor moet zorgen dat de Europese Unie sneller en met meer samenhang reageert. Haïti heeft langdurig hulp nodig. Zijn wonden moeten worden geheeld en zijn huizen moeten een voor een worden opgebouwd.

De filosoof Ludwig Wittgenstein kwam met de gedachte dat geen nood groter kan zijn dan die van een individu. Ik denk dat hij ongeveer het volgende bedoelde: er is in de wereld geen grotere eenheid van bewustzijn dan het bewustzijn van een individu. Ook leed kun je niet optellen. Er is geen gezamenlijk bewustzijn dat meer kan lijden dan één bewustzijn. De nood van de massa is altijd de nood van een individu. Dat biedt ook hoop. Moeder Theresa schijnt eens gezegd te hebben dat als zij ooit naar de massa zou hebben gekeken, zij dan niets zou hebben bereikt. Als ik erin slaag één persoon te helpen, dan help ik de grootst mogelijke eenheid: de hele wereld van één persoon.

Petru Constantin Luhan (PPE), schriftelijk. – (RO) Ik denk dat de EU zich moet inzetten voor betere coördinatie en een sterkere rol in de hulpverlening aan de Haïtiaanse staat. Op dit moment wordt de grootste uitdaging gevormd door logistieke knelpunten (beperkte capaciteit voor het landen van vliegtuigen en het lossen van goederen op de luchthaven van Port-au-Prince) en door de zoektocht naar een oplossing om hulp te bieden aan de mensen die nog steeds dakloos zijn, vooral met het oog op het naderende regenseizoen.

We moeten nadenken over de toekomst en over de manieren waarop we sneller en effectiever kunnen reageren op zulke situaties. Ik steun deze resolutie omdat daarin de commissaris voor internationale samenwerking, humanitaire hulp en crisisrespons wordt gevraagd te garanderen dat de Europese Unie een leidende rol speelt in crisissituaties door de respons van de Europese Unie op toekomstige crises efficiënter te coördineren op basis van de verantwoordelijkheden die zijn vastgelegd in het Verdrag van Lissabon.

Bovendien is het essentieel dat de Europese uitvoerende macht zo snel mogelijk voorstellen indient bij het Parlement voor het opzetten van een Europese civiele beschermingsmacht, gebaseerd op het communautair mechanisme voor civiele bescherming. Op die manier zal de Europese Unie binnen 24 uur na een ramp de vereiste middelen bijeen kunnen brengen voor het leveren van humanitaire noodhulp.

David Martin (S&D), schriftelijk. – (EN) De verwoestende aardbeving in Haïti van vorige maand heeft verschrikkelijke schade aangericht. De wereldwijde hulpinspanningen zullen langdurig en vol overtuiging moeten zijn. Ik ben blij dat de EU snel heeft gereageerd met tot op heden een bedrag van 196 miljoen euro aan steun. Ik sluit mij aan bij deze resolutie, waarin de EU wordt gevraagd doelmatige en gecoördineerde

humanitaire steun te bieden en ervoor te zorgen dat Haïti ook echt op de lange duur wordt bijgestaan en aan zijn wederopbouw kan beginnen.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De aardbeving die Haïti op 12 januari 2010 heeft geteisterd, heeft niet alleen een groot aantal doden veroorzaakt, maar treft dagelijks nog steeds ongeveer drie miljoen mensen voor wie humanitaire hulp van vitaal belang is. De rol van het buitenlands beleid van de Europese Unie is inmiddels verduidelijkt en de waarden die de Europese Unie tracht te bevorderen hebben onder meer ten doel bij te dragen aan wereldwijde vrede en veiligheid en aan de bescherming van de mensenrechten. Daarom moeten wij alle inspanningen van de lidstaten verwelkomen om het land te helpen deze ramp te boven te komen als een volwaardige democratie met een economie die in staat is te voorzien in de behoeften van de bevolking. Wij mogen daarbij niet vergeten dat zowel de Haïtiaanse bevolking als de regering van Haïti te allen tijde deel moeten uitmaken van het gehele wederopbouwproces.

Willy Meyer (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (ES) Ik heb mij onthouden van de stemming over de resolutie betreffende de aardbeving in Haïti (RC-B7-0072/2010), omdat het in mijn ogen dringend noodzakelijk is dat er niet-militaire vakmensen naar het gebied gaan, zoals artsen, architecten en brandweerlieden, in plaats van militaire troepen. Haïti zal de politieke, economische en sociale stabiliteit die het nodig heeft alleen kunnen bereiken als de vrijheid van het land beschermd wordt tegen buitenlandse inmenging. Financiële instellingen, zoals de Wereldbank en het IMF, en de handelspartners van Haïti moeten het land ogenblikkelijk zijn buitenlandse schuld kwijtschelden.

Verder sta ik achter de maatregelen die zijn genomen door de landen van het Bolivariaans Alternatief voor de landen van Amerika (financiële hulp via het Humanitaire Fonds, ondersteuning van de energievoorziening, en bevordering van landbouwiniciatieven en productieplannen), die een blijk zijn van de broederlijke solidariteit die bestaat tussen de verschillende landen. Met mijn stem heb ik willen aangeven dat de wederopbouw van Haïti niet gebaseerd mag zijn op de militarisering van de hulp. Veeleer moet deze gericht zijn op het doorbreken van de mechanismen die de latente armoede in Haïti hebben veroorzaakt, zoals de buitenlandse schuld. Ik eis dan ook dat deze wordt kwijtschelden.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Haïti was voor de aardbeving reeds een arm land waar de lokale voorziening in eerste levensmiddelen voor bijna twee miljoen mensen niet gewaarborgd was en honderdduizenden weeskinderen op straat of in tehuizen leefden. Voor de bevolking van Haïti is de wederopbouw van de infrastructuur en de staatsinstellingen zeker belangrijk. Daarbij mag echter niet vergeten worden dat de distributie van hulpgoederen nog steeds niet zonder problemen verloopt en de veiligheidssituatie voor met name vrouwen en kinderen precair is. In dit verband moeten we omzichtig handelen. De ontwerpresolutie lijkt de meeste problemen recht te doen en derhalve heb ik voor de ontwerpresolutie gestemd.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *schriftelijk*. – (PL) De aardbeving die Haïti in januari van dit jaar heeft getroffen was een van de grootste humanitaire rampen van de eenentwintigste eeuw. De omvang van de ramp is juist zo groot omdat Haïti een van de armste landen ter wereld is die door de vernietigende kracht van een aardbeving is bezocht. Door de tragedie zijn alle ogen van de wereld op Haïti gericht. Humanitaire hulp mag zich niet beperken tot de wederopbouw van het eiland, maar moet ook herstructurering van de heersende sociale verhoudingen omvatten, in een geest van eerbied voor de menselijke waardigheid en sociale rechtvaardigheid. Dit is alleen mogelijk door Haïti niet alleen gratis hulp te bieden, maar ook door ervoor te zorgen dat het land en zijn maatschappij een nieuw begin kunnen maken.

Daarom steun ik de oproep om de internationale schuld van Haïti kwijt te schelden. Ik ben ook gekant tegen oplossingen die leiden tot een hogere schuld van Haïti als gevolg van internationale 'hulp'. Al deze factoren in aanmerking genomen heb ik besloten de gezamenlijke ontwerpresolutie van het Europees Parlement over de recente aardbeving op Haïti te steunen.

Alfredo Pallone (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik heb voor de gezamenlijke ontwerpresolutie over de recente aardbeving op Haïti gestemd.

Ik kan mij met name vinden in de paragrafen 4, 8 en 9, in het bijzonder in de passages waarin het Europees Parlement vraagt dat de EU prioriteit geeft aan hulp bij de wederopbouw en het verbeteren van de humanitaire situatie, en daarbij de nadruk legt op kwetsbare groepen zoals vrouwen en kinderen en het verstrekken van onderdak, medische voorzieningen, logistieke bijstand en voedsel, waarin het alle lidstaten vraagt zich voor te bereiden op verzoeken van de VN om extra hulp, waarin het verheugd is over het feit dat de Europese Commissie voorlopig dertig miljoen euro voor humanitaire hulp heeft toegezegd en over het besluit van de G7-landen om de internationale schuld van Haïti kwijt te schelden, waarin het ook het Internationaal Monetair

Fonds vraagt de uitstaande schulden van het land volledig kwijt te schelden en beklemtoont dat alle noodhulp in verband met de aardbeving moet worden verstrekt in de vorm van giften en niet als leningen die weer tot schulden leiden.

Anna Záborská (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Bij een natuurramp dient onmiddellijk humanitaire hulp te worden verleend. In Haïti waren alleen de VS in staat om zonder bureaucratische vertragingen op efficiënte wijze humanitaire hulp te bieden. Gebleken is tevens dat de snelste en meest efficiënte hulp kwam van de kant van degenen die in resoluties van ons illustere Parlement regelmatig worden veroordeeld: de katholieke kerk en humanitaire initiatieven van christelijke organisaties. In deze resolutie, die ik volledig steun, doet het Parlement een dringend beroep op de internationale gemeenschap om ervoor te zorgen dat de bevolking en de regering van Haïti de belangrijkste actoren zijn in het proces van wederopbouw, zodat zij hun gezamenlijke toekomst zelf in handen hebben. De leden steunen ook het optreden van de Europese Unie dat is gericht op het weer op gang brengen van de lokale voedselproductie door de beschadigde infrastructuur te herstellen en door aan kleine boeren de noodzakelijke middelen ter beschikking te stellen (zaaigoed, meststoffen en werktuigen), met name voor de voorjaarszaai die in maart begint en die 60 procent van de nationale voedselproductie vertegenwoordigt. Nu de internationale gemeenschap investeringen doet om een aardbevingsbestendige infrastructuur op te bouwen, zou ik graag de aandacht willen vestigen op het feit dat ook religieuze gebouwen hebben geleden en dat internationale fondsen ook moeten worden aangewend om kerken en seminaries te herbouwen.

Ontwerpresolutie B7-0078/2010

John Stuart Agnew, Andrew Henry William Brons, David Campbell Bannerman, Derek Roland Clark en William (The Earl of) Dartmouth (EFD), *schriftelijk*. – (EN) De UKIP-partij maakt zich ernstige zorgen over de situatie in Iran en roept de regeringen aan beide zijden op om tot een diplomatieke en bovenal vredige oplossing te komen van de voortgaande politieke en humanitaire aftakeling van het land. Het is niet aan de EU om in deze situatie in te grijpen, aangezien zij dan de reeds gespannen toestand alleen maar zal verslechteren. Als de onderhandelingen worden geleid door onverantwoorde EU-bureaucraten in plaats van door gekozen politici, kunnen wij een slechte uitkomst voor Iran en de rest van de wereld tegemoet zien. De onderhandelingen moeten worden gevoerd samen met nationale regeringen, en mogen niet van bovenaf worden gekoeioneerd door de EU. Er zijn tal van landen, zoals Ierland, die neutraal willen blijven en als de EU die landen op dit punt gaat vertegenwoordigen, ondermijnt dit op ernstige wijze hun democratisch gesteund beleid.

Mário David (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb met een enorm verantwoordelijkheidsgevoel voor deze resolutie gestemd, in de hoop dat zij haar vruchten zal afwerpen. De inspanningen die de verschillende fracties in het Parlement hebben geleverd om overeenstemming te bereiken, verdienen een woord van lof. Zij hebben het huis van de Europese democratie immers in de gelegenheid gesteld met één stem te spreken en ondersteunen het sterk pragmatische karakter van de resolutie, die de Europese Unie methoden, oplossingen en specifieke maatregelen aanreikt om met het Iraanse regime om te gaan. Gelet hierop zou ik willen benadrukken dat: a) ondernemingen die apparatuur en technologieën voor de uitoefening van censuur en controle aan de Iraanse autoriteiten leveren streng veroordeeld moeten worden en dat in dit verband een verbod voor Europese ondernemingen moet worden ingesteld; b) moet worden verzocht, of liever geëist, dat Iran het Verdrag van Wenen en de voorschriften inzake diplomatieke betrekkingen strikt naleeft; c) meer sancties moeten worden ingevoerd voor Iraanse organisaties of personen die in het buitenland actief zijn en de verantwoordelijkheid dragen voor de repressie en beknotting van vrijheden in het land of deel hebben aan de schending van de internationale verplichtingen die Iran op nucleair gebied is aangegaan; d) de dialoog met Iran, en inzonderheid met het maatschappelijk middenveld, ondanks alles moet worden voortgezet en verdiept.

Edite Estrela (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb voor de ontwerpresolutie over de situatie in Iran gestemd, omdat ik mij zorgen maak over de voortdurende schending van de mensenrechten in het land, met name voor wat betreft de vrijheid van vereniging, meningsuiting en informatie, en omdat ik het streven naar democratie van de Iraanse bevolking steun.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De laatste maanden hebben wij twee soorten berichten uit Iran ontvangen. Helaas gaat het in beide gevallen om weinig bemoedigend nieuws: de vorderingen in het kader van het proces van uraniumverrijking met nucleaire doeleinden en de repressie jegens de gematigde factie van de heer Moussavi, die het resultaat van de recente presidentsverkiezingen betwist. Elk van deze ontwikkelingen is op zich verontrustend, maar de combinatie ervan is reden tot nog grotere bezorgdheid.

Wat kan men zeggen van een onstabiel land als Iran waar de steeds radicalere regering opposanten die op straat tegen haar betogen, doodt, foltert en gevangenzet en tegelijkertijd hardnekkig doorgaat met haar programma voor uraniumverrijking om over kernenergie te kunnen beschikken?

Hoezeer het fundamentalistische regime van de ayatollahs ook onderstreept dat het goede bedoelingen heeft en kernenergie voor vreedzame doeleinden nastreeft, klinken deze verklaringen weinig overtuigend in de oren van de internationale gemeenschap, die in Iran terecht een groeiende dreiging ziet.

De Europese Unie moet niet alleen heftig protest aantekenen tegen de brutale repressie waarvan de gematigde Iraanse kringen het slachtoffer zijn; zij moet ook samen met haar bondgenoten en de overige internationale actoren alles in het werk stellen om de sancties tegen Teheran aan te scherpen en te versterken. Ook gecoördineerde acties mogen niet worden uitgesloten om het hoofd te bieden aan deze dreiging.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Wij verdedigen de vrijheid van meningsuiting en de democratie en wij zijn het erover eens dat wij onze bezorgdheid moeten uitspreken over de ontwikkelingen van de laatste maanden in Iran, met name voor wat betreft de massale repressie van de bevolking door de Iraanse veiligheidsdiensten. De voorgestelde tekst schiet in dit verband echter tekort.

Volgens ons moeten wij bij de noodzakelijke uitdrukking van onze bezorgdheid over de jongste ontwikkelingen in het land ook verwijzen naar de ernstige bedreiging van de soevereiniteit en de territoriale integriteit van Iran, inclusief de escalatie van de diplomatieke en militaire inmenging onder aanvoering van de regering van de Verenigde Staten, die met name tot uiting komt in de concentratie van Amerikaanse strijdkrachten in de regio. Wij mogen niet vergeten dat deze elementen een bedreiging vormen voor de rechten van het Iraanse volk en voor de krachten die in Iran strijden voor democratie, vooruitgang en sociale rechtvaardigheid. In de aangenomen tekst wordt hiervan met geen woord gerept.

Het recht om de toekomstige ontwikkeling van Iran te bepalen berust uitsluitend bij de Iraanse bevolking en haar politieke en sociale krachten. Wij spreken onze solidariteit uit met de Iraanse bevolking en de democratische organisaties die strijden voor sociale rechtvaardigheid en vooruitgang in het land.

Sylvie Guillaume (S&D), schriftelijk. – (FR) Ik heb mijn steun gegeven aan de resolutie die de houding van Iran veroordeelt en daarbij verwijst naar zowel de voornemens van dit land op nucleair gebied als de inbreuken op de vrijheid van meningsuiting, waarvan het Iraanse volk dagelijks het slachtoffer is. Het geweld dat de Iraanse autoriteiten tegen demonstranten gebruiken, is onaanvaardbaar, evenals de censuur waaronder de pers te lijden heeft en de belemmering van de informatievoorziening.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) De huidige sociale beroering in Iran, de stelselmatige repressie tegen opposanten van het regime en de bevolking, de beknotting van de persvrijheid en de vrijheid van meningsuiting, het voortbestaan van de doodstraf en de voortzetting van het nucleaire programma ondanks het verzet van de internationale gemeenschap zijn redenen tot enorme bezorgdheid. Nog verontrustender is het nieuws dat Iran vorige maand met goed gevolg een nieuwe langeafstandsraket heeft getest en daarmee de regionale en mondiale veiligheid in het gedrang heeft gebracht. Ook de recente annulering van het geplande bezoek van de delegatie van het Parlement is een duidelijk signaal dat dit land niet tot medewerking bereid is. Wij kunnen dan ook niet anders dan het beleid van dit Iraanse regime afkeuren.

Andreas Mölzer (NI), schriftelijk. – (DE) Steeds opnieuw zijn er landen waar de democratie en de mensenrechten zich in een precaire situatie bevinden. De EU moet doorgaan met haar pogingen om iets aan deze situatie te veranderen door middel van oproepen en dergelijke. We zouden ons niet moeten verbazen over het optreden van Iran en zijn pogingen om een kernmacht te worden. Dit is onder andere het gevolg van een in verkeerde banen geleid Amerikaans beleid. De angel kan alleen door een diplomatieke oplossing uit de situatie worden gehaald, waarbij de EU zich niet voor het karretje van de Verenigde Staten mag laten spannen. In de ontwerpresolutie wordt vastgesteld dat er geen substantiële vooruitgang is bereikt en dat een dialoog de enige oplossing vormt. Hier kan ik het alleen maar mee eens zijn.

Ślawomir Witold Nitras (PPE), schriftelijk. – (PL) Ik wil graag kenbaar maken dat ik mijn steun geef aan de resolutie, die een duidelijke standpuntbepaling van de EU inzake fundamentele mensenrechten in Iran tot doel heeft. Net als de meesten van ons ben ik woedend over de wijze waarop de Iraanse oppositie is behandeld. Met de terdoodveroordeling van Mohammed Reza Alizamani en Arash Rahmani vanwege politieke activiteiten zijn naar mijn mening alle in de moderne wereld geldende normen overtreden. Ik ben blij dat de EU een zeer duidelijk standpunt inneemt in deze zaak. Tegelijkertijd wil ik er mijn spijt over betuigen dat een even krachtige reactie achterwege bleef toen op 31 januari een door de Russische oppositie georganiseerde demonstratie in Moskou en Sint Petersburg werd verhinderd en de organisatoren werden gearresteerd, onder

wie Oleg Orlov, voorzitter van Memorial, de organisatie die afgelopen jaar de Sacharov-prijs heeft gekregen. Ik vind dat de reactie van de hoge vertegenwoordiger van de EU op dit gebied even voortvarend zou moeten zijn als in het geval van Iran en dat ze ook overeen zou moeten stemmen met de stevige kritiek die de Voorzitter van het Europees Parlement, de heer Buzek, op de Russische autoriteiten heeft geuit.

Franz Obermayr (NI), schriftelijk. – (DE) Het is van essentieel belang om de dialoog met Iran te herstellen. Ik betreur derhalve het uitstel van het bezoek van de EU-delegatie aan Iran en hoop dat het bezoek zo snel mogelijk kan plaatsvinden. De eerbiediging van de mensenrechten en de democratie is in de huidige situatie in Iran zeker niet toereikend gewaarborgd. Niettemin is het niet de juiste benadering om de sancties tegen Iran aan te scherpen. Ook de tegenstanders van de regering spreken zich tegen strengere sancties uit, aangezien deze met name de bevolking zouden treffen. Afgezien daarvan meet de EU ook hier weer met twee maten. Bij economisch belangrijke partners zoals China en India wordt immers nog wel eens een oogje toegeknepen. Om deze redenen heb ik mij onthouden van stemming.

Alfredo Pallone (PPE), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb voor de ontwerpresolutie over de situatie in Iran gestemd, in het bijzonder na de recente aanslagen, waaronder die van gisteren op de Italiaanse en Franse ambassade.

De Europese Unie moet in feite de vertolkster worden van een duidelijk standpunt ten opzichte van het regime in Teheran. De Iraanse autoriteiten spelen een rol bij het aanwakkeren van dit gevaarlijke klimaat van intolerantie en intimidatie ten aanzien van bepaalde EU-landen. De aanval op de ambassades is gepleegd door mensen die de democratie vleugellam willen maken en tegen vrijheid zijn.

Ik hoop dat de Europese instellingen een duidelijke positie zullen innemen, de gebeurtenissen zo snel mogelijk zullen veroordelen en diplomatieke maatregelen tegen Iran zullen overwegen.

Geoffrey Van Orden (ECR), schriftelijk. – (EN) De ECR heeft steun gegeven een krachtige resolutie over Iran. Wij zijn voorstander van stevig internationaal optreden tegen de groeiende nucleaire mogelijkheden van Iran. Het valt dan ook te betreuren dat het Europees Parlement deze gelegenheid niet heeft aangegrepen om internationale oproepen tot aanvullende sancties te ondersteunen. Ook moet worden opgehelderd dat er gelukkig geen 'EU-ambassades' in Teheran zijn. Er zijn enkel nationale ambassades.

Anna Záborská (PPE), schriftelijk. – (FR) Bij voortdurend laat de islamitische republiek Iran luide protesten horen tegen de slechte behandeling van moslims overal ter wereld. Maar de mullahs zullen geen einde maken aan de vervolging van christenen en zullen de omstandigheden die aan christenen zijn voorbehouden, niet veroordelen. Beking tot het christendom wordt als een vorm van geloofsafval gezien en gestraft met de doodstraf. Helaas heeft het Europees Parlement niet de moed tegen deze situatie van de christelijke martelaren in Iran te protesteren. Johannes-Paulus II heeft gezegd: *"Persecution includes various types of discrimination against believers and against the whole community of the Church. Such forms of discrimination are often practised at the same time as is recognised the right to religious liberty and to freedom of conscience, and this in the law of individual countries as well as in declarations of an international nature. ... Today, besides prison, concentration camps, forced labour camps, and expulsion from one's country there are other punishments less known but more subtle: not violent death but a kind of civil death, not only isolation in prisons or in a camps but social discrimination or permanent restriction of personal liberty."* ("Vervolging omvat allerlei soorten discriminatie van gelovigen en van de gehele kerkgemeenschap. Zulke vormen van discriminatie worden vaak tegelijk met de erkenning van het recht op godsdienstvrijheid en op vrijheid van geweten aan de dag gelegd, en dit gebeurt zowel in de wetgeving van afzonderlijke landen als in internationale verklaringen. ... Vandaag de dag zijn er naast gevangenisstraf, concentratiekampen, werkkampen en verbanning uit het eigen land andere minder bekende, maar subtielere straffen: niet een gewelddadige dood, maar een soort burgerlijke dood, niet alleen eenzame opsluiting in gevangenissen of kampen, maar sociale discriminatie of permanente inperking van de persoonlijke vrijheid.") Als het Parlement zijn oproep om de rechten van de mens te eerbiedigen, serieus wil nemen, dient het zich duidelijker uit te spreken ten gunste van de vervolgd christenen in Iran.

Ontwerpresolutie B7-0021/2010

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) Jemen dreigt een tweede Afghanistan te worden: het is het favoriete trainingskamp van Al Qa'ida en een broeinest van fundamentalisten en terroristen die over de gehele wereld uitzwermen.

De situatie van sociale, politieke en economische achteruitgang, om niet te zeggen ontwrichting, die wordt benadrukt door de burgeroorlog en de afwezigheid van een regering die controle uitoefent over het gehele

grondgebied, maken van het land een gebied dat verstoken is van de wet en orde die het ontstaan en de groei van dergelijke haarden van geweld en radicalisme zelf een halt zouden kunnen toeroepen.

Daarom moet de internationale gemeenschap meer aandacht aan de behandeling van de problemen in Jemen besteden en de nodige vastberadenheid aan de dag leggen. Bovendien moeten wij er nauwgezet op toezien dat de hulp die aan dit land wordt verleend specifiek wordt gebruikt om een daadwerkelijke verbetering van de levensomstandigheden van de bevolking te waarborgen.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De algemene situatie in Jemen baart de wereld ernstige zorgen. Gelet op de recente terroristische dreigingen is voor de Europese Unie dan ook een steeds actievere preventieve rol weggelegd. Zij moet helpen voorkomen dat Jemen de zoveelste mislukte staat in de internationale gemeenschap wordt.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Jemen is als broedplaats voor islamitische terroristen in de schijnwerpers van de terrorismebestrijding komen te staan. Noch armoedebestrijding noch de versterking van de militaire hulp zullen de problemen van Jemen kunnen oplossen. We moeten daarom de ontwikkelingshulp verbeteren om de motivatie voor een deel van de jihadrekruten weg te nemen. Daarbij mag de EU zich niet de rol van rekenmeester van de Verenigde Staten laten opdringen, maar moet zij een onpartijdige bemiddelaarsrol op zich nemen om te helpen een dialoog tot stand te brengen en de weg te effenen voor een politieke oplossing voor de lange termijn. In de onderhavige ontwerpresolutie wordt voor een soortgelijke benadering gekozen en derhalve heb ik ervoor gestemd.

Geoffrey Van Orden (ECR), *schriftelijk*. – (EN) Hoewel ik instem met het streven naar, en ook betrokken was bij het opstellen van deze resolutie over de huidige situatie in Jemen, kan ik geen steun geven aan de verwijzing naar de coördinerende rol die de toekomstige Europese Dienst voor extern optreden (EAS) zal spelen met betrekking tot Jemen. Tijdens de opstelling van de resolutie heb ik gevraagd de verwijzingen naar de EAS te schrappen, maar dat werd door de overige fracties geweigerd. De EAS is een rechtstreeks product van het Verdrag van Lissabon, een verdrag dat ik niet onderschrijf en dat een democratische legitimering ontbeert. De EAS zou moeten beschikken over een netwerk van "EU-ambassades" en zou onder het toezicht van de hoge vertegenwoordiger van de EU/vicevoorzitter van de Commissie verantwoordelijk moeten zijn voor het creëren en uitvoeren van het militair en buitenlands beleid van de EU.

Ik ben er al sinds jaar en dag tegen dat de EU op deze vlakken een rol speelt. Ik geloof waarachtig dat dit uitsluitend het voorrecht moet zijn van de soevereine lidstaten.

Ontwerpresolutie B7-0029/2010

John Stuart Agnew, David Campbell Bannerman, Derek Roland Clark en William (The Earl of) Dartmouth (EFD), *schriftelijk*. – (EN) De UKIP-partij keurt elke vorm van mensensmokkel af en ziet dat als een moderne vorm van slavernij. Wij vragen om de hoogst mogelijke straffen in het land voor criminelen die zich hieraan schuldig maken, en om serieuze maatregelen om dit soort activiteiten de kop in te drukken. Wij kunnen echter niet toestaan dat de EU mensensmokkel als voorwendsel gebruikt om over de rug van de gekozen regeringen het immigratie- en grensbeleid te harmoniseren. Het is aan het electoraat, aan de mensen in de stembokjes, en aan de gekozen politici om het nationale beleid op dit vlak uit te zetten, en niet aan de EU om zich schuldig te maken aan de zoveelste beleidsroof die alle democratische verantwoordingsplicht om zeep helpt. Als er binnen de EU geen open grenzen zouden bestaan, en als elk land zijn eigen immigratiebeleid zou hebben, zouden zware georganiseerde misdaad en mensensmokkel veel makkelijker uit te roeien zijn.

Liam Aylward (ALDE), *schriftelijk*. – (GA) Ik heb voor deze ontwerpresolutie gestemd omdat we er voor moeten zorgen dat we prioriteit geven aan de aanpak van mensenhandel, heel concreet maar ook heel vastberaden. Mensenhandel mag geen bron van arbeidskrachten zijn.

Het Verdrag van Lissabon bepaalt dat de Europese Unie bevoegd is en de mogelijkheid heeft om het Europese beleid tegen mensenhandel aan te scherpen. Tijdens het debat over deze resolutie is al gezegd dat we hier veel aandacht aan moeten besteden. De Europese Unie speelt een belangrijke rol in de wereldhandel en strijdt voor de bescherming van de mensenrechten. Daarom is de Unie verplicht om de mensenhandel, en met name kinderarbeid, te bestrijden.

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Mensensmokkel is een van de verschrikkelijkste en zwaarste misdaden. De strijd hiertegen kan niet doelmatig zijn zonder een coherente beleidsbenadering gericht op preventie, bescherming van de slachtoffers en effectieve sancties tegen smokkelaars. Het vrij verkeer binnen

de EU heeft onze burgers aanzienlijke voordelen gebracht maar tegelijkertijd ook de weg vrijgemaakt voor tal van smokkelmethoden. Tienduizenden jonge vrouwen en kinderen uit de nieuwe lidstaten worden jaarlijks het slachtoffer van mensensmokkel. Het Europees Parlement heeft in de strijd tegen mensensmokkel een cruciale rol te spelen. Het is aan ons om ervoor te zorgen dat preventie en bescherming en opvang van slachtoffers hoog op de politieke agenda staan. Wij moeten van de lidstaten vragen dat zij het huidige EU-beleid en de overige instrumenten ter bestrijding van mensensmokkel volledig uitvoeren en zorgen dat er zwaardere straffen en sancties worden ingesteld.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), schriftelijk. – (LT) Ik heb voor deze resolutie gestemd omdat de Europese Unie illegale immigratie en mensenhandel moet bestrijden. De toenemende werkloosheid zal er toe leiden dat al meer personen het slachtoffer van mensenhandel worden of als dwangarbeiders worden geëxploiteerd. Vooral mensen die in eigen land hun baan en hun hoop op een betere toekomst zijn kwijtgeraakt, zullen hun geluk elders zoeken. Van een dergelijke situatie kunnen criminele bendes misbruik maken. De kinderhandel, met name de handel in meisjes en vrouwen, verloopt al jaren volgens het zelfde patroon. Seksuele exploitatie, die bijna neerkomt op slavernij, vindt met name in Oost-Europa plaats. Daar bestaat een soort transitroute om mensen naar het westen te smokkelen. We moeten een strategie en maatregelen uitwerken om mensenhandel te bestrijden, en daarbij moeten we vooral aandacht besteden aan preventie, bescherming van de slachtoffers en sancties. Alle lidstaten moeten strenge maatregelen nemen in de strijd tegen mensenhandel en moeten hun wetgeving coördineren. We moeten streven naar een nauwere samenwerking tussen alle partijen die betrokken zijn bij de strijd tegen mensenhandel.

Carlos Coelho (PPE), schriftelijk. – (PT) Deze moderne vorm van slavernij is de laatste jaren op alarmerende wijze toegenomen en uitgegroeid tot de op twee na meest winstgevende activiteit van de georganiseerde misdaad. In 2009 hebben de Verenigde Naties het aantal slachtoffers op 270 000 geraamd. Volgens Europol is vrouwenhandel met het oog op seksuele uitbuiting niet afgenomen en heeft zich een stijging voorgedaan van het aantal gevallen waarin sprake is van gedwongen arbeid. Dat is onaanvaardbaar. Wij mogen dan ook niet toestaan dat dergelijke praktijken vergemakkelijkt worden door mazen in de wetgeving. Wij hebben een snelle, wereldwijde en gecoördineerde respons nodig, niet alleen op wetgevingsgebied maar ook vanuit operationeel oogpunt. Naar aanleiding van de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon roep ik de Commissie op zo spoedig mogelijk een nieuw voorstel te presenteren en de oprichting van een coherent Europees beleid voor een doeltreffende bestrijding van mensenhandel als een van haar voornaamste prioriteiten te beschouwen. Dat voorstel moet alle aspecten van dit probleem bestrijken, gaande van kwesties die verband houden met de landen van herkomst, doorgang en bestemming tot de mensen die slachtoffers ronselen, vervoeren en uitbuiten en andere tussenpersonen, klanten en begunstigden.

Tegelijkertijd moeten wij garanties bieden voor een passende bescherming van slachtoffers en getuigen via het verlenen van onmiddellijke bijstand. Tevens dient een inspanning te worden gedaan om naar behoren gebruik te maken van de op dit vlak beschikbare instrumenten die helaas onderbenut worden, zoals het geval is met Europol, Eurojust en Frontex.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), schriftelijk. – (RO) Ik geloof in en steun de oprichting van een permanent platform op het niveau van de Europese Unie dat garandeert dat het beleid inzake mensenhandel aspecten omvat met betrekking tot sociale kwesties en sociale integratie, alsmede de aanneming van geschikte en effectieve programma's ter ondersteuning van de sociale re-integratie van slachtoffers, waaronder maatregelen op het gebied van de arbeidsmarkt en het socialezekerheidsstelsel.

Lena Ek, Marit Paulsen en Olle Schmidt (ALDE), schriftelijk. – (SV) Wij zijn van mening dat de oorspronkelijke tekst van de paragrafen 13 en 15 betreffende het onderscheid tussen slachtoffers van mensenhandel en illegale immigranten en verblijfsvergunning voor slachtoffers van mensenhandel, de voorkeur geniet, maar wij stemmen toch voor de amendementen op die paragrafen om een compromis te bereiken. Als gevolg van dat compromis krijgen slachtoffers van mensenhandel een tijdelijke verblijfsvergunning en worden de grensbewakingsinstanties zich beter bewust van de problemen van mensenhandel. Dat is een eerste stap. Wij geven er de voorkeur aan dat de resolutie nu wordt aangenomen en zijn van plan om er ons verder voor in te zetten dat slachtoffers van mensenhandel een permanente verblijfsvergunning krijgen.

Ioan Enciu (S&D), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor de resolutie van het Europees Parlement over het voorkomen van mensenhandel gestemd, omdat ik van mening ben dat het uiterst belangrijk is om harder op te treden tegen de mensenhandel, die schokkende proporties heeft aangenomen en een ernstige schending van de fundamentele mensenrechten vormt.

De ontwerprichtlijn die binnenkort ter behandeling zal worden voorgelegd aan het Parlement moet strenge maatregelen op Europees niveau bevatten tegen iedereen die betrokken is bij deze vorm van smokkel. De wetgeving van de lidstaten moet worden gewijzigd om de sancties te harmoniseren teneinde te garanderen dat de mensenhandelaars de zwaarst mogelijke straf krijgen, want op dit moment zijn er aanzienlijke verschillen tussen de staten.

Vanuit dit perspectief is voor het uitbannen van deze plaag ook een grensoverschrijdende aanpak vereist in de vorm van intensievere samenwerking met de landen van herkomst en doorreis, die mensenhandelaren soms slechts minimale boetes opleggen. Tegelijkertijd moet bescherming en hulp worden geboden aan de slachtoffers van mensenhandel, hoofdzakelijke vrouwen en kinderen, die volgens de gegevens ongeveer 80 procent van de slachtoffers vormen.

Edite Estrela (S&D), schriftelijk. – (PT) Ik heb voor de resolutie over voorkoming van mensenhandel gestemd omdat ik van oordeel ben dat de Commissie en de Raad moeten waarborgen dat de bestrijding van deze plaag hoog op hun agenda blijft staan, zelfs in tijden van economische en financiële crisis. De lidstaten die dat nog niet hebben gedaan, moeten alle beleidsmaatregelen van de Europese Unie op het gebied van mensenhandel zo spoedig mogelijk integraal ten uitvoer leggen op nationaal niveau en andere ter zake doende wetgevingsinstrumenten ratificeren om een betere bescherming van de slachtoffers van mensenhandel te waarborgen en meer steun te verlenen.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) Mensenhandel is thans voor de slachtoffers een onmenselijke, moderne vorm van slavernij. Voor de daders – misdaadorganisaties die betrokken zijn bij prostitutie en seksuele uitbuiting, illegale adoptie, gedwongen arbeid en illegale handel in menselijke organen – is het een uitermate winstgevende activiteit.

Helaas ontsnapt ook de Europese Unie niet aan deze vreselijke realiteit. Daarom moet de Europese Commissie dringend strenge en krachtdadige maatregelen nemen om mensenhandel te bestrijden. Die maatregelen moeten berusten op drie essentiële pijlers: (i) voldoende bescherming voor slachtoffers, onder wie voornamelijk vrouwen en kinderen, met inachtneming van hun meest fundamentele rechten, zoals leven, vrijheid, fysieke en morele integriteit en seksuele zelfbeschikking, (ii) preventieve maatregelen op het gebied van onderzoek en ontmanteling van netwerken die mensenhandel bedrijven en zich met dergelijke praktijken verrijken, en ten slotte (iii) strenge straffen voor mensenhandel en uitbuiting voor welke perverse doeleinden ook, die in verhouding staan tot de begane misdrijven.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Zoals in de aangenomen resolutie wordt gezegd, is het dringend noodzakelijk om “maatregelen tegen de mensenhandel te ontwikkelen door een vooral op de mensenrechten gerichte alomvattende benadering te kiezen die de bestrijding van de mensenhandel, de preventie en de bescherming van de slachtoffers als kernpunten heeft” en door “een op de slachtoffers gerichte benadering te kiezen, hetgeen betekent dat alle mogelijke soorten slachtoffers moeten worden geïdentificeerd, aangesproken en beschermd, waarbij speciale aandacht moet uitgaan naar kinderen en andere risicogroepen”.

Wij betreuren echter dat de amendementen die wij op deze resolutie hebben ingediend, verworpen zijn. Deze hadden onder meer betrekking op de volgende oorzaken en bestrijdingsvormen van mensenhandel:

- Bestrijding van werkloosheid, marginalisatie en armoede als fundamentele oorzaken van mensenhandel, waarbij dringend wijzigingen moeten worden aangebracht in het economische en sociale beleid teneinde voorrang te verlenen aan de versterking van de sociale rechten en arbeidsrechten, banen met rechten, overheidsdiensten van goede kwaliteit en economische en sociale vooruitgang;
- Versterking van de samenwerking en solidariteit met de herkomstlanden van migranten door bij te dragen aan de ontwikkeling van hun economie, hun toegang tot kennis te verbeteren, hun schulden kwijt te schelden en geen belasting op financiële transacties aan te rekenen.

Bruno Gollnisch (NI), schriftelijk. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, hoewel mensenhandel een van de meest abjecte misdaden is die er bestaan, hebben wij tegen de resolutie over mensenhandel gestemd. Allereerst omdat u er een politiek instrument van maakt dat de macht van het Europa van Brussel, van zijn instellingen en zijn vele agentschappen alleen nog maar verder vergroot, ondanks dat steeds opnieuw blijkt hoe inefficiënt zij zijn. Vervolgens en vooral omdat u de aandacht die normaal gesproken naar de slachtoffers dient uit te gaan, gebruikt om een nieuw aanzuigend effect voor immigratie te creëren: sociale en juridische bijstand, automatische verblijfsvergunning, toegang tot de arbeidsmarkt, vereenvoudigde toegang tot gezinshereniging en sociale bijstand. Dat alles wordt toegekend, of het slachtoffer nu wel of niet met de autoriteiten meewerkt om hen te helpen mensenhandelaren op te pakken en netwerken te ontmantelen. Het

enige wat de illegale immigrant dus hoeft te doen om Europa binnen te komen, is zeggen dat hij slachtoffer is van een netwerk dat hem duizenden euro's afperst. Bijgevolg zal hij die status en die bijstand claimen, wat u er ook van mag denken! En u zult hem die geven. Ik vind dat onverantwoord!

Sylvie Guillaume (S&D), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb voor de resolutie over de voorkoming van mensenhandel gestemd, die door de linkse en de centrumfracties van het Europees Parlement is ingediend, want we moeten luid en duidelijk tot uitdrukking brengen dat slachtoffers van mensenhandel – voor het overgrote deel vrouwen, maar ook kinderen – onvoorwaardelijke bescherming en hulp moeten krijgen. Deze slachtoffers moeten een voorrangsrecht hebben op gratis juridische bijstand, de straffen voor mensenhandelaren moeten veel strenger zijn en er moeten middelen worden gevonden om de vraag naar diensten door klanten te ontmoedigen. Het gaat om een onaanvaardbare vorm van geweld tegen vrouwen en er zijn dan ook gezamenlijke acties nodig om mensenhandel te voorkomen, de slachtoffers van die handel te beschermen en de plegers van dit geweld te vervolgen.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Al hebben veel mensen in de EU een redelijk comfortabel leven, de realiteit is wel dat er in de gehele EU, ook in de meest welvarende delen, talloze mensen in slavernij leven. Alleen al de grensoverschrijdende aard van de mensenmokkel wijst erop dat dit een probleem is waarbij de instellingen van de EU een cruciale rol te spelen hebben. Om die reden verwelkom ik de resolutie van vandaag.

Livia Járóka (PPE), *schriftelijk*. – (HU) Mensenhandel is een van de ernstigste schendingen van mensenrechten en kan verscheidene vormen aannemen: van seksuele uitbuiting en dwangarbeid tot organenhandel en huisslavernij, waarbij vooral slachtoffers worden gemaakt onder vrouwen en kinderen. De communautaire wetgeving inzake de strijd tegen mensenhandel is momenteel niet toereikend en daarom is het cruciaal dat de Europese Unie uit hoofde van de bevoegdheden die zij via het Verdrag van Lissabon heeft gekregen, veel krachtiger optreedt tegen dit fenomeen. Daarbij moet zij in de eerste plaats aandacht besteden aan de bescherming van en de hulp aan slachtoffers en risicogroepen, met name kinderen. In dit opzicht is het initiatief voor de instelling van de post van EU-coördinator tegen mensenhandel welkom en tevens is het een positieve ontwikkeling dat het voorstel de lidstaten oproept afschrikwekkende straffen op te leggen waarmee uiting wordt gegeven aan de ernst van deze misdrijven. Als uitermate belangrijke ontwikkeling staat in de ontwerp-resolutie te lezen dat de instemming van het slachtoffer om te worden uitgebuit irrelevant is vanuit het oogpunt van vervolging en dat het slachtoffer, ongeacht zijn of haar bereidheid om mee te werken aan het proces, recht heeft op hulp.

Verder is het belangrijk het maatschappelijk middenveld zo veel mogelijk betrokken wordt bij de institutionele activiteiten die gericht zijn op het terugdringen van mensenhandel, en voorlichtings- en bewustmakingscampagnes op touw worden gezet voor de meest kwetsbare groepen. De lidstaten zullen hopelijk zo snel mogelijk deze geïntegreerde benadering implementeren, die zich ook uitstrekt naar preventie, sancties en de bescherming van slachtoffers in hun eigen rechtssysteem. Met de ratificatie van de juiste juridische instrumenten zetten ze een belangrijke stap op weg naar de opheffing van deze moderne slavernij.

Filip Kaczmarek (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik heb de resolutie over mensenhandel gesteund. Het gaat hier om een van de ergste wandaden die mensen elkaar kunnen aandoen. Het is afschrikwekkend hoe gemeengoed dit vreselijke verschijnsel is. Ik kan geen rechtvaardiging of verzachtende omstandigheden bedenken voor degenen die op deze manier al die waarden die zo belangrijk voor ons zijn vertrappen. Mensenhandel is een ontkenning van vrijheid, waardigheid en gelijkheid. Ik hoop dat het Europees Parlement zal bijdragen aan de beperking en complete uitbanning van mensenhandel in de toekomst.

Timothy Kirkhope (ECR), *schriftelijk*. – (EN) De ECR-Fractie is unaniem in haar oordeel dat de handel in mensen onacceptabel is en moet worden gestopt. Wij vragen ons echter serieus af of deze resolutie wel geschikt is om de diepere oorzaken van mensensmokkel aan te pakken, en daarom hebben wij tegen de resolutie gestemd. De ECR-Fractie is van oordeel dat deze resolutie te veel uitgaat van een slachtoffergerichte benadering, die de lidstaten voorschrijft hoe zij de slachtoffers moeten opvangen wanneer de smokkel reeds heeft plaatsgevonden, en die mensensmokkel zo lijkt te beschouwen als iets onvermijdelijks. De ECR-Fractie heeft daarentegen samen met de EVP een resolutie ondertekend waarin wordt aangedrongen op een betere samenwerking tussen lidstaten, politiekorpsen en grensbewakingsinstanties, op bescherming van persoonsgegevens en op de mogelijkheid voor de afzonderlijke lidstaten om de zorg voor slachtoffers te bepalen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (FR) Alle vormen van slavernij, of ze nu "modern" zijn of niet, dienen absoluut te worden veroordeeld. De verdienste van deze resolutie is dan ook dat zij de slachtoffers

van geweld wil beschermen tegen de onmenselijke zucht naar winst en de sociale en psychische nood die er het gevolg van is. Toch valt het te betreuren dat de resolutie beperkt blijft tot het beschermen van slachtoffers van netwerken van criminelen in de ondergrondse economie, want mensenhandel heeft ook een wettige pendant die niet minder abject is.

Het neoliberalisme, met zijn obsessieve gerichtheid op winst, het continu tegen elkaar opzetten van werknemers en zijn bedrijfsverplaatsingen, doet burgers zowel symbolisch als fysiek geweld aan. Het dwingt hen ertoe tegen hun wil te verhuizen en stort hen zozeer in de problemen dat het aantal arbeidsgerelateerde zelfmoorden schrikbarend is toegenomen. Burgers op die manier onderwerpen, hen maken tot louter sluitposten in een inefficiënt en ongezond systeem, tot werktuigen ten dienste van de belangen van de financiële elite, zonder enige consideratie met hen te hebben en door zelfs hun leven in gevaar te brengen, wat is dat anders dan het equivalent van de toe-eigening van mensen die slavernij heet? Net als de illegale misdaad moeten we ook geïnstitutionaliseerde wandaden bestrijden en van de Europese Unie een unie voor de emancipatie van burgers maken.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) Mensenhandel houdt een schending in van de meest fundamentele mensenrechten en is een vorm van slavernij die gebaseerd is op seksuele en economische uitbuiting. Volgens internationale schattingen is mensenhandel de op twee na meest winstgevende illegale handel. De inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon heeft een duidelijke versterking van het optreden van de Europese Unie op het gebied van justitiële en politieke samenwerking tot gevolg. De strijd tegen mensenhandel moet een van de hoofddoelstellingen van de Europese Unie zijn en als medewetgever is voor het Parlement op dit vlak een vitale rol weggelegd. Daarom moet de strijd tegen mensenhandel een van de topprioriteiten van de Europese Unie blijven, ook in tijden van economische en financiële crisis.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), schriftelijk. – (PL) Mensenhandel is een van de grootste plagen van het begin van deze eeuw. Het is niet overdreven om te spreken van een moderne vorm van slavernij. Het is een uitermate winstgevende activiteit die in handen is van gevaarlijke, georganiseerde criminele bendes. Ik geef mijn volledige steun aan ontwerp-resolutie B7-0029/2010 inzake voorkoming van mensenhandel, die door een brede coalitie van fracties van het Europees Parlement is ingediend. Naar mijn mening is de Europese Commissie verplicht een actieplan te ontwikkelen om mensenhandel effectief uit te bannen. Tegelijkertijd geef ik mijn volledige steun aan de oproep van de initiatiefnemers van de resolutie tot benoeming van een EU-coördinator tegen mensenhandel onder de commissaris van justitie, grondrechten en burgerschap. Ik hoop dat het optreden tegen mensenhandel hiermee verder wordt geïntensiveerd.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), schriftelijk. – (RO) Mensenhandel is een groeiende markt, die tegenwoordig vergelijkbaar is met drugs- en wapensmokkel en een verschijnsel is dat zich over de hele wereld heeft verspreid, maar ernstiger is in onderontwikkelde landen. Volgens het verslag van de werkgroep van de VN zijn de slachtoffers van mensenhandel afkomstig uit verschillende sociale achtergronden, van de rijksten tot de armsten, van de hoogst opgeleiden tot volkomen analfabeten, van jonge kinderen tot oude vrouwen. We moeten de informatie beter coördineren om dit groeiende verschijnsel effectiever te kunnen bestrijden. In dat verband zou het nuttig zijn als Eurojust, Europol en Frontex elk jaar een gezamenlijk verslag over mensenhandel zouden uitbrengen. Als de Europese Unie het voortouw wil nemen bij het respecteren van de mensenrechten, dan moet zij actiever samenwerken met derde landen om te helpen een einde te maken aan dit verschijnsel. Bovendien is er ook betere financiering nodig voor de programma's die zijn gericht op het bestrijden van mensenhandel, alsmede effectievere coördinatie tussen de instellingen in de lidstaten die betrokken zijn bij de strijd tegen de handel in mensen.

Joanna Senyszyn (S&D), schriftelijk. – (PL) Mensenhandel is de meest flagrante vorm van mensenrechtenschending. Het aantal slachtoffers van deze moderne vorm van slavernij neemt elk jaar toe. De opsporingskansen voor dit soort criminaliteit is zeer laag. Ik steun daarom de resolutie van het Europees Parlement inzake het voorkomen van mensenhandel. Mensenhandel moet met alle mogelijke middelen worden bestreden, te beginnen met een grondige en veelomvattende informatiecampagne om duidelijk te maken op welke schaal het verschijnsel zich voordoet en om de samenleving ontvankelijk te maken voor de kwestie. Het is niet genoeg om af en toe afzonderlijke stukjes informatie te geven over ontdekte gevallen van mensenhandel. Het is ook van essentieel belang om telkens de adressen van de instellingen te vermelden die zich bezighouden met de bestrijding van deze praktijk.

Uit een verslag dat in januari 2010 werd gepresenteerd door Legal Aid Centre en de stichting La Strada – ('Preventing Trafficking in Women from Central and Eastern Europe. Information – Prevention – Identification – Intervention') blijkt dat procedures om de rechten van slachtoffers van mensenhandel te waarborgen in Polen niet worden toegepast. Een van de grootste problemen wordt gevormd door de langdurige inspanningen

om een moderne definitie van mensenhandel in de strafwet op te nemen. In 2005 werd het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bestrijding van mensenhandel in Warschau ondertekend. Het kostte juristen drie jaar om het te ratificeren. We hebben nog steeds geen bindende omschrijving van mensenhandel, wat een belemmering vormt voor voorbereidende en gerechtelijke procedures en daarmee voor de bewaking van de mensenrechten in Polen.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), schriftelijk. – (DA) Dat ik voor de resolutie heb gestemd wil niet zeggen dat ik mij tevens aansluit bij de voorstellen in de resolutie op grond waarvan meer macht van de lidstaten wordt overgedragen aan de EU, zoals:

- de EU toestaan om strengere sancties op dit gebied te bepalen,
- verwijzingen naar de versterking van EU-optreden op grond van het Verdrag van Lissabon,
- en de vaststelling van een overkoepelend wetgevingskader op dit gebied.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), schriftelijk. – (SV) Ik heb voor resolutie B7-0029/2010 over voorkoming van mensenhandel gestemd omdat ze over een zeer belangrijk onderwerp gaat en een lange lijst van dingen bevat die moeten gebeuren in de strijd tegen mensenhandel. Mijn steun aan de resolutie mag echter niet worden gezien als steun aan de voorstellen die inhouden dat meer macht van de lidstaten naar de EU wordt overgeheveld, zoals het laten vaststellen van strengere straffen op dit gebied door de EU, de verwijzing naar de grotere inspanningen van de EU op strafrechtelijk gebied op basis van het Verdrag van Lissabon en de vaststelling van overkoepelende wetgeving op dit gebied.

Anna Záborská (PPE), schriftelijk. – (FR) Ik heb voor de resolutie gestemd omdat ik zelf betrokken ben bij de strijd tegen mensenhandel in Slowakije. Ik heb de campagne “Weet u waar uw kind nu is” gelanceerd. Bovendien heeft de Vrouwencommissie tijdens het debat over de begrotingsprocedure een amendement aangenomen om een meerjarenplan met als thema “Weet u waar uw kind nu is” te starten, in nauwe samenwerking met verenigingen van het maatschappelijk middenveld, teneinde een groter bewustzijn ten aanzien van de ouderlijke verantwoordelijkheid, een betere bescherming van kinderen tegen elke vorm van geweld en een efficiëntere strijd tegen kinderhandel te bevorderen. Deze nieuwe resolutie, die ik van harte ondersteun, is opgebouwd rondom vijf hoofdlijnen: algemeen, verzamelen van informatie, preventie, vervolging en bescherming, steun en hulp voor slachtoffers. De Commissie wordt verzocht actie te ondernemen, met name met betrekking tot informatie en preventie teneinde inzicht te krijgen in de grondoorzaken van de handel evenals in de factoren in het land van oorsprong en bestemming die mensenhandel in de hand werken. Ik reken erop dat ouders zich bewust worden van hun ouderlijke verantwoordelijkheid en de verantwoordelijkheid jegens van hun kinderen serieus nemen om te voorkomen dat kinderen en pubers het slachtoffer worden van mensenhandel.

Ontwerpresolutie RC-B7-0064/2010

John Stuart Agnew en William (The Earl of) Dartmouth (EFD), schriftelijk. – (EN) De UKIP-partij gelooft in het belang van milieubescherming. Ofschoon wij onze twijfels hebben bij de wetenschappelijke vooronderstelling waarop het overleg in Kopenhagen is gebaseerd, hebben wij geen bezwaar tegen maatregelen op nationaal niveau ter bescherming van het milieu.

Luís Paulo Alves (S&D), schriftelijk. – (PT) Ik heb voor deze resolutie gestemd, omdat ik van oordeel ben dat de Europese Unie een nieuw ontwikkelingsparadigma in het leven moet roepen om de klimaatverandering aan te pakken. De komende begrotingsherziening moet voldoende middelen opleveren om aan deze belangrijke uitdaging het hoofd te bieden. Wij mogen onze verplichting op het gebied van de bestrijding van de klimaatverandering niet uit het oog verliezen. Als Europeanen moeten wij streven naar een vermindering van het CO₂-niveau met meer dan 20 procent in 2020. Het is belangrijk dat ook andere mondiale partners hun samenwerking verlenen teneinde een ambitieuze en juridisch bindende, wereldwijde overeenkomst te bereiken, conform de doelstelling dat de temperatuurstijging niet meer dan 2°C mag bedragen. Ik ben tevens van mening dat de initiatieven van de Europese Unie ter bevordering en stimulering van een groene economie, energievoorzieningszekerheid en een vermindering van de afhankelijkheid een prioriteit moeten blijven. De Europese Unie kan zich hiervoor laten inspireren door het beleid van mijn regio, de Azoren, waar reeds ongeveer 30 procent van de energie afkomstig is uit hernieuwbare bronnen.

Zigmantas Balčytis (S&D), schriftelijk. – (LT) Zowel Europa als de rest van de wereld verwachtte heel veel van de Conferentie van Kopenhagen. De EU was bereid om de leiding op zich te nemen en terug te keren met een wettelijk bindende overeenkomst, maar de bijeenkomst heeft uiteindelijk weinig antwoorden

opgeleverd voor de vraag hoe de strijd tegen de klimaatverandering moet worden voortgezet. De overeenkomst van Kopenhagen bevat geen ambitieuze doelstellingen en geen verplichtingen, en is een teleurstellend resultaat. Als deze zaak niet op mondiaal niveau wordt opgelost, zou het ambitieuze doel van de EU, 20-20-20, wel eens een vrome wens kunnen blijven. Met behulp van de dienst voor extern optreden moet de EU op diplomatiek niveau zo spoedig mogelijk een voortrekkersrol gaan spelen bij het ontwikkelen van een strategie in de strijd tegen de klimaatverandering. Bovendien moet de EU ervoor zorgen dat Europa tijdens gesprekken met andere landen altijd met één stem spreekt en de hand houdt aan bepaalde principes, zodat er zo snel mogelijk een bindende internationale overeenkomst over klimaatverandering kan worden gesloten.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik ben blij met de aanneming van de ontwerpresolutie over de resultaten van de Conferentie van Kopenhagen over de klimaatverandering (COP 15), die ik mee heb opgesteld, en met de resultaten van de onderhandelingen tussen de verschillende fracties, aangezien daaruit blijkt dat de belangstelling voor dit probleem groeit en daarmee ook het streven naar een duurzame toekomst. Ik wil hier echter opnieuw mijn ontgoocheling uitspreken over de in Kopenhagen bereikte resultaten en ik roep de Europese Unie op haar internationale leidersrol in de strijd tegen de klimaatverandering weer op te nemen en bij te dragen aan de totstandkoming van een juridisch bindende overeenkomst met meetbare, overdraagbare en controleerbare doelstellingen tijdens de COP 16 die dit jaar in Mexico zal plaatsvinden.

Om het concurrentievermogen van de Europese industrie te versterken en meer werkgelegenheid te creëren moeten wij investeren in een duurzame toekomst. Dat betekent dat wij moeten kiezen voor milieubescherming, energievoorzieningszekerheid, vermindering van de energieafhankelijkheid en een efficiënt gebruik van de rijkdommen. Gelet hierop verzoek ik de industrielanden te investeren in onderzoek naar nieuwe technologieën en zich daarbij ten doel te stellen om enerzijds het CO₂-niveau terug te dringen en anderzijds een efficiënter en duurzamer gebruik van de natuurlijke rijkdommen te waarborgen.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) De resolutie bevat enkele positieve elementen, zoals de erkenning dat er geen middellange en langetermijndoelstellingen zijn en dat de financiering van de ontwikkelingslanden vaag en pover is. Toch heb ik mij bij stemming onthouden omdat alle amendementen van mijn fractie zijn verworpen. Daarin vroegen wij om meer maatregelen voor een CO₂-emissiereductie met minstens 40 procent tot 2020 krachtens een juridische bindende overeenkomst, om de afwijzing van kernenergie als "schone" energie, om meer financiële steun voor de arme landen en de ontwikkelingslanden ten behoeve van hun ontwikkeling en voor technologische overdracht, en om een sociaal duurzame, groene economie die meer investeringen kan aantrekken maar ook meer werkgelegenheid en levenskwaliteit kan creëren. Evenmin is een andere belangrijk amendement aangenomen, waarin werd aangedrongen op de invoering van een belasting van 0,01 procent op financiële transacties. Die belasting zou jaarlijks 20 miljard euro kunnen opleveren en daarmee zouden de ontwikkelingslanden geholpen kunnen worden bij de bestrijding van en de aanpassing aan klimaatverandering. Op de weg naar Mexico kan de vage, teleurstellende overeenkomst van Kopenhagen voor ons geen leidraad zijn. Wij moeten het beleid voor klimaatverandering radicaal veranderen en ervoor zorgen dat er tijdens de komende onderhandelingen een echte overeenkomst kan worden gesloten. Dat zal echter alleen mogelijk zijn als wij de fouten van Kopenhagen erkennen en deze corrigeren, hetgeen niet gebeurt in de resolutie van het Europees Parlement.

Spyros Danellis (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Het feit dat de top in Kopenhagen algemeen is omschreven als een 'betreurenswaardige mislukking' van een poging om wereldwijd overeenstemming te bereiken over de beperking van de uitstoot van broeikasgassen die het klimaat op aarde opwarmen, onderstreept nog maar eens het totale gebrek aan coördinatie tussen de EU-lidstaten ten aanzien van de VS en de opkomende landen.

De overeenkomst van Kopenhagen bevat niet eens een doel voor een aanvaardbare limiet voor de stijging van de temperatuur op aarde. Ik hoop echter op een positieve uitkomst en een sterke Europese stem over de beperking van de effecten van klimaatverandering tijdens de bijeenkomst in februari volgend jaar, als de landen van de wereld worden opgeroepen hun plannen voor het terugdringen van de uitstoot voor 2020 te presenteren.

Mário David (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb voor de gezamenlijke resolutie over de resultaten van de Conferentie van Kopenhagen gestemd, omdat ik mij over het geheel genomen kan vinden in de voorgestelde maatregelen, waarvan ik er hier twee wil noemen. Ten eerste is het absoluut noodzakelijk dat de Europese Unie tijdens de internationale onderhandelingen met één stem spreekt, aangezien dat de enige manier is om op het wereldtoneel een voortrekkersrol te vervullen bij de behandeling van deze belangrijke kwestie. Dit probleem heeft gevolgen voor de komende generaties. Daarom vereist het een kordate, richtinggevende, onmiddellijke en verstandige aanpak, zoals de Europese Unie ook andere aangelegenheden heeft behandeld, bijvoorbeeld de financiële crisis. Te dien einde is een nieuwe "klimaatdiplomatie" nodig waarbij niet alleen

de inspanningen van de Europese Unie maar ook die van China en de Verenigde Staten van essentieel belang zijn, zoals aangegeven in de paragrafen 5 en 15 van de resolutie.

Ten tweede is het onontbeerlijk dat de ontwikkelingslanden en de opkomende economieën zich houden aan de voorschriften inzake klimaatverandering die de lidstaten van de Europese Unie toepassen. In dit verband heb ik samen met enkele collega's uit mijn fractie het idee gelanceerd om een koolstofbelasting op de import van producten uit derde landen in te voeren, zodat daarover in de toekomst kan worden nagedacht, wat ik op zich al een bijzonder belangrijke stap vind.

Edite Estrela (S&D), schriftelijk. – (PT) Ik heb voor de ontwerpresolutie over de resultaten van de Top van Kopenhagen over klimaatverandering gestemd. De conclusie van de vijftiende Conferentie van de partijen (COP 15) was teleurstellend. Daarom moet de Europese Unie zich tot het uiterste inspannen op het niveau van de buitenlandse diplomatie en met één stem spreken om een bindende internationale overeenkomst over klimaatverandering te waarborgen waarmee de wereldwijde temperatuurstijging kan worden beperkt tot maximaal 2°C.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) Na de impasse van de Conferentie van Kopenhagen over klimaatverandering is het belangrijk dat de Europese Unie de koers blijft varen die zij tot dusver heeft aangehouden en zich resoluut blijft inzetten voor duurzame ontwikkeling door te proberen de koolstofemissies terug te dringen zonder de Europese industrie in gevaar te brengen.

In het nieuwe klimaatbeleid moet, met name in het kader van de algemene crisis, rekening worden gehouden met de economische efficiëntie en mag de economische duurzaamheid van de Europese landen in geen geval in het gedrang worden gebracht. Daarom is een nieuwe aanpak van het energiebeleid vereist die gebaseerd is op schone energie, een efficiënter gebruik van de natuurlijke rijkdommen die wij tot onze beschikking hebben en een sterke investering in onderzoek en milieuvriendelijkere technologieën. Doel is om op die manier het Europese concurrentievermogen in stand te houden en werkgelegenheid te scheppen in het kader van duurzame ontwikkeling.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) De Europese Unie heeft steeds het voortouw genomen in de internationale onderhandelingen over klimaatverandering. Desalniettemin is de laatste klimaatconferentie in Kopenhagen ondanks deze ambities een mislukking geworden voor alle volkeren die vastbesloten waren om een bindende overeenkomst te bereiken. Het resultaat van de conferentie is niet alleen mijlenver verwijderd van het standpunt van de Europese Unie, maar ook van wat nodig is om het klimaat te beschermen. Gelet op de teleurstellende conclusies van de Conferentie van Kopenhagen wenst het Parlement met deze resolutie een duidelijk signaal aan de Europese burgers en aan de rest van de wereld af te geven waaruit blijkt dat het de strijd tegen klimaatverandering voortzet. Daarom bereiden wij nu al de weg voor de komende conferentie in Mexico, waar de partijen meer inspanningen zullen moeten doen om verplichtingen aan te gaan. Wij mogen niet dezelfde fouten maken als in Kopenhagen. Wij moeten ons afvragen wat er bij de onderhandelingen is misgegaan en hoe wij in de toekomst te werk moeten gaan om de Verenigde Staten, China en India over de streep te trekken.

João Ferreira (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) De resolutie die hier ter discussie voorligt, voorziet niet in de absoluut noodzakelijke kritische beoordeling van de oorzaken van het fiasco van Kopenhagen. In plaats van het aandeel van de Europese Unie zelf in deze mislukking nauwgezet te analyseren blijft een meerderheid van dit Parlement zondebokken aanwijzen, waaronder China – waar de uitstoot per capita van koolstofdioxide in de atmosfeer minder dan de helft van het EU-gemiddelde bedraagt – en nu ook de lidstaten van de Bolivariaanse Alliantie voor de Amerika's (ALBA). Deze houding wordt ingegeven door verblinding en primitieve partijpolitiek en zij vertekent en ondergraaft datgene wat werkelijk in Kopenhagen is gebeurd. Het is veelzeggend dat marktinstrumenten zoals de handel in emissierechten worden geprezen zonder dat wordt gerept van de reeds gebleken ondoeltreffendheid en nefaste gevolgen van deze instrumenten. Het noodzakelijke debat over de zogeheten flexibiliteitsmechanismen, waarvan het mechanisme voor schone ontwikkeling een voorbeeld is, wordt opnieuw aan de kant geschoven.

Tegelijkertijd wordt afgezien van de noodzaak om de soevereiniteit van ontwikkelingslanden bij de vaststelling en tenuitvoerlegging van de zogenaamde aanpassingsstrategieën te eerbiedigen. Er kan geen rechtvaardige en duurzame oplossing voor het probleem van de klimaatverandering of andere milieuproblemen worden bereikt in het kader van het irrationele systeem dat aan deze problemen ten grondslag ligt. Wat wij nodig hebben, is een ander economisch en sociaal model dat het kapitalisme bestrijdt.

Adam Gierek (S&D), schriftelijk. – (PL) Deze resolutie bewijst dat de 'gelovigen' in de IPCC-standpunten niets hebben begrepen. De voornaamste zwakte van COP 15 was een gebrek aan inzicht, inzicht in de waarde

die derde landen en ontwikkelingslanden en ook sommige EU-landen hechten aan 'klimaatgerechtigheid', in het feit dat de twee grootste supermachten, de VS en China, elkaar zowel economisch als militair beconcurreren, en in het feit dat de 'ambitieuze' plannen om CO₂-emissies te beperken gebaseerd waren op het paradigma van antropogene opwarming van het klimaat, dat wetenschappelijk slecht is onderbouwd. De alarmistische verklaringen van het IPCC moeten als hoogst onverantwoordelijk worden beschouwd, omdat de politieke en economische beslissingen die erop zijn afgesteld van invloed zullen zijn op vele toekomstige generaties. Deze beslissingen mogen daarom niet zijn gestoeld op de meningen van mensen die een vooraf bepaalde these in de praktijk brengen – de theorie dat de mensheid de opwarming van de aarde veroorzaakt. De wetenschappelijke geloofwaardigheid van het IPCC wordt ondermijnd door zaken als Climategate, de vervalsing van temperatuurontwikkelingen in de wereld (Rusland en Australië) en Glaciergegate.

Daarom moeten alle wettelijke regelingen die ongunstig zijn voor de ontwikkeling van de Europese economie en die gebaseerd zijn op verklaringen van het IPCC onmiddellijk worden herzien. Wat betreft de kwestie van de klimaatverandering, die zo belangrijk is voor de gehele beschaving, is het tijd dat de Europese Commissie haar optreden baseert op haar eigen meta-analyse van klimaatonderzoek, die moet worden uitgevoerd door een team van klimatologen dat onafhankelijk is ten aanzien van de meningen van de Commissie en gevrijwaard is van elke politieke druk. Deze laatste twee bepalingen ontbreken in de resolutie en vandaar dat ik hiertegen heb gestemd.

Robert Goebbels (S&D), schriftelijk. – (FR) Ik heb tegen de resolutie gestemd omdat deze te veel vrome wensen bevat. We hebben in Kopenhagen kunnen zien hoe de rest van de wereld tegen het 'leiderschap' van de Unie op het gebied van klimaatverandering aankijkt. De zogenaamde overeenkomst van Kopenhagen is tot stand gekomen na onderhandelingen tussen Obama, China, India, Brazilië, Zuid-Afrika en enkele andere landen. De Barroso's, Sarkozy's en consorten waren niet eens uitgenodigd. Laten we in plaats van nieuwe lasten op te leggen aan onze economieën en onze burgers investeren in de technologieën van de toekomst. Vorig jaar is China de grootste exporteur ter wereld geworden van installaties op windenergie en zonnecellen. Europa moet zich aansluiten bij deze technologische strijd in plaats van zichzelf een soort collectieve straf op te leggen, waar niemand van buiten Europa van onder de indruk is en waar geen medestanders voor zijn te vinden.

Sylvie Guillaume (S&D), schriftelijk. – (FR) Met mijn stem over deze resolutie heb ik aangegeven teleurgesteld te zijn over de overeenkomst die in Kopenhagen eind 2009 uiteindelijk is bereikt. Deze overeenkomst is naar mijn idee ontoereikend. Daarin ontbreekt het aan ambitie en komt geen enkele getalsmatige resultaatverplichting voor. Ik betreur eveneens de verwerping van het amendement dat mijn fractie had ingediend voor de invoering van een belastingheffing van 0,01 procent per jaar over financiële transacties, waarmee de klimaatinspanning van de armste landen die het meest direct worden getroffen, gefinancierd zou kunnen worden en dat een bedrag van 20 000 miljoen euro zou opleveren. Als Europa tenslotte bij dit soort internationale onderhandelingen druk wil kunnen uitoefenen, dan moet het leren met een stem te spreken om gelegenheden waarbij het mogelijk is een sleutelrol te spelen voor de wereldwijde klimaatverandering niet zomaar voorbij te laten gaan. Dat kan met name door ambitieuze doelstellingen vast te stellen voor de vermindering van de uitstoot van broeikasgassen tegen 2010 met meer dan 20 procent.

Ian Hudghton (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) De Top van Kopenhagen was vooral een gemiste kans om echt iets te doen aan klimaatverandering. Mijn land, Schotland, heeft de meest ambitieuze klimaatveranderingswetgeving ter wereld aangenomen. Daarnaast geldt de recente samenwerking van de Schotse regering met de regering van de Malediven als een toonbeeld van internationale overeenstemming. De onderhavige resolutie vraagt om bilaterale bijeenkomsten tussen het Europees Parlement en de nationale parlementen ter bevordering van de inzichten. Ik ga ervan uit dat het Schotse nationale parlement, gezien zijn wereldleidende positie op dit vlak, hier zeker bij betrokken zal worden.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), schriftelijk. – (FR) Deze resolutie houdt een niet te verwaarlozen sprong vooruit in van de rechtse fracties die de resolutie hebben ondertekend: vermelding van het werk van het IPCC, waarin wordt verwezen naar de klimaatverandering, verzoek om meer inspraak van het maatschappelijk middenveld tijdens de conferentie van Mexico, verzoek aan de EU om een scherpere doelstelling vast te stellen dan het toegezegde voornemen om de emissie van broeikasgassen tegen 2020 met 20 procent te verminderen. Toch is dit alles onvoldoende en de lofzang voor de koolstofmarkt zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van de doelstellingen volledig verloren gaat. De voorgestelde steun aan de zuidelijke landen, waarbij wij een klimaatschuld hebben, is niet toereikend.

Hetzelfde geldt voor de voorgestelde doelstelling om tegen 2020 30 procent minder broeikasgassen uit te stoten, een doelstelling die ver verwijderd is van de 40 procent die het IPPC adviseert. Bovendien wordt er geen enkele verwijzing gemaakt naar het initiatief van de Boliviaanse president Evo Morales Ayma die een Wereldconferentie van de Volken over de Klimaatverandering organiseert. Tot op heden stelt deze conferentie de wereldvolken slechts voor de rechten van het ecosysteem te erkennen en een klimaatrechtbank op te richten.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) De hoge verwachtingen rond de veelbesproken Top van Kopenhagen zijn niet ingelost. De landen die in dit verband de grootste verantwoordelijkheid dragen, hebben geen overeenstemming bereikt over de vermindering van de broeikasgasemissies. Dit probleem, dat wereldwijd reden tot bezorgdheid is, vergt een oplossing op de korte termijn. Bij de zestiende Conferentie van de partijen (COP 16) in Mexico moet er meer transparantie zijn en moet het maatschappelijk middenveld zich actiever inzetten. De Europese Unie moet ervoor zorgen dat zij in de strijd tegen klimaatverandering een leidinggevende rol speelt. Alle landen, van de Verenigde Staten tot de zogenaamde opkomende economieën, waaronder China, die grote vervuilers zijn, moeten hun verantwoordelijkheid nemen in een strijd die steeds minder ruimte laat voor nieuwe kansen. Wat hier op het spel staat, is de duurzame toekomst van de mensheid. Als wij niet tijdig handelen, zal er een dag komen waarop er geen weg terug meer mogelijk is.

Willy Meyer (GUE/NGL), schriftelijk. – (ES) Ik heb mij onthouden van stemming over resolutie RC-B7-0064/2010 over de resultaten van de Top van Kopenhagen over de klimaatverandering. Die Top is in mijn ogen namelijk mislukt, omdat de Overeenkomst van Kopenhagen juridisch niet bindend is en de globale doelstellingen van de emissiereductie hierin niet zijn vastgelegd. Op deze Top hebben de ontwikkelde landen hun klimaatverplichtingen jegens de ontwikkelingslanden niet erkend, noch hebben zij aangegeven de fatale gevolgen van de marktmechanismen (handel in kooldioxide) te betreuren. Met mijn stem heb ik uiting willen geven aan mijn diepe teleurstelling over de uitkomst van de Conferentie, die in de eerste verte niet heeft beantwoord aan de verwachtingen van de burgers.

De Europese Unie moet voor eens en voor altijd haar verantwoordelijkheid nemen en alles in het werk stellen om de uitstoot van CO₂ vanaf nu tot 2020 met 40 procent te beperken. Daartoe is het naar mijn idee noodzakelijk dat we een nieuw economisch en sociaal model opzetten als weerwoord op het kapitalisme. Ik juich het besluit toe van de Boliviaanse president, Evo Morales, om de Wereldconferentie van de Volken over de Klimaatverandering en de Rechten van Moeder Aarde te houden.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), schriftelijk. – (PL) De klimaatop in Kopenhagen is door de meeste waarnemers terecht als een mislukking bestempeld. Het is moeilijk om de indruk te weerstaan dat de wereldleiders in Kopenhagen een riskant spel hebben gespeeld en er niet op uit waren de beste overeenkomst tot stand te brengen, maar om de andere partij de schuld te geven van het uitblijven van een overeenkomst. Het is zorgwekkend dat de EU, hoewel zij een gemeenschappelijk standpunt had uitgewerkt, niet in staat was dit als een platform te gebruiken voor een overeenkomst met andere landen. De Europese Unie moet zich nu inspannen om ervoor te zorgen dat de COP 16-conferentie in Mexico een succes wordt. De klimaatovereenkomst die de EU moet propageren behoort drie basiskennmerken te bezitten: zij moet wettelijk bindend zijn en blijf geven van ambitie en solidariteit. Het besluit dat tijdens de EU-top in Sevilla werd genomen, volgens hetwelk de EU haar emissies in 2020 met niet meer dan 20 procent zal hebben verlaagd vergeleken met 1990, moet aanleiding geven tot grote bezorgdheid.

De voorwaarde om de reductie te verhogen tot 30 procent – deze luidt dat andere landen daartoe eerst een verklaring moeten afleggen – is herhaald. Op dit moment lijkt de internationale situatie zo te zijn dat alleen de EU de aanzet kan geven tot grotere reducties. Niemand zal de plaats van de EU innemen, en de EU mag de rol van wereldwijde promotor van radicale maatregelen in de strijd tegen de opwarming van de aarde niet opgeven. De EU moet 7,2 miljard euro vrijmaken en zorgen dat dit geld wordt gebruikt voor landen die het minst ontwikkeld zijn en het ernstigst worden bedreigd door klimaatverandering.

Frédérique Ries (ALDE), schriftelijk. – (FR) Lessen trekken uit de mislukking van de Conferentie van Kopenhagen is de belangrijkste prioriteit van het Europees Parlement met deze resolutie, waar ik voor heb gestemd. We kennen de gebreken: de VN-methode werkt niet meer, de Verenigde Staten en China hebben zich gedragen als tegenstanders in de strijd tegen klimaatverandering en de Europese Unie is niet in staat geweest met één stem te spreken. De gebreken zijn weliswaar bekend, maar de oplossingen waarmee in november 2010 in Cancún tot een akkoord kan worden gekomen, moeten nog worden gevonden.

Om haar leiderschapspositie te behouden moet Europa blijf geven van een innovatieve benadering met betrekking tot de klimaatkwestie en iets anders voorstellen dan alleen een doelstelling om de wereldwijde

uitstoot te verminderen via het zeer speculatieve systeem van emissiehandel in broeikasgassen, een instrument dat bovendien onlangs door de Amerikaanse overheid is afgewezen. Het is tijd over te stappen op een andere methode en een “technologische” brug te slaan tussen de geïndustrialiseerde landen en regio's en de microlanden die het meest aan klimaatverandering worden blootgesteld. Dat betekent dat er aanvullende ambitieuze maatregelen moeten worden genomen op het gebied van schone technologie, energie-efficiëntie van gebouwen en vervoer, dat groene banen worden bevorderd die hoop wekken, hoop voor de toekomst, hoop op het bereiken van een overeenkomst tijdens de volgende Top in Cancún, en vooral hoop op een gemeenschappelijke wereldvisie.

Czesław Adam Siekierski (PPE), schriftelijk. – (PL) De Conferentie van Kopenhagen over klimaatverandering heeft niet geleid tot een oplossing. Het is niet gelukt om tot overeenstemming te komen over een slotresolutie of over besluiten betreffende de reikwijdte en schaal van emissiereducties of over de financiële middelen die voor dat doel moeten worden aangewend. Ik beschouw een en ander echter niet als een nederlaag, hoewel er zeker niet aan de verwachtingen van de EU is voldaan. Deze verwachtingen waren irrationeel, zowel wat betreft de voorgestelde omvang van de reductie van broeikasgassen als de financiële verwachtingen met betrekking tot de bestrijding van klimaatverandering. Daarbovenop was het ook ietwat arrogant om een leidende rol op te eisen in de strijd tegen klimaatverandering. Naar mijn mening verkeren wij nog altijd in een fase waarin het niet verstandig is bindende en definitieve besluiten te nemen. Wij hebben immers nog geen betrouwbare wetenschappelijke gegevens over klimaatverandering en de rol van de mensheid hierin. Onlangs konden we getuige zijn van meningsverschillen tussen deskundigen en wetenschappers over het onderwerp, hetgeen bevestigt dat zij niet allemaal dezelfde opvattingen hebben over de effecten van de opwarming van de aarde. Wat eveneens pleit voor het uitstellen van een definitief besluit is de economische crisis, die landen ertoe dwingt te bezuinigen en hun uitgaven terug te dringen. In de moeilijke tijden van een economische recessie liggen de prioriteiten op maatschappelijk gebied, zoals bestrijding van werkloosheid en armoede, ondersteuning van ondernemerschap en andere maatregelen ter versnelling van de economische groei.

Peter Skinner (S&D), schriftelijk. – (EN) Het is duidelijk dat, gezien de teleurstellende eindresultaten van de top van Kopenhagen, wij ons nog meer moeten inspannen. Wij hebben simpelweg geen alternatief en zullen collectief actie moeten ondernemen op dit punt.

Als de Europese Unie een centrale rol wil blijven spelen op weg naar de volgende conferentie in Mexico, zullen wij echt alles in het werk moeten stellen om voor een politiek draagvlak op mondiaal niveau te zorgen. Pas aan de hand van door wetenschappers en andere waarnemers beschreven vraagstukken kan de burger besluiten om al dan niet voorstellen inzake klimaatverandering te ondersteunen. Wie enkel een sfeer van angst en vijandigheid creëert, draagt weinig bij aan de argumenten voor de verdediging van die voorstellen.

De door de regeringen van de EU gevolgde lijn, waarin minister Ed Miliband het voortouw heeft genomen, heeft steun gekregen en biedt ons hoop op een echte overeenkomst. Het Parlement zal deze aanpak moeten blijven steunen.

Bart Staes (Verts/ALE), schriftelijk. – Ik heb voor deze resolutie gestemd omdat ze oproept een steviger positie in te nemen in de onderhandelingen over een mondiaal klimaatbeleid. Het uitblijven van een internationale overeenkomst is bovendien geen reden om verdere EU-beleidsmaatregelen uit te stellen ter verwezenlijking van eerdere toezeggingen van de EU om haar emissies tegen 2020 met 20 procent te verminderen.

Het EP herhaalt het voornemen de vermindering op 30 procent te brengen. Goed dat het EP uitdrukkelijk stelt dat de genomen initiatieven om de groene economie, de zekerheid van de energievoorziening en de beperking van de energieafhankelijkheid te bevorderen en aan te moedigen het steeds eenvoudiger zullen maken om een verbintenis tot een vermindering met 30 procent na te komen.

Belangrijk is dat lessen worden getrokken uit het falen van Kopenhagen. Vandaar de belangrijke zelfkritiek dat de EU niet in staat is geweest om, door eerdere specifieke toezeggingen voor internationale overheidsfinanciering van klimaatinspanningen in ontwikkelingslanden, vertrouwen te wekken tijdens de onderhandelingen. Vandaar de belangrijke stellingname dat de collectieve bijdrage van de EU voor de reductie-inspanningen en aanpassingsbehoeften van de ontwikkelingslanden voor 2020 niet onder een bedrag van 30 miljard euro per jaar mag liggen. Hopelijk leidt Mexico wel tot een succes!

Thomas Ulmer (PPE), schriftelijk. – (DE) Ik heb tegen de resolutie gestemd. Helaas zijn vele goede amendementen afgewezen. Bij het onderwerp klimaatbescherming is de realiteitszin volledig verdwenen. Kritische opmerkingen en de correcte wetenschappelijke ontwikkeling van klimaatbescherming zijn

afgewezen, terwijl wordt goedgekeurd dat Europa op eigen houtje gaat opereren. Dit is niet wat ik versta onder een verantwoordelijk beleid voor onze burgers.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), schriftelijk. – (FR) Ik heb mij onthouden van stemming over de resolutie van het Europees Parlement over de Conferentie van Kopenhagen, omdat deze niet is opgewassen tegen de mislukking van deze conferentie, ook al heeft het Europees Parlement de tekortkomingen van de Europese Unie duidelijk veroordeeld.

Natuurlijk is er een aantal positieve maatregelen genomen, zoals het verzoek aan de Commissie om haar ambities met betrekking tot de uitstoot van broeikasgassen naar boven bij te stellen en om voldoende middelen toe te kennen voor de bestrijding van deze gassen.

Andere amendementen zijn onaanvaardbaar omdat zij de zorg voor de regulering overlaten aan de markt door middel van emissierechten, mechanismen voor schone ontwikkeling, enzovoort. Bovendien wordt de Europese Unie verzocht onderhandelingen te starten met de Verenigde Staten om te komen tot een trans-Atlantische koolstofmarkt.

Tot slot betreur ik dat het verzoek tot de invoer van een groene Tobin-belasting is verworpen, aangezien de opbrengst hiervan de ontwikkelingslanden had kunnen helpen bij het bestrijden van klimaatverandering.

Er kan geen duurzame, serieuze en coherente oplossing voor klimaatverandering worden gevonden als men de logica volgt van het systeem dat deze klimaatverandering heeft veroorzaakt. De Europese Unie moet vooruit gaan en het goede voorbeeld geven, ongeacht de houding van andere landen. Zij is daartoe in staat als zij zichzelf maar de nodige middelen geeft.

Anna Záborská (PPE), schriftelijk. – (FR) De internationale Conferentie van Kopenhagen is een mislukking geweest. Toch is deze overeenkomst een eerste stap die de meeste partijen bijeenbrengt en een basis vormt voor afspraken over reductie en financiering, meting, kennisgeving en controle van reductiemaatregelen en bestrijding van ontbossing. Met mijn steun voor deze resolutie geef ik uiting aan mijn wens dat er op internationaal niveau een klimaatdiplomatie wordt opgezet die als belangrijkste doel heeft de schepping te beschermen. Het Parlement heeft eveneens aangekondigd dat de gezamenlijke bijdrage van de Unie aan reductiemaatregelen en aanpassing van ontwikkelingslanden tegen 2020 niet minder dan 30 miljard euro per jaar mag bedragen. Dit bedrag kan nog verder oplopen al naar gelang er nieuwe kennis wordt verworven over de ernst van de klimaatverandering en de omvang van de kosten die daaruit voortvloeien. Het geromantiseerde beeld van het milieu mag ons onze eigen Europese industrie niet uit het oog doen verliezen. Daarom ben ik van mening dat het voor het concurrentievermogen van onze Europese industrie essentieel is dat de andere industrielanden buiten de EU daar vergelijkbare inspanningen tegenoverstellen, evenals dat ontwikkelingslanden en opkomende economieën een redelijke reductie toezeggen. De reductiedoelstellingen moeten meetbaar, aanzienlijk en voor iedereen verifieerbaar zijn teneinde klimaatrechtvaardigheid te waarborgen.

Iva Zanicchi (PPE), schriftelijk. – (IT) Ik heb voor de ontwerpresoluties over de resultaten van de Conferentie van Kopenhagen over klimaatverandering gestemd, zij het met enige twijfel.

In Kopenhagen, waar ik aanwezig was als afgevaardigde van het Europees Parlement, is een overeenkomst bereikt die juridisch niet bindend is. Naast het feit dat deze overeenkomst geen geschikt antwoord is voor de wereldwijde aanpak van klimaatverandering, biedt zij geen oplossing voor het probleem van de verstoring van de internationale concurrentievoorwaarden. Deze voorwaarden zijn nadelig voor Europese bedrijven, die in tegenstelling tot hun voornaamste concurrenten uit andere landen zoals de Verenigde Staten en China al gebonden zijn aan ambitieuze doelstellingen voor de reductie van emissies.

Ik ben van mening dat de Europese Unie moet werken aan een doeltreffende strategie voor de komende internationale bijeenkomsten, een strategie die gericht is op het bevorderen van milieuvriendelijke technologieën, energie-efficiëntie en hernieuwbare energiebronnen, en waarmee een globaal systeem voor de strijd tegen klimaatverandering in het leven wordt geroepen dat daadwerkelijk efficiënt is en niet tot verdere verstoring van de internationale concurrentie leidt.

Verslag-Domenici (A7-0007/2010)

Nessa Childers (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik heb mij onthouden van stemming over het verslag-Domenici, ondanks het feit dat daarin voor het merendeel zinnige voorstellen staan. Er is echter nog behoefte aan een gedetailleerd debat over de diverse onderwerpen die in het verslag aan de orde worden gesteld. Enerzijds is

het nodig om ervoor te zorgen dat de verschillende stelsels voor vennootschapsbelasting ondernemingen niet in staat stellen zich te onttrekken aan hun verantwoordelijkheid om de samenleving te steunen door een deel van hun winst af te staan via een eerlijke vennootschapsbelasting. Anderzijds dient er bijzondere aandacht te worden besteed aan het schadelijke effect dat een gemeenschappelijke geconsolideerde heffingsgrondslag voor de vennootschapsbelasting zou kunnen hebben op landen zoals Ierland, waarvan de welvaart en de werkgelegenheid in grote mate afhangen van het vermogen om buitenlandse investeringen aan te trekken.

Proinsias De Rossa (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik heb vóór het verslag over de bevordering van goed bestuur in belastingzaken gestemd, omdat dit van belang is om de mondiale economie opnieuw op te bouwen. Hiervoor is transparantie, uitwisseling van informatie, grensoverschrijdende samenwerking en eerlijke belastingconcurrentie vereist. Daarmee zou belastingfraude en -ontduiking worden ontmoedigd omdat een concurrentievoordeel zou ontstaan voor ondernemingen die hun belastingplicht nakomen en de druk zou worden weggenomen bij regeringen om de vennootschapsbelasting te verlagen, hetgeen de belastingdruk zou verschuiven naar werknemers en huishoudens met een laag inkomen, en tegelijk bezuinigingen in de overheidsdiensten nodig zou maken. Ongeacht welke Europese overeenkomst inzake een gemeenschappelijke geconsolideerde vennootschapsbelastingsgrondslag zal rekening moeten houden met de behoeften van de geografisch gemarginaliseerde regio's in de EU, zoals Ierland, en hun mogelijkheden om directe investeringen uit het buitenland aan te trekken. Bij een gemeenschappelijke geconsolideerde heffingsgrondslag gaat het echter niet om een gemeenschappelijk belastingtarief. De belasting van ondernemingen is de exclusieve verantwoordelijkheid van de lidstaten. De gedachte achter een gemeenschappelijke geconsolideerde vennootschapsbelastingsgrondslag is om een gemeenschappelijke rechtsgrondslag te creëren voor de berekening van winsten van ondernemingen met vestigingen in ten minste twee lidstaten. Over de heffingsgrondslag wordt in het verslag gesteld: “brengt onder de aandacht dat invoering van een gemeenschappelijke geconsolideerde vennootschapsbelastingsgrondslag zou helpen om binnen de EU dubbele belastingheffing en verrekenprijkswesties binnen geconsolideerde bedrijfsgroepen aan te pakken.” Ik verwelkom het voorstel dat de Ierse regering in de Ierse ontwerpbelastingwet van dit jaar heeft opgenomen om de verrekenprijzen door transnationale ondernemingen te reguleren.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Wij verwelkomen de volgende uitdrukkelijke verklaring: “Het Europees Parlement veroordeelt krachtig de rol die belastingparadijzen spelen met betrekking tot het aanmoedigen en profiteren van belastingontwijking, belastingontduiking en kapitaalvlucht; dringt er daarom bij de lidstaten op aan om van de strijd tegen belastingparadijzen, belastingontwijking en verboden kapitaalvlucht een prioriteit te maken”.

Wij onderschrijven tevens de verklaring dat “met de inspanningen die worden geleverd in het kader van initiatieven onder OESO-leiding” de “resultaten ontoereikend blijven om de uitdagingen waarvoor belastingparadijzen en offshorecentra zorgen, aan te kunnen en dat er beslissende, doeltreffende en consistente actie op moet volgen” en ook dat “de engagementen die de G-20 tot nu toe is aangegaan, niet volstaan om de uitdagingen die belastingontwijking, belastingparadijzen en offshorecentra opleveren, aan te pakken”.

Het belangrijkste is echter dat het niet bij goede bedoelingen blijft en dat de belastingparadijzen en offshorecentra daadwerkelijk bestreden en afgeschaft worden, temeer daar het probleem van de overheidstekorten in bepaalde gevallen gedramatiseerd wordt om de bestaande neoliberale beleidsmaatregelen te kunnen voortzetten en te versterken en de werknemers en de bevolking nog maar eens de rekening van de crisis te laten betalen.

Bruno Gollnisch (NI), schriftelijk. – (FR) Goed bestuur op belastinggebied betekent voor u niet de bestrijding van fraude, een aanvaardbaar belastingtarief of een juiste toepassing van de publieke middelen. Nee, het is de systematische jacht op met name de Europese belastingbetaler en de automatische uitwisseling van informatie over zijn bankrekeningen zonder dat hij een overtreding heeft begaan. En ik heb het nu niet over grote bedrijven of vermogende individuen die altijd de middelen zullen hebben om door de mazen van het net te glippen, maar ik heb het over de gemiddelde Europeaan.

Uw betoog over belastingparadijzen is hypocriet: schande wordt er gesproken over Liechtenstein en de Caraïben, maar er wordt met geen woord gerept over Europa's grootste belastingparadijs, de City, of over die in de Verenigde Staten. Ook wordt gezwegen over hetgeen ervoor zorgt dat deze belastingparadijzen bestaan: de belastinghel waar de meeste Europese lidstaten, die bezwijken onder schulden en tekorten, toe zijn geworden. Dat komt omdat de overheidsuitgaven explosief zijn gestegen om de sociale gevolgen van uw economisch beleid en de exorbitante kosten van de massale immigratie te kunnen bekostigen. Dat komt omdat de lidstaten hun schuld alleen nog maar kunnen financieren door zich te wenden tot de markt en zich

te schicken naar haar eisen. Dat betekent dat vandaag de dag 15 tot 20 procent van de begrotingsuitgaven van een land als Frankrijk alleen maar is bestemd voor het betalen van de rente. Wij laten ons niet gebruiken als moreel excuus voor een dergelijk beleid.

Marian Harkin (ALDE), *schriftelijk*. – (EN) Het gebruik van een gemeenschappelijke geconsolideerde vennootschapsbelastingsgrondslag om de dubbele belasting aan te pakken, is als met een kanon op een mug schieten. Er zijn veel efficiëntere manieren om het probleem van de dubbele belasting te verhelpen. Daarom heb ik tegen paragraaf 25 gestemd.

Ian Hughton (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) De huidige economische crisis heeft een aantal belangrijke beleidsterreinen voor het voetlicht gebracht die hervorming behoeven binnen Europa en in de gehele wereld. Goed bestuur in belastingzaken is een zeer belangrijk aspect van een gezonde economie en de EU heeft een centrale rol te spelen bij de bevordering van internationaal goed bestuur ten aanzien van dergelijke aangelegenheden.

Arlene McCarthy (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Belastingfraude en -ontduiking leiden naar schatting tot een jaarlijks verlies van 200 miljard euro, geld dat wordt gestolen van belastingbetalers uit de meest welvarende delen van de wereld, maar ook uit de meest behoeftige delen van de derde wereld. Deze plaag moet worden aangepakt en daarom ondersteunt mijn fractie dit verslag. Daarmee wordt het sterke signaal afgegeven dat het Europees Parlement niet tolereert dat men met belastingfraude, -ontduiking of paradijzen maar straffeloos zijn gang kan gaan.

Ik verwelkom met name de heldere stelling dat automatische uitwisseling van informatie de algemene regel moet worden. Uit studies blijkt dat dit de effectiefste manier is om belastingontduiking aan te pakken en de belastingopbrengsten te beschermen. Zij die zich verzetten tegen deze oproep, handelen in het belang van een kleine elite van welgestelde personen en ondernemingen die gebruikmaken van belastingparadijzen, en niet in dat van de velen die gewoon belasting betalen en vertrouwen op de diensten waarvoor zij betalen.

Het verslag refereert verder aan de op til zijnde effectbeoordeling van de voorgestelde gemeenschappelijke geconsolideerde vennootschapsbelastingsgrondslag. Al hebben wij geen bezwaar tegen verder onderzoek, hecht mijn fractie wel aan krachtig ondersteunend bewijs voordat wij kunnen overwegen een dergelijk voorstel te steunen. In het verslag wordt gevraagd om onderzoek naar mogelijke sancties tegen belastingparadijzen, hetgeen wij onder voorbehoud van ons eindoordeel steunen.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Een goed belastingbeheer is essentieel om een reeks buitengewoon belangrijke principes te waarborgen zoals de beginselen van transparantie, uitwisseling van informatie en eerlijke belastingconcurrentie. De financiële crisis dwingt ons nog meer tot de bestrijding van enerzijds belastingontduiking en belastingfraude en anderzijds belastingparadijzen. Op een moment dat miljoenen mensen overal ter wereld te lijden hebben van de gevolgen van de crisis moeten degenen die hun plichten verzaken op het matje worden geroepen. Met dit initiatief geeft de Europese Unie een belangrijk signaal af aan derde landen, aangezien zij te verstaan geeft dat zij effectief de strijd aanbindt met al wat te maken heeft met belastingparadijzen. Het bestrijden van belastingparadijzen overal ter wereld is niet alleen een kwestie van fiscale rechtvaardigheid maar ook en bovenal van sociale rechtvaardigheid.

Alfredo Pallone (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Zowel binnen als buiten Europa is het noodzakelijk een beleid van goed bestuur te voeren, bovenal ook om oneerlijke concurrentie in belastingzaken tegen te gaan, met name ten aanzien van de landen die belastingparadijzen vertegenwoordigen. Transparantie en de uitwisseling van informatie in belastingzaken vormen de grondslag voor een eerlijke concurrentie en voor een goed verdeelde belastingdruk.

Bovendien is goed bestuur in belastingzaken een belangrijke voorwaarde tot behoud van de integriteit van de financiële markten. De voorstellen voor richtlijnen inzake administratieve samenwerking en wederzijdse bijstand inzake invordering, die wij in deze plenaire vergadering aannemen, gaan in deze richting. Een van de instrumenten die de EU op internationaal niveau kan inzetten ter bevordering van een goed beleid in belastingzaken in derde landen is het sluiten van overeenkomsten inzake belastingfraude die een clause over informatie-uitwisseling bevatten.

De verklaringen van de vijf landen waarmee de EU een overeenkomst inzake spaartegoeden heeft (Monaco, Zwitserland, Liechtenstein, Andorra en San Marino) moeten worden beschouwd als een belangrijke stap naar de beëindiging van een volstrekt onevenwichtige situatie. Wel moeten deze verklaringen worden gevolgd door de sluiting van wettelijk bindende overeenkomsten. Ook op dit gebied moet de EU een voortrekkersrol spelen door het goede voorbeeld te geven en de lijn te volgen die zij in de G20 heeft aangekondigd.

Aldo Patriciello (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, goed bestuur in belastingzaken is altijd al een heel gewichtig onderwerp geweest en heeft nog meer belang gekregen na de grote financieel-economische crisis die ons continent twee jaar geleden voor het eerst trof.

In de voorbije jaren is dit onderwerp besproken tijdens de internationale en Europese topbijeenkomsten, met name toen het ging om de strijd tegen belastingontwijking en belastingparadijzen. De Commissie heeft weliswaar haar inzet en wil getoond, maar het is zonder twijfel noodzakelijk een serieus beleid te voeren om te voorkomen dat fictieve ondernemingen belasting ontwijken door met een eenvoudige muisklik op internet de belastingregels te omzeilen.

Ik ben ervan overtuigd dat het beginsel van goed bestuur, gebaseerd op het beginsel van transparantie en informatie-uitwisseling, de basis kan vormen voor het verwezenlijken van de prioritaire doelstelling van de Europese Unie, namelijk de strijd tegen belastingparadijzen, belastingontwijking en onwettige kapitaalvlucht.

Het is voorts noodzakelijk dat de Europese Unie in internationaal verband met één stem spreekt en strijdt voor de verbetering van de regels van de OESO en voor automatische informatie-uitwisseling in plaats van uitwisseling op verzoek. Om deze reden zal ik vóór dit verslag stemmen.

Evelyn Regner (S&D), *schriftelijk*. – (DE) Ik heb vandaag voor het verslag over de bevordering van goed bestuur in belastingzaken gestemd, omdat ik van mening ben dat de bestrijding van belastingfraude en -ontwijking van cruciaal belang is. Verder moet er een einde komen aan de blokkade in de Raad wat belastingkwesties betreft en moet goed bestuur op belastinggebied worden versterkt.

Verslag-Alvarez (A7-0006/2010) en verslag-Domenici (A7-0007/2010)

Robert Goebbels (S&D), *schriftelijk*. – (FR) Ik ben voor internationale samenwerking op het gebied van belastingontduiking. Ik twijfel echter of administratieve samenwerking die leidt tot automatische uitwisseling van alle gegevens betreffende de bezittingen van Europese burgers wel het juiste middel is om belastingrechtvaardigheid te bereiken. Een inhouding aan de bron van alle financiële transacties zou een veel efficiënter middel zijn.

Deze inhouding aan de bron zou een definitieve belasting moeten zijn. Het zou een Europese inkomstenbron kunnen worden. Het zogenaamde “goed bestuur” dat door het Europees Parlement wordt aanbevolen, zorgt ervoor dat het gehele privéleven van burgers wordt blootgelegd. Het leidt tot afbrokkeling van de bescherming van persoonsgegevens, die het Europees Parlement paradoxaal genoeg in het SWIFT-dossier juist wil veilig stellen. Daarom heb ik niet voor deze verslagen gestemd.

Verslag-Alvarez (A7-0006/2010), verslag-Stolojan (A7-0002/2010) en verslag-Domenici (A7-0007/2010)

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (FR) Het is weliswaar nodig om belastingfraude te bestrijden, maar we mogen niet vergeten dat fraude alleen nooit zou hebben geleid tot de economische crisis waar wij nu mee te maken hebben. Dit is namelijk een structurele crisis van het kapitalisme, waarvan de oorzaak is gelegen in de logica van het systeem zelf, dat door de Europese elite blindelings wordt geprezen. Ik stem voor deze tekst omdat ik het nastreven van persoonlijk gewin ten koste van het algemeen belang veroordeel. Deze logica is evengoed terug te vinden in de belastingfraude als in het Europese neoliberalisme, dat nog meer dan fraude verantwoordelijk is voor de mislukking van de zij het dan timide millenniumontwikkelingsdoelstellingen.

BTW – waaraan in deze tekst eveneens steun wordt gegeven – is een van de afwijkingen van dit systeem. Het is de meest onrechtvaardige belasting ter wereld, aangezien aan alle burgers hetzelfde tarief wordt opgelegd ondanks de enorme inkomensverschillen die het kenmerk van het neoliberalisme zijn. Het is betreurenswaardig dat de tekst niet is gewijd aan het echte probleem en er niet wordt getracht de evenwichtige verdeling van de rijkdom, geproduceerd voor het algemeen belang, eindelijk eens op de Europese beleidsagenda te krijgen.

Verslag-Tarabella (A7-0004/2010)

John Stuart Agnew en William (The Earl of) Dartmouth (EFD), *schriftelijk*. – (EN) Ofschoon de UKIP-partij gelooft in gelijkheid tussen mannen en vrouwen, wijzen wij alle pogingen van de EU om dit wettelijk vast te leggen af. Naar ons oordeel is het op dit vlak passender om maatregelen op nationaal niveau te treffen.

Luís Paulo Alves (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb voor het verslag van de heer Tarabella gestemd, omdat ik van oordeel ben dat de gelijkheid van vrouwen en mannen in de Europese Unie, zoals verankerd in het

Verdrag betreffende Europese Unie en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, een grondbeginsel is dat nog niet op uniforme wijze wordt toegepast.

Niettegenstaande de beloningsverschillen tussen mannen en vrouwen, de segregatie naar beroep en de stereotypen over de rol van mannen en vrouwen legt het verslag de nadruk op het beginsel van gelijke beloning voor gelijke arbeid dat sinds 1957 in de communautaire Verdragen is opgenomen. Tevens wordt onderstreept dat de economische, financiële en sociale crisis die de Europese Unie en de rest van de wereld in haar greep houdt daadwerkelijke gevolgen heeft voor vrouwen, met name voor de arbeidsomstandigheden van vrouwen, hun sociale status en de gelijkheid van vrouwen en mannen in de Europese Unie.

John Attard-Montalto (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik wil graag uitleg geven bij mijn stemgedrag ten aanzien van het verslag-Tarabella getiteld “Over de gelijkheid van vrouwen en mannen in de Europese Unie – 2009”. Er was een aantal amendementen dat direct of indirect verwees naar abortus. Malta is tegen abortus. De voornaamste politieke partijen zijn het op dit punt geheel met elkaar eens. Het merendeel van onze samenleving onderschrijft dit standpunt eveneens. Daarnaast vormen religieuze en ethische overwegingen een belangrijk aspect.

Regina Bastos (PPE), schriftelijk. – (PT) In haar verslag over de gelijkheid van vrouwen en mannen in de Europese Unie in 2009 onderstreept de Europese Commissie dat de voornaamste verschillen tussen vrouwen en mannen betrekking hebben op het evenwicht tussen werk en privéleven, de segregatie naar beroep en sector, de beloningsverschillen en de lage participatiegraad van vrouwen. Deze verschillen tussen vrouwen en mannen zijn nog toegenomen ten gevolge van de huidige economische, financiële en sociale crisis. Ik heb tegen het verslag gestemd omdat ik van oordeel ben dat het vertekend wordt door de toevoeging van kwesties zoals de toegang tot abortus en de gratis toegang tot consulten over abortus. Dit zijn zeer gevoelige thema's die overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel onder de exclusieve bevoegdheid van de lidstaten vallen.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), schriftelijk. – (LT) Ik heb voor dit verslag gestemd omdat het in deze ingewikkelde economische, financiële en sociale situatie belangrijker dan ooit is om de hand te houden aan één van de belangrijkste basisprincipes van de Europese Unie: gelijkheid van mannen en vrouwen. Iedere lidstaat moet er voor zorgen dat mannen en vrouwen voor werk van gelijke waarde even veel geld krijgen. Om gelijkheid tussen mannen en vrouwen te bevorderen moeten we er voor zorgen dat mannen en vrouwen de taken in het gezin en in het huishouden samen verrichten. Het is heel belangrijk dat de kwestie van het vaderschapsverlof sneller in de richtlijn wordt geregeld, om op die manier vaders in staat te stellen om ook een deel van de kinderverzorging op zich te nemen. De slachtoffers van mensensmokkel zijn meestal vrouwen. Daarom doe ik een beroep op de lidstaten die dit nog niet hebben gedaan om het Verdrag van de Raad van Europa ter bestrijding van mensenhandel zo snel mogelijk te ratificeren.

Carlo Casini (PPE), schriftelijk. – (IT) Ik heb tegen de resolutie over de gelijkheid van vrouwen en mannen in de Europese Unie (2009) gestemd, hoewel ik het met een groot deel van de inhoud eens ben, omdat we niet kunnen pleiten voor gelijkheid voor een bepaalde groep personen terwijl we tegelijkertijd een andere groep mensen die gelijkheid ontzeggen.

Ik verwijs naar paragraaf 38, waarin wordt gesuggereerd de rechten van de vrouw te waarborgen door de toegang tot abortus voor vrouwen eenvoudig te maken. Het vernietigen van ongeboren kinderen, de kleinste en kwetsbaarste mensen, mag niet worden beschouwd als een middel om de waardigheid en de vrijheid van de vrouw te ondersteunen. Er is sprake van een “samenzwering tegen het leven” waarbij beproefde oplichtingspraktijken worden gebruikt. En die praktijken moeten we aan het licht brengen.

Zeergegronde verzoeken verbinden met zeer ongegronde eisen en het verdraaien van de betekenis van woorden – dat zijn listen die doeltreffend zijn gebleken bij de stemming in het Europees Parlement, maar waar ik mijn handen van afhoud. We kunnen het niet hebben over de dramatische kwestie van abortus, die aandacht verdient van politici en niet alleen van moralisten, zonder ook het recht van het ongeboren kind te erkennen, zonder het minstens te hebben over een gedegen opvoeding gericht op respect voor het leven en zonder vormen van solidariteit te organiseren voor vrouwen met een moeilijke of ongewenste zwangerschap, zodat zij op een natuurlijke wijze hun kind ter wereld kunnen brengen.

Françoise Castex (S&D), schriftelijk. – (FR) Ik ben verheugd dat dit verslag over de gelijkheid van vrouwen en mannen in de Europese Unie is aangenomen. Dit verslag benadrukt dat een communautair initiatief voor een effectieve bestrijding van geweld tegen vrouwen dringend noodzakelijk is. Bovendien zijn in de aangenomen resolutie twee, in mijn ogen, fundamentele aspecten opgenomen. Ten eerste de aanbeveling om vaderschapsverlof op Europees niveau in te voeren. Als we gelijkheid op het werk willen bereiken, is er gelijkheid in de maatschappij en in het gezinsleven nodig. Deze resolutie onderstreept de verantwoordelijkheid

van de Europese Commissie om te zorgen voor wetgeving op dit gebied. Maar de grootste overwinning die bij deze stemming is behaald, is de herbevestiging van het recht op abortus. Sinds 2002 is dit recht in geen enkele Europese tekst herbevestigd vanwege de terughoudendheid van één enkele Europese rechtse fractie. Vrouwen moeten zeggenschap hebben over hun seksuele en reproductieve rechten. Uiteraard moet er nog het een en ander gebeuren als het gaat om de daadwerkelijke toegang tot informatie, anticonceptie en abortus, maar het verslag-Tarabella moet worden gebruikt als een belangrijk steunpunt voor het bevorderen van het Europees recht op dit gebied.

Nessa Childers (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik heb vandaag vóór dit verslag gestemd omdat het progressief van aard is, in de zin dat het de gelijkheid van vrouwen en mannen tracht te bevorderen, met inbegrip van zaken als ouderschapsverlof, kinderopvang, huiselijk geweld en het beloningsverschil. Ook wordt getracht bewustwording met betrekking tot seksuele gezondheid onder zowel vrouwen als mannen te bevorderen. Dit is echter geen wetsvoorstel. Het gaat primair om het tot uiting brengen van een aantal beginselen, waar ik mij graag bij aansluit. Het verslag is consistent met de beginselen die worden gehuldigd door de Labour-partij en door overige sociaaldemocratische partijen in Europa. Het moet echter worden benadrukt dat het bieden van faciliteiten voor abortus geheel en uitsluitend een zaak van de afzonderlijke lidstaten is. Dit verslag verandert daar niets aan, en kan daar ook niets aan veranderen.

Mário David (PPE), schriftelijk. – (PT) Ik heb tegen dit verslag over de gelijkheid van mannen en vrouwen in de Europese Unie – 2009 gestemd, omdat ik vind dat in dit verslag onterecht ook wordt gesproken over zaken als vrijwillige zwangerschapsonderbreking en vrije toegang tot informatie over vrijwillige zwangerschapsonderbreking. Dit zijn onderwerpen die heel gevoelig liggen en overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel onder de exclusieve bevoegdheden van de lidstaten vallen.

Proinsias De Rossa (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik sta geheel achter dit verslag. Gelijkheid van vrouwen en mannen is reeds lang een grondbeginsel van de Europese Unie. Ondanks de vooruitgang die wij in dit opzicht hebben geboekt, bestaan er nog steeds verschillen. De kloof tussen het aantal werkende mannen en vrouwen wordt kleiner, maar vrouwen hebben nog altijd eerder een deeltijdbaan en/of een contract voor bepaalde duur, en zijn voor een groot deel veroordeeld tot minder betaalde banen. In geheel Europa is het aantal vrouwen met deeltijdwerk vier keer zo groot als het aantal mannen. Het beloningsverschil tussen mannen en vrouwen bedraagt 17,4 procent en is sinds 2000 nauwelijks verminderd. Om hetzelfde te verdienen als wat een man gemiddeld in een kalenderjaar verdient, moet een vrouw tot eind februari van het daaropvolgende jaar werken, dat wil zeggen 418 dagen. De mondiale economische, financiële en sociale crisis komt dubbel hard aan voor de vrouw. De sectoren waarin vrouwen de meerderheid vormen van het personeelsbestand zijn voornamelijk overheidsdiensten (bijvoorbeeld onderwijs, gezondheid en sociale bijstand), en juist daar worden tal van banen geschrapt. Vanwege de bezuinigingen op de diensten zijn vrouwen die profiteren van kinderopvang, hulp aan bejaarden, aanvullende onderwijsondersteuning enzovoort, vaak ook gedwongen om hun baan op te zeggen en zelf de zorgtaken weer op zich te nemen.

Robert Dušek (S&D), schriftelijk. – (CS) In het verslag van de heer Tarabella wordt een heldere uiteenzetting gegeven van de belangrijkste obstakels die de gelijkheid van mannen en vrouwen in de weg staan. Ik weet dat een aantal collega's de ongelijke positie van vrouwen in de samenleving en de daarmee samenhangende discriminatie nogal lichtjes opvat. Ikzelf daarentegen zie maar al te goed waar de schoen wringt! Bovendien is de situatie er als gevolg van de wereldwijde economische crisis allesbehalve beter op geworden en lijkt het erop dat de vrouwen "geofferd" zullen worden op het altaar van de bezuinigingen en zij last zullen krijgen van lagere zwangerschaps- en moederschapsuitkeringen alsook lagere uitgaven voor de sociale dienstverlening. Gezien het feit dat vrouwen traditioneel gezien een groter risico lopen op armoede en slechts een laag pensioen kunnen opbouwen wegens loopbaanonderbreking of algehele beëindiging ervan, teneinde een gezin te kunnen stichten, voorrang te kunnen geven aan de carrière van de man of de zorg voor kinderen en ouderen op zich te kunnen nemen, biedt de rapporteur een aantal adequate oplossingsrichtingen aan. De heer Tarabella wijst er met recht op dat het sinds de Verdragen van 1957 geldige beginsel van "gelijk loon voor gelijk werk" nog altijd niet gerealiseerd is en dat in een aantal lidstaten vrouwen tot op heden niet dezelfde beloning krijgen voor hetzelfde werk als mannen.

Bovendien bestaat er voor gezinnen met kinderen een breed scala aan EU-beleid, terwijl alleenstaande moeders of vaders die voor hun kinderen zorgen helemaal vergeten worden. Verder is het geheel terecht dat er in het verslag gepleit wordt voor een wettelijke regeling voor vaderschapsverlof op Europees niveau. Er kan al heel veel bereikt worden als mannen en vrouwen de gezins- en huishoudelijke taken goed verdelen. Om bovengenoemde redenen ben ik het eens met de inhoud van verslag 2009/2010 en heb ik voor goedkeuring ervan gestemd.

Edite Estrela (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb vóór het verslag-Tarabella over gelijkheid van vrouwen en mannen in de Europese Unie – 2009 gestemd, omdat het specifieke en innovatieve maatregelen en strategieën bevat op het gebied van gendergelijkheid. Voorgesteld wordt om een richtlijn inzake het voorkomen en bestrijden van alle vormen van geweld tegen vrouwen op te stellen en via de Europese wetgeving ouderschapsverlof te introduceren. Dat zijn voorstellen die volgens mij van fundamenteel belang zijn voor het bevorderen van gelijkheid van vrouwen en mannen en voor een eerlijker verdeling van de gezinsverantwoordelijkheden tussen vrouwen en mannen.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Er is iets niet helemaal in orde als het Parlement respect verlangt maar zelf geen respect kan inboezemen.

Belangrijke en serieuze kwesties zoals deze verdienen aandacht en een zekere mate van bereidheid om compromissen te sluiten, opdat de grootste gemene deler wordt gevonden. En dat zou volgens mij niet eens zo moeilijk hoeven te zijn. Het is helaas echter de gewoonte geworden om op slinkse en achterbakse wijze bij voornoemde kwesties ook andere, veel meer controverser veroorzakende onderwerpen onder te brengen. Ook dit keer heeft het Parlement gefunctioneerd als klankbord voor de meest extreme agenda's.

Ik moet me zeer heftig verzetten tegen het idee om de liberalisering van abortus en het daarmee samenhangende gebrek aan respect voor het menselijk leven en de menselijke waardigheid te bevorderen onder het mom van de bescherming van de gelijkheid van vrouwen en mannen. Men probeert zo op volstrekt onaanvaardbare wijze twee onderwerpen met elkaar te verbinden en daarmee de bevoegdheden van de lidstaten op deze punten aan te tasten.

Deze obsessie om het begrip seksuele en reproductieve gezondheid zodanig uit te breiden dat ook abortus eronder valt – en daarbij de aanvaarding van abortus overal op te dringen – toont aan welke onzalige methoden gebruikt worden door degenen die de werkelijkheid willen verdoezelen. Door echter eufemismen te gebruiken om het geweten te sussen, maakt men deze werkelijkheid niet minder bruut, geweld tegen vrouwen niet minder wreed en deze strategie niet minder deplorabel.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) “Geweld tegen vrouwen is misschien wel de schandelijkste mensenrechtenschending ... Het erkent geen geografische, culturele of economische grenzen. Zolang dit soort geweld plaatsvindt, kunnen we niet beweren dat we werkelijk vooruitgang hebben geboekt op weg naar gelijkheid, ontwikkeling en vrede”. Dit zijn de woorden van de voormalige secretaris-generaal Kofi Anan, en ze zijn helaas ook nu nog onverminderd waar. Discriminatie op grond van geslacht blijft een probleem in de ontwikkelde wereld en Europa, omdat het een structureel probleem is, met ernstige gevolgen voor gelijke kansen. Ook nu nog zijn er verschillen tussen vrouwen en mannen – op het gebied van opleiding, in het taalgebruik, bij de toewijzing van de huishoudelijke taken, bij de toegang tot werk en bij het uitvoeren van beroepstaken. Ik geloof dat de toegang tot werk, carrièremogelijkheden en de toelating tot functies, of dat nu in de openbare of de particuliere of zelfs de politieke sfeer is, steeds moet geschieden op basis van de verdiensten en kwaliteiten van de betrokkenen, ongeacht geslacht. Ik heb evenwel tegen deze resolutie gestemd omdat er gevoelig liggende kwesties zoals abortus in zijn opgenomen, onderwerpen die tot de exclusieve bevoegdheden van de lidstaten behoren.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) Het aannemen van deze resolutie in het Parlement was van cruciaal belang. Ze bevat een aantal belangrijke rechten voor vrouwen, en conservatief rechts heeft die proberen te ondermijnen. Het verslag is hier en daar zwak, maar slaagt er wel in de aandacht te vestigen op een aantal belangrijke punten, zoals de noodzaak om vaderschapsverlof te koppelen aan moederschapsverlof, seksuele en reproductieve rechten, de noodzaak om ongelijkheid en discriminatie op het werk, geweld tegen vrouwen en meisjes en vrouwenhandel intensiever te bestrijden, en de armoede en slecht betaalde en onzekere banen, waartoe veel vrouwen zijn veroordeeld, aan de kaak te stellen.

Het is belangrijk dat we ons opnieuw uitspreken vóór het idee dat “vrouwen zeggenschap moeten hebben over hun seksuele en reproductieve rechten, met name door gemakkelijke toegang tot contraceptie en abortus”.

Deze resolutie is des te belangrijker omdat ze komt aan de vooravond van het eeuwfeest van de Internationale Vrouwendag en 15 jaar na het Beijing Platform. Laten we hopen dat ze ook concrete invulling zal krijgen.

Bruno Gollnisch (NI), *schriftelijk*. – (FR) Ja inderdaad, vrouwen worden geconfronteerd met specifieke problemen, maar zoals zo vaak in dit Parlement beginnen we met de beste bedoelingen om vervolgens uit te komen op een kromme analyse en buitensporige voorstellen.

Dit verslag schetst een karikatuur van een Europese maatschappij die doordrenkt is van een dagelijkse en systematische vijandigheid tegenover vrouwen: het beleid voor het economisch herstel zou seksistisch zijn omdat het is gericht op steun voor sectoren met voornamelijk mannelijke werknemers. Hetzelfde zou gelden voor het strikte begrotingsbeleid dat van invloed is op de publieke sector waarin vooral vrouwen werkzaam zijn. Daarentegen wordt er met geen woord gesproken over de gevolgen van de massale aanwezigheid in Europa van geïmmigreerde bevolkingsgroepen met een cultuur en gebruiken die vrouwen in een inferieure positie dwingen, lichtjaren verwijderd van onze eigen waarden en onze eigen denkbeelden.

Ook wordt er met geen woord gerept over de negatieve gevolgen van jullie gepraat over volledige gelijkheid: vrouwen verliezen stukje bij beetje specifieke sociale en legitieme rechten die zij hebben verkregen als gevolg van de herkenning van hun rol als moeder. Tot slot wordt er eveneens gezweigd over het oudersalaris, het enige middel dat vrouwen de mogelijkheid geeft een echte keuze te maken tussen het beroeps- en het gezinsleven, of om beide te combineren.

Wanneer ik tenslotte de hysterie zie waarmee veel van onze collega's proberen om overal massaal en verplicht abortus op te leggen, dat zelfs tot een essentiële waarde is gemaakt van een Europa op weg naar collectieve zelfmoord, begin ik het, ondanks mezelf, te betreuren dat hun moeders geen abortus hebben gepleegd.

Jacky Hénin (GUE/NGL), schriftelijk. – (FR) Hoewel ik me hevig verzet tegen alle negatieve maatregelen van de EU – en dat zijn er veel – steun ik ze wanneer de zaken in de goede richting gaan. In dit verslag worden stevige verzoeken gedaan (met name aan de Europese Commissie) voor de bestrijding van de ongelijke behandeling waar vrouwen het slachtoffer van zijn, voor de invoering van vaderschapsverlof, het uitroepen van een jaar tegen geweld jegens vrouwen en het recht op eenvoudige toegang tot anticonceptie en abortus. In het verslag wordt tevens benadrukt dat vrouwen gratis toegang moeten krijgen tot consulten over abortus.

Een verbetering dus, en daarom heb ik een positieve stem uitgebracht, maar deze verbetering moet in de praktijk concreter worden ingevuld.

Des te meer betreur ik het dat een meerderheid van het Parlement weigert zijn steun te geven aan de opstelling van een Europees Handvest van de rechten van de vrouw, een Europese waarnemingspost voor geweld tussen geslachten en de invoering van een internationale dag voor gelijke beloning. Het Parlement wilde evenmin de grondoorzaken van deze ongelijkheden aansnijden: die liggen in het economische systeem waarin alleen de wet van de markt geldt, die Europa elke dag toepast.

Ian Hudghton (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Hoewel gendergelijkheid een grondbeginsel van de EU is, dat ook als zodanig wordt erkend in het Verdrag betreffende de Europese Unie, is er op vele vlakken nog altijd een onacceptabele mate van ongelijkheid. Het is duidelijk dat er nog altijd enorme problemen zijn en daarom is het absoluut noodzakelijk dat de EU-instellingen zich inspannen om op positieve wijze de in de Unie bestaande problemen aan het licht te brengen en hier oplossingen voor te vinden.

Gunnar Hökmark, Christofer Fjellner, Anna Ibrisagic (PPE), schriftelijk. – (SV) Wij, Zweedse conservatieven, hebben vandaag, 10 februari 2010, tegen het verslag over de gelijkheid van vrouwen en mannen in de Europese Unie – 2009 (A7-0004/2010) gestemd. Ofschoon wij de wens van de rapporteur om de gelijkheid van vrouwen en mannen in Europa te verbeteren delen, zijn wij niet van mening dat wij de weg moeten inslaan van ingrepen in de soevereiniteit van de lidstaten door zogenaamde "gender budgeting" te eisen en de lidstaten te verzoeken om de sociale uitkeringen niet te beperken en bij wet vastgelegde quota op te leggen. Gelijkheid van vrouwen en mannen moet op het niveau van het individu worden bereikt door ruimere mogelijkheden om de eigen situatie te beïnvloeden en niet door wetgeving op Europees niveau en sloganbeleid met specifiek uitgeroepen dagen, nog meer EU-instanties en een Europees Handvest van de rechten van de vrouw. We hebben vandaag al een Europees Handvest van mensenrechten en fundamentele vrijheden dat door het Verdrag van Lissabon wordt versterkt en dat ook voor vrouwen geldt. We moeten opkomen voor het subsidiariteitsbeginsel. Daarom hebben we bij de eindstemming tegen het verslag gestemd, ook al bevat het natuurlijk standpunten die ons na aan het hart liggen. Zo staan we bijvoorbeeld volledig achter de formulering dat vrouwen volledige zeggenschap moeten hebben over hun seksuele en reproductieve rechten.

Monica Luisa Macovei (PPE), schriftelijk. – (EN) Ik heb voor overweging X en het grootste deel van paragraaf 38 gestemd, maar mij onthouden van stemming over één deel van paragraaf 38. Dit is om de volgende redenen:

Het voornaamste beginsel is dat de seksuele rechten van vrouwen en de rechten van vrouwen op voortplanting worden gerespecteerd, met name in de context van de gelijkheid van vrouwen en mannen, die wordt gegarandeerd door het Handvest van de grondrechten van de EU (artikel 23).

Ik geloof echter dat vrouwen moeten leren zich te beschermen tegen ongewilde zwangerschappen. Anders gezegd, zodra er eenvoudige toegang is tot anticonceptie en gespecialiseerd advies, wordt abortus moeilijker te rechtvaardigen.

Een groot deel van mijn electoraat in Roemenië zou teleurgesteld zijn als ik anders zou stemmen. Daarbij hebben wij allen nog het verleden helder voor ogen – zoals ook is onderstreept in een verslag dat in 2006 door de president van Roemenië werd gelast – toen de communistische partij draconische maatregelen tegen abortus nam met als doel de controle van de partij over het privéleven van vrouwen te behouden. Veel vrouwen overleden als gevolg van illegale abortus, die zonder medische bijstand werd verricht.

Erminia Mazzoni (PPE), schriftelijk. – (IT) Ik ben het volledig eens met de geest van de resolutie, die zeer terecht uitgaat van de stelling dat het debat over demografische veranderingen verbonden is met het debat over de vereiste maatregelen voor het opvangen van de gevolgen van de financieel-economische crisis op de arbeidsmarkt.

Aangezien de analyse van de vorderingen in de richting van de doelstellingen van Lissabon niet hoopgevend is, is het terecht dat in de resolutie wordt gepleit voor een snellere aanpassing van de regelgeving in de lidstaten, voor strengere toepassing van inbreukprocedures en voor een betere deelname van vrouwen in de belangrijkste sectoren van de arbeidsmarkt, rekening houdend met de doelen die zij op opleidingsgebied hebben bereikt.

Naast dit eerste punt kan ik niet onopgemerkt laten dat ik, zoals ik bij de stemming reeds heb laten blijken, fel gekant ben tegen de eigenzinnige drang naar een ‘abortusmaatschappij’ waarbij de toegang tot vrije zwangerschapsonderbreking wordt aangemoedigd.

De stelling dat vrouwen moeten streven naar een versoepeling in de abortuspraktijken om hun recht op seksuele vrijheid terug te krijgen is niet alleen tegen de algemene seculiere moraal, maar gaat in tegen de bepalingen van overweging Z, waarin wordt gesteld dat het streven om “een beter geboortecijfer te verkrijgen, teneinde toekomstige uitdagingen aan te kunnen” centraal moet staan in het optreden van de EU. Ik zal mij blijven inzetten voor de bevordering van een verantwoorde seksuele moraal.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), schriftelijk. – (FR) Vrouwen zijn het belangrijkste slachtoffer van de economische en sociale crisis die het neoliberale beleid van de Europese Unie heeft veroorzaakt. Als gevolg van de crisis neemt het aantal onzekere en verplichte deeltijdbanen alsmat toe. Onze samenleving staat nog altijd geheel in het teken van een patriarchaat. Zij wordt vandaag de dag gekenmerkt door een sterke terugkeer naar stigmatisering op grond van godsdienst, en vrouwen zijn en blijven altijd het belangrijkste slachtoffer van deze ontwikkelingen.

Het is daarom verheugend te zien dat het Europees Parlement zo'n cruciaal vraagstuk als de gelijkheid van vrouwen en mannen op de agenda zet. Niettemin is het jammer dat de tekst zich niet buigt over de intrinsieke ongelijke aard van het neoliberalisme. Het neoliberalisme is verantwoordelijk voor het merendeel van de problemen die vrouwen ondervinden, en in de groter wordende gelijkheidsverschillen tussen mannen en vrouwen baant het zich een nieuw weg om te bloeien.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) De ongelijkheid van vrouwen en mannen op verschillende vlakken – beroepen, sectoren, stereotypen – is de afgelopen jaren afgenomen. Gelijkheid van vrouwen en mannen is in de EU steeds meer een realiteit. Er zijn nog gevallen van discriminatie, maar we moeten ook wijzen op de positieve ontwikkeling die we hebben doorgemaakt.

Andreas Mölzer (NI), schriftelijk. – (DE) Hoewel er op het gebied van gelijke kansen reeds veel voor vrouwen is verbeterd, is er nog het een ander te doen. Er is met name dringend behoefte aan een verbetering van de verenigbaarheid van gezin en werk, die in de praktijk voor veel vrouwen, met name alleenstaande moeders, een onneembaar obstakel blijkt te zijn. Dat het mannen nog steeds eerder wordt toevertrouwd om leidende functies uit te oefenen toont aan dat gelijkheid op het werk in feite alleen door een mentaliteitsverandering en niet door quotavoorschriften kan worden bereikt, met name omdat deze niet onomstreden zijn en te gemakkelijk tot conflicten kunnen leiden. Aangezien in het onderhavige verslag niet wordt ingegaan op de kritiek dat gendermainstreaming ook kan doorslaan naar de andere kant, heb ik tegen het verslag gestemd.

Mariya Nedelcheva (PPE), schriftelijk. – (FR) De resolutie over gelijkheid van vrouwen en mannen in de Europese Unie is naar mijn idee zeer uitgebalanceerd, en ik waardeer het werk dat Marc Tarabella heeft verzet

om tot dit resultaat te komen. Er bestaan vandaag de dag nog steeds overduidelijke ongelijkheden tussen mannen en vrouwen op de arbeidsmarkt, met name als het gaat om beloning of het combineren van het beroeps- en gezinsleven. Er zijn op dit gebied nog verdere inspanningen nodig.

Bovendien is het voor de bescherming van de seksuele en reproductieve rechten essentieel dat vrouwen toegang hebben tot anticonceptie en abortus. Vrouwen moeten namelijk volledige zelfbeschikking over hun lichaam hebben. Daarom heb ik voor de bepalingen inzake de bescherming van deze rechten gestemd.

Tot slot heb ik tegen het voorstel voor de opstelling van een Europees Handvest voor de rechten van de vrouw gestemd, want sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon maakt het Handvest van de grondrechten, waaronder de rechten van de vrouw vallen, een vast bestanddeel uit van dit Verdrag. Dit Handvest is juridisch bindend en maakt het mogelijk vrouwen op dezelfde wijze te beschermen als mannen.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), schriftelijk. – (RO) In 1967 werd er in Roemenië een decreet aangenomen dat abortus verbood, wat inhield dat vrouwen het recht verloren om te kiezen tussen het voorzetten van een zwangerschap en het beëindigen ervan. Dit verbod had een zeer traumatisch effect op de Roemeense samenleving en heeft ons laten inzien hoe gevaarlijk een dergelijk besluit is.

Vrouwen moeten controle hebben over hun seksuele en reproductieve rechten. Daarom heb ik voor alle aspecten met betrekking tot eenvoudige toegang tot anticonceptie en abortus in het verslag-Tarabella gestemd en voor het verslag als geheel.

Aldo Patriciello (PPE), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, dat de inhoud van het verslag dat wij vandaag behandelen ingewikkeld ligt, is reeds gebleken tijdens de werkzaamheden van de Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid, waar de tekst is goedgekeurd met een nipte meerderheid van drie stemmen en veel afwezig.

Ik ben van mening dat wij sinds 1975 beschikken over degelijke wetgeving op het gebied van bescherming van vrouwen. In plaats van dat we ons dwingen nieuwe richtlijnen te ontwerpen, moeten we er dus voor zorgen dat de reeds bestaande regels volledig door de regeringen worden toegepast.

Om die reden, en omdat ik ook niet tegen het verslag wilde stemmen, dat wat sommige aspecten betreft zeker ook positieve kanten heeft, heb ik ervoor gekozen enkele aspecten te laten varen om mijn teleurstelling ten aanzien van bepaalde elementen te benadrukken, met name de aspecten met betrekking tot abortus, waarvoor onze katholieke moraal het ons niet toestaat compromissen aan te gaan.

Cristian Dan Preda (PPE), schriftelijk. – (RO) Hoewel ik niet tegen abortus ben, heb ik tegen paragraaf 38 gestemd, omdat die zou kunnen worden geïnterpreteerd als een aanmoediging van deze praktijk. Ik ben ook voor het eenvoudiger beschikbaar maken van anticonceptie en voorlichting over deze zaken, omdat dat de beste manier is om ongewenste zwangerschappen te voorkomen. Aan de andere kant ben ik van mening dat er gemeenschappen zijn die, om verschillende redenen, zeggenschap willen houden over abortus op nationaal niveau en ik vind dat ze dat recht moeten hebben. Dit is een terrein waar het subsidiariteitsbeginsel zou moeten worden toegepast. Ik denk niet dat het bespreken van deze kwestie in het verslag over gelijkheid van vrouwen en mannen in de Europese Unie de beste oplossing is.

Evelyn Regner (S&D), schriftelijk. – (DE) Ik heb voor het verslag over de gelijkheid van vrouwen en mannen in de Europese Unie gestemd, omdat het overeenkomt met mijn fundamentele overtuiging dat vrouwen het onbeperkte recht op zelfbeschikking hebben, in het bijzonder met betrekking tot hun seksuele en reproductieve rechten alsmede de gemakkelijke toegang tot contraceptie en abortus. Deze rechten maken onderdeel uit van het zelfbeeld dat een moderne Europese samenleving eenvoudigweg moet hebben.

Alf Svensson (PPE), schriftelijk. – (SV) Tijdens de stemming gisteren stemde ik tegen het verslag over de gelijkheid van vrouwen en mannen. Ik deed dat in de eerste plaats omdat het verslag volgens mij meerdere paragrafen bevat die indruisen tegen het subsidiariteitsbeginsel, onder andere in verband met quota. Bij de stemming over overweging X en paragraaf 38, die over het recht van vrouwen op abortus gaan, onthield ik mij van stemming. De huidige formulering zou volgens mij een schending zijn van het subsidiariteitsbeginsel. Voor mij is het een algemeen beginsel dat we ons op het niveau van de EU niet met zaken mogen bezighouden met betrekking tot dewelke de individuele lidstaten het recht hebben om er zelf op nationaal niveau over te besluiten. Natuurlijk sta ik achter de Zweedse houding ten aanzien van deze kwestie, namelijk dat het besluit tot abortus uiteindelijk het besluit van de vrouw zelf is en geen kwestie voor de wetgevers.

Nuno Teixeira (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De Europese Unie maakt thans een grote economische, financiële en sociale crisis door, die ernstige gevolgen heeft voor het leven van vrouwen, zowel in de privé- als in de arbeidssfeer. Er is segregatie naar beroep, er is zijn salarisverschillen, en vrouwen vinden het moeilijk hun beroepsleven af te stemmen op hun gezin. Dat staat een volledige participatie van vrouwen op de arbeidsmarkt in de weg. Er zijn verbeteringen waar te nemen in de arbeidssfeer, en steeds meer vrouwen nemen belangrijke functies in, maar we hebben nog steeds behoefte aan meer bewustheid met betrekking tot gelijke behandeling. We zijn daarom tevreden met dit verslag in de zin dat het ons in staat stelt richtsnoeren vast te leggen voor het elimineren van ongelijkheden tussen mannen en vrouwen op de arbeidsmarkt. Pas dan kan de EU haar doelstellingen op het gebied van groei, werkgelegenheid en sociale samenhang verwezenlijken. Er is in dit verslag echter ook een aantal bepalingen opgenomen aangaande “seksuele en reproductieve rechten”, en dat past niet in een verslag dat uitkomt op een moment van economische crisis en vooral betrekking heeft op de gevolgen van die crisis voor de arbeidsomstandigheden van vrouwen en de plaats van vrouwen in de maatschappij. Daarom, en omdat de voorgestelde amendementen op paragraaf 38, die ik heb gesteund en die ik voor de doeltreffendheid van deze tekst essentieel achtte, het niet gehaald hebben, heb ik tegen dit verslag over de gelijkheid van vrouwen en mannen in de Europese Unie gestemd.

Thomas Ulmer (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Ik heb tegen het verslag gestemd omdat mijn fundamentele overtuigingen het me niet toestaan om het onbeperkte recht op abortus en reproductieve vrijheid te accepteren. Het recht op leven is voor mij een grondrecht dat in ieder geval verdedigd en geëerbiedigd moet worden. De andere delen van het verslag zijn volledig acceptabel en tonen aan dat Europa op de weg naar de gelijkheid van vrouwen en mannen aanzienlijke vooruitgang heeft geboekt. Ook positief is dat er aan de betrokkenheid bij het gezin duidelijk meer waarde wordt gehecht dan voorheen.

Marina Yannakoudakis (ECR), *schriftelijk*. – (EN) De ECR-Fractie staat geheel en al achter de gelijkheid van vrouwen en mannen en in het bijzonder achter het beginsel van gelijke beloning en gelijke kansen op de werkvloer. De ECR heeft besloten voor de paragrafen te stemmen die deze vorm van gelijkheid ondersteunen. De ECR-Fractie heeft niettemin om twee specifieke redenen tegen de resolutie gestemd. Ten eerste zijn wij tegen wetgeving die ervan uitgaat dat de rechten van vrouwen op gezondheid, onderwijs en voortplanting niet de verantwoordelijkheid van lidstaten maar van de EU zijn. Ten tweede erkent de ECR-Fractie weliswaar volledig de noodzaak van bepalingen inzake zwangerschap en ouderschap maar heeft zij ervoor gekozen zich te onthouden van stemming over dergelijke verwijzingen in het verslag, aangezien wij gekant zijn tegen elke vorm van gezinsbeleid op EU-niveau. Dit is een zaak waar de nationale overheden over gaan.

Anna Záborská (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb tegen deze resolutie gestemd. Zij verdeelt mannen en vrouwen in plaats van dat zij ze verenigt. Paragraaf 36 bevat allesbehalve onschuldige woorden: “vrouwen moeten zeggenschap hebben over hun seksuele en reproductieve rechten, met name door gemakkelijke toegang tot contraceptie en abortus”. De rapporteur benadrukt tevens dat vrouwen gratis toegang tot consulten over abortus moeten hebben. Abortus valt echter uitsluitend onder de bevoegdheid van de lidstaten. Deze resolutie heeft geen enkele juridisch bindende waarde en kan dan ook niet gebruikt worden om druk uit te oefenen in de richting van liberalisering van abortus. Vervolgens verzoekt het Parlement de stereotype rolpatronen te bestrijden, met name de taken die door mannen en vrouwen binnen het gezin worden uitgevoerd. De resolutie wijst op het belang van opvangfaciliteiten voor kinderen in de leerplichtige leeftijd en van diensten voor kinderopvang en voor hulp aan bejaarden en andere hulpbehoevenden. Op deze manier probeert het Parlement het gezin als natuurlijk middelpunt van socialisatie en solidariteit tussen generaties kapot te maken. Deze resolutie heeft geen enkele meerwaarde, niet voor vrouwen, niet voor mannen en ook niet voor de Unie. Dat is jammer, want respect voor mensen die anders zijn en de bevordering van gelijke kansen voor mannen en vrouwen zijn een echte maatschappelijke uitdaging.

Artur Zasada (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Ik heb tegen de resolutie gestemd. De rapporteur, de heer Tarabella, heeft geen rekening gehouden met de nationale context. Moraliteit maakt deel uit van de wereldbeschouwing die in het rechtssysteem van een land is verankerd. De poging om in de Poolse wetgeving onbeperkte toegang tot abortus op te nemen is iets dat onnatuurlijk is en het ligt voor de hand dat hiertegen verzet zal komen. Door tegen de resolutie te stemmen heb ik in overeenstemming met mijn geweten gehandeld en rekening gehouden met de wettelijke voorschriften die in Polen van kracht zijn. Door dit te doen heb ik het duidelijke signaal afgegeven dat de enige wetgevers over degelijke gevoelige zaken de zevenentwintig lidstaten zijn, overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel.

Ontwerpresolutie B7-0069/2010

Luís Paulo Alves (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb voor de ontwerpresolutie over de strategische doelstellingen van de EU voor de 15de bijeenkomst van de Conferentie van de partijen bij CITES gestemd. Ik heb verder

mijn steun verleend aan de amendementen die beogen de blauwvintonijn in Bijlage II van CITES op te nemen, overeenkomstig de recente aanbevelingen van het wetenschappelijk ad hoccomité van de voedsel- en landbouworganisatie van de Verenigde Naties (FAO) om deze tonijnsoort in Bijlage II van CITES op te nemen. De Internationale Commissie voor het behoud van de Atlantische tonijn (ICCAT) heeft de vangstquota van de blauwvintonijn met 13 500 ton teruggebracht. De Europese Commissie heeft aangegeven zich zorgen te maken over de terugval van de tonijnbestanden en beloofd betrouwbaarder wetenschappelijk onderzoek uit te voeren.

Ik heb begrepen dat de afname van de biodiversiteit over de gehele wereld een belangrijk probleem vormt, en dat ook andere diersoorten het onderwerp van voorstellen tot behoud zouden moeten zijn. Ik geloof dat voornoemde conferentie een fundamentele rol speelt bij het behoud van een groot aantal soorten. Ik meen wel dat het volledig uitbannen van de internationale handel in tonijn – ofwel: opname van deze soort in Bijlage I – voorbarig is. Het zou een crisis in de sector veroorzaken, terwijl er voor een dergelijke maatregel niet naar concreet feitenmateriaal kan worden verwezen.

John Attard-Montalto (S&D), schriftelijk. – (EN) Ten aanzien van de resolutie over de strategische doelstellingen van de EU voor de 15de bijeenkomst van de Conferentie van de partijen (COP 15) bij de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES), heb ik tegen de afschaffing van de visserij op de blauwvintonijn gestemd. De reden daarvan is dat dit het levensonderhoud van de Maltese vissers zeer negatief zal beïnvloeden. Het overgrote merendeel van de Maltese vissers is vanwege de traditionele manier waarop zij hun vak bedrijven, niet in de positie om op andere vissoorten en in andere visgebieden te vissen. Ook geloof ik dat in het geval van de blauwvintonijn niet aan de criteria voor opname op de CITES-bijlage wordt voldaan.

Liam Aylward (ALDE), schriftelijk. – (GA) Ik heb voor het verslag over de CITES-overeenkomst gestemd. Het tempo waarmee dieren- en plantensoorten uitsterven ligt duizend keer hoger dan het natuurlijke tempo. De menselijke activiteiten dragen hier toe bij en vormen een bedreiging voor de biodiversiteit. CITES is een essentieel instrument in de internationale aanpak van de primaire bedreigingen voor de biodiversiteit en van de illegale handel, en ook voor het bepalen van een goede verordening inzake de handel met in het wild levende dieren en planten.

Ook ik pleit er voor dat internationale wetshandhavingsinstanties een grotere rol krijgen om een einde te maken aan de misdadige handel met in het wild levende dieren en planten, en meer gaan doen aan de gevaren die kunnen voortvloeien uit de elektronische handel. Daarom steun ik ook de aanbeveling om de *environmental crime unit* meer middelen ter beschikking te stellen.

Ik zou er op willen wijzen dat de maatregelen van CITES gevolgen zullen hebben voor de ontwikkeling van arme plattelandsgemeenschappen, en voor personen die financieel afhankelijk zijn van de handel in bepaalde soorten. We moeten deze landen blijven helpen om de CITES-lijst toe te passen, zodat we degenen kunnen helpen die ter plaatse afhankelijk zijn van in het wild levende dieren en planten.

Christine De Veyrac (PPE), schriftelijk. – (FR) Het Europees Parlement dringt aan op een volledig verbod op de internationale handel in blauwvintonijn. Als gekozen vertegenwoordiger van de regio Sète heb ik niet voor deze maatregel gestemd: tot op heden bestaat er geen consensus over dit verbod, noch onder wetenschappers, noch onder milieuorganisaties! Mocht in maart tijdens de internationale conferentie van Doha niettemin tot een dergelijk radicaal verbod worden besloten, verzoek ik de Europese Commissie de financiële compensaties die de lidstaten mogelijk aan de vissers moeten betalen, niet tegen te houden. De vissers hebben in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen verricht door de alsmaar strenger wordende quota na te leven en door hun vloot te moderniseren. Het zou ongehoord zijn om ze te verplichten binnenkort een ander beroep te kiezen zonder hen daarvoor een aanzienlijke financiële vergoeding te geven.

Edite Estrela (S&D), schriftelijk. – (PT) Ik heb voor deze resolutie – de strategische doelstellingen voor de Conferentie van de partijen bij CITES – gestemd, omdat er bij de volgende conferentie van de partijen bij CITES extra aandacht moet worden besteed aan de biodiversiteit. Biologische diversiteit is van fundamenteel belang voor het welzijn en het overleven van de mensheid. We moeten ambitieus zijn en bescherming verlangen voor alle soorten die het gevaar lopen uit te sterven.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) De Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES) is de belangrijkste mondiale overeenkomst inzake het behoud van in het wild voorkomende soorten. Ze is bedoeld om de overexploitatie van de soorten ten behoeve van

de internationale handel te verhinderen. Het is daarom van cruciaal belang dat de Europese Unie bij de 15de Conferentie van Partijen een constructieve rol speelt.

Ik erken dat het behoud van bedreigde soorten van groot belang is voor het verzekeren van de biodiversiteit en het ecologisch evenwicht op onze planeet. Ik teken daar echter wel bij aan dat duurzame ontwikkeling betekent dat we onze natuurlijke hulpbronnen op een rationele wijze inzetten en wel zodanig dat ze de ontwikkeling niet verhinderen.

Nu we een wijziging van de Bijlagen bij CITES overwegen moet ik er dus op wijzen dat we moeten proberen bedreigde wilde soorten adequate bescherming te verlenen, maar dan wel zonder activiteiten die voor het economisch en sociaal overleven van diverse gemeenschappen van levensbelang zijn uit te bannen of te schaden.

João Ferreira (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) De CITES-Overeenkomst is een belangrijk instrument voor het behoud van bedreigde dier- en plantensoorten, vooral als het gaat om soorten die een commercieel belang vertegenwoordigen. Het is dus een instrument dat we verder moeten uitwerken. Wij menen dat besluiten met betrekking tot veranderingen van deze overeenkomst of de daaraan gehechte bijlagen van groot belang zijn. We kunnen op deze wijze nagaan of de status van bepaalde soorten is gewijzigd en daar dan rekening mee houden. Dat betekent dat zulke wijzigingsbesluiten moeten zijn gebaseerd op ondersteunende gegevens en goed onderbouwde wetenschappelijke aanbevelingen. Wij geloven dat het voorstel om de blauwvintonijn (*Thunnus thynnus*) in Bijlage I van CITES op te nemen niet te rechtvaardigen valt op basis van de beschikbare gegevens. We wijzen er in dit verband op dat de deskundigen bij de laatste, in november 2009 gehouden vergadering van wetenschappelijk comité van de Internationale Commissie voor het behoud van de Atlantische tonijn (ICCAT) hebben gezegd dat deze soort inderdaad overbevist wordt, maar dat de toestand niet zodanig is dat er een totaal vangstverbod moest worden ingesteld. Er zijn aanbevelingen gedaan om het vangstquotum vrij drastisch terug te brengen tot ergens tussen de 8 000 en 15 000 ton. Uiteindelijk is het plafond vastgesteld op 13 500 ton. Ik geloof dat we in deze omstandigheden moeten afwachten tot de deskundigen op basis van de ontwikkeling van de situatie in 2010 een beoordeling hebben gemaakt en daarop aansluitend aanbevelingen hebben geformuleerd.

Françoise Grossetête (PPE), schriftelijk. – (FR) Ik heb voor deze resolutie gestemd. Een van de doelstellingen van deze resolutie is het behoud van de blauwvintonijn, een essentieel element voor het evenwicht van de biologische diversiteit van het mariene milieu.

Met het verbod op de internationale handel in blauwvintonijn kunnen wij onze bestanden van de blauwvintonijn behouden, die met overbevissing worden bedreigd.

Europa zal zich niettemin moeten vergewissen van de maatregelen die derde landen hebben genomen, want hoe leggen wij anders aan onze vissers in Europa uit dat Japanse, Libische of Tunesische trawlers onze blauwvintonijnbestanden volledig legaal plunderen!

Wij moeten ons eveneens richten op onderhandelingen over de instelling van een exclusieve economische zone, zodat de ambachtelijke visserij kan worden voortgezet aangezien deze geen bedreiging voor de soort vormt.

Sylvie Guillaume (S&D), schriftelijk. – (FR) Ik heb voor het verbod op de handel in blauwvintonijn gestemd en, daaruit voortvloeiend, voor een vergoeding voor de tonijnsector. Deze vergoeding is opgenomen dankzij een amendement dat ik mede heb ondertekend en dat gedeeltelijk is aangenomen. De blauwvintonijn moet dus worden opgenomen in bijlage 1 van de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde en in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES), onder voorbehoud van een algemene afwijking voor binnenlandse handel zodat de ambachtelijke kustvisserij kan worden voortgezet, en van een versterking van de controles op illegale visserij. Wij moeten ons niet alleen zorgen maken over deze bedreigde soort, waarvan het bestand in de afgelopen tien jaar met 60 procent is gedaald, maar wij moeten ook zorgen voor belangrijke steun aan vissers en rederijen die door deze maatregel worden getroffen. Dat is absoluut noodzakelijk.

Danuta Jazłowiecka (PPE), schriftelijk. – (EN) Ik heb vóór opname van de blauwvintonijn in de CITES-bijlage I gestemd, omdat een meerderheid van het ad hoc-adviespanel van deskundigen van de FAO van mening was dat het beschikbare bewijs voldoende steun biedt aan opname van de blauwvintonijn in de bijlage. De vissoort is duidelijk in aantal afgenomen, wordt zwaar overbevist en bedreigd door overexploitatie ten behoeve van de internationale handel. Daarom voldoet de vissoort aan de criteria voor opname in de CITES-bijlage I.

Oriol Junqueras Vies (Verts/ALE), schriftelijk – (ES) De huidige situatie van de blauwvintonijn is niet vol te houden. Het overleven van deze soort kan alleen worden verzekerd door het verlagen van de vangstquota. Ik moet daaraan toevoegen dat die quota tot nu toe altijd hoger lagen dan door de wetenschappelijke gemeenschap aanbevolen. De opname van de blauwvintonijn in Bijlage 1 bij de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES) en een verbod op de internationale handel in deze soort is de beste manier om het herstel ervan te garanderen. Ik wil er wel graag op wijzen dat een aantal sectoren van de visserij-industrie zich altijd verantwoordelijk heeft opgesteld. Ze hebben de quota gerespecteerd en zich steeds gehouden aan de voorschriften zoals die de afgelopen jaren zijn vastgesteld. Daarom heb ik gestemd voor het idee om de opname van de blauwvintonijn in Bijlage 1 bij CITES afhankelijk te maken van de volgende voorwaarden: wijziging van Verordening nr. 338/97/EG van de Raad door het introduceren van een algemene uitzondering voor binnenlandse handel, financiële steun van de EU aan de getroffen vissers en verscherping van de controle (en daarmee samenhangende sancties) om de illegale, niet-gereguleerde visserij te bestrijden. Ik heb verder mijn steun uitgesproken voor het voorstel om de opname van de blauwvintonijn in Bijlage I met 18 maanden uit te stellen, in afwachting van een onafhankelijk wetenschappelijk onderzoek. Dat voorstel is niet aanvaard.

Erminia Mazzoni (PPE), schriftelijk – (IT) Vandaag, 10 februari 2010, wordt het Europees Parlement verzocht zich uit te spreken over de strategische doelstellingen van de EU voor de 15de bijeenkomst van de Conferentie van de partijen bij de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES), die van 13 tot 25 maart 2010 in Doha (Qatar) plaatsvindt. Hoewel de rol van het Europees Parlement louter op raadpleging berust, vond ik het toch belangrijk tijdens de stemming mijn steun uit te spreken voor een amendement en er mijn naam mee te verbinden, namelijk het amendement waarmee de vermelding van het rode koraal in bijlage II van de Overeenkomst wordt geschrapt. Die zou als bedreigde plantensoort een aanzienlijke beperking leggen op de visserij en de handel. De vermelding van het koraal in bijlage II lijkt namelijk een overdreven voorzorgsmaatregel die niet gebaseerd is op wetenschappelijke gegevens. Daarnaast ben ik ook ernstig bezorgd over de mogelijke economische en sociale terugval in Italië en met name in sommige regio's van in het zuidelijke deel van Italië, en dit heeft mij ertoe gebracht voor dit amendement te stemmen. Ik vind het namelijk belangrijker onze bedrijven in de sector meer tijd te geven om hun productie te veranderen en zodoende concurrerend te blijven in de markt.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), schriftelijk – (FR) De blauwvintonijn wordt met uitsterven bedreigd vanwege het ontbreken van controle op overbevissing op deze soort. Het verbod op de handel in de soort lijkt inmiddels onvermijdelijk geworden en heeft tot doel deze soort te beschermen. Vele met name Franse vissers zijn zich bewust van het probleem en spannen zich al jaren in door hun schepen aan te passen aan de normen en de visquota na te leven ten behoeve van het behoud van de blauwvintonijn. Deze vissers die reeds hard zijn getroffen door de crisis, zijn de belangrijkste slachtoffers van een maatregel die noodzakelijk is geworden als gevolg van illegale visserij en geheime industriële distributiekanaalen. De inspanning die deze vissers hebben verricht mag niet alleen voor hun eigen rekening komen te vallen.

Wij mogen ze niet vragen zich in het belang van de planeet op te offeren terwijl de machthebbers die in Kopenhagen bijeen waren, lieten zien dat zij de kwestie uit de weg gingen. Het VN-beginsel van gezamenlijke verantwoordelijkheid voor milieuproblemen dient derhalve te worden toegepast en de inspanningen van de vissers moeten worden gecompenseerd met een bijdrage van de Europese Unie. Bovendien zou met de instelling door Frankrijk van een exclusieve economische zone in de Middellandse Zee een reservaat voor de soort kunnen worden gecreëerd, waarmee tegelijkertijd wordt gezorgd voor het voortbestaan van de ambachtelijke visserij die het ecologisch evenwicht respecteert.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk – (PT) Het is van cruciaal belang dat de EU voor de 15de bijeenkomst van de Conferentie van de partijen bij de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES) duidelijke doelstellingen vastlegt met betrekking tot de soorten die met uitsterven bedreigd worden en derhalve bescherming behoeven. De CITES-Overeenkomst is voor het behoud van wilde soorten van groot belang. Ze is erop gericht overexploitatie van dier- en plantensoorten door de internationale handel te verhinderen.

Willy Meyer (GUE/NGL), schriftelijk – (ES) Ik heb mij onthouden van stemming over resolutie B7-0069/2010 over de strategische doelstellingen van de EU voor de Conferentie van de Partijen van de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES), omdat ik van mening ben dat de blauwvintonijn niet zou moeten worden opgenomen in CITES-bijlage I. Dit zou het einde betekenen van traditionele en duurzame visserijmethoden, terwijl het de vaartuigen van de commerciële zegenvisserijvloot zijn die schuldig zijn aan de uitputting van hulpbronnen. Ik pleit ervoor het aandeel in

aanmerking te nemen dat elke vismethode heeft gehad in de zorgwekkende situatie van de blauwvintonijn, zoals ik ook pleit voor een eerlijker verdeling van de quota en een beter toezicht op de maatregelen.

Daartoe moeten de kleinschalige visserijmethoden gestimuleerd worden, die werk verschaffen aan duizenden mensen en die een stuk selectiever zijn. Laten we eerlijk zijn: er bestaat een groot verschil tussen de industrievisserij en de traditionele visserijmethoden. Natuurlijk ben ik voor de instandhouding van de blauwvintonijn, maar er moet een evenwichtige manier worden gevonden om deze soort voor uitsterven te behoeden zonder dat de mediterrane kleinschalige visserijmethoden, zoals het gebruik van de tonnaar, hiervan het slachtoffer worden.

Frédérique Ries (ALDE), schriftelijk. – (FR) De afweging bij deze resolutie over de CITES-Overeenkomst inzake bedreigde soorten is fundamenteel: het bereiken van een Europese consensus over het verbod op de internationale handel in blauwvintonijn. Met de vissers tegenover zich die zeer vijandig staan ten opzichte van dit verbod, luiden wetenschappelijke en milieudeskundigen de noodklok. In het huidige tempo en ondanks de drastische maatregelen die in de afgelopen jaren zijn genomen, kan de blauwvintonijn binnen drie jaar eenvoudigweg zijn verdwenen. Italië heeft reeds een daad gesteld door een moratorium uit te vaardigen vanaf 2010. Frankrijk heeft hetzelfde gedaan, zij het op een veel onduidelijkere manier, aangezien het spreekt over een termijn van 18 maanden om “de stand van de soort te evalueren”. Spanje en Malta laten schandelijk weinig van zich horen. De noodzaak is er echter wel, want alleen met radicale maatregelen is het herstel van de bestanden mogelijk. Het is ook de enige manier om de economische activiteit van de vissers op de middellange en lange termijn veilig te stellen.

Deze resolutie komt er niet op neer het vissen op blauwvintonijn volledig te verbieden, noch is het de bedoeling dat deze vis volledig van ons bord verdwijnt. De ambachtelijke- en sportvisserij blijven toegestaan. De verbodsmaatregel voor internationale handel zou voldoende moeten zijn om de soort te redden, daar 80 procent van de blauwvintonijn die in de Middellandse Zee wordt gevangen direct naar Japan wordt geëxporteerd.

Bart Staes (Verts/ALE), schriftelijk. – Ik heb voor gestemd ondanks het feit dat ik de oorspronkelijke tekst van de milieucommissie, zeker wat betreft de verwijzing naar de blauwvintonijn, sterker vond. Belangrijk is echter dat de Raad en de Commissie van het EP het signaal krijgen dat wij de opnemings van de blauwvintonijn in CITES-bijlage I ondersteunen. De drie door de plenaire vergadering geformuleerde voorwaarden had ik er liever niet bij gezien, hoewel ik wel het amendement steunde dat voorzag in steun voor de getroffen vissersbevolkingen.

Commissie en lidstaten krijgen ook onze steun om de overheveling van de ijsbeer van CITES-bijlage II naar CITES-bijlage I te realiseren.

Een belangrijke eis ten aanzien van Commissie en lidstaten is de voorstellen van Tanzania en Zambia af te wijzen om de Afrikaanse olifant te verplaatsen van CITES-bijlage I naar CITES-bijlage II met het oog op de handel. Het EP wil ook dat alle voorstellen om Afrikaanse olifanten naar een lagere bijlage te verplaatsen worden afgewezen, ten minste totdat werkelijk kan worden beoordeeld welk effect de eenmalige verkoop in november 2008 door Botswana, Namibië, Zuid-Afrika en Zimbabwe heeft gehad, omdat er steeds meer aanwijzingen zijn dat de illegale en georganiseerde handel in heel Afrika toeneemt.

Dominique Vlasto (PPE), schriftelijk. – (FR) De wetenschappelijke rapporten over de huidige biomassa van de blauwvintonijn zijn alarmerend: de ongecontroleerde industriële visserij heeft de bestanden ernstig aangetast. Deze industriële en internationale vorm van visserij vormt een bedreiging voor de ambachtelijke kustvisserij in de Middellandse Zee. Teneinde een ecologische ramp te voorkomen, die dubbel zo erg wordt gemaakt door de economische crisis in de visserijsector, is het dringend noodzakelijk een internationale beleidsmaatregel in te voeren die de industriële visserij op blauwvintonijn verbiedt. Mijn eis is de twee belangrijkste kwesties te combineren: de effectieve bescherming van de blauwvintonijn ten behoeve van zijn overleving en de toekomstige handel in de soort en de begeleiding van de Europese kustvissers wier economische activiteit gedeeltelijk afhankelijk is van deze handel. Daarom steun ik de opnemings van de blauwvintonijn in de CITES-bijlage I teneinde de exploitatie te verbieden en te voorkomen dat de soort uitsterft, zij het onder de volgende voorwaarden: dat het wetenschappelijke onderzoek wordt voortgezet om de exacte staat van de biomassa van deze soort te achterhalen, dat de Europese spelers in de visserijsector economische en sociale steun krijgen, maar bovenal dat er een afwijking wordt opgenomen voor de binnenlandse handel in blauwvintonijn om te voorkomen dat de ambachtelijke kustvisserij, een traditionele activiteit in de Middellandse Zee, de nek om wordt gedraaid.

Anna Záborská (PPE), schriftelijk. – (FR) De Overeenkomst van Washington inzake de internationale handel in bedreigde dier- en plantensoorten, bekend onder de afkorting CITES, is een internationale overeenkomst tussen landen. Alle lidstaten zijn hier partij bij. Zij heeft tot doel erop toe te zien dat de internationale handel in wilde dier- en plantensoorten er niet toe leidt dat de soort waartoe zij behoren met uitsterven wordt bedreigd. Naar schatting vertegenwoordigt de internationale handel in wilde soorten miljarden dollar per jaar en gaat het om miljoenen dier- en plantensoorten. Jammer genoeg is de EU een van de belangrijkste markten voor de illegale handel in wilde soorten. Om deze soorten voor de toekomst te behouden is het belangrijk dat er een overeenkomst komt die duurzame handel garandeert. Binnen de EU varieert de nationale wetgeving van de ene tot de andere lidstaat. Teneinde de wilde soorten beter te kunnen beschermen dienen de inspanningen van de lidstaten en de Europese instellingen om naleving van de Europese wetgeving op het gebied van handel in wilde soorten te garanderen, beter te worden gecoördineerd. De Unie dient zich tevens te doen gelden tegenover de andere partijen bij de CITES-Overeenkomst. Daarom heb ik voor deze resolutie gestemd.

Ontwerpresolutie B7-0067/2010

Elena Băsescu (PPE), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor de aanneming van het voortgangsverslag 2009 betreffende Kroatië gestemd. Ik vind het een evenwichtig verslag dat de voortgang van Kroatië bij het voldoen aan de criteria voor toetreding tot de Europese Unie beschrijft. Na een impasse van meer dan negen maanden zijn de toetredingsonderhandelingen in oktober 2009 hervat. Kroatië moet doorgaan met het hervormingsproces en de aanneming van Europese wetgeving om de onderhandelingen aan het einde van dit jaar met succes te kunnen afronden. Het verslag wijst ook op een aantal kwesties die van invloed zijn op de opnemings van Kroatië in de Europese Unie. Het Europees Parlement moedigt de Kroatische autoriteiten aan deze obstakels te overwinnen en zich nog meer in te spannen om alle grensgeschillen met de buurlanden op te lossen. Het verslag dat is aangenomen in de plenaire vergadering van het Europees Parlement bevat amendementen die ik heb ingediend. Deze amendementen moedigen Kroatië aan zich te blijven inspannen voor het bevorderen van culturele diversiteit. Een van mijn amendementen betrof steun aan Kroatië bij de ontwikkeling van grensoverschrijdende samenwerkingsprojecten voor het bewerkstelligen van sociale, economische en territoriale cohesie en het verbeteren van de levensstandaard van de inwoners van de grensgebieden.

Philip Claeys (NI), schriftelijk. – Heeft dit Parlement dan echt niet geleerd van zijn fouten in het verleden? Ook in de verslagen over Bulgarije en Roemenië werd telkens weer gesteld dat corruptie alom tegenwoordig is en de slagkracht van politie en justitie totaal onvoldoende. Desondanks stemde men voor de toetreding van deze landen, en de gevolgen zijn dan ook bekend. Door het EU-lidmaatschap en de bijbehorende massale geldstromen werd de al aanwezige corruptie nog versterkt.

Kroatië kan wat mij betreft wel toetreden, maar enkel en alleen als het er echt klaar voor is en de corruptie niet langer de samenleving in zijn greep houdt. Na de toetreding van Kroatië, die dus wat mij betreft nog niet voor morgen is, moet er een uitbreidingsstop komen. De toetreding van alle landen van de Westelijke Balkan, hetgeen dit verslag vooropstelt, is voor mij onaanvaardbaar.

Mário David (PPE), schriftelijk. – (PT) Het tot stand brengen van een democratie is een langdurig proces, dat een sterke inzet vereist, zowel van de zijde van de regering als van het maatschappelijk middenveld. Het is een met spijkers bezaaide weg, waar om elke bocht een probleem wacht. In Portugal weten we dat maar al te goed. Als dat ook nog eens gebeurt in een land dat, hoewel federaal van opzet, toch vrij gecentraliseerd werd geregeerd door een dictatoriaal regime dat vervolgens instortte – met als gevolg een verschrikkelijke oorlog die volgende generaties niet snel zullen vergeten – , dan moeten wij allemaal, net als ik, toch heel blij zijn dat we kunnen stemmen vóór een resolutie die ons zoveel goed nieuws over Kroatië brengt. Ik begrijp heel goed dat er nog veel moet worden gedaan, en ik begrijp ook dat er zonder een vrij en onafhankelijk rechtssysteem geen garanties kunnen bestaan voor de mensenrechten en de rechtstaat. Zonder die garanties zullen er geen buitenlandse investeringen worden gedaan en zal er geen vooruitgang zijn.

Dat is waar voor Kroatië, net als voor ieder ander kandidaat-land. Ik wijs er verder op dat Kroatië zelf kan bepalen hoe snel het de EU wil naderen. De regels voor toetreding zijn immers bekend en transparant. Ik ben ervan overtuigd dat Kroatië zijn ambities zal kunnen verwezenlijken. Wij hopen dat de onderhandelingen dit jaar nog kunnen worden afgerond. Kroatië kan in ieder geval op onze steun rekenen.

Edite Estrela (S&D), schriftelijk. – (PT) Ik heb voor de ontwerpresolutie over het voortgangsverslag 2009 betreffende Kroatië gestemd, omdat ik geloof dat Zagreb er in zal slagen de uitdagingen waarvoor het zich gesteld ziet te overwinnen en dat de onderhandelingen over de toetreding van Kroatië tot de Europese Unie nog in 2010 kunnen worden afgerond. Het is daarom van cruciaal belang dat de hervormingen op een aantal

gebieden van het communautair *acquis* worden voortgezet. Van belang is ook dat Kroatië blijft samenwerken met het Internationaal Straftribunaal voor voormalig Joegoslavië.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Kroatië heeft op een aantal gebieden opmerkelijke vorderingen geboekt en daarmee aangegeven niet alleen een betrouwbare partner van de Europese Unie te zijn, maar ook een sterke kandidaat voor toetreding. Na het uiteenvallen van voormalig Joegoslavië is Kroatië in een bloedig conflict gestort, met al de daarmee samenhangende menselijke drama's en materiële schade. Juist daarom zijn de inspanningen van Kroatië bij de wederopbouw en het zoeken naar convergentie met de EU zo opmerkelijk.

Er moet nog veel gedaan worden, vooral in bepaalde sectoren, maar het is duidelijk dat Kroatië genoeg heeft gedaan om een plaats naast de lidstaten te verdienen. Ik hoop dat Kroatië toetreedt, liever vroeger dan later.

Ik hoop verder dat een eventuele toetreding van Kroatië tot de Europese Unie in de Balkan zal worden gezien als een teken van hoop, en dat andere landen in de regio, inzonderheid Servië, zullen zien welke nationale en internationale voordelen een keuze voor Europa inhoudt.

Tot slot hoop ik dat de grensgeschillen met Slovenië snel zullen worden opgelost. Deze geschillen verstoren het proces, en dat proces moet op een serieuze en gedegen wijze kunnen verlopen, in een sfeer van vertrouwen.

Livia Járóka (PPE), schriftelijk. – (EN) Ik zou graag uw aandacht willen vestigen op een wat ondergeschoven aspect van de beoordeling van de vooruitgang die de betrokken landen hebben gemaakt, namelijk de toestand van de Roma. In het besef dat het belangrijk was een wettelijk kader voor antidiscriminatie in het leven te roepen, slaagde de EU er in 2004 in een aantal werkelijke verbeteringen door te zetten door de toetredingsvoorwaarden voor de nieuwe lidstaten aan te scherpen. Het doet mij deugd te zien dat de voortgangsverslagen behoorlijk kritisch zijn over de resultaten van deze landen. Het bleek dat Kroatië als enige land erin geslaagd was enige verbetering te bereiken bij de sociale integratie van de Roma.

Wij moeten bij onze inspanningen voor integratie van de Roma op Europees niveau ook de kandidaat-lidstaten betrekken. De toetredingsonderhandelingen bieden een unieke kans om een wezenlijke verandering te bewerkstelligen in de houding van de regeringen en aldus ervoor te zorgen dat de Roma gelijke toegang krijgen tot arbeid, onderwijs, huisvesting en gezondheidszorg, hetgeen de politieke deelname en responsabilisering van de burgerbeweging van de Roma zal bevorderen. Alle Europese landen – de huidige en toekomstige leden van de Europese Unie – moeten zich gezamenlijk inspannen om de traditionele sociale uitsluiting van de grootste etnische minderheid van het continent te overwinnen. Ook moeten zij een communautair actieplan overeenkomen dat de juiste wetsinstrumenten bevat om ervoor te zorgen dat de deelnemers aan hun eigen toezeggingen voldoen.

Monica Luisa Macovei (PPE), schriftelijk. – (EN) Ik heb vóór amendement 6 gestemd omdat ook ik vind dat de regering van Kroatië nog meer moet doen voor de vermindering van vooroordelen en de bestrijding van discriminatie op ongeacht welke grond, met inbegrip van seksuele geaardheid (een van de gronden voor non-discriminatie zoals genoemd in artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de EU).

Mijn benadering van het probleem van discriminatie op grond van seksuele geaardheid, evenals van elke overige vorm van discriminatie van een minderheid, is in lijn met niet alleen de wetgeving van de EU en de overige internationale mensenrechtenwetgeving maar ook met de opvattingen van een groot deel van mijn electoraat in Roemenië en met mijn eigen overtuigingen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), schriftelijk. – (FR) Mijn stem tegen dit voortgangsverslag betekent niet dat ik tegen Kroatië ben. De bevolking van Kroatië dient op geen enkele wijze te worden buitengesloten. Ik keur echter de opgedrongen euroliberale voorwaarden af waar zowel de EU-lidstaten als de kandidaat-lidstaten aan zijn onderworpen. Het economische aspect van de criteria van Kopenhagen en de verplichte liberalisering van de markt brengen de sociale verworvenheden van de kandidaat-lidstaten in gevaar. Ik steun de toetreding van nieuwe lidstaten alleen wanneer de EU ervoor zorgt dat regionale integratie in het voordeel werkt van alle burgers die erbij betrokken zijn en niet van het kapitaal dat tegenwoordig de scepter zwaait en de Europese Unie een integratiekader geeft waar de burgers geen controle over hebben.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) Niettegenstaande de negen maanden durende impasse in de onderhandelingen met Kroatië (als gevolg van de grensgeschillen met Slovenië), heeft Kroatië zich toch een grote inspanning getroost op weg naar toetreding tot de EU. Dit land heeft met betrekking tot de politieke, economische en regionale samenwerkingscriteria laten zien dat heel goed in staat is aan de van tevoren bedongen vereisten te voldoen. Kroatië zal op weg naar toetreding nog een lang en moeilijk traject moeten

afleggen, maar ik ben heel blij met de vorderingen die dit land heeft gemaakt, ook al omdat dit proces bijdraagt tot vrede in de Balkan.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Kroatië heeft van alle kandidaat-lidstaten zonder twijfel de grootste vooruitgang geboekt. Het zou derhalve rechtvaardig zijn om de onderhandelingen te intensifiëren, zodat deze mogelijk nog dit jaar kunnen worden afgesloten. De overname van het acquis communautaire is in dit verband natuurlijk een essentiële voorwaarde. Het verslag steunt de ambities van Kroatië, en derhalve heb ik ervoor gestemd.

Franz Obermayr (NI), *schriftelijk*. – (DE) Kroatië heeft in vele opzichten vooruitgang bereikt zowel op het gebied van het binnenlands beleid als op dat van het buitenlands beleid. Daarom heb ik voor de ontwerpresolutie gestemd en bepleit ik een spoedige toetreding van Kroatië tot de EU.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Wij hebben een belangrijke resolutie aangenomen. Deze betreft de beoordeling van de stand van zaken bij de toetredingsonderhandelingen met Kroatië. Belangrijk is dat de resolutie duidelijk maakt welke maatregelen moeten worden genomen om de toetredingsgesprekken te versnellen, zodat de technische details in 2010 kunnen worden afgerond. De autoriteiten in Kroatië zouden zich meer moeten toeleggen op voorlichting aan de samenleving over de voordelen van EU-lidmaatschap. Als Kroatië binnen het raamwerk van een interne, gemeenschappelijke Europese markt optreedt, kan het de handel ontwikkelen, investeringen aantrekken en een algehele economische groei teweegbrengen.

De financiële ondersteuning die de EU biedt om de Kroatische economie te moderniseren, de infrastructuur op te bouwen en de landbouw te herstructureren is ook niet zonder betekenis. Er zijn veel voorbeelden van de voordelen die de tijdens de twee laatste uitbreidingen toetreden landen hebben gekregen. Alleen al het feit dat men behoort tot een verenigd Europa is zeker niet zonder betekenis. De onderhandelingen over visserij, milieu en het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid moeten zo snel mogelijk worden vlot getrokken.

Ik verwacht van het voorzitterschap en de Commissie dat zij specifieke maatregelen nemen op dit gebied. Wij hebben steeds gesteld dat verdere uitbreiding pas kan plaatsvinden als het Verdrag van Lissabon is goedgekeurd. Nu het Verdrag in werking is getreden, zouden we de gesprekken over lidmaatschap van Kroatië moeten versnellen, en tegelijkertijd voorbereidingen moeten treffen voor uitbreiding van de Unie met andere Balkanstaten. Dit is erg belangrijk voor de stabilisering van de regio.

Thomas Ulmer (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Bij het verslag over Kroatië heb ik mij van stemming moeten onthouden, aangezien de in het verslag genoemde tijdsdruk om Kroatië gereed te maken voor toetreding in de eerste helft van 2010 naar mijn mening niet nodig is. Er is geen reden voor haast en geen tijdsdruk die deze manier van optreden rechtvaardigt.

Anna Záborská (PPE), *schriftelijk*. – (FR) De resolutie over Kroatië is een politieke resolutie zonder juridisch bindend karakter. Ik heb vóór gestemd omdat Kroatië in de nabije toekomst een nieuwe lidstaat moet worden. Zonder de Balkanoorlog zou het land al sinds 2004 lid zijn geweest. Paragraaf 21 betreffende de holibi-minderheid is even polemisch als nutteloos en is tijdens de plenaire vergadering ingevoegd. Ik heb tegen deze paragraaf gestemd. Kroatië is zowel partij bij de Universele Verklaring van de rechten van de mens van de Verenigde Naties als bij het Europese Verdrag voor de rechten van de mens van de Europese Raad. Er is daarom geen enkele reden te veronderstellen dat Kroatië een land is dat vijandig staat tegenover de holebi-minderheid. Ondanks alle symbolische druk behoudt Kroatië de volledige nationale bevoegdheid op het gebied van non-discriminatie. Daarom heb ik de Kroatische gezinsverenigingen, die ik onlangs tijdens een bezoek aan het land heb ontmoet, verzocht hun uitstekende werk voort te zetten ten behoeve van het gemeenschappelijk goed van hun land en voor een betere toekomst voor iedereen in Europa. Het vermogen om te voldoen aan de uit de toetreding tot de Unie voortvloeiende verplichtingen en de aanpassing aan het acquis communautaire mogen er niet toe leiden dat de traditionele nationale cultuur van toekomstige lidstaten wordt verdrongen.

Ontwerpresolutie B7-0065/2010

Elena Băsescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb voor het voortgangsverslag 2009 betreffende de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië gestemd, omdat dit mijns inziens een belangrijk verslag is dat een positieve invloed zal hebben op het toetredingsproces van dat land. Het vooruitzicht van toetreding tot de Europese Unie is de belangrijkste factor voor het waarborgen van stabiliteit en de voortzetting van het hervormingsproces in de landen van de Westelijke Balkan, waaronder de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië. Het verslag beschrijft de vooruitgang die dit land heeft geboekt met betrekking tot de uitvaardiging

van de voor opnemings in de Europese Unie benodigde wetgeving. Ik ben van mening dat de autoriteiten van de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië zich in de volgende periode vooral moeten richten op de tenuitvoerlegging van de normen die zijn aangenomen. Bovendien moeten zij zich inspannen om de interetnische betrekkingen en de dialoog met de buurlanden te verbeteren en om de wetgeving inzake milieubescherming beter aan te passen. Het verslag dat vandaag is aangenomen bevat door mij ingediende amendementen waarin wordt aanbevolen het vermogen met betrekking tot het beheer van de door de Europese Unie verstrekte pretoetredingsfondsen te versterken en de tenuitvoerlegging van de in het kader van het toetredingsproces benodigde hervormingen te steunen.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog en Åsa Westlund (S&D), schriftelijk. – (SV) Wij, Zweedse sociaaldemocraten, hebben tegen amendement 4 als deel van een ruimer compromis gestemd. Voor ons was het belangrijker om brede eensgezindheid te tonen met betrekking tot de steun voor lidmaatschap van de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië dan nogmaals te beklemtonen dat volgens ons geschillen tussen dat land en zijn buurlanden de mogelijkheid van het land om lid van de Europese Unie te worden niet mag beïnvloeden.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) De Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië is een legpuzzel van volkeren en belangen. De belangen kunnen uiteenlopen en de volkeren leven niet altijd in vrede met elkaar. Dat is karakteristiek voor de Balkan.

De belangrijkste politieke persoonlijkheden en stromingen zijn het er echter over eens dat toenadering tot de Europese Unie de beste manier is om het land vooruit te helpen. Een groot aantal zaken staat toetreding echter in de weg.

Sommige van die obstakels zijn van materiële aard, andere hebben een politieke of historische achtergrond. Problemen van historische aard – de naam van dit nieuwe land is er één van – zijn aanleiding geweest tot spanning met de buurlanden, inzonderheid Griekenland. Er zal een voortgezette en collectieve inspanning moeten worden geleverd om deze problemen op te lossen.

De stabilisatie van de rechtsstaat, regelmatige en vrije verkiezingen en de consolidatie van de democratie in al haar aspecten – waaronder decentralisatie en de tenuitvoerlegging van het subsidiariteitsbeginsel – zijn uitdagingen waarmee de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië zich nu bezig zal moeten gaan houden als het blijft streven naar toetreding tot de Europese Unie. Ik hoop van harte dat dit land daarin zal slagen.

Petru Constantin Luhan (PPE), schriftelijk. – (RO) Ik ben van mening dat de regering van de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië belangrijke vooruitgang heeft geboekt in 2009, zoals ook wordt benadrukt in de resolutie over het voortgangsverslag 2009. Ik heb voor dit verslag gestemd omdat ik in het bijzonder blij was met de volgende aspecten: de visumonthefving, de deelname aan civiele en militaire missies van de EU, de accreditatie van de nationale autoriteiten voor de IPA-onderdelen met betrekking tot regionale en plattelandsontwikkeling en de vooruitgang bij de voorbereidingen voor de overname van het beheer van de fondsen die worden toegekend in het kader van het instrument voor pretoetredingssteun (IPA). Ik hoop dat de toetredingsonderhandelingen in de nabije toekomst van start zullen gaan en dat de Europese Raad tijdens de top in maart zal bevestigen dat hij de aanbeveling van de Commissie tot opening van de onderhandelingen overneemt. Met betrekking tot de naamkwestie ben ik het eens met het standpunt van de rapporteur, namelijk dat Griekenland en de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië hun inspanningen op het hoogste niveau moeten intensiveren om onder auspiciën van de VN een voor beide partijen aanvaardbare oplossing te vinden. Ik vind ook dat de Europese Unie hulp moet bieden als onderdeel van het onderhandelingsproces.

Monica Luisa Macovei (PPE), schriftelijk. – (EN) Ik heb vóór amendement 18 gestemd omdat het aannemen van bepalingen inzake discriminatie op grond van seksuele geaardheid een vereiste is voor toetreding tot de EU en omdat grotere wettelijke bescherming tegen discriminatie een signaal is van de regering aan de gehele samenleving met betrekking tot de waarde van alle leden van die samenleving. Seksuele geaardheid is een van de gronden voor non-discriminatie die worden genoemd in artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Mijn benadering van het probleem van discriminatie op grond van seksuele geaardheid, evenals van elke overige vorm van discriminatie van een minderheid, strookt niet alleen met de wetgeving van de EU en de overige internationale mensenrechtenwetgeving maar ook met de opvattingen van een groot deel van mijn electoraat in Roemenië en met mijn eigen overtuigingen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), schriftelijk. – (FR) Mijn stem tegen dit voortgangsverslag betekent niet dat ik tegen de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië ben. De bevolking van de FYROM dient op

geen enkele wijze te worden buitengesloten. Maar ik keur de opgedrongen euroliberale voorwaarden af waar zowel de EU-lidstaten als de kandidaat-lidstaten aan zijn onderworpen. Het economische aspect van de criteria van Kopenhagen en de verplichte liberalisering van de markt brengen de sociale verworvenheden van de kandidaat-lidstaten in gevaar. Ik steun de toetreding van nieuwe lidstaten alleen wanneer de EU ervoor zorgt dat regionale integratie in het voordeel werkt van alle burgers die erbij betrokken zijn en in het belang is van het kapitaal dat tegenwoordig de scepter zwaait en de Europese Unie een integratiekader geeft waar de burgers geen controle over hebben.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië heeft sinds het laatste voortgangsverslag belangrijke vorderingen gemaakt. We moeten goed beseffen dat het vooruitzicht op EU-lidmaatschap één van de belangrijkste drijfveren is geweest bij de ontwikkeling van en de hervormingen in de Balkanlanden. Als de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië in de nabije toekomst lid wil worden van de EU zal dit land de door de EU opgelegde criteria voor lidmaatschap op het gebied van politieke, economische en regionale samenwerking moeten aanvaarden en vervolgens proberen eraan te voldoen.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Het streven naar toetreding van de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië moet naar mijn mening gesteund worden, aangezien het land zonder enige twijfel tot de Europese, westerse cultuurfamilie gerekend moet worden en de afgelopen tijd aanzienlijke vooruitgang in zijn ontwikkeling heeft bereikt. Het verslag beschrijft zeer goed welke volgende stappen nu gezet moeten worden. Zonder twijfel moeten de betrekkingen met de buurlanden worden verbeterd, waarbij in het bijzonder alles moet worden gedaan om het naamconflict met Griekenland op te lossen. Ik heb voor het verslag gestemd omdat het een evenwichtig beeld geeft van alle aspecten.

Franz Obermayr (NI), *schriftelijk*. – (DE) Gelet op de duidelijke vooruitgang die Macedonië heeft geboekt heb ik voor de ontwerpresolutie gestemd.

Justas Vincas Paleckis (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Tijdens de vorige zittingsperiode was ik lid van de delegatie voor de relaties met Macedonië (de Voormalige Joegoslavische Republiek) en heb het land ook bezocht. Daarom ben ik heel gelukkig met de resultaten die dit land heeft bereikt. Voor Macedonië was 2009 een geslaagd jaar. De EU heeft de visumplicht opgeheven, hetgeen met name de contacten tussen onze burgers ten goede komt. Vorig jaar heeft Macedonië de grenslijn met Kosovo getrokken en de relaties met Griekenland verbeterd. In de resolutie over de vooruitgang die Macedonië in 2009 heeft geboekt bij het vervullen van de criteria voor lidmaatschap van de EU wijzen we op het feit dat de regering van dit land meer aandacht moet besteden aan de problemen van de etnische minderheden en moet streven naar meer transparantie in de media. We doen een beroep op de instellingen van de EU om te helpen bij het bijleggen van het geschil tussen Skopje en Athene over de naam van de Macedonische staat.

Bovendien hebben we de Raad van de EU gevraagd om ermee in te stemmen dat de besprekingen over toetreding van Macedonië in maart worden geopend. Het is ook te danken aan de grote aantrekkingskracht van de EU dat Macedonië in 2009 zo veel vooruitgang heeft geboekt. Het leidt geen twijfel dat het vooruitzicht op lidmaatschap van de EU voor Macedonië een reden is om grote hervormingen door te voeren. Daarom heb ik voor deze resolutie gestemd, die lof voor de hervormingen maar ook een routekaart voor de verdere vooruitgang bevat.

Alfredo Pallone (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik steun de ontwerpresolutie over het voortgangsverslag betreffende de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië.

Ik ben het volledig eens met de opzet van de resolutie, waarin de aanbeveling van de Commissie wordt verwelkomd en steun wordt uitgesproken voor het openen van onderhandelingen met de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië. Ik ben er namelijk van overtuigd dat dit een uiterst belangrijke stap vooruit is voor de ontwikkeling van dit land en voor de stabiliteit van een regio die cruciaal is voor de belangen van de Europese Unie.

Ontwerpresoluties: B7-0067/2010, B7-0065/2010

Andrew Henry William Brons (NI), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb mij van stemming onthouden over de voortgangsverslagen betreffende Kroatië en Macedonië. Ik heb dat niet gedaan omdat ik vind dat een van deze landen ongeschikt zou zijn voor lidmaatschap van de Europese Unie. Het zou nauwkeuriger zijn te zeggen dat voor mij de EU als organisatie ongeschikt is voor deze landen om er lid van te worden. Lidmaatschap van de Europese Unie gaat immers gepaard met een ingrijpende overdracht van soevereiniteit en een onwenselijke inmenging van de Europese wetgeving in het dagelijks leven. Dit is in toenemende mate funest voor de vrijheid van meningsuiting, de persvrijheid en zelfs de vrijheid van denken. Beide landen

hebben zich onafhankelijk weten te maken van de Joegoslavische Federatie en zijn nu bereid hun soevereiniteit in te leveren bij de Europese Unie.

Ontwerpresolutie B7-0068/2010

Elena Băsescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb voor goedkeuring van het voortgangsverslag 2009 betreffende Turkije gestemd. Hoewel de toetredingsonderhandelingen met Turkije op 3 oktober 2005 zijn begonnen, is er tot nu toe erg weinig vooruitgang geboekt. Het Europees Parlement is van mening dat Turkije nog altijd niet voldoet aan de politieke criteria van Kopenhagen. Er zijn ingrijpende constitutionele hervormingen nodig om meer respect voor de mensenrechten en de fundamentele vrijheden te garanderen. De Europese Commissie merkt op dat Turkije in 2009 enige vooruitgang heeft geboekt op het gebied van de politieke hervormingen, zij het zeer beperkt. De situatie in Turkije is verbeterd als het gaat om de vrijheid van meningsuiting in minderheidstalen.

Ik ben van mening dat de Europese Unie de dialoog met Turkije moet voortzetten en open tegenover dit land moet staan. Turkije is uiterst belangrijk voor Europa, zowel wegens de economische en politieke banden als wegens de energiezekerheid van de Europese Unie. Mijn land wil het partnerschap met Turkije ontwikkelen in het kader van de Synergie voor het Zwarte Zeegebied en van de nabuurschapsprogramma's van de Europese Unie.

Philip Claeys (NI), *schriftelijk*. – Ik heb uiteindelijk tegen de resolutie gestemd, omdat er na amendering in de commissie Buitenlandse Zaken en in de plenaire vergadering een tekst uit de bus is gekomen die uitgaat van het EU-lidmaatschap van Turkije. Het was beter geweest te benadrukken dat de onderhandelingen een 'open einde' kennen, wat de weg vrijmaakt voor meer realistische alternatieven zoals een bevoorrecht partnerschap. Het is immers zonneklaar dat Turkije niet voldoet aan de voorwaarden om toe te treden tot de EU, en dat dit over 10, 15 of 20 jaar ook niet het geval zal zijn.

Lara Comi (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb besloten mij bij de eindstemming over de resolutie over het voortgangsverslag 2009 betreffende Turkije van stemming te onthouden.

Terwijl in de resolutie het vermogen van dit land om te voldoen aan de plichten die toetreding tot de EU met zich meebrengt, kritisch worden beoordeeld, wil ik met mijn onthouding een nog voorzichtiger oordeel uitdrukken.

De huidige situatie in Turkije met betrekking tot de democratie, de rechtsstaat en de bescherming van de mensenrechten en de rechten van minderheden is nog ver verwijderd van de Europese normen. Ik duid met name op het Turkse kiesstelsel waarmee geen pluralisme wordt gewaarborgd, op de wetgeving over de opheffing van politieke partijen, op de inmenging van de militaire macht in het politieke leven, op de problemen van de Koerden en de constante beperkingen van de rechten van minderheden, op de godsdienstvrijheid en de persvrijheid. Dit zijn voor ons essentiële waarden en beginselen die de fundamenteën van het Europese integratieproces vormen.

De toetreding van dit land tot de Unie zou weliswaar aanzienlijke economische voordelen met zich mee kunnen brengen, vooral voor onze ondernemingen, maar toch ben ik van mening dat de eerbiediging van de criteria van Kopenhagen een prioritaire voorwaarde is waar de Unie streng op moet toezien.

Mário David (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het is volkomen begrijpelijk dat de politieke, economische en culturele elites van Turkije lidmaatschap van de EU ambiëren. Het is echter wel zo dat de waarden en regels die aan ons optreden ten grondslag liggen welbekend zijn – we kunnen ze niet veranderen om het iedereen mogelijk maken tot de Unie toe te treden. De kandidaat-landen zullen deze waarden en regels moeten aanvaarden en ze uiteindelijk, na toetreding, in praktijk moeten brengen, maar pas dan. Tijdens de nu al vrij lang durende onderhandelingen met de EU is bij het Turkse volk echter de indruk ontstaan dat men ze tot het schenden van eigen – in praktijk niet eens werkelijk gevolgd – zeden en gewoonten aanzet. En waarom? Zelfs als de politici het met elkaar eens werden, zou Turkije daarna via de referenda, die hoe dan ook in de lidstaten gehouden zullen worden, het recht op toetreding worden onzegd.

Turkije is een bevriend land, met een zeer rijke cultuur en geschiedenis. Het is onze partner binnen de NAVO en verdient het dus als zodanig te worden behandeld. Ik zou daarom willen voorstellen om nu, ook al is het rijkelijk laat, een referendum in Turkije te organiseren om de mensen te vragen of ze onze waarden en beginselen (er)kennen en aanvaarden, of dat ze er de voorkeur aan geven onderhandelingen van start te laten gaan over een nieuw en verder uitgewerkt speciaal partnerschap.

Edite Estrela (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb voor deze ontwerpresolutie over het voortgangsrapport 2009 betreffende Turkije gestemd, omdat ik geloof dat het in het belang van zowel de EU als Turkije is om de toetredingsprocedure voort te zetten. Ik geloof dat de EU haar beloften jegens Turkije gestand moet doen. En Turkije moet zich ertoe verbinden het nu gevoerde hervormingsproces voort te zetten.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Turkije voldoet nog lang niet aan de criteria die het op de Top van Kopenhagen heeft aanvaard. Het lijkt er niet alleen op dat dit land zich een geringere inspanning getroost om dat doel te bereiken maar we krijgen zelfs de indruk dat de wil om aan de Kopenhagen-criteria te voldoen afneemt.

2009 was is dat opzicht een moeilijk jaar, in de zin dat het nu duidelijk is geworden dat er nog steeds een enorme kloof bestaat tussen Turkije en de lidstaten van de Europese Unie als het gaat om kwesties die betrekking hebben op onder andere de politiek, het recht, de mensenrechten en de vrijheid van vereniging, uitdrukking en informatie.

Hoe de betrekkingen tussen de EU en Turkije zich verder ook mogen ontwikkelen, ik hoop dat ze via een dialoog en doeltreffende samenwerking zullen convergeren en dat Turkije met het oog op zijn eigen belangen zal blijven kiezen voor vrijheid en democratie volgens Westers model.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het EU-lidmaatschap van Turkije heeft niet alleen een politieke, economische en sociale dimensie. Het zou namelijk ook een enorme uitdaging inhouden voor beide zijden en daarbij een grote symbolische betekenis hebben als brug tussen Oost en West. De Europese Unie wordt overal ter wereld gezien als een voorbeeld van economische ontwikkeling, een multiculturele regio die respect voor minderheden aanmoedigt en gelijke rechten voor iedereen bevordert, ongeacht geslacht, ras, religie of etnische afkomst. Dat zijn de onvervreembare waarden van de Europese integratie. Ze vertegenwoordigen een mogelijkheid voor het Turkse volk en kunnen bijdragen aan een vreedzame verdieping van de etnische en culturele verscheidenheid van dit land. Toch blijft het toetredingsproces maar voortslepen zonder dat er werkelijke vorderingen worden gemaakt. Ik wijs er in dit verband op dat het formele lidmaatschapsverzoek al in 1987 is gedaan, en de onderhandelingen in 2005 zijn begonnen.

De doeltreffendheid van dit hele proces is van dien aard dat ik het volgens mij nu cruciaal is geworden dat we prioriteit gaan geven aan het bevorderen van een referendum in Turkije, om de mensen van dit land een gelegenheid te geven zich duidelijk uit te spreken over de aanvaarding van een volwaardig EU-lidmaatschap, met al de daaruit voortvloeiende gevolgen voor de maatschappelijke en culturele waarden. Ze mogen dan ook aangeven dat ze eventueel de voorkeur geven aan een verder uitgewerkt partnerschap met de EU.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (FR) Mijn stem tegen dit voortgangsverslag betekent niet dat ik tegen Turkije ben. De bevolking van Turkije dient op geen enkele wijze te worden buitengesloten. Ik keur echter de opgedrongen euroliberale voorwaarden af waar zowel de EU-lidstaten als de kandidaat-lidstaten aan zijn onderworpen. Het economische aspect van de criteria van Kopenhagen en de verplichte liberalisering van de markt brengen de sociale verworvenheden van de kandidaat-lidstaten in gevaar. Ik steun de toetreding van nieuwe lidstaten alleen wanneer de EU ervoor zorgt dat regionale integratie in het voordeel werkt van alle burgers die erbij betrokken zijn en niet in het belang is van het kapitaal dat tegenwoordig de scepter zwaait en de Europese Unie een integratiekader geeft waar de burgers geen controle over hebben.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb mijn bedenkingen bij een EU-lidmaatschap van Turkije. Dit land blijft immers een deel van Cyprus bezetten en weigert de havens en vliegvelden van die regio open te stellen. De rechten van politieke, religieuze en etnische minderheden worden geschonden, vrouwen worden gediscrimineerd, politieke partijen worden van deelname aan het politieke proces uitgesloten, en wetten die de jurisdictie van de militaire rechtbanken beperken zijn ingetrokken. En dat zijn nog maar een paar voorbeelden. Er zijn ook andere principiële kwesties. Het grootste deel van Turkije behoort geografisch gezien niet tot Europa. Turkije heeft een islamitische identiteit die sterk afwijkt van de joods-christelijke identiteit van de meeste Europese landen. Strategisch gezien zou het voor de EU problematisch zijn om een grens met Iraaks Koerdistan te hebben. Het seculaire karakter van Turkije wordt uitsluitend door de militairen gegarandeerd. Tot slot zouden migratiestromen uit wat dan het volkrijkste land van de EU zou zijn, verstoringen op de arbeidsmarkt teweegbrengen. Dat alles wil overigens niet zeggen dat we de inspanningen die Turkije zich de afgelopen twee jaar heeft getroost om aan bepaalde door de EU opgelegde criteria te voldoen niet erkennen. Wij zijn wel degelijk ook bereid om te erkennen dat dit land binnen de NAVO een onvervangbare rol speelt. Misschien is het wel veel beter om Turkije een geprivilegieerde en preferentiële partnerschapstatus te verlenen, in plaats van dit land valse hoop op lidmaatschap te geven. Dat laatste is onder de huidige voorwaarden en omstandigheden nauwelijks denkbaar.

Willy Meyer (GUE/NGL), schriftelijk. – (ES) Ik heb mij onthouden van stemming over resolutie B7-0068/2010 over het jaarverslag 2009 betreffende de door Turkije bereikte voortgang met het oog op toetreding, omdat ik van mening ben dat Turkije een bijzonder negatieve rol speelt in de onderhandelingen tussen de president van de Republiek Cyprus en de vertegenwoordiger van de Turks-Cypriotische gemeenschap. Turkije leeft de resoluties van de Verenigde Naties niet na en schendt het internationale recht: het heeft 40 000 soldaten gelegerd in het noordelijk deel van Cyprus, de stad Famagusta wordt nog steeds omsingeld en bezet gehouden door Turkse troepen, en Turkije stuurt nog steeds kolonisten naar het noordelijk deel van het eiland.

Naar mijn mening zou de Europese Unie die onderhandelingen van nabij moeten volgen en Turkije een ondubbelzinnige boodschap moeten sturen: als dat land bij zijn huidige standpunt blijft, zal het nooit tot de Europese Unie kunnen toetreden, daar het het grondgebied bezet houdt van Cyprus, een lidstaat van de Europese Unie. De volledige terugtrekking van de Turkse troepen uit de Republiek Cyprus en de teruggave van de stad Famagusta zijn een voorwaarde *sine qua non* voor de opnemings van Turkije in de Europese Unie.

Czesław Adam Siekierski (PPE), schriftelijk. – (PL) Turkije heeft zich grote inspanningen getroost om te voldoen aan de criteria van Kopenhagen. Er is aanzienlijk vooruitgang geboekt om te voldoen aan de normen van de markteconomie. Als we het echter hebben over veranderingen op het gebied van politiek, democratie of mensenrechten, dan is de uitvoering, ondanks de vele nieuwe wetgeving, niet zo succesvol geweest. Ook hiervoor is begrip op zijn plaats, aangezien dit een verandering in maatschappijbewustzijn vergt, en dat kost nu eenmaal veel tijd. Niettemin behoort te worden tegemoet gekomen aan Europese normen op het gebied van mensenrechten, vrouwenrechten en de behandeling van gevangenen en nationale en religieuze minderheden.

Sommige tegenstanders van de opnemings van Turkije laten zich leiden door motieven die inhoudelijk geen verband houden met de zaak zelf, en andere door angst dat een groot land als Turkije grote invloed zal hebben op Europese besluitvorming, omdat volgens het Verdrag van Lissabon de stemrechten van elke lidstaat afhangen van de omvang van de bevolking. Het Turkse lidmaatschap zal zeker een zware last leggen op de Europese begroting, maar daarbij moet worden bedacht dat het een grote markt betreft, wat belangrijk is voor de Unie. Turkije is een belangrijk lid van de NAVO en een belangrijke bondgenoot van de VS en veel andere lidstaten van de EU. Het is ook een grondgebied waarover energiebronnen naar Europa kunnen worden vervoerd.

Laten we tot slot niet vergeten dat Turkije een brug zou kunnen vormen voor zowel een interreligieuze als een culturele en zelfs macroregionale dialoog. De aanwezigheid van Turkije in de Unie zou kunnen bijdragen tot de stabilisering van dit grote en belangrijke gebied in de wereld. Turkije moet begrijpen dat het zijn verleden niet kan veranderen. Fouten moeten worden toegegeven. Dan is het ook gemakkelijker om met je burens te leven en er goede betrekkingen mee op te bouwen.

Renate Sommer (PPE), schriftelijk. – (DE) In tegenstelling tot de Commissie en de Raad heeft het Europees Parlement een duidelijke taal gevonden die de talrijke problemen in en met Turkije duidelijk benoemt. Het verbod op de pro-Koerdische Partij voor een Democratische Samenleving (DTP) is een aanval op de democratie, die sowieso nog in de kinderschoenen staat, en in het bijzonder op de Koerdische minderheid, die niet minder dan 20 procent van de bevolking uitmaakt. Het feit dat het gaat om het 27e partijverbod binnen tien jaar maakt duidelijk hoe Turkije democratie interpreteert. De binnenlandse verscheurdheid van het land wordt opnieuw duidelijk door de intrekking van de wet inzake de beperking van de bevoegdheden van militaire rechtbanken. Zodra de Turkse regering een kleine concessie tegenover de EU doet, wordt de regering door de nationalistische oppositie geblameerd.

Bijna overal heerst stilstand en achteruitgang: met represailles tegen onwelgevallige journalisten en media probeert de Turkse regering kritiek in de kiem te smoren. Bij de vrijheid van godsdienst wordt met twee maten gemeten: de premier wil het hoofddoekjesverbod en de leeftijdbeperking voor Koranscholen opheffen, maar tegelijkertijd discrimineert en intimideert hij religieuze minderheden doorlopend. Dit zijn verontrustende ontwikkelingen. In deze context is het niet verbazingwekkend dat het hoofd van de Turkse onderhandelaars, de heer Bagis, onze resolutie en daarmee ook onze democratische besluitvormingsstructuren niet serieus neemt. Turkije laat overduidelijk zien dat het nog generaties van de EU verwijderd is.

Ernst Strasser (PPE), schriftelijk. – (DE) Essentiële voorwaarden voor de voortzetting van de onderhandelingen met Turkije zijn de volledige omzetting van het Ankara-protocol en de erkenning van de EU-lidstaat Cyprus.

Nuno Teixeira (PPE), schriftelijk. – (PT) Het toetredingsverzoek van Turkije is gestrand in een eindeloos proces waarvan de uitkomst nog verre van duidelijk is. Turkije heeft beloofd hervormingen door te voeren, goede betrekkingen met de buurlanden te onderhouden en gestaag te werken aan overneming van het

communautair *acquis*. Om te voldoen aan de bij de Top van Kopenhagen vastgelegde criteria en om de wetgeving, het kiessysteem en het rechtsstelsel op niveau te krijgen zal Turkije echter nog veel meer moeten doen.

De vooruitgang bij de hervormingen zijn in 2009 tot een halt gekomen, en zaken als de onwil om havens en vliegvelden op Cyprus open te stellen zullen beslist gevolgen hebben voor de onderhandelingen. Ook het besluit van het Turks constitutioneel hof om de pro-Koerdische Partij voor een Democratische Samenleving te verbieden en de wetgeving ter beperking van de rechtsmacht van militaire rechtbanken te herroepen, zullen het toetredingsproces vertragen.

Zoals de resolutie stelt, zijn hervormingen dringend gewenst. In deze omstandigheden moet meer worden gedaan om aan de criteria voor toetreding te voldoen en daarom is het idee om een referendum te organiseren beslist op zijn plaats. Via dat referendum zou het Turkse volk worden gevraagd of het bereid is de Europese waarden en beginselen te erkennen en te aanvaarden, of dat het de voorkeur geeft aan een nieuw en uitgebreid, bijzonder partnerschap met de EU.

11. Rectificaties stemgedrag/voorgenomen stemgedrag: zie notulen

(De vergadering wordt om 14.50 uur onderbroken en om 15.00 uur hervat)

VOORZITTER: JERZY BUZEK

Voorzitter

12. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen

13. Overeenkomst EU/Verenigde Staten van Amerika inzake de verwerking en doorgifte van gegevens betreffende het betalingsberichtenverkeer van de EU naar de Verenigde Staten ten behoeve van het Programma voor het traceren van terrorismefinanciering (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het verslag (A7-0013/2010) van Jeanine Hennis-Plasschaert, namens de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, houdende de aanbeveling betreffende het voorstel voor een besluit van de Raad inzake de sluiting van de overeenkomst tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten van Amerika inzake de verwerking en doorgifte van gegevens betreffende het betalingsberichtenverkeer van de Europese Unie naar de Verenigde Staten ten behoeve van het Programma voor het traceren van terrorismefinanciering (05305/2010 - C7-0004/2010 - 2009/0190(NLE)).

Zoals u weet is het Europees Parlement erg actief geweest in deze kwestie. Ons Parlement is samengesteld uit leden die rechtstreeks zijn gekozen door de burgers van Europa. Onze belangrijkste verantwoordelijkheid ligt op het vlak van de rechten van de burgers en die rechten moeten we bewaken. We zijn ons hiervan volledig bewust. Het is onze eerste en grootste verantwoordelijkheid. Tegelijkertijd realiseren we ons hoe belangrijk de SWIFT-overeenkomst is – om heel andere redenen. Daarom was het belangrijk om op dit gebied de juiste middenweg te vinden. Terwijl we daarmee de afgelopen maanden bezig waren, is het Verdrag van Lissabon in werking getreden.

In november vorig jaar heb ik de toenmalige voorzitter van de Europese Raad, de heer Reinfeldt, verzocht het besluit uit te stellen en overeenkomstig het Verdrag van Lissabon rekening te houden met de opvatting van het Europees Parlement. Zoals u weet is dit niet gebeurd en heeft de Raad op 30 november besloten de SWIFT-overeenkomst goed te keuren. Op 21 december heb ik de heer Reinfeldt nogmaals geschreven. Het Parlement heeft in die brief twee verwachtingen uitgesproken: opname van ons standpunt in het onderhandelingsmandaat voor een permanente overeenkomst en volledige informatievoorziening aan het Parlement tijdens toekomstige onderhandelingen. Op 21 januari heb ik een soortgelijke brief gericht aan de heer Zapatero, die momenteel het wisselend voorzitterschap bekleedt, en die brief nogmaals gestuurd op 8 februari. Ik heb ook een brief met dezelfde strekking gestuurd aan de heer Barroso. Verder heb ik contact gehad met vertegenwoordigers van de Amerikaanse regering en met mevrouw Clinton. Ik heb ook een brief over deze zaak ontvangen, waarin het standpunt van de regering van de Verenigde Staten over de SWIFT-overeenkomst wordt uiteengezet.

Misschien weet u dit alles al, want de documenten zijn allemaal beschikbaar. Ik heb alle documenten aan de fracties gestuurd zodat u er te allen tijde gebruik van kunt maken. Dat is belangrijk. We moeten beschikken over volledige informatie, zodat we in deze kwestie op verantwoorde wijze besluiten kunnen nemen. De genomen maatregelen zullen ook worden geholpen door ons debat van vandaag. Daarom is dit debat over SWIFT zo belangrijk. Ik ben bijzonder blij dat we vertegenwoordigers van de Raad en de Europese Commissie in ons midden hebben die het woord kunnen voeren, waarna we overgaan tot onze discussie en onze verantwoordelijkheid voor een besluit kunnen nemen.

Jeanine Hennis-Plasschaert, rapporteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik zeggen dat ook ik voorstander ben van een krachtige, met de blik naar buiten gerichte EU, die in staat is om schouder aan schouder als ware tegenhanger van de VS te kunnen optreden, en in dat kader denk ik dat het van cruciaal belang is om open, eerlijk en transparant te zijn als we het hebben over hoe Europa ten behoeve van terrorismebestrijding met de VS zou kunnen samenwerken. Hieronder valt ook het gebruik ten behoeve van de rechtshandhaving van gegevens die voor commerciële doeleinden zijn verzameld.

Vanzelfsprekend is en blijft de gerichte uitwisseling en het gebruik van gegevens ten behoeve van terrorismebestrijding noodzakelijk, maar laat me duidelijk zijn: Europese burgers moeten vertrouwen kunnen hebben in de garanties op het vlak van zowel veiligheid als gegevensverzameling. Het streven moet zijn om het meteen goed te doen en, met alle respect, de Raad heeft niet voldoende kracht getoond om dit te bereiken.

De voorgestelde tussentijdse overeenkomst wijkt inderdaad duidelijk af van de binnen het Europees recht gebruikelijke manier waarop rechtshandavingsorganen financiële gegevens van natuurlijke personen bemachtigen, namelijk door middel van door de rechter goedgekeurde bevelen of dwangbevelen tot bestudering van specifieke transacties. In plaats daarvan baseren we ons met de voorgestelde tussentijdse overeenkomst echter op uitgebreide administratieve dwangbevelen voor miljoenen gegevens van Europese burgers.

De aard van SWIFT maakt het onmogelijk om te verwijzen naar zogenaamde “beperkte” verzoeken. Om technische redenen moet SWIFT gegevens in bulk overmaken, wat in strijd is met de grondbeginselen van de EU-regelgeving inzake gegevensbescherming, zoals de beginselen van noodzaak en evenredigheid. Dit kan niet achteraf worden gecorrigeerd door middel van toezicht- en controlemechanismen.

Het moet te allen tijde duidelijk zijn dat het Parlement niet slechts bestaat om passief kennis te nemen van de handelingen van de Raad en de Commissie. Het is een feit dat aan dit Huis altijd beloofd wordt dat morgen alles beter wordt, als het maar geduldig blijft wachten. We kunnen ons echter niet keer op keer laten overtuigen door dergelijke valse beloften. We hebben nu heldere toezeggingen nodig, en het was nu de beurt aan de Raad. Ik heb dit de afgelopen week duidelijk gemaakt, maar tot nu toe heeft de Raad verzuimd hiernaar te handelen.

De Raad verklaart te willen garanderen dat de persoonlijke levenssfeer en persoonsgegevens ten eerste worden geëerbiedigd, maar verzuimt om met name te wijzen op de rechten van toegang, rectificatie, compensatie en beroep buiten de EU voor degenen waarop de opgeslagen gegevens betrekking hebben. De Raad verklaart de bezorgdheid van het Parlement te delen, en roept derhalve de Commissie op om voorlopige onderhandelingsrichtsnoeren aan te nemen.

Waarom zou men zich achter de Commissie verschuilen? Het is uiteindelijk de Raad die de onderhandelingsrichtsnoeren aanneemt: waarom zijn de onderhandelingsrichtsnoeren dan nog niet ingediend? De Raad verklaart nogmaals te willen verzekeren dat het TFTP wordt voortgezet. Daarbij vergeet de Raad echter te wijzen op het feit dat op deze manier de EU haar financiële inlichtingendienst nog altijd uitbestedt aan de VS. Het ontbreken van wederkerigheid wordt niet aan de orde gesteld. Als er sprake was van echte wederkerigheid zouden de EU-autoriteiten in de gelegenheid zijn om vergelijkbare in de VS opgeslagen gegevens te verkrijgen, en op de lange termijn zouden ze de noodzaak kunnen overwegen onze eigen gegevenscapaciteit in de EU op te bouwen.

De Raad toont zich op geen enkele wijze betrokken om aan te sluiten bij bestaande wetgeving, zoals de richtlijn inzake het bewaren van gegevens voor aanbieders van telecomdiensten, waarin specifieke en gerichte gegevens zijn opgenomen. De Raad slaagt er niet in de exacte rol van de publieke autoriteiten te verduidelijken. Een systeem waarbij zaken worden “doorgevoerd” heeft niets te betekenen als SWIFT in de praktijk bulkgegevens moet doorgeven. De doorgifte en de opslag van gegevens zijn met andere woorden per definitie onevenredig in de zin van de tussentijdse overeenkomst, en de Raad draagt geen Europese oplossing aan voor het toezicht op gegevensuitwisseling.

Fungerend voorzitter, zeg mij hoe ik in godsnaam vijfhonderd miljoen Europese burgers kan vertellen dat wij uitverkoop houden van belangrijke veiligheidsmaatregelen en beginselen, enkel omdat we niet in staat zijn krachtig op te treden, omdat de Raad niet in staat is zijn zaken in orde te krijgen. Zeg het mij; ik ben een en al oor.

(Applaus)

Alfredo Pérez Rubalcaba, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, geachte afgevaardigden, ik wil deze interventie beginnen met een ondubbelzinnige vaststelling: Spanje heeft het Verdrag van Lissabon duidelijk en nadrukkelijk gesteund. Vanaf het allereerste moment. En dat heeft Spanje gedaan in de overtuiging dat de inwerkingtreding van dit nieuwe Verdrag onder veel meer zou betekenen dat de Europese instellingen dichterbij onze medeburgers zouden komen te staan.

Dat is een doelstelling die het Verdrag in belangrijke mate aan dit Parlement toevertrouwt. Door het Parlement een grotere rol te geven, door het Parlement een stem te geven in beleidskwesties met betrekking tot de ruimte van vrijheid, rechtvaardigheid en veiligheid beoogt dit Verdrag de toenadering tussen de burgers en de instellingen te vergemakkelijken.

Ik begin deze interventie daarom met de toezegging aan u dat de Raad oprecht wil samenwerken met het Parlement. Dat is voor het Spaanse voorzitterschap een conclusie die voortkomt uit onze geïmmitteerdheid aan het Verdrag van Lissabon en aan de doelstellingen van dat Verdrag.

De Raad deelt ook de wens van dit Huis om de veiligheid van alle Europese burgers te waarborgen; veiligheid als garantie voor een volledige uitoefening van de vrijheid. Dit is de context waarin onze gemeenschappelijke strijd tegen het terrorisme plaatsvindt, onze strijd tegen elke vorm van terrorisme.

In de resolutie die op 17 september door dit Huis is aangenomen, heeft het Parlement “nogmaals [bevestigd] dat het het terrorisme vastberaden wil bestrijden en dat het zijn vaste overtuiging is dat er een juist evenwicht moet worden gevonden tussen veiligheidsmaatregelen en bescherming van burgerlijke vrijheden en grondrechten”. Daar kan ik het alleen maar volkomen mee eens zijn.

Het is in dit kader dat ik dit debat wil voeren, een nieuw kader – van het Verdrag van Lissabon – van open interinstitutionele samenwerking en een gedeelde zorg, die echter niet nieuw is: de strijd tegen het terrorisme, waarbij de beginselen van evenredigheid en noodzakelijkheid worden gerespecteerd, beginselen die tegelijkertijd de garantie vormen voor de volledige effectiviteit van deze strijd.

Mijnheer de Voorzitter, alom wordt erkend dat het internationale terrorisme onze samenlevingen voor nieuwe uitdagingen heeft gesteld. Het gaat om een relatief nieuw terrorisme met een diffuse organisatie, dat buitengewoon dodelijk is en dat op internationaal niveau opereert. De uitroeiing ervan moet dus ook op internationaal niveau plaatsvinden. Door het ontbreken van rigide, hiërarchische structuren kan dit terrorisme alleen worden bestreden met een buitengewone inspanning op het gebied van inlichtingen. Het dodelijke karakter van dit terrorisme heeft ertoe geleid dat de bewaking van plaatsen waar veel mensen bij elkaar komen tot een maximum is opgevoerd.

Preventie, coördinatie en inlichtingen zijn de drie sleutelwoorden die onze strategie tegen deze enorme bedreiging samenvatten.

Alle landen hebben zich ingespannen om zowel onderling als intern voor een betere coördinatie te zorgen, om beter geïnformeerd te zijn, om, kortom, samen te werken met degenen die samen met ons die strijd voeren. Ook de Europese Unie: er zijn allerlei organen en gezamenlijke onderzoeksteams opgericht en de uitwisseling van informatie en het delen van analyses zijn sterk toegenomen.

Dat is de context waarin de overeenkomst tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten over de doorgifte van financiële gegevens die we vandaag bespreken, moet worden geplaatst. De uitwisseling van gegevens zonder overeenkomst heeft jarenlang op een ononderbroken wijze gefunctioneerd.

Tijdens mijn verschijning voor de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken twee weken geleden hebben verschillende afgevaardigden mij gevraagd naar de resultaten van deze uitwisseling van gegevens. Dat was een relevante vraag, die aan de orde komt en wordt beantwoord in het tweede verslag van de rechter Bruguière, die aan dit Huis is toegezonden en waaruit ik letterlijk citeer: “In 2009 is het TFTP een instrument van grote waarde geweest bij het in kaart brengen van het terrorisme, bij het aandragen van ontbrekende elementen in onderzoeken, bij het bevestigen van de identiteit van verdachten, bij het geografisch lokaliseren van deze verdachten, en daarom bij het frustreren van pogingen om terroristische aanslagen te

plegen". En daar voeg ik aan toe dat dit niet alleen in 2009 het geval was, maar ook eerder al, in de Verenigde Staten, in Europa en overal ter wereld: in Barcelona in januari 2008, in Duitsland in de zomer van 2007, in Londen na de aanslagen van 7 juli, en in de onderzoeken naar de aanslagen van 11 maart 2004 in Madrid, naar de moord in Bangkok in april 2005 en naar de bomaanslagen op Bali in 2002. Dat zijn enkele voorbeelden die de rechter in zijn verslag noemt.

De uitwisseling van gegevens heeft dus goede resultaten opgeleverd. De uitwisseling heeft onderzoeken naar aanslagen mogelijk gemaakt. De uitwisseling heeft aanslagen voorkomen. Door de uitwisseling zijn terroristen aangehouden nadat ze aanslagen hadden gepleegd, en vooral voordat ze die konden plegen.

Hoewel de onderneming SWIFT al eerder, in 2007, te kennen had gegeven dat ze haar databank zou verplaatsen, is het waar dat ze dit besluit pas enkele maanden geleden heeft uitgevoerd. Dat dwong ons om de protocollen te wijzigen die tot die datum de uitwisseling van financiële gegevens mogelijk hadden gemaakt. Dat moest in zeer korte tijd gebeuren. De Raad heeft het mandaat in april 2009 goedgekeurd, en dat moest gebeuren op een moment van onzekerheid over de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon.

Het is bekend welk besluit er is genomen. Er is een tussentijdse overeenkomst gesloten voor negen maanden, die door dit Huis moet worden geratificeerd: een tussentijdse overeenkomst van negen maanden, in welke periode dit Huis, de Raad en de Commissie een nieuw onderhandelingsproces zouden moeten beginnen om een definitieve overeenkomst te sluiten. Dat was het besluit.

Mogelijk was dit niet het beste besluit. Maar het is wel goed om dit Huis duidelijk te maken dat de *ad referendum* getekende overeenkomst, de overeenkomst waarover we vandaag debatteren, wat betreft de bescherming van de privacy veel beter is dan de protocollen die tot dat moment geldig waren.

En dat is zo omdat in deze tussentijdse overeenkomst onder andere aanvullende garanties zijn opgenomen, aanvullende garanties waarvoor dit Huis aanbevelingen heeft gedaan, iets waar de rapporteur in het verslag dat we vandaag bespreken aan herinnert.

Op dit punt gekomen wil ik verklaren dat het Spaanse voorzitterschap van de Raad de in dit Huis aangenomen resoluties en de brieven van de Voorzitter van dit Parlement volledig in aanmerking heeft genomen, evenals het verslag van mevrouw Hennis-Plasschaert, waarover op 4 februari is gestemd in de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken. Daarom heeft de Raad gisteren een verklaring aangenomen en aan dit Huis toegezonden, waarvan ik de meest relevante punten vandaag voor u wil samenvatten.

In de eerste plaats verbindt de Raad zich ertoe om de sterke garanties voor een sterker effectieve toezicht, de verwijdering van de gegevens en een grotere mate van nauwkeurigheid bij de uitwisseling van de informatie die door het TFTP is verkregen met de nationale autoriteiten en derde landen, volledig in de definitieve overeenkomst op te nemen.

En de Raad verbindt zich er uiteraard toe om de garanties die al in de huidige overeenkomst zijn opgenomen en die ook deel uit moeten maken van de definitieve overeenkomst, zoals een strikte beperking van de doeleinden waarvoor de gegevens mogen worden gebruikt, en een absoluut verbod op het gebruik voor datamining en profilering, te versterken.

Tot slot verbindt de Raad zich ertoe, in reactie op de nieuwe context die is gecreëerd door de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon, om een interinstitutioneel akkoord te sluiten over een gemakkelijkere toegang tot geubriceerde documenten betreffende internationale overeenkomsten.

In deze kwestie – en dit zeg ik zonder enig voorbehoud tegen dit Huis – wil het Spaanse voorzitterschap verklaren dat het volledig gecommitteerd is aan het Verdrag van Lissabon en het Handvest van de grondrechten, met name artikel 8 daarvan, om op deze manier ook de legitieme zorgen van dit Huis te erkennen.

Vandaag weten we dat de toezeggingen die ik zojuist heb geformuleerd mogelijk zijn. In de brief van de minister van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten, Hillary Clinton, en de minister van Financiën, Timothy Geithner, aan de Voorzitter van het Parlement heeft de Amerikaanse regering toegezegd om de garanties, als aangepast in overeenstemming met het standpunt van dit Parlement, in de overeenkomst op te nemen.

Het is mogelijk, geachte afgevaardigden, dat de Raad in het goedkeuringsproces met betrekking tot de overeenkomst die we vandaag bespreken niet alles helemaal goed heeft gedaan. Maar het is zeker dat de Raad in dit proces heeft geleerd, en de Raad neemt ten volle kennis van de zorgen van dit Parlement. Zoals het ook

zeker is, geachte afgevaardigden, dat de overeenkomst waarover we vandaag discussiëren heeft bijgedragen – en naar ik hoop zal blijven bijdragen – aan het verbeteren van de veiligheid van onze burgers in de hele wereld en ook in Europa.

De Voorzitter. - Dank u mijnheer Rubalcaba. Zoals ik eerder al aangaf, heb ik van de Raad een reactie ontvangen op de brieven die ik heb verstuurd. Deze documenten kunnen in de fracties op elk moment worden ingezien. In zijn antwoord reageert de Raad op onze verwachtingen, de verwachtingen van het Parlement. Ik dank u, mijnheer Rubalcaba, voor uw verklaring en uw toelichting van het standpunt van de Raad op dit punt. Dat is bijzonder belangrijk voor ons.

Cecilia Malmström, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag eerst iedereen bedanken die ons en mij gisteren het vertrouwen heeft geschonken door voor de nieuwe Commissie te stemmen.

Het is een interessante eerste werkdag en ik ben dankbaar dat ik dit belangrijke onderwerp, het delen van informatie met de VS ten behoeve van terrorismebestrijding, met u kan delen, ditmaal in verband met het Programma voor het traceren van terrorismefinanciering (het TFTP).

Het Europees Parlement heeft vanzelfsprekend veel interesse getoond in dit onderwerp. Dit is niet verwonderlijk, aangezien het TFTP ons opnieuw confronteert met de uitdaging om het delen van gegevens in overeenstemming te brengen met gegevensbescherming, en als we deze uitdaging aangaan zal dit ons helpen om burgers veiligheid, een persoonlijke levenssfeer en bescherming van persoonsgegevens te bieden.

Een van de doelstellingen van de tussentijdse overeenkomst was zorg te dragen voor de uitvoering van de voorwaarden die zijn vastgelegd in de resolutie van september 2009 van het Europees Parlement. Wij hebben ons vast voorgenomen om bij de onderhandelingen over een overeenkomst voor de lange termijn het onderdeel over gegevensbescherming nog meer kracht bij te zetten, met name met betrekking tot het recht informatie te verkrijgen over in hoeverre individuele rechten volgens de overeenkomst in acht zijn genomen, en tot sterkere garanties omtrent doeltreffende verhaalmogelijkheden, rechtmatige gegevensverwerking en de verwijdering van gegevens.

Het tweede verslag van Bruguière is verleden week maandag ter beschikking gesteld aan de Parlementsleden, en het toont het belang en de waarde van het TFTP aan in het onderzoek naar en de verstorende effecten van terrorisme, ook in de Europese Unie. Het verslag bevestigt dat gebruik is gemaakt van het TFTP om personen te identificeren en te arresteren die vervolgens in onze lidstaten wegens terrorisme zijn veroordeeld. Het verslag benadrukt tevens dat het TFTP een waardevolle bron van betrouwbare informatie is die noodzakelijk is in de strijd tegen het terrorisme. In het verslag worden specifieke voorbeelden genoemd, en de Raad heeft naar enkele daarvan verwezen.

We weten dat de dreiging van terrorisme in een aantal van onze lidstaten nog altijd net zo groot is als voorheen, en ik ben ervan overtuigd dat u inziet dat de verwerping van de tussentijdse overeenkomst door dit Huis een serieuze klap zou betekenen voor de veiligheid van de EU.

Een aantal van onze lidstaten heeft zeer duidelijk kenbaar gemaakt dat zij willen dat het TFTP wordt voortgezet, aangezien ze er in het verleden profijt van hebben gehad en ze er ook in de toekomst van zullen profiteren. Zij hebben ons erop gewezen dat de betrouwbare informatie die het TFTP biedt over bekende en verwachte terroristische activiteiten een belangrijke bron van rechtmatige inlichtingen is die nodig is om de complexe dreiging van met name door Al Qaida geïnspireerd terrorisme tegen te gaan. De tussentijdse overeenkomst komt niet alleen ten gunste van de VS; zij is in ons gemeenschappelijk belang.

In de tussentijdse overeenkomst wordt veel gewezen op het niveau van gegevensbescherming, en dit is vanzelfsprekend een zeer belangrijk aandachtspunt. Ik moedig de leden van dit Parlement aan – en ik ben er zeker van dat de meesten van jullie dit al gedaan hebben – om de tussentijdse overeenkomst nauwkeurig te bestuderen. U zult zien dat deze belangrijke en gedetailleerde wettelijk bindende verplichtingen omvat over de wijze waarop het ministerie van Financiën van de Verenigde Staten gegevens kan verwerken volgens de overeenkomst. Er is bijvoorbeeld sprake van strikte beperkingen ten aanzien van het doel van de gegevensverwerking, dat beperkt is tot het onderzoeken, opsporen en vervolgen van terrorisme. De overeenkomst omvat een absoluut verbod op datamining; het doorzoeken van gegevensbestanden is alleen mogelijk wanneer aangetoond kan worden dat er reden is om aan te nemen dat het voorwerp van de zoekopdracht betrokken is bij terroristische activiteiten.

Dat betekent dat de gegevens die worden bijgehouden in het TFTP-gegevensbestand in feite anoniem zijn. Alleen als er reden is om aan te nemen dat een geïdentificeerde persoon een terrorist is, kunnen de gegevens

van die persoon worden ingezien en uit het gegevensbestand worden geëxtraheerd. Dit is belangrijk. De tussentijdse overeenkomst verplicht het ministerie van Financiën gegevens binnen vijf jaar na ontvangst te wissen – een termijn die in overeenstemming is met de bewaartermijn in de EU-wetgeving over terrorismefinanciering. De overeenkomst voorziet tevens in een gedetailleerde EU-evaluatie waaraan sommige van onze eigen gegevensbeschermingsautoriteiten zullen deelnemen om toe te zien op de naleving van deze en vele andere verplichtingen omtrent gegevensbescherming.

De overeenkomst houdt niet in dat feitelijk alle SWIFT-gegevens worden overgedragen aan het ministerie van Financiën van de VS. Ik kan u verzekeren dat slechts een fractie van de SWIFT-gegevens krachtens de tussentijdse overeenkomst zullen worden overgedragen. De bevoegdheden van gegevensbeschermingsautoriteiten met betrekking tot gegevensverwerkingsactiviteiten die in de EU door SWIFT of financiële instanties worden uitgevoerd, worden door de overeenkomst op geen enkele wijze aangetast.

Indien u uw goedkeuring weigert, zal dit het einde betekenen van deze tussentijdse overeenkomst, evenals de daarin opgenomen belangrijke waarborgen met betrekking tot gegevensbescherming. Indien de VS in staat is op andere wijze toegang tot gegevens te verkrijgen – bijvoorbeeld door middel van bilaterale betrekkingen met Nederland – zullen deze waarborgen niet langer van toepassing zijn. Indien de tussentijdse overeenkomst vervalt, zal het hoogstwaarschijnlijk aanzienlijke tijd kosten voor er een alternatief voorstel wordt goedgekeurd. Het verwerpen van de overeenkomst zal derhalve mogelijk leiden tot een lacune, zowel wat betreft de gegevensbescherming als de veiligheid.

Tot slot is de tussentijdse overeenkomst slechts een tijdelijke overeenkomst. Het is wellicht niet de beste overeenkomst ter wereld, maar deze kan en zal verbeterd worden. De Commissie is nu bezig met de afronding van het ontwerpmandaat en de richtsnoeren voor de overeenkomst op lange termijn, en we zullen deze snel aannemen.

Ik doe u een persoonlijke toezegging dat ervoor zal worden gezorgd dat de punten van zorg van het Europees Parlement aan de orde komen en dat we in de nieuwe overeenkomst zullen streven naar een krachtige bescherming van de persoonlijke levenssfeer en van gegevensbescherming. Het Europees Parlement zal tijdens alle stadia van deze procedure volledig op de hoogte worden gehouden. Ik hoop dat ik hiermee een aantal van uw vragen heb beantwoord.

De Voorzitter. - Mevrouw Malmström, dank u wel voor uw toelichting, waaraan wij zeer grote waarde hechten. De Raad en de Commissie zijn zojuist ingegaan op onze verwachtingen van het onderhandelingsmandaat en over het op de hoogte houden van het Parlement.

Hierbij is nog een ander element van belang: het Europees Parlement is medeverantwoordelijk geworden voor de Europese wetgeving. We dragen tevens verantwoordelijkheid voor internationale overeenkomsten, zoals de SWIFT-overeenkomst, en we willen een duidelijk signaal afgeven dat de situatie met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon veranderd is. Dat is van belang. De recente signalen van de Amerikaanse regering geven mijns inziens duidelijk te kennen dat het Europees Parlement nu volledig verantwoordelijk is voor de wetgeving. We wilden op dit punt een sterk signaal afgeven. We beseffen echter dat we verantwoording verschuldigd zijn aan onze burgers. Wij zijn rechtstreeks verkozen leden van het Europees Parlement. Onze verantwoordelijkheid om de burgerrechten te verdedigen, is van cruciaal belang en dit onderstrepen wij te allen tijde.

Ernst Strasser, namens de PPE-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte dames en heren, allereerst wil ik u op uw eerste werkdag welkom heten en u verzekeren dat onze fractie volledig en goed met u zal samenwerken. We kunnen aan het begin van dit debat zeggen dat we een goed partnerschap met de Amerikanen nastreven, vooral als het gaat om de bestrijding van het terrorisme. Ten tweede willen wij ons inzetten voor de veiligheid van de burgers en ook voor de burgerrechten en de gegevensbescherming. Ten derde hebben we onze uiterste best gedaan om te zorgen dat de onderhandelingsrichtsnoeren en ons standpunt reeds half september waren vastgelegd en we willen nu zien dat die worden uitgevoerd. Ten vierde, commissaris, wil ik opmerken dat het Parlement niet zozeer grote belangstelling heeft getoond, maar dat wij ons verantwoordelijk voelen voor het wetgevingsproces, zoals de Voorzitter gezegd heeft, en wij willen op dit terrein als gelijkwaardige partners met de Raad en de Commissie samenwerken.

Wanneer we nu naar de tekst voor de onderhandelingen kijken, moeten we twee dingen onderstrepen. Ten eerste kunnen we de manier waarop deze tekst tot stand is gekomen niet accepteren. Ten tweede is er, hoewel de Raad zegt dat 'er terdege rekening is gehouden met de punten van de resolutie van het Parlement', met enkele punten geen rekening gehouden, namelijk het recht op beroep, het wissen van gegevens en nog andere

punten. Dat waren ook de voornaamste redenen waarom wij in de Subcommissie veiligheid en defensie hebben gezegd dat we dat niet konden aanvaarden. We kunnen nu ook constateren dat er pas daarna beweging in de zaak is gekomen. De Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken heeft niets toegezegd, tenzij de Raad over andere informatie dan het Parlement beschikt. Dat zal zo nu en dan wel het geval zijn geweest. De Raad heeft deze week bemoedigende signalen, maar geen garanties gegeven. Ik wil dat duidelijk vaststellen. Daarom zeggen wij dat we dit verder willen bespreken, dat we een goede overeenkomst willen en dat we er een groot voorstander van zijn om hierover door te praten, als er garanties zijn dat dit tot een goede overeenkomst leidt.

Martin Schulz, *namens de S&D-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, de Ierse schrijver Jonathan Swift heeft in zijn beroemde boek "Gullivers Reizen" Gulliver op reis gestuurd naar het land van de dwergen. Gulliver heeft echter gemerkt dat hij in het land van de reuzen terecht is gekomen. Het lijkt er een beetje op dat de Amerikaanse diplomatie Gulliver is gevolgd en dat de Amerikanen denken dat ze het Europees Parlement als een stelletje dwergen kunnen behandelen. Daar vergissen ze zich echter in!

U moet nu weten mevrouw Malmström – en ik feliciteer u met uw verhuizing van de ene naar de andere bank – dat het hier niet slechts om een vergissing van de Amerikaanse diplomatie gaat, maar ook van de regeringen van de Europese Unie die meenden dat zo'n overeenkomst er in dit Parlement wel even kon worden doorgedrukt en zich niet realiseerden dat we zo'n gebrekkige overeenkomst niet kunnen goedkeuren. Deze overeenkomst ademt de geest van de veiligheidsideologie van de Verenigde Staten, maar niet de geest van de bescherming van de grondrechten die wij als Europese afgevaardigden voor de burgers van dit continent moeten garanderen.

De mogelijkheid om zonder specificaties, zonder concretisering van een speciaal geval, grote hoeveelheden gegevens over te dragen, is fundamenteel in tegenspraak met wat wij aan wetgeving op het gebied van de gegevensbescherming in Europa in alle parlementen, ook in de nationale parlementen, hebben bedongen. De ernstige problemen bij de gegevensbescherming zijn al genoemd, zelfs door u. Hoe lang worden de gegevens opgeslagen? Wie slaat ze op? Wie geeft ze aan wie door? Welke mogelijkheid heb ik om er achter te komen wat er met mijn gegevens gebeurt, aan wie ze worden doorgegeven, of de gegevens juist zijn? Welke wettelijke bescherming wordt mij geboden om te voorkomen dat er onjuiste gegevens over mij worden verzameld of aan geïnteresseerde derden – wie dat ook mogen zijn – worden doorgegeven? Indien mijn gegevens verzameld en opgeslagen zijn, wanneer worden die dan gewist? Krachtens de Homeland Security Act kunnen gegevens tot 90 jaar bewaard worden. Wanneer daarmee de garantie wordt geboden dat ik 90 jaar oud word – nou ja, dan valt daarover te praten. Maar deze gegevens kunnen echt 90 jaar lang bewaard worden! Dit zijn allemaal belangrijke gebreken van deze overeenkomst.

Op grond hiervan, mijnheer Rubalcaba, moet ik u zeggen dat dit een slechte overeenkomst is en dat wij hieraan geen goedkeuring kunnen verlenen. Wanneer de overeenkomst wordt verworpen, is het uw taak om met de Verenigde Staten onderhandelingen te voeren over een nieuwe en betere overeenkomst. Hierin moeten weliswaar de veiligheidsbelangen worden behartigd – daar zijn wij voor – maar we zijn er ook voor dat hierin ook de veiligheidsbelangen van de burgers op het gebied van hun vrijheid worden gerespecteerd. Het doel van nieuwe onderhandelingen moet zijn om hierin een compromis te vinden.

Ik kan mijn fractie niet adviseren om nu voor deze overeenkomst in deze vorm te stemmen. Ik zal mijn fractie vanavond voorstellen tegen deze overeenkomst te stemmen.

Sophia in 't Veld, *namens de ALDE-Fractie*. – Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag mijn voormalige collega en goede vriendin, Cecilia Malmström, verwelkomen. Het is een genoegen u hier te zien.

Dit is de eerste belangrijke beslissing die het Europees Parlement met zijn nieuwe Lissabon-bevoegdheden moet nemen, en de verwachtingen zijn hooggespannen, maar we moeten het hoofd helder houden. We zijn het aan onze burgers verplicht een weloverwogen besluit te nemen, onafhankelijk van de druk die van buitenaf wordt uitgeoefend of van angst zaaiende tactieken zoals valse beweringen over lacunes in de beveiliging, want gegevens – dit weten we – kunnen nog altijd zonder dat er sprake is van onenigheid door de VS verkregen worden. We moeten niet vergeten dat de lidstaten zich ook niet unaniem achter deze overeenkomst hebben geschaard. We kunnen alleen onze goedkeuring aan een overeenkomst verlenen die op grond van de inhoud en de procedures een volledige democratische legitimiteit in zich draagt. Het gaat hier niet om een machtsstrijd tussen de Raad en het Europees Parlement, noch om transatlantische betrekkingen. Het gaat om Europese burgers die recht hebben op een gepaste democratische en transparante procedure.

De antwoorden die de Raad tot dusver gaf zijn volkomen ontoereikend, en de democratische rechten van Europese burgers kunnen niet worden verkwanseld met beloften over bezoeken aan de VS of vage beloften van de Raad over toekomstige overeenkomsten. De Raad is sinds 2007 talloze malen in de gelegenheid geweest om dit op juiste wijze aan te pakken en zorg te dragen voor veiligheid evenals de bescherming van persoonsgegevens en burgerlijke vrijheden, en adequate democratische controle door nationale parlementen - en sinds 1 december door het Europees Parlement - te garanderen, maar de Raad is ongelofelijk eigenwijs geweest. Het Parlement kan en mag geen besluit nemen indien het geen toegang heeft tot alle relevante informatie en documenten. Onze kiezers hebben het recht te weten dat we alle aspecten zeer serieus beoordelen en dat we niet simpelweg de besluiten van de Raad automatisch goedkeuren.

Tot slot heeft het Europees Parlement zich jarenlang zeer duidelijk getoond over zijn zorgen en verwachtingen, en de Raad zou ons, in plaats van te komen met nog meer vage beloften, eindelijk op de hoogte moeten stellen van het advies van zijn juridische dienst en ons moeten voorzien van de door ons verzochte informatie waarmee het gebruik van gegevens ten behoeve van terrorismebestrijding wordt aangetoond. Ik beschouw het tweede verslag van Bruguière niet als toereikend. Indien de Raad de goedkeuring van dit Huis wil hebben, zal de Raad derhalve tegemoet moeten komen aan onze eisen. Dat is de enige weg.

(Applaus)

Rebecca Harms, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, allereerst een opmerking over de gesprekken met de deskundigen en de ambassadeur van de Verenigde Staten. Ik voelde me in de twee gesprekken die ik heb gevoerd in het geheel niet gedegradeerd tot een Europese dwerg, integendeel. Door die gesprekken met de deskundigen uit de Verenigde Staten heb ik enorm veel over de volkomen verschillende rechtssystemen geleerd met betrekking tot de bescherming van de grondrechten in de Verenigde Staten en in Europa. Ik ben de Amerikanen er dankbaar voor dat ze zo uitgebreid over dit onderwerp hebben willen praten. Het is mij duidelijk geworden welke taak ons wacht, en de Raad heeft deze taak nog niet vervuld. Het is mij duidelijk geworden welke taak de Europeanen wacht, namelijk dat we met één overeenkomst tegelijkertijd voor een efficiënte terrorismebestrijding en een goede bescherming van de grondrechten moeten zorgen.

Ik vind het eigenlijk beschamend dat de mensen eerst van de andere kant van de oceaan hierheen moesten komen, om ons dit fundamentele spanningsveld uit te leggen en dat de Raad niet eerder in staat was om zo'n eerlijk debat met het Parlement te voeren. De rapporteur heeft heel duidelijk gemaakt op welke terreinen de grondrechten, die in Europa de hoogste bescherming genieten, worden geschonden. Ik wil hier iets aan toevoegen wat ik ook uit juridisch en politiek oogpunt als een groot probleem beschouw, wanneer we deze zaak nader bekijken. In de Verenigde Staten is de definitie van het begrip terrorisme volstrekt anders dan in Europa. Dat is een probleem dat ook in deze overeenkomst tot uiting komt.

Er is terecht gezegd dat wij als afgevaardigden in dit Parlement de burgers in de EU verantwoording schuldig zijn over de vraag of wij voor de handhaving van hun rechten zorgen of niet. Ik ben van mening dat we niet mogen instemmen met een overeenkomst waarvan velen van ons keer op keer publiekelijk hebben gezegd – de heer Weber, de heer Langen die er nu niet is, de heer Schulz – dat deze in strijd is met het vigerende recht. We moeten nu ook in actie komen. In het openbare debat hebben we tegen de burgers gezegd dat we dat zouden doen. We moeten tegen de tussentijdse overeenkomst stemmen en niet voor het uitstel.

Het Parlement mag zich niet nog eens aan zijn verantwoordelijkheid onttrekken, zoals we dat in november hebben gedaan. Toen hadden we de mogelijkheid om op de rem te gaan staan, maar de meerderheid wilde dat niet. Nu moeten we in actie komen en daarmee komen we in een betere en gelijkwaardige onderhandelingspositie – ik zeg dit na het overleg met de Amerikanen – om te zorgen voor meer veiligheid en meer burgerrechten in de Europese Unie en misschien zelfs in de Verenigde Staten.

Timothy Kirkhope, *namens de ECR-Fractie.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, net als mijn collega's hier ben ik in hoge mate gefrustreerd en boos over hoe de Raad dit Huis heeft behandeld en vervolgens heeft geraadpleegd over deze overeenkomst, wat beneden alle peil was. Parlementaire raadpleging en parlementaire goedkeuring zijn geen instrumenten die met terugwerkende kracht moeten worden ingezet. De wederkerigheid van gegevensbescherming moet boven alle twijfel verheven zijn, en de wijze waarop onderhandeld is over de overeenkomst en waarop deze is afgesloten, is absoluut niet voor herhaling vatbaar.

Desondanks ben ik wel gerustgesteld door de autoriteiten van de VS en door de meerlagige systemen voor de bescherming van persoonsgegevens en de wettelijke waarborgen die nu gelden dankzij deze overeenkomst. De onbehoorlijke behandeling door de Raad moet derhalve niet de overeenkomst van de EU met de Verenigde Staten, of enige andere toekomstige overeenkomst over de veiligheid van Europa, in de weg staan. Op dit

moment krijgen we hele ladingen garanties en beloften van de Raad en van de Commissie. Ik kan nu nog niet beoordelen of deze voldoen aan alle redelijke voorwaarden die we hebben gesteld, en daarom hebben we mijns inziens nog enige tijd nodig voordat we verder kunnen gaan met de behandeling van deze cruciale maatregel.

Lothar Bisky, *namens de GUE/NGL-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, beste collega's, bij de behandeling van de SWIFT-overeenkomst is een bedenkelijke procedure gevolgd en één dag voor het van kracht worden van het Verdrag van Lissabon is die er nog even snel doorgedrukt, om het Parlement te omzeilen. Het gaat mij nu echter vooral om de inhoud. Big Brother's little sister wacht op onze goedkeuring. Mevrouw Clinton denkt dat zij ons als afgevaardigden iets kan aanpraten wat wij niet eens van onze eigen regering zouden aanvaarden.

Het is volgens mij fundamenteel verkeerd dat onderzoekers van vermeend terrorisme zo uitgebreid toegang tot databanken krijgen, want dit ondermijnt het zelfbeschikkingsrecht van mensen ten aanzien van hun eigen gegevens. Er worden dan decennialang persoonsgegevens bewaard, terwijl niemand het gebruik hiervan kan controleren. Ook wanneer de overeenkomst maar voor een bepaalde termijn geldt, betekent dit nog niet dat de gegevens daarna niet langer worden bewaard. Het is niet mogelijk om langs juridische weg informatie op te vragen over de plaats waar de gegevens worden bewaard of schadeloosstelling te eisen bij het wederrechtelijk gebruik ervan door derde landen. In die situatie krijgt de staat voorrang boven de burger en die wordt daarbij gedegradeerd tot een verdacht object. Via de EU-omweg staan de lidstaten toe dat andere regeringen onze burgers bespioneren.

Moeten Deutsche Telekom, de Duitse spoorwegen of de drogisterijketen Schlecker – om een paar Duitse voorbeelden te noemen – zich nog schamen dat ze informatie over hun werknemers verzamelen? Wordt het nu de norm dat ook de Duitse regering van belastingonderzoekers gegevens koopt die op onrechtmatige wijze zijn verkregen? We bevinden ons in de situatie dat ook een parlement zich moet uitspreken en een besluit moet nemen. Waarom zou Google in de toekomst nog drempels voor gegevens ontwikkelen? Terrorismen moet worden bestreden en in de eerste plaats de oorzaak ervan – ik denk dat we het daar allemaal over eens zijn – maar niet ten koste van onze grondrechten! Ik heb hier al vaak horen spreken over de EU als gemeenschap van waarden. Een van deze waarden willen we nu 'wegswiften'. Daar kan mijn fractie niet mee instemmen!

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Ik wil duidelijk stellen dat de Europese Volkspartij vóór deze overeenkomst is. Mijn fractie staat volledig achter de SWIFT-overeenkomst en zal morgen vóór stemmen. Ik zal uitleggen waarom: de Europese Volkspartij zal haar steun verlenen omdat de veiligheid van mensen, de veiligheid van onze burgers haar belangrijkste zorg is.

De veiligheid van onze burgers zal door deze overeenkomst worden verhoogd en dat is de reden waarom wij deze overeenkomst steunen. Dat is niet alleen mijn eigen mening, het is de deskundige mening van degenen die specifiek tot taak hadden om te onderzoeken en beoordelen of deze overeenkomst al dan niet de veiligheid van de burgers verhoogt, de burgers die wij allen hier in het Parlement vertegenwoordigen.

Het veiligheidsniveau in heel Europa zal verbeteren en dat geldt eveneens voor de veiligheid van andere burgers wereldwijd, ook in de Verenigde Staten. Ik ben het eens met degenen die hebben opgemerkt dat de Raad niet correct heeft gehandeld ten opzichte van het Europees Parlement, maar mijns inziens heeft de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken de Raad vorige week een heldere boodschap gegeven, een boodschap die niet mis te verstaan was. Ik deel tevens de zorgen van mijn collega's in het Parlement voor wat betreft privacy, maar we mogen nogmaals niet vergeten dat dit een tussentijdse overeenkomst is. Dit betekent dat er een nieuwe overeenkomst zal moeten worden opgesteld die betere voorwaarden ten aanzien van veiligheid schept.

Mijnheer de Voorzitter, in uw inleiding sprak u over verantwoordelijkheid. Ik dring er bij alle leden in het Parlement op aan om de bevoegdheden van dit Parlement, onze nieuwe bevoegdheden met een maximaal verantwoordelijkheidsbesef te benutten, zodat we 500 miljoen burgers recht in de ogen kunnen kijken en kunnen vertellen dat we hun veiligheid hebben verdedigd. Indien mogelijk zou de stemming morgen moeten worden uitgesteld teneinde meer eenheid in het Parlement te bewaren. Wij zijn bereid uitstel van de stemming in overweging te nemen, maar als er geen uitstel wordt verleend, moeten we vóór stemmen.

Claude Moraes (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ook wij, van de fractie van Socialisten en Democraten, willen ons inzetten voor de Europese burgers en terrorisme bestrijden, en daarom zullen wij, zoals mijn fractieleider al zei, adviseren om morgen tegen het voorstel te stemmen, zodat we er zeker van zijn dat we

in dit Parlement bij de eerste raadplegingsprocedure onder het Verdrag van Lissabon tegen een slechte overeenkomst voor dit hele Parlement stemmen.

Dit is voor ons geen sektarische, maar een feitelijke kwestie. Het gaat erom of een slecht opgestelde overeenkomst de belangen van veiligheid en terrorismebestrijding dient. Zoals een van mijn adviseurs eens zei – hij is advocaat, ook ik was ooit advocaat en de heer Kirkhope ook – met de woorden van Benjamin Franklin: Hij die veiligheid verheft boven vrijheid verdient geen van beide.

We zijn het dus allen eens dat we voor de burgers van de EU een goede overeenkomst willen. Het is absoluut waar dat in Coreper de Raad alle zaken naar voren bracht die wij als fractie belangrijk vonden. Mevrouw Clinton erkende in haar brief ook dat het Parlement op dit punt gelijk had, maar geen van deze documenten ging verder en bood ons een plan voor het oplossen van dit probleem. Om die reden zal een stem tegen het voorstel naar onze mening de weg vrijmaken voor een betere overeenkomst voor het hele Parlement.

Om die reden roepen wij in onze fractie het gehele Huis, en niet alleen onze fractie, op om de rapporteur te steunen in haar doelstelling, namelijk een betere overeenkomst voor terrorismebestrijding. Niemand heeft hier de hoogste morele waarden in pacht; we streven naar een doeltreffende bestrijding van terrorisme, wat inhoudt dat er een betere overeenkomst moet komen, en dat zullen we vanavond in onze fractie aan de Socialisten en Democraten adviseren.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik verwerp de methoden en het tijdstip in verband met de overeenkomst waarover we vandaag debatteren. De rol van het Parlement is door het Verdrag van Lissabon van essentieel belang en alle betrokken partijen moeten die rol respecteren.

De grond van de zaak is dat een democratische samenleving de grootste schade aan het terrorisme kan toebrengen door de financieringslijnen af te snijden. Daarom moet de tussentijdse overeenkomst blijven en moet tegelijk met spoed worden onderhandeld over de definitieve overeenkomst. Wat betreft de tekst van de tussentijdse overeenkomst en de bescherming van gegevens: in ten minste negen gevallen hebben SWIFT en het TFTP hun effectiviteit en nut bij het voorkomen en tegengaan van terroristische activiteiten in Europa, Azië, Afrika en Amerika bewezen.

Welk verslag moet prevaleren? Dat vraag ik mijn collega's. Het verslag van de Europese toezichthouder voor gegevensbescherming of dat van de speciale rechter? Beide zijn goed onderbouwd, maar ze spreken elkaar tegen. Nee, dames en heren, in deze zaak is er geen oplossing gezocht of gevonden. In de tussentijdse overeenkomst worden garanties gegeven. Ik citeer "De gegevens worden uitsluitend behandeld ten behoeve van het voorkomen van het terrorisme of de financiering daarvan. Er worden geen kopieën gemaakt van de verstrekte gegevens. De verstrekte gegevens worden niet gekoppeld aan andere databanken. Alleen de veiligheidsmachtsen en -korpsen van de staat hebben toegang tot de gegevens".

Ik heb vertrouwen in de regering van de Verenigde Staten en in de geweldige democratie die die regering legitimeert. We hebben de plicht om onze relatie met de Verenigde Staten, als twee natuurlijke en wederzijds betrouwbare partners, te versterken.

Om al deze redenen steun ik het ja van dit Huis tegen de tussentijdse overeenkomst en waardeer ik het als iets heel positiefs dat het Parlement zijn gezag doet gelden, en ook dat mevrouw Clinton en mijnheer Geithner dat als essentieel erkennen, nu en in de toekomst.

Tot slot, mijnheer de Voorzitter, weten de Raad en de Commissie ook waar ze zich aan moeten houden. Een interinstitutioneel akkoord is dringend noodzakelijk.

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, een eenvoudige brief van de Raad waarin te lezen stond dat de zorgen van het Parlement volledig in aanmerking zouden worden genomen in de onderhandelingsrichtsnoeren, dat de onderhandelingen met de Verenigde Staten onmiddellijk, en niet ergens in de toekomst, zouden starten, en dat het Parlement volledig zou worden betrokken bij deze onderhandelingen, was misschien al voldoende geweest. Zó moeilijk zou dat toch niet geweest zijn, om iets weg te nemen van de bezorgdheid van het Parlement over de wijze waarop het in het verleden is behandeld, genegeerd en als speelbal gebruikt.

Maar zelfs dit is u vandaag niet gelukt. Het doorgeven van gegevens in bulk vormt, zoals de commissaris al zei, geen probleem. Slechts enkele gegevens zullen daarheen gaan. SWIFT zegt ons dat dit niet het geval is. De regering van de Verenigde Staten zegt ons dat dit niet het geval is. Er is geen bewijs voor wat u zegt in deze verklaring.

U wees op de onderhandelingsrichtsnoeren, waar u al bijna mee klaar bent. Waar zijn die? Waarom kunt u, gezien de druk die er op dit moment bestaat, ons niet exact vertellen op welke punten u het eens bent en waar u het oneens bent met het Parlement, in plaats van algemene verklaringen af te leggen?

Ik denk dat het bijzonder belangrijk is om samen met de Verenigde Staten tegen terrorisme te strijden. Ik roep de Verenigde Staten en de Raad dringend op zeer serieus met ons samen te werken na onze stemming morgen, en niet te kiezen voor bilaterale wegen of te dromen over het verwerpen van de solidariteit, maar samen te werken om fundamentele rechten te beschermen en tegelijkertijd de veiligheid te waarborgen.

Birgit Sippel (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, iedereen die de afgelopen weken de vele discussies over SWIFT heeft gevolgd, zou de indruk kunnen krijgen dat zonder SWIFT de chaos uitbreekt en dat afwijzing van de overeenkomst het einde betekent van de trans-Atlantische betrekkingen en de gezamenlijke strijd tegen het terrorisme. Deze pogingen om ons te bedreigen zijn in één woord belachelijk! De VS en de Raad proberen niet een onmisbaar instrument te redden, maar hun gezicht.

Er zijn veel overeenkomsten en maatregelen voor de bestrijding van het terrorisme. SWIFT zou hierop een bruikbare aanvulling kunnen zijn. De mislukte aanslag van 25 december heeft duidelijk gemaakt dat er niets mis is met de hoeveelheid gegevens, maar dat het wel schort aan een efficiënte omgang ermee. Het idee is om de aandacht af te leiden van dit gegeven. De tussentijdse overeenkomst is gewoon rijp voor de prullenbak. Ze staat vol tegenstrijdigheden en inconsistenties. In plaats van geschikte maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat alleen gegevens van concrete verdachten worden overgedragen, gaan iedere maand enorme hoeveelheden gegevens naar de VS. De overeenkomst is een grove schending van de burgerrechten, de gegevensbescherming en de beginselen van de rechtsstaat. Als de Raad en de VS nu echt bereid zouden zijn om deze kritiek ter harte te nemen en deze punten op te nemen in een nieuwe overeenkomst, zou er voor ons helemaal geen reden zijn om deze vreselijke overeenkomst goed te keuren. In het belang van de burgers moeten wij 'nee' zeggen tegen de tussentijdse overeenkomst en direct met nieuwe onderhandelingen beginnen, zodat we echt een goede overeenkomst krijgen die een extra, effectief instrument vormt voor de bestrijding van het terrorisme en die onze grondrechten respecteert.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, het Verdrag van Lissabon leidt een nieuw tijdperk in voor dit Parlement, maar ook voor de Raad en de Commissie.

De fungerend voorzitter van de Raad heeft er in zijn interventie kennis van genomen dat er naar dit Parlement moet worden geluisterd en dat de verzoeken en eisen van dit Parlement in aanmerking moeten worden genomen.

In de tweede plaats neemt het fungerend voorzitterschap er kennis van dat de onderhandelingen over deze overeenkomst niet helemaal goed, of niet goed genoeg, zijn verlopen. Maar vooral heeft hij een toezegging gedaan voor de toekomst: zo snel mogelijk een definitieve overeenkomst sluiten waarin moet worden voldaan aan de eisen die in het verslag van de rapporteur zijn opgenomen (gegarandeerde toegang tot een rechtsmiddel en tot het recht om de gegevens in te zien en indien nodig te wijzigen of te vernietigen, in verband met de privacy).

Er moet dus een nieuw evenwicht worden gevonden tussen privacy, vrijheid voor de burgers en veiligheid, dat ook een grondrecht is van de burgers die wij hier in het Europees Parlement vertegenwoordigen.

Daarom moedigt het Parlement u aan, mijnheer de minister, hoe dit debat ook mag uitpakken, om zo snel mogelijk die onderhandelingen te starten en zo tegemoet te komen aan het Verdrag van Lissabon, aan het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en aan de vijfhonderd miljoen burgers die door dit Parlement worden vertegenwoordigd en die een fundamenteel recht op veiligheid hebben.

Axel Voss (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, in dit tijdperk van mobiliteit is er geen sprake van veiligheid zonder een effectieve en snelle uitwisseling van gegevens, en het is onze taak om de bevolking te beschermen tegen terroristische aanslagen. Daarom moeten we een evenwicht zien te vinden tussen veiligheid en privacy. Dit evenwicht moet weerspiegeld worden in de overeenkomst waarover wij nu discussiëren.

Gezien het belang van deze kwestie is de Raad echt amateuristisch te werk gegaan. Ik zou willen zien dat er meer concessies worden gedaan aan de rapporteur, inclusief specifieke hulp, zodat we misschien toch een meerderheid in het Parlement kunnen behalen.

Zolang dit niet het geval is, zal het Terrorist Finance Tracking Programme een op zichzelf staand programma blijven, en zal het belangrijk voor ons zijn om SWIFT ertoe aan te moedigen alleen individuele gegevens over te dragen. Als we dat niet kunnen realiseren, is de overeenkomst voor volledige gegevensoverdracht juist;

hebben we ook die niet, dan blijft de onderhavige overeenkomst belangrijk. Daarom geloof ik dat we zouden moeten streven naar uitstel en dan uiteindelijk ...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken.)

De Voorzitter. – Collega's, dit is een zeer belangrijk debat. Ik wil het debat dan ook niet onderbreken, maar alle sprekers nemen een halve minuut meer spreektijd dan is toegestaan. Er staan 11 mensen op de lijst. Als u allen zo veel tijd neemt, kan ik anderen het woord niet meer geven.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, niemand twijfelt serieus aan de noodzaak om het terrorisme te bestrijden. Maar een ontwikkelde democratie die gebaseerd is op de beginselen van een rechtsstaat, stelt zichzelf altijd de vraag wat er moet worden gedaan en hoe dat moet worden gedaan. In dit geval is deze vraag heel eenvoudig te beantwoorden. Ons handelen mag er niet toe leiden dat 500 miljoen mensen allemaal verdacht zijn en dat op grove wijze inbreuk wordt gemaakt op hun rechten zonder dat ze rechtsbescherming genieten. Deze maatregelen mogen met name niet worden getroffen wanneer ze de bestaande democratische regelingen minachten.

Nu verkeert het Parlement in een positie dat het moet opdraaien voor het arrogante gedrag van het Zweedse voorzitterschap. Daar moeten we voor passen. Daarom ben ik ervoor dat wij morgen tegen deze overeenkomst stemmen.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Mijnheer de Voorzitter, ik wil zeggen dat met dit voorstel niets zal worden verhinderd – geen terreurdaad zal worden verhinderd. Geen enkele van de vier aanslagen waar het voorzitterschap van de Raad naar verwees, zou zijn verhinderd, hoewel de onderzoeken naderhand misschien gemakkelijker zouden zijn geweest. Met dit voorstel neemt de veiligheid af, op dezelfde manier als een wet voor de totale bewaking van het internet de veiligheid doet afnemen, omdat mensen in het geval van totale bewaking die bewaking proberen te vermijden – ook rechtschapen burgers. Dan ontstaan diensten om het internet anoniem te gebruiken, dat zien we nu zelfs in de banksector. Als terroristen zich tussen gewone mensen kunnen verbergen, doet dat de veiligheid afnemen. Het is een slechte overeenkomst.

Ik eis in plaats daarvan een volledige herziening van al die antiterrorwetten. Wat kosten ze en wat is hun totale effect op privacy en vrijheid? Pas dan ben ik überhaupt bereid om te overwegen om voor nog meer antiterrorwetten te stemmen. Bewijs ons met openbare documenten – niet met geheime – hoe effectief die maatregelen zijn.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de aandacht vestigen op twee zaken die naar mijn mening heel belangrijk zijn. Het staat buiten kijf dat we het terrorisme moeten bestrijden, maar de vraag is hoe dat moet gebeuren en wat voor soort overeenkomsten we daarover met de Amerikanen moeten sluiten. Ik wil twee punten naar voren brengen. Het eerste is dat de overeenkomst gevolgen heeft voor maar één van beide partijen – het is een eenzijdig akkoord. Hebben we eraan gedacht dat de bevoegde diensten in de Europese landen ook gegevens uit de Verenigde Staten zouden kunnen ontvangen en dat daarmee de bestrijding van het terrorisme hier in Europa zou kunnen worden bevorderd? Het tweede punt – mijn voornaamste bezwaar – betreft het feit dat het mogelijk wordt alle financiële gegevens te verkrijgen. Ik leg daarbij veel nadruk op het woord 'alle'. Ik vind dat we moeten werken aan een regeling waarbij de Amerikaanse en Europese bijzondere opsporingsdiensten alleen de gegevens kunnen krijgen van entiteiten die onder verdenking staan.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) De Raad heeft de overeenkomst erg laat naar het Europees Parlement gestuurd en dat is niet gebruikelijk. Ik hoop dat dit soort incidenten niet meer zal plaatsvinden. Ik was daarentegen zeer aangenaam verrast door de intensieve samenwerking tussen de Amerikaanse autoriteiten en het Europees Parlement. Tegen alle verwachtingen in hebben zij naar deze instelling geluisterd en ik hoop dat ze dat ook in de toekomst zullen doen.

Ik verwacht evenveel belangstelling van de Amerikaanse autoriteiten voor de gelijke behandeling van lidstaten met betrekking tot het visumvrijstellingsprogramma. De Verenigde Staten hebben nog geen duidelijke, transparante criteria opgesteld voor het weigeren van visa in bepaalde lidstaten. Toch ben ik van mening dat de tussentijdse overeenkomst moet worden gesteund, omdat zij zal bijdragen aan de veiligheid van de Europese burgers. Met de goedkeuring van deze overeenkomst mag er echter geen einde komen aan de onderhandelingen met de Verenigde Staten over een langetermijnovereenkomst die alle door dit Parlement naar voren gebrachte doelstellingen omvat.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, vandaag heeft de Raad toegegeven dat de uitkomst van de onderhandelingen wellicht niet zo goed is als ze had kunnen zijn. Laten we dat dan aangrijpen om de overeenkomst te verbeteren. Dit betekent niet dat we de zaak maar moeten uitstellen, want aan een uitstelprocedure zijn geen voorwaarden verbonden. We zullen ons tijdens de volgende plenaire vergadering dan toch weer in dezelfde situatie bevinden. Ik geloof niet dat dit iets zal veranderen.

Ten tweede wil ik zeggen dat ons al vaak genoeg is beloofd dat het beter zal worden in de volgende onderhandelingsronde, zonder medewerking van het Parlement. Vóór deze overeenkomst is ons ook al beloofd dat alles deze keer heel anders zal verlopen. Nogmaals, uitstel zal hier niet helpen. Het enige dat in deze kwestie zal helpen, is een duidelijk signaal.

Ten derde wordt er nu steeds gezegd dat er beveiligingsgaten zullen ontstaan wanneer we de tussentijdse overeenkomst niet goedkeuren. Dat klopt gewoon niet. We beschikken over juridische rapporten die dit aantonen en er zijn overeenkomsten inzake wederzijdse rechtshulp.

Sajjad Karim (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de veiligheid van onze burgers is voor ons allen van uitzonderlijk groot belang, en het is veel te simpel om ons als zwak af te schilderen als het gaat om terrorismebestrijding, terwijl we stelling nemen en ons hard maken voor de bescherming van de burgerlijke vrijheden van onze burgers. Ik heb dit keer op keer bij veel nationale parlementsleden zien gebeuren met betrekking tot de maatregelen die dit Huis treft.

SWIFT heeft vanzelfsprekend vaak succes geboekt, en we ondersteunen al deze voorbeelden, maar het is net zo belangrijk om ons te concentreren op die momenten waarop SWIFT heeft verzuimd of ons heeft teleurgesteld. Veel van de onderzoeken in de Europese Unie zijn slecht uitgevoerd of mislukt. Alleen al in mijn kiesdistrict zijn twaalf onschuldige mensen gevangen genomen die uiteindelijk niet konden worden veroordeeld. Terwijl zij in de gevangenis zaten, werd ons verteld dat financiële transacties onderdeel vormden van het substantiële bewijs tegen hen.

Wat kunnen we leren van deze slechte voorvallen? Raad, laat ons een stap terug doen. We hebben nog tijd, we staan niet met onze rug tegen de muur. Er is een weg vooruit. Laat ons kiezen voor uitstel. Raad, doe een stap terug, en doe het goed; niet voor het bestwil van dit Huis, maar voor het bestwil van onze burgers.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, als in mijn land een ambtenaar van politie toegang wil tot een bankrekening, heeft hij een machtiging nodig. Ik kan geen overeenkomst aanvaarden waarbij duizenden of miljoenen bankgegevens ter inzage naar een Amerikaanse ambtenaar van politie worden gestuurd zonder dat hiervoor toestemming van de rechter is vereist. De tussentijdse overeenkomst die tot stand is gebracht ontbeert gegevensbescherming. Gegevensbescherming is geen luxe, maar een eerste vereiste voor onze vrijheid. Er is een gebrek aan wederkerigheid en een gebrek aan evenredigheid. Wij kunnen dit niet toestaan.

Wij hopen zeker dat de onderhandelingen zullen leiden tot een fatsoenlijke definitieve overeenkomst. Hoe zal dit gebeuren? Wordt er onderhandeld op een wankel of op een redelijke basis? Ik meen dat het beter voor ons is helemaal geen overeenkomst te hebben dan een slechte tussentijdse overeenkomst. Als we de tussentijdse overeenkomst weigeren, betekent dit dat we een goede basis hebben om over de definitieve overeenkomst te onderhandelen.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Er wordt wel gezegd dat goede overeenkomsten worden gesloten tussen gelijkwaardige partners. Uit de overeenkomst die nu wordt opgesteld blijkt echter geenszins dat wij een gelijkwaardige partner zijn: de Verenigde Staten stellen eisen aan ons en verwachten dat wij het eens zijn met hun standpunten.

Volgens het Verdrag van Lissabon heeft het Europees Parlement echter veel meer bevoegdheden en het is in feite de taak van de leden van het Parlement om de belangen en rechten, de fundamentele rechten van 500 miljoen burgers in de EU-lidstaten te verdedigen. Ik steun daarom eveneens de aanbeveling om deze overeenkomst te herzien en daarin de voorstellen op te nemen waarvan wij, de leden van het Europees Parlement, de enige direct gekozen vertegenwoordigers van alle Europese instellingen, verwachten dat ze in de overeenkomst worden opgenomen.

Ik weet dat er landen in de Europese Unie zijn die ernstige problemen met terrorisme hebben. Ten slotte, Spanje is een van de landen die al lange tijd tegen terrorisme strijden en ik geloof dat de Raad in dit geval aan de kant van het Europees Parlement zal staan en niet aan de kant van de Verenigde Staten.

Alfredo Pérez Rubalcaba, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, het eerste wat ik wil zeggen is dat ik met belangstelling naar alle afgevaardigden heb geluisterd en hen wil bedanken voor alle

interventies, zowel de interventies waarin steun voor het voorstel is uitgesproken – de minderheid weliswaar – als de interventies waarin kritiek werd geuit – de meerderheid –, die ik ook waardeer.

Om te beginnen wil ik zeggen dat ik van dit alles vooral waardeer dat ik in dit debat met het Parlement opnieuw heb geconstateerd dat het Parlement, de Commissie en de Raad volkomen op één lijn zitten waar het gaat om de verdediging van onze waarden en het gedecideerd bestrijden van het terrorisme – zoals ik in mijn interventie heb gezegd –, van elke vorm van terrorisme. Ik denk dat dit een eerste consensus is en dat dat duidelijk gezegd moet worden.

Wat betreft de overeenkomst die we vanmiddag hebben besproken, de overeenkomst over SWIFT, wil ik onderscheid maken tussen twee radicaal van elkaar verschillende soorten kritiek: formele kritiek en inhoudelijke kritiek.

Het is waar dat de formele kritiek een constante is geweest, zelfs bij de afgevaardigden die het bestaan van de overeenkomst die we vanmiddag bespreken uitdrukkelijk hebben gesteund. In mijn interventie heb ik al gezegd, en dat herhaal ik, dat de dingen waarschijnlijk beter hadden gekund, dat het zeker is dat de dingen beter hadden gekund. Maar ik heb ook gezegd, en ook dat herhaal ik, dat de termijnen – en die kent u goed – waren zoals ze waren en dat de Raad en de Commissie binnen een zeer kort tijdsbestek moesten handelen. In elk geval wil ik dat het heel duidelijk is dat het de wens van de Raad is, die ik hier vanmiddag heb uitgesproken, dat de dingen zo niet meer gebeuren, dat de dingen voortaan op een andere manier gebeuren.

Enkele afgevaardigden hebben gezegd – waarschijnlijk op basis van hun ervaring – dat dat een belofte is, een toezegging, die in dit Huis wel vaker is gedaan en die vervolgens, ook wel vaker, niet is nagekomen. Ik wil graag zeggen dat dit een verbintenis van de Raad is die voortvloeit uit een fundamentele gecommitteerdheid aan het Verdrag van Lissabon en dat in het Verdrag van Lissabon als fundamenteel doel is vastgelegd dat dit Huis een steeds belangrijkere rol krijgt in het institutionele leven van Europa zodat de burgers zich beter vertegenwoordigd voelen.

En die verbintenis van mijn land, die een fundamentele gecommitteerdheid aan het Verdrag van Lissabon is, brengt me ertoe om hier ronduit te verklaren dat de Raad de dingen tijdens het Spaanse voorzitterschap anders zal doen.

Voor het geval er afgevaardigden zijn die geen vertrouwen hebben in het woord van de Raad – en die staan in hun recht – wil ik eraan herinneren dat het Verdrag ons verplicht om de dingen anders te doen. Dus als de politieke wil van de Raad niet genoeg is, dan is daar altijd nog het Verdrag, dat een wet is, en dat bepaalt dat de dingen in de toekomst op een andere manier zullen moeten gebeuren, door rekening te houden met het Parlement, door samen te werken met de Commissie en door uiteraard rekening te houden met de geest die door u allen samen wordt verdedigd, een geest die naar een evenwicht zoekt tussen het verdedigen van de veiligheid en het handhaven van onze waarden, een geest die uit volle overtuiging Europees is, en waar de Raad zich ook uit volle overtuiging bij aansluit.

Met betrekking tot de inhoudelijke meningsverschillen wil ik drie opmerkingen maken. Ik zal niet ingaan op enkele meer concrete aspecten waarop kritiek is gekomen – in enkele gevallen bestaat er voor die kritiek naar mijn mening maar weinig reden. Zo is er meerdere malen gezegd dat de SWIFT-overeenkomst, zoals deze op dit moment op tafel ligt in dit Huis, de overdracht van gegevens in bulk mogelijk maakt. Wat niet gezegd is, is dat dat niet de logica van de overeenkomst is – dit moet heel duidelijk worden gemaakt. Die overdracht van gegevens in bulk is op grond van de SWIFT-overeenkomst alleen in uitzonderlijke gevallen mogelijk en moet dan altijd gebaseerd zijn op verdenkingen in een gerechtelijke procedure (artikel 4, punt 6 van de overeenkomst). Ik noem dit als voorbeeld. Er is nog een aantal andere beschuldigingen geuit, die naar mijn oordeel echter zijn gebaseerd op een enigszins oppervlakkige analyse van de inhoud van de overeenkomst, en daar ga ik op dit moment geen antwoord op geven.

Wel wil ik nog twee dingen zeggen over de inhoud. In de eerste plaats wil ik er nadrukkelijk op wijzen – zoals de commissaris en ook enkele afgevaardigden in dit Huis dat hebben gedaan – dat de overeenkomst nuttig is geweest in de strijd tegen het terrorisme. Ik heb enkele voorbeelden genoemd. Het verslag van rechter Bruguière, waarover de afgevaardigden beschikken, bevat meer voorbeelden. Ik kan zelfs een voorbeeld noemen dat ik al heb genoemd en dat betrekking heeft op mijn eigen land. Of beter nog, twee voorbeelden.

De SWIFT-overeenkomst is inderdaad gebruikt in het onderzoek naar de aanslagen van 11 maart in Madrid, en met succes. En de SWIFT-overeenkomst is iets meer dan een jaar geleden ook gebruikt om een aanslag in Barcelona te voorkomen. De personen die daar achter zaten zijn inmiddels allemaal veroordeeld en zitten nu hun straf uit in Spaanse gevangenissen.

Daarom heeft de overeenkomst wel degelijk gefunctioneerd en heeft de overeenkomst wel degelijk tot resultaten geleid. En aangezien dit zo is, zult u het met mij eens zijn dat als deze overeenkomst wordt onderbroken, de Europese burgers iets minder veilig zullen zijn. Als het zo is dat de overeenkomst functioneert en heeft gefunctioneerd en wordt onderbroken, zult u met mij moeten toegeven dat we door die onderbreking iets minder veilig zullen zijn – en ik gebruik deze formulering doelbewust, zodat niemand de Raad ervan kan beschuldigen dat hij een te dramatische voorstelling van zaken geeft. We zullen iets minder veilig zijn. Dat is zo.

Daarom dring ik er vanuit de Raad op aan – en ik denk dat ook de Commissie dit van essentieel belang vindt – om deze overeenkomst niet te onderbreken, en ik wil nogmaals tegen u zeggen dat er best kritiek op deze overeenkomst mogelijk is, die ik hier vanmiddag ook heb gehoord. Maar u zult het ook met mij eens zijn dat deze overeenkomst veel beter is dan het protocol dat jarenlang de uitwisseling van gegevens tussen de Verenigde Staten en de Europese Unie mogelijk heeft gemaakt.

Waarschijnlijk is de overeenkomst waarover we hier vandaag debatteren niet de beste. Waarschijnlijk zijn er verbeteringen mogelijk, en ik kan het zelfs eens zijn met enkele kritiekpunten die vanuit deze banken naar voren zijn gebracht. Maar u zou samen met mij moeten erkennen dat dit een betere overeenkomst is dan de vorige. De Europese Unie, in casu de Raad en de Commissie, heeft een aantal mechanismen in de overeenkomst laten opnemen waar de afgevaardigden bezorgd over zijn – en met recht – en die in essentie bedoeld zijn om te garanderen dat de veiligheid niet ten koste gaat van de vrijheid en de grondrechten.

Daarom wil ik beklemtonen dat het belangrijk is, zoals de commissaris heeft gezegd, dat de overeenkomst niet wordt onderbroken. En ik herhaal nogmaals tegenover het Parlement dat de Raad bereid is om over een nieuwe overeenkomst te onderhandelen, een overeenkomst die wél definitief is, waarin veel van de punten die we vanmiddag hebben gehoord kunnen worden opgenomen, en de Raad wil publiekelijk bevestigen dat ze die punten overneemt. Dat is de toezegging van de Raad. Het is waar dat deze toezegging ook is gedaan in een brief van de voorzitter van de Raad aan de Voorzitter van het Parlement, maar deze toezegging moet tijdens de onderhandelingen nog wel worden geconcretiseerd.

Daarom debatteren we vandaag over een tussentijdse overeenkomst, die de huidige situatie verbetert. We debatteren over een overeenkomst die negen maanden van kracht zal zijn, een periode die door de Commissie, de Raad en het Parlement benut zal worden om een nieuwe, definitieve overeenkomst te sluiten waarin we alle redelijke voorzorgsmaatregelen kunnen opnemen die het Parlement vanmiddag in het debat naar voren heeft gebracht.

De Raad kan het debat dat hier vanmiddag heeft plaatsgevonden niet negeren. We kunnen niet voorbijgaan aan het feit dat er veel kritiek op deze overeenkomst is geuit, waarvan sommige kritiek beter is gefundeerd dan andere, zoals ik heb gezegd, maar kritiek is er geweest. Ik denk dat het de moeite waard is om nu ruimte te creëren om na te denken, en namens de Raad wil ik het Parlement om tijd vragen.

Tijd uiteraard om dit debat met mijn collega's in de Raad te bespreken, tijd om te overleggen met de Commissie en vooral tijd om samen met de Verenigde Staten te onderzoeken welke mogelijkheden er zijn – en in mijn ogen zijn er reële mogelijkheden – om een betere overeenkomst te sluiten; tijd, geachte afgevaardigden, mijnheer de Voorzitter, om over enkele weken, of over enkele maanden, naar dit Parlement te kunnen komen om hier te verklaren dat de basis is gelegd voor een definitieve overeenkomst waarin de zorgen die u vandaag hebt geuit adequaat zijn verwerkt. Zorgen, herhaal ik, die in veel gevallen worden gedeeld door de Raad.

Cecilia Malmström, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, dit was een bijzonder belangrijk debat. Die woorden zijn volkomen op hun plaats, omdat we over zulke belangrijke zaken hebben gesproken als hoe we de veiligheid van onze burgers in stand kunnen houden, maar tegelijkertijd ook goede informatie- en uitwisselingssystemen kunnen handhaven met een hoog niveau van gegevensbescherming.

Er zijn, zoals de voorzitter van de Raad al zei, mijns inziens een aantal vragen opgeworpen en een aantal misverstanden aan de orde geweest. Een aantal daarvan worden beantwoord in het verslag van Bruguière, dus ik zou u echt willen adviseren dat te lezen. Maar ik denk dat we moeten begrijpen en onthouden waarom er sprake is van een tussentijdse overeenkomst. Wat is de reden daarvan? SWIFT was in beweging, en we bevonden ons in een situatie waarin we niet beschikten over een regeling inzake de doorgifte van gegevens, waardoor de Raad en de Commissie snel actie hebben ondernomen om iets te regelen. De Verenigde Staten hebben een aantal concessies aan ons gedaan, en tevens kregen we van hen een aantal zeer goede mechanismen voor de bescherming van persoonsgegevens. Ook hebben twee van de betrokken lidstaten de Commissie gevraagd zich hierin te mengen om in deze de Europese dimensie te bewaken en bilaterale overeenkomsten te vermijden. Dit mogen we niet uit het oog verliezen.

Dit is een tussentijdse overeenkomst die, zoals ik al zei, verbeterd kan en zal worden. De Commissie en de Raad zijn zonder meer van plan het Europees Parlement volgens het Verdrag van Lissabon bij de permanente overeenkomst te betrekken. We hebben behoefte aan meer duidelijkheid omtrent het instellen van beroep, rechtmatige verwerking van persoonsgegevens en het wissen van gegevens. In de uiteindelijke overeenkomst zullen ook garanties zijn opgenomen met betrekking tot rectificaties en de toegang tot informatie.

De heer Lambrinidis vroeg waarom de Commissie hier nog niet over beschikte. Welnu, mijnheer Lambrinidis, de Commissie is pas sinds 16 uur en 20 minuten in functie. Dit is een uiterst belangrijk onderhandelingsmandaat. We moeten in de gelegenheid worden gesteld hier samen over te discussiëren, in de nieuwe Commissie, voordat we het volledige onderhandelingsmandaat opstellen ter bespreking met het Europees Parlement. We zijn nog maar net begonnen als Commissie, en u kunt derhalve niet van ons verwachten dat wij dit reeds gedaan hebben. Maar we zullen ervoor zorgen – en de heer Barroso heeft dit zeer helder verwoord in de brief aan de heer Buzek – dat we gaan werken aan het onderhandelingsmandaat. We zullen het zo spoedig mogelijk aan het Europees Parlement voorleggen en ons ervan vergewissen dat u gedurende dit hele proces volledig op de hoogte wordt gehouden.

Het is misschien wel een zeer goed idee om de stemming uit te stellen, en we hebben wellicht meer tijd nodig om over het mandaat te debatteren. U zult het onderhandelingsmandaat onder ogen krijgen, en u zult de tijd krijgen om de documenten, de verslagen en andere stukken te bestuderen, en de Commissie is bereid, zoals ik reeds zei, om met u en de Raad samen te werken aan een goede – en veel betere – permanente overeenkomst inzake dit onderwerp.

De Voorzitter. – Collega's, de "blauwe kaart"-procedure is niet van toepassing tijdens presentaties van de Raad en de Commissie, maar het gaat hier om een uitermate belangrijke discussie. We moeten morgen een beslissing nemen.

Hoewel niet overeenkomstig het Reglement, wil ik u, fungerend voorzitter van de Raad, verzoeken op twee korte – ik benadruk korte – vragen van de heer Schulz en de heer Lambrinidis in te gaan – daar blijft het bij, aangezien we hierover nog uren door zouden kunnen debatteren.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Rubalcaba, ik heb aandachtig naar u geluisterd, net als al mijn collega's in dit Parlement. U hebt de volgende woorden gebruikt: "Geef mij meer tijd om hierover te praten met mijn collega's in de Raad. Geef mij meer tijd om terug te komen met een betere overeenkomst." Ik wil u daarom heel concreet vragen of het klopt dat de Raad niet langer vasthoudt aan deze overeenkomst en aan de stemming over deze overeenkomst en dat u tijd wilt hebben om met de Verenigde Staten te onderhandelen over een nieuwe en verbeterde overeenkomst. Heb ik goed begrepen dat u dit zo gezegd hebt?

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, is de Raad zich bewust van het feit dat SWIFT de afgelopen jaren niet één keer specifieke gegevens heeft doorgegeven, omdat het deze niet kan extraheren, en altijd gegevens in bulk overdraagt?

Is de Raad zich bewust van het feit dat er, juist om deze reden, een overeenkomst bestaat tussen de VS en SWIFT waarbij werknemers van SWIFT op het ministerie van Financiën worden gestationeerd om ervoor te zorgen dat de gegevens in bulk die het ministerie ontvangt niet op een "bulk" wijze onderzocht worden?

Is de Raad zich bewust van het feit dat het Parlement in de tussentijdse overeenkomst zelfs niet op de geringste wijze tegemoet wordt gekomen? Als ik het bij het juiste eind heb, en dit is wat ik hoop, zijn de Raad en de Commissie dan bereid het onderwerp betreffende de gegevens in bulk in het mandaat van de onderhandelingen uiterst serieus te nemen?

Alfredo Pérez Rubalcaba, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, de Raad wil nogmaals beklemtonen dat het belangrijk is dat de stroom financiële gegevens tussen Europa en de Verenigde Staten niet wordt onderbroken.

Maar de Raad is zich er ook van bewust dat de bezwaren en de kritiek – en ook de suggesties – van de dames en heren Parlementsleden in aanmerking moeten worden genomen.

Daarom heb ik om tijd gevraagd, om samen met alle landen van de Europese Unie, met de verschillende lidstaten, te bestuderen hoe deze bezwaren in de nieuwe overeenkomst kunnen worden geïncorporeerd. En ik heb om tijd gevraagd – en dat is naar mijn mening belangrijker – om samen met de Verenigde Staten te onderzoeken hoe we een belangrijk deel van de bezwaren en de voorbehouden en de beperkingen die het Europees Parlement hier vanmiddag naar voren heeft gebracht in de nieuwe overeenkomst kunnen

incorporeren, en ik denk dat die wil er bij de Verenigde Staten is. Kortom, tijd om in de definitieve overeenkomst een beter evenwicht tussen veiligheid en vrijheid te vinden, want daar hebben we het uiteindelijk over.

Ik wil tijd om die mogelijkheid te onderzoeken, zodat ik naar dit Parlement kan terugkomen, in een vergadering als deze, voordat u tot de stemming overgaat, om tegen het Parlement te zeggen: "De Commissie en de Raad hebben met de Verenigde Staten afgesproken om deze suggesties van het Europees Parlement in de nieuwe overeenkomst op te nemen".

In die omstandigheden zal het debat waarschijnlijk heel anders zijn dan het debat dat we hier vanmiddag hebben gevoerd.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, dit is heel nuttig. Hartelijk dank dat u deze mogelijkheid biedt. Aangezien wij over een gevoelige kwestie discussiëren, wil ik graag zeker weten of ik goed begrijp dat de heer Rubalcaba ons niet kan verzekeren dat de bestaande overeenkomst niet van kracht wordt. Met andere woorden, als we de zaak uitstellen en onszelf meer tijd geven, zal ze van kracht worden.

Daarom vraag ik het volgende: kan de heer Rubalcaba ons verzekeren dat er, bijvoorbeeld binnen een maand, een langetermijnovereenkomst op tafel ligt met strengere normen, of gaat de Raad ons vertellen dat we toch negen maanden moeten wachten tot het einde van de periode? Het Parlement kan moeilijk instemmen met een onvoorwaardelijke toezegging. Daarom moeten we duidelijke voorwaarden stellen aan de toezeggingen van de Raad, zodat we morgen eventueel een besluit over uitstel kunnen nemen.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, mag ik u danken voor het feit dat u het Reglement zo genereus toepast en twee verantwoordelijken van de Fractie van Socialisten en Democraten en ook twee verantwoordelijken van de Fractie van de Europese Volkspartij de mogelijkheid biedt om het woord te nemen.

Mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, u hebt de vinger op de zere plek gelegd. In het grootste deel van het debat dat in dit Huis heeft plaatsgevonden zijn respectabele argumenten gebruikt. Ik respecteer alle woorden. Maar woorden die worden uitgesproken moeten een component hebben die op documenten berust, een informatieve component, een component waaruit kennis van de zaak blijkt, en het heeft me eerlijk gezegd nogal verbaasd om bepaalde opmerkingen te horen die op het tegendeel lijken te wijzen. Ik heb de indruk dat maar weinigen de overeenkomst die ze bekritiseren hebben gelezen, want als ze die wel hadden gelezen zouden ze op geen enkele wijze op basis van argumenten tot de conclusies hebben kunnen komen die ze hier hebben uiteengezet.

Daarom, mijnheer de Voorzitter, houdt mijn vraag verband met wat mijn collega Manfred Weber heeft gezegd en wat mevrouw Hennis-Plasschaert zelf in haar brief heeft geschreven (ze weet al dat ik voor het door laten lopen van de tussentijdse overeenkomst tijdens de onderhandelingen over de nieuwe overeenkomst ben). Zoals ik zeg heeft mevrouw Hennis-Plasschaert zelf in haar brief de vraag gesteld die Manfred Weber zojuist ook heeft gesteld. Kan de Raad garanderen dat dit Parlement, in juni in de commissie en in juli in de plenaire vergadering, de definitieve tekst krijgt voorgelegd, waarbij dit Huis kan deelnemen aan de besluitvorming over de nieuwe overeenkomst?

Alfredo Pérez Rubalcaba, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, enkele afgevaardigden vragen mij naar concrete tijdstippen en de concrete inhoud.

Wat betreft de tijd is het duidelijk dat het schetsen van de contouren van een definitieve overeenkomst, of, anders gezegd, het aan dit Huis voorleggen van een aantal afspraken met de Verenigde Staten over het incorporeren van de bezwaren en suggesties van dit Huis in de overeenkomst, niet hetzelfde is als het voorleggen van een nieuwe overeenkomst aan dit Huis.

Als u mij vraagt of we dit Huis binnen een maand een nieuwe overeenkomst kunnen voorleggen, is het antwoord nee. Als u mij vraagt of we dit Huis binnen enkele maanden – niet veel – het resultaat van onze gesprekken met de Verenigde Staten kunnen voorleggen, met deelname door dit Parlement – wat denk ik substantieel is –, een resultaat dat ons in staat stelt om met elkaar te bespreken of we, zoals de Raad vindt, redenen hebben om te denken dat de definitieve overeenkomst veel beter zal zijn dan de overeenkomst die we nu hebben, is mijn antwoord ja. Ik denk dat we dat kunnen bewerkstelligen.

En dat is precies wat ik van u vraag. Daarom heb ik het niet concreet gehad over het voorstel van de rapporteur. Het is inderdaad waar dat ik dat voorstel vanmiddag niet heb genoemd, na het zien van het algemene klimaat hier en het beluisteren van de grote hoeveelheid handelingen of interventies tegen de ondertekening van de

interim-overeenkomst. Omdat ik denk dat de dingen zijn zoals ze zijn, lijkt het me veel realistischer – ik herhaal het nog maar eens – om dit Huis te vragen om tijd, tijd om binnen – ik zou zeggen – drie maanden de contouren van een overeenkomst met de Verenigde Staten aan u voor te leggen, voor debat in dit Parlement, of beter gezegd, de elementen waarvan de Verenigde Staten en de Europese Unie (Commissie, Raad en Parlement) vinden dat ze in de definitieve overeenkomstmoeten worden opgenomen, waarover daarna zal worden onderhandeld.

Ik denk dat het debat in die omstandigheden radicaal anders zal zijn.

Jeanine Hennis-Plasschaert, rapporteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, veel zaken zijn besproken. Ik wil in het bijzonder ten overstaan van de heer Busuttil en de fungerend voorzitter onderstrepen dat de veiligheid van Europese burgers niet in het geding is als gevolg van het feit dat wij onze goedkeuring niet hebben verleend aan de tussentijdse overeenkomst. Ik ben van mening dat het zeer onterecht is om dit als een soort argument te gebruiken. Andere wetgevingsinstrumenten blijven beschikbaar voor een doelgerichte trans-Atlantische gegevensuitwisseling en, zoals Claude Moraes zei, niemand heeft in deze het morele gelijk.

Wat de brief van de Verenigde Staten betreft, daar is vanzelfsprekend en zonder twijfel waardering voor. Bent u echter ook niet van mening dat de verklaring dat de standpunten van het Parlement zullen worden gehoord en meegenomen, en dat er gehoor aan zal worden gegeven, niet bijzonder overtuigend is? Men verplicht zich nergens toe. Er wordt tevens verklaard dat dit enkel gebeurt als deze tussentijdse overeenkomst van kracht blijft, wat ik beschouw als pure chantage. Ik begin boos te worden, en dat betreurt ik, maar dit debat werkt me langzaam maar zeker op mijn zenuwen.

Het TFTP is niet in overeenstemming met de sterkste Europese tradities ten aanzien van burgerlijke vrijheden, en kan ook niet als zodanig worden beschouwd. Het moet gezien worden als een afwijking van de Europese wetgeving en praktijk, en ik wil dat dit erkend wordt. Ik heb dit reeds eerder gezegd, en ik wil dit nogmaals duidelijk stellen. Ik wil ook vermelden dat niemand eraan twijfelt dat het noodzakelijk is dat de samenwerking tussen de VS en de EU wordt voortgezet en versterkt, maar de EU en de lidstaten, en met name de Raad, moeten krachtig optreden om hun eigen doelstellingen vast te leggen. In dat opzicht bevinden het Parlement en de Raad zich nog niet op één lijn.

Tot slot wil ik benadrukken dat dit alles gaat over Europese verantwoordelijkheid, en dat er een Europese oplossing moet worden gevonden. Het mag niet zo zijn dat Nederland en België de dupe van dit alles worden. Ik heb uw verklaringen nauwkeurig beluisterd, onder andere het verzoek voor meer tijd, en ik ben bereid dat verzoek voor te leggen aan de Conferentie van voorzitters, maar u heeft mij niet de garanties kunnen geven die ik wilde: deze waren te onduidelijk. Desondanks zal ik uw verzoek voorleggen aan de Conferentie van voorzitters, die later deze middag bijeenkomt.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt donderdag 10 februari 2010 plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Bruno Gollnisch (NI), schriftelijk. – (FR) Samenwerking met de Verenigde Staten in de strijd tegen het terrorisme is belangrijk, maar niet tot elke prijs. De overeenkomst met de Verenigde Staten inzake de doorgifte van financiële gegevens komt er min of meer op neer dat persoonlijke e-mails van alle Europese burgers zouden worden geopend en gelezen of dat hun complete e-mailverkeer gecontroleerd zou worden, onder het mom dat terroristen elkaar wel eens brieven of elektronische berichten zouden kunnen sturen. De overeenkomst waar wij over spreken, biedt geen waarborgen ten aanzien van de eerbiediging van persoonsgegevens en nog minder ten aanzien van het gebruik dat ervan kan worden gemaakt. Het risico dat er – simpelweg op last van een regering – inbreuk wordt gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van miljoenen onschuldige burgers of op volkomen legale financiële transacties van Europese ondernemingen, is onaanvaardbaar. Ik herinner mij nog goed de kwestie-Echelon, dit af luistersysteem dat zogenaamd bedoeld was voor militaire en veiligheidsdoeleinden en dat een geducht potentieel spionagesysteem op het gebied van de handel en de politiek bleek te zijn, gericht tegen de bondgenoten. Wij kunnen instemmen met een bepaalde uitwisseling, dat wil zeggen met een wederzijdse doorgifte van gerichte gegevens op verzoek van een rechterlijke instantie en binnen een specifiek kader. Wij willen SWIFT best helpen om uit de technische impasse te geraken die ervoor zorgt dat het uitsluitend 'gegevens in bulk' kan leveren, maar wij kunnen niet instemmen met deze overeenkomst.

Indrek Tarand (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, wij raden onze collega's aan zich tegen dit verslag uit te spreken, teneinde de leden van de Raad en de Commissie de kans te geven een aantal aanpassingen door te voeren en daarmee hun standpunt te herzien. Wij hopen van harte dat zij deze kans zullen aangrijpen. Voor het overige: Frankrijk heeft onlangs besloten een oorlogsschip uit de Mistral-klasse aan Rusland te verkopen; wij denken dat het hier nog veel spijt van zal krijgen.

Zbigniew Ziobro (ECR), *schriftelijk*. – (PL) De terroristische dreiging neemt niet af. De recente poging van een zelfmoordterrorist om tijdens de vlucht van Europa naar de Verenigde Staten een vliegtuig op te blazen, laat zien dat er mensen bereid zijn honderden onschuldigen te doden uit naam van een fanatieke overtuiging. Het zou echter een vergissing zijn om terreurdaden uitsluitend te beschouwen als daden van desperate individuen. Want achter alle terroristen staat een organisatie die hen getraind, bewapend en gefinancierd heeft. Terrorisme kan alleen blijven bestaan als het goed georganiseerd is en daarvoor heeft het voornamelijk geld nodig. We mogen niet versagen in onze pogingen financiële transacties op te sporen en de bronnen te achterhalen van de middelen waarmee het terrorisme wordt gefinancierd. Doelmatige informatie-uitwisseling tussen regeringen en wederzijdse bijstand bij de identificatie van verdachte mensen en organisaties zijn van het grootste belang om de veiligheid van onze burgers te waarborgen. We zullen al het mogelijke moeten doen om ervoor te zorgen dat de uiteindelijke overeenkomst de nodige garanties voor de bescherming van persoonsgegevens bevat.

We mogen echter niet vergeten dat ons primaire doel de beperking van het terrorisme moet zijn, omdat terrorisme nog steeds een reële dreiging is, ook in Europa. Wanneer we over veiligheid praten mogen er geen politieke spelletjes worden gespeeld. Het Europees Parlement moet geen vertoning van zijn gezag maken door de tussentijdse overeenkomst met de Verenigde Staten betreffende het betalingsberichtenverkeer af te wijzen, want deze overeenkomst vergroot de veiligheid van ons continent.

VOORZITTER: STAVROS LAMBRINIDIS

Ondervoorzitter

14. Bodyscanners - Inzet van inlichtingendiensten in het kader van de strategieën voor terrorismebestrijding (debat)

De Voorzitter. Aan de orde is de gecombineerde behandeling van terrorismebestrijding en de verklaringen van de Raad en de Commissie over bodyscanners en de inzet van inlichtingendiensten in het kader van strategieën voor terrorismebestrijding.

Alfredo Pérez Rubalcaba, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, geachte afgevaardigden, ik wil allereerst het Parlement bedanken voor de mogelijkheid om een rustig debat over antiterrorismebeleid en over enkele concrete elementen van dit antiterrorismebeleid te voeren, en wel nadat er een redelijke periode is verstreken sinds de commotie die de mislukte aanslag in Detroit in december vorig jaar in de hele wereld heeft veroorzaakt.

Ik ben er uiteraard vóór om te reageren wanneer zoiets gebeurt, maar ik ben er nog veel meer voor om permanent, zij het rustig – zonder haast, maar zonder pauze, zoals we in Spanje zeggen – door te werken aan de bestrijding van een dreiging als die van het terrorisme, die, moet ik hier in dit Huis zeggen, in geen enkel land van de Europese Unie is verminderd.

We weten dat de terroristen volgen wat we doen, we weten dat ze innoveren en hun modus operandi proberen te veranderen om de strategieën waarmee we het terrorisme bestrijden te frustreren. Daarom moeten ook wij die strategieën vernieuwen en veranderen, daarom moeten we die strategieën verbeteren en daarom moeten we vooral leren van onze fouten, want die maken we soms.

Dit gezegd zijnde, is het evident dat als er in december geen mislukte aanslag in Detroit had plaatsgevonden, we hier op dit moment waarschijnlijk niet over dit onderwerp zouden debatteren. Daar bedoel ik mee dat er een aantal zorgen ten grondslag liggen aan dit debat, en vooral een aantal conclusies die we allemaal hebben getrokken na de gebeurtenis in Detroit.

Ten grondslag aan het debat dat we hier vandaag voeren, ligt de analyse van wat er niet heeft gewerkt bij deze vermoedelijke poging tot een aanslag en van de maatregelen die we in de verschillende landen aan het nemen zijn om te voorkomen dat deze fouten in de toekomst opnieuw worden gemaakt. Daarom hebben we het over de analyse van gegevens, daarom hebben we het over de antiterrorismediensten en over de

gemeenschappelijke analyse van de gegevens waarover elk land beschikt, en daarom hebben we het ook over de bodyscanners. We hebben het over de fouten die aan het licht zijn gekomen bij een aanslag die gelukkig niet heeft plaatsgevonden.

Staat u mij daarom toe, als het debat hierover gaat, dat ik begin met het opsommen van de meest voor de hand liggende conclusies die we naar mijn mening kunnen trekken uit de mislukte aanslag in Detroit. Dat zijn er vijf.

In de eerste plaats laat Detroit zien dat de burgerluchtvaart nog steeds een prioritair doelwit van de terroristen is.

In de tweede plaats laat Detroit zien dat het belangrijk is om gegevens te verzamelen, maar dat het nog belangrijker is om die gegevens te integreren en te analyseren.

In de derde plaats laat Detroit zien dat de filialen van Al Qaida in staat zijn om aanslagen te plegen buiten wat we hun eigen grondgebied kunnen noemen. Dit geldt voor Al Qaida op het Arabisch Schiereiland (de terroristische organisatie die ervan wordt verdacht achter de mislukte aanslag in Detroit te zitten) of Al Qaida in de islamitische Maghreblanden, die een bedreiging voor ons allen inhouden.

In de vierde plaats herinnert Detroit ons eraan dat het belangrijk is om iets tegen radicaliseringsprocessen te doen. De persoonlijkheid van de vermoedelijke terrorist is in verband hiermee denk ik heel saillant.

En tot slot dwingt Detroit ons om heel goed te kijken naar mislukte staten of naar staten die zich in de omstandigheden bevinden dat ze zouden kunnen mislukken.

De eerste en de tweede conclusie – het gevaar dat de burgerluchtvaart blijft bedreigen en de noodzaak om de informatie waarover we beschikken te integreren – brengen ons meteen op het debat van vanmiddag, of op de twee debatten van vanmiddag: het debat over informatie en het gebruik ervan en het debat over bodyscanners.

Ik moet zeggen dat dit geen nieuw debat is en dat dit ook niet de eerste keer is dat hier in dit Huis over dit onderwerp wordt gedebatteerd. Zo is er in het debat over het jongste verslag van de coördinator terrorismebestrijding van de EU, de heer De Kerckhove – een overigens zeer interessant en goed verslag – dat hier op 26 november is gehouden, precies over dit onderwerp gesproken: het beheer van informatie en de bescherming van persoonsgegevens, omdat informatie en de analyse van die informatie, waarover we eerder vanmiddag hebben gedebatteerd, essentiële elementen zijn in de strijd om het terrorisme de pas af te snijden en te vervolgen.

We moeten de terroristen identificeren; we moeten weten waar ze de aanslag kunnen plegen en wie aan hen wapens levert of leveren; we moeten de materiële infrastructuur waarop ze steunen kennen; we moeten hun communicatiesystemen kennen; en dat alles door middel van databanken en gespecialiseerde bronnen. Om over al deze informatie te kunnen beschikken moeten we die onderling uitwisselen en moeten we die uitwisseling van informatie adequaat regelen.

Het is correct – haast ik me te zeggen – dat enkele van de aanslagen die in het verleden hebben plaatsgevonden hadden kunnen worden voorkomen als de informatie op tijd en in de juiste vorm ter beschikking was gesteld aan de personen die destijds verantwoordelijk waren voor het antiterrorismebeleid, of, anders gezegd, als de informatie op een integrale, intelligente wijze – als u mij het gebruik van dit woord toestaat – had kunnen worden behandeld, iets wat niet altijd gebeurt. En dat brengt ons op het debat over het beheer van informatie.

Om informatie uit te wisselen en dat adequaat te doen, hebben we in de Europese Unie een strategie die we onlangs hebben goedgekeurd – zie de conclusies van de Raad van afgelopen november – waarin inderdaad wordt geprobeerd om de veiligheidsmachten en inlichtingendiensten te voorzien van de gegevens die nodig zijn ten behoeve van het nut en de effectiviteit van de strijd tegen het terrorisme: de gegevens die nodig zijn, en alleen die, meer niet, omdat een teveel aan gegevens soms zelfs averechtse effecten heeft op het nut en de effectiviteit van die gegevens.

In die strategie gaat het erom besluiten over de uitwisseling van informatie op een coherente, professionele, efficiënte, rendabele, betrouwbare en voor alle burgers en alle professionals die die informatie gebruiken begrijpelijke wijze te nemen. Een strategie, wordt in dat document gezegd, waarin rekening moet worden gehouden – zoals ook in veel verklaringen van dit Huis is gezegd – met alles wat nodig is in de strijd tegen het terrorisme, evenals met, of tegelijk met, de rechten van personen, het recht op privacy, het recht op bescherming van persoonsgegevens, waarover we vanmiddag hebben gesproken.

Zoals ik aan het begin heb gezegd, is een andere consequentie die we uit de vermoedelijke aanslag in Detroit moeten trekken dat de burgerluchtvaart een belangrijk doelwit van de terroristen blijft, en het is evident dat vermoedelijke terrorist erin is geslaagd om aan boord van het vliegtuig te komen met een hoeveelheid explosieven bij zich die voldoende was om het vliegtuig in de lucht op te blazen, waarbij hij al onze veiligheidssystemen heeft weten te omzeilen, alle systemen en alle beveiligingsapparatuur op onze luchthavens. Of, om het op een andere manier te zeggen: het is evident dat we die beveiligingsapparatuur opnieuw tegen het licht moeten houden, omdat ze duidelijk niet afdoende is gebleken om een aanslag te voorkomen die gelukkig niet heeft plaatsgevonden, zoals de vermoedelijke poging tot een aanslag in Detroit.

Kortom, we moeten onze veiligheidsdiensten blijven versterken om te voorkomen dat terroristen of vermoedelijke terroristen aan boord van burgervliegtuigen kunnen komen. Dat moeten we doen om te voorkomen dat iemand met wapens, met explosieven of met precursoren van explosieven in een vliegtuig stapt. En als noch het een, noch het ander haalbaar is, moeten we onze vliegtuigen beschermen om te voorkomen dat er nare dingen gebeuren tijdens de vlucht.

En dat is het kader van dit debat over een onderwerp dat dit Huis en ook de Raad bezighoudt, namelijk dat van de bodyscanners.

Zoals u allen weet, ligt de bevoegdheid om doelstellingen en regels op het gebied van veiligheid in de lucht vast te stellen bij de Commissie. In de formele en informele Raden van de ministers van Vervoer worden deze onderwerpen besproken. Ik moet u echter meedelen dat dit onderwerp, de veiligheid in de lucht, ook is besproken tijdens de informele Raad van ministers die enkele weken geleden in Toledo is gehouden.

In die Raad zijn we het over verschillende dingen eens geworden: in de eerste plaats dat het nuttig en noodzakelijk is dat er in het kader van de Europese Unie een gemeenschappelijk standpunt over deze bodyscanners wordt vastgesteld, en in algemene zin over alle mechanismen voor de bescherming van onze luchthavens; dat het onzinnig is dat sommige luchthavens minder goed beschermd worden dan andere, omdat dit er uiteindelijk toe leidt dat we allemaal slechter worden beschermd. Daarom zouden we graag willen dat dit een debat wordt waarin overeenstemming wordt bereikt, een debat dat resulteert in een gemeenschappelijk standpunt van de Europese Unie.

In de tweede plaats waren we het erover eens dat dit een moeilijk en delicaat onderwerp is, waarin verschillende aspecten afgewogen moeten worden. Ten eerste moeten we natuurlijk weten hoe effectief dit soort scanners is als gaat om het voorkomen van de situatie dat terroristen met explosieven of precursoren van explosieven aan boord van vliegtuigen gaan. Ten tweede moeten we tot in detail weten en analyseren of deze scanners verenigbaar zijn met het recht op privacy en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, waar de Raad, de Commissie en dit Parlement zich zorgen over maken. En ten derde moeten we weten welke relatie er mogelijk bestaat tussen het gebruik van deze scanners en de gezondheid van personen die door die scanners lopen om aan boord van burgervliegtuigen te gaan.

Naar deze drie onderwerpen, te weten de effectiviteit van deze bodyscanners, de invloed ervan op de gezondheid en de verenigbaarheid ervan met de rechten en fundamentele vrijheden van de burgers, voert de Commissie momenteel drie studies uit, die binnenkort aan de Raad en aan dit Huis zullen worden toegezonden.

Om die reden is tijdens de informele Raad in Toledo besloten om te wachten totdat die informatie beschikbaar is, zodat we een grondig debat kunnen voeren waarin we tot een unaniem standpunt over dit onderwerp kunnen komen, wat zeer wenselijk is.

In dat gemeenschappelijk standpunt moeten we terdege rekening houden met de resolutie die dit Parlement op 23 oktober 2008 heeft aangenomen, na een debat over de bodyscanners, waarin werd gesproken over een evaluatie van het effect op de mensenrechten, over de noodzakelijke raadpleging van de Europese Toezichthouder voor gegevensbescherming, over de invloed op de gezondheid en over de economische effecten. Dat zijn overwegingen waar we ook in ons toekomstige debat rekening mee moeten houden.

Ik wil nogmaals zeggen dat ik dit Huis dankbaar ben voor de mogelijkheid om over deze onderwerpen te debatteren, en de Voorzitter voor zijn flexibiliteit met de tijd.

Siim Kallas, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, we zijn hier om een gezamenlijk standpunt te presenteren over een aantal aspecten in de strijd tegen terrorisme. Mijn prioriteit als commissaris voor vervoer is vanzelfsprekend de veiligheid en beveiliging van passagiers. Dit is een zeer belangrijke prioriteit voor ons gemeenschappelijk vervoersbeleid, die altijd van extreem belang is.

De poging tot het plegen van een terroristische aanslag op 25 december op vlucht 253 van Northwest Airlines naar Detroit heeft opnieuw het reële gevaar voor de burgerluchtvaart aangetoond. Ik wil benadrukken dat de luchthaven Schiphol in Amsterdam de bestaande EU-normen inzake luchtvaartbeveiliging op 25 december correct heeft toegepast.

Het voorval toonde allereerst de tekortkomingen aan op het gebied van inlichtingen, men slaagde er niet in de juiste verbindingen te leggen. De luchtvaart blijft een doelwit voor terroristen, daar kunnen we niet omheen. We moeten derhalve met alle gepaste middelen de luchtvaartbeveiliging garanderen, met volledige inachtneming van de fundamentele rechten.

De reizigers, de media en belanghebbenden bij de luchtvaart stellen ons allen de legitieme vraag of de bestaande beveiligingsmaatregelen afdoende zijn, of dat er verdergaande maatregelen vereist zijn. Met betrekking tot dit onderwerp wordt vandaag de dag overal gesproken over de nieuwe screeningtechnologieën, de zogeheten "bodyscanners".

Wat het gebruik van bodyscanners op luchthavens betreft zijn deskundigen op het gebied van de luchtvaartbeveiliging van mening dat deze apparaten betere opsporingscapaciteiten hebben dan de huidige screeningapparatuur. Sommigen denken dat ze aanzienlijk beter zijn, anderen dat het niet zo'n grote vooruitgang is. Tot op heden is echter nog niet geheel duidelijk hoe groot de toegevoegde waarde van deze apparaten is voor de luchthavenbeveiliging, en wat de precieze gevolgen voor de gezondheid en de persoonlijke levenssfeer zijn.

Zoals het Parlement al in 2008 opmerkte, roept het gebruik van technologie die gebruik maakt van warmtebeelden een aantal vragen op, met name met betrekking tot de persoonlijke levenssfeer, de bescherming van persoonsgegevens en de gezondheid. Ik ben voornemens u in april een verslag over technologie die gebruik maakt van warmtebeelden, en het gebruik daarvan op luchthavens in de EU, te presenteren. In dit verslag zullen de vragen aan de orde komen die in de resolutie van 2008 van het Europees Parlement zijn gesteld.

We moeten serieus naar deze vragen kijken. We moeten tevens besluiten of deze zaken beter op nationaal of op Europees niveau kunnen worden aangepakt. Naar mijn mening zou een EU-kader beter zijn. Ik zeg dit op basis van onze ervaringen met een gemeenschappelijke aanpak sinds 9/11 en met het oog op het doeltreffend functioneren van een interne markt voor de luchtvaart. Een EU-kader garandeert uniforme maatstaven met betrekking tot zowel beveiliging als eerbiediging van individuele rechten.

Tot slot wil ik onderstrepen dat het probleem inzake luchthavenbeveiliging veel meer omvat dan de invoering van een nieuwe screeningtechnologie. Voor de bestrijding van terrorisme dat gericht is op de burgerluchtvaart hebben we een groot aantal gecombineerde en gecoördineerde maatregelen nodig: inlichtingen, profilering, verschillende zoekmethoden en internationale samenwerking. Zoals de minister zojuist opmerkte, ontwikkelen terroristen zich. Wij moeten ons ook ontwikkelen, en bodyscanners vormen slechts één onderdeel binnen deze maatregelen.

Ik zie uit naar uw mening en dank u voor uw aandacht.

Cecilia Malmström, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, dit is de nieuwe, tweeledige aanpak van de Commissie. Nu we, zoals uit het vorige debat is gebleken, het Verdrag van Lissabon hebben, komt het werk op EU-niveau in een nieuwe fase. Ik ben erg blij en vereerd dat ik samen met u ga werken aan de strijd tegen het terrorisme en aan andere zaken die met veiligheid te maken hebben. We zullen dit doen en tegelijkertijd uiteraard volledig respecteren dat de lidstaten zelf de eindverantwoordelijkheid hebben voor al het operationele werk en inlichtingenwerk op dit gebied.

Ik zou u eraan willen herinneren – enkelen van u zijn een paar weken geleden bij mijn hoorzitting geweest – dat ik heb beloofd dat ik een evaluatie zou laten maken van alle beleidsmaatregelen inzake terrorismebestrijding. Als eerste stap heb ik mijn diensten gevraagd om een overzicht en een beoordeling van alles wat tot nu toe is bereikt, op te stellen. Op basis hiervan zal ik beslissen hoe we verder gaan. We moeten evalueren en volledig inzicht krijgen in wat we hebben, de effecten ervan, wat er mogelijk ontbreekt en wat er aan overlap is om nieuwe maatregelen en meer doordachte maatregelen te kunnen voorstellen. Ik kijk ernaar uit om u deze evaluatie voor te leggen en die met u te bespreken.

Maar deze inventarisatie betekent niet dat ik me niet volledig bewust ben van het feit dat de terrorismedreiging onverminderd voortduurt. Zoals mijn collega de heer Kallas en het voorzitterschap van de Raad hebben gezegd, weten we dat terrorisme nog steeds een van de grootste bedreigingen van onze waarden en onze democratieën is. De vlucht naar Denver heeft dat onlangs nog laten zien.

We hebben cijfers van Europol waaruit blijkt dat de EU-lidstaten in 2008 in totaal 515 mislukte of met succes uitgevoerde terroristische aanslagen binnen Europa hebben gerapporteerd; 359 personen stonden wegens terrorisme terecht in 187 processen in totaal; 50 procent hiervan had te maken met Al Qaida of islamistisch terrorisme en 39 procent met separatistisch terrorisme, zoals de activiteiten van de ETA in Spanje. We weten ook dat we in 2008 de tragische gebeurtenissen en de verschrikkelijke bomaanslagen in Mumbai hadden, die ook op Europese burgers waren gericht, onder wie leden van dit Huis. Deze gebeurtenissen en de cijfers van Europol spreken duidelijke taal: terrorisme is er nog steeds en het is belangrijk dat we waakzaam blijven en ervoor zorgen dat alle instrumenten worden ingezet in de strijd tegen het terrorisme, terwijl we de grondrechten uiteraard altijd volledig respecteren.

Als we kijken naar de instrumenten die er nu al zijn, dan hebben we de terrorismebestrijdingsstrategie van de EU, die na de aanslagen in Madrid en Londen is ontwikkeld. Deze strategie laat duidelijk zien dat de EU zich inspant om het terrorisme wereldwijd te bestrijden onder eerbiediging van de mensenrechten en om Europa veiliger te maken, waardoor haar burgers in een ruimte van vrijheid, veiligheid en recht kunnen wonen. Dit is uiteraard een verbintenis die nog steeds geldt.

Er kan geen vrijheid zijn zonder veiligheid en er kan geen veiligheid zijn zonder vrijheid. Daarom is het respecteren van de grondrechten in de strijd tegen het terrorisme niet alleen een eis van elke democratische samenleving, maar een noodzakelijkheid om ervoor te zorgen dat onze beleidsmaatregelen geloofwaardig, legitiem en duurzaam blijven. Daarom zal de Commissie alleen maatregelen voorstellen die onderworpen zullen blijven aan de doorlichting van EU-wetgeving, in het bijzonder met betrekking tot de grondrechten, en een gedegen effectbeoordeling, met inbegrip van het effect op personen en persoonsgegevens.

Terrorisme is, zoals we weten, een wereldwijd verschijnsel, en daarom zullen we ons blijven inzetten om samen te werken met onze bondgenoten en partners en met internationale organisaties in de hele wereld.

Wat de interne dimensie van het bestrijden en voorkomen van terrorisme betreft hebben we in onze terrorismebestrijdingsstrategie wel degelijk enkele hoofddoelstellingen over hoe de Unie een bijdrage kan leveren aan de strijd tegen het terrorisme. Ik sta volledig achter deze doelstellingen, in het bijzonder de noodzaak om een einde te maken aan gewelddadige radicalisering, om onze vitale infrastructuur te beschermen, slachtoffers te steunen, de informatie-uitwisseling tussen nationale instanties te verbeteren en om samen te werken met alle relevante belanghebbenden. We moeten reageren op niet-conventionele bedreigingen en de opsporing van bedreigingen verbeteren. We moeten terroristen de weg afsnijden naar hun financiële middelen en meer investeren in onderzoek en technologische ontwikkeling.

Deze ontwikkeling aangaande deze beleidsmaatregelen wordt uiteraard krachtig gesteund door de Europese Commissie in samenwerking met de lidstaten. Het afgelopen jaar heeft de Commissie een belangrijke bijdrage geleverd om de wettelijke kaders van de lidstaten meer op één lijn te brengen. We hebben bijvoorbeeld het Europees aanhoudingsbevel, dat een EU-breed gemeenschappelijk begrip in het leven heeft geroepen over wat een terroristisch misdrijf inhoudt, en dat uitleveringsprocedures in de lidstaten van de EU gemakkelijker heeft gemaakt. We hebben ook belangrijke activiteiten ondernomen om internetmisbruik door terroristen tegen te gaan, waarbij we omstandigheden aanpakken die bevorderlijk zijn voor de radicalisering van terroristen, een Europees programma hebben gelanceerd ter bescherming van de vitale infrastructuur en de toegang van terroristen beperken tot de middelen die ze nodig hebben om hun daden te begaan: financiën en explosieven.

Het actieplan van de EU voor het verbeteren van de veiligheid met betrekking tot explosieven omvat belangrijke maatregelen ter verhoging van de drempel voor terroristen die explosieven voor een aanslag willen gebruiken. Ik wil graag een wetgevingskader voorstellen om de gevaren aan te pakken die samenhangen met precursoren die gebruikt kunnen worden om geïmproviseerde explosieven te fabriceren. Ik zal dat dit jaar doen.

We hebben ook het CBRN-actieplan, dat in juni jongstleden door de Commissie is voorgesteld en door de Raad is aangenomen. Dit actieplan bestaat uit honderddertig maatregelen. De Commissie heeft een bedrag van maximaal honderd miljoen euro gereserveerd dat ter beschikking zou kunnen worden gesteld vanuit haar bestaande financiële programma's om de tenuitvoerlegging te vergemakkelijken.

Ik zet me er volledig voor in om ervoor te zorgen dat de Europese Commissie de komende jaren haar rol als facilitator en katalysator ten behoeve van samenwerking, netwerken van deskundigen, het uitwisselen van beste praktijken, het bundelen van middelen, het verbeteren van onderzoek en het ontwikkelen van een gemeenschappelijke aanpak van transnationale uitdagingen zal blijven ontwikkelen. We zullen ook het gebruik van onze financiële middelen moeten herzien. Dit zou kunnen gebeuren in de vorm van de oprichting van een fonds voor interne veiligheid, hetgeen in het programma van Stockholm wordt voorzien.

Op grotere schaal moet er bij de internationale informatie-uitwisseling met betrekking tot het verzamelen en opslaan van gegevens over duizenden burgers rekening worden gehouden – en dit kwam heel duidelijk naar voren uit het vorige debat – met de zeer hoge normen inzake gegevensbescherming om misbruik en verkeerd gebruik te voorkomen. We moeten er ook voor zorgen, zoals commissaris Kallas heeft gezegd, dat we de punten op de juiste manier met elkaar verbinden. Samen met mijn collega Viviane Reding zal ik binnenkort een gecombineerde regeling voor gegevensbescherming indienen die ook de politieke en justitiële samenwerking dekt.

Dit alles zal in de evaluatie aan de orde komen en wel onder de paraplu van de interne veiligheidsstrategie, die we binnenkort aan u zullen voorleggen.

Tot slot wil ik onderstrepen dat we op de lange termijn alleen kunnen slagen in de bestrijding van het terrorisme als we onze waarden kunnen blijven overbrengen en respect blijven houden voor de mensenrechten. We moeten voorkomen dat onze beleidsmaatregelen als onduidelijk worden ervaren of dat we met twee maten meten. We kunnen alleen een ethisch hoogstaand standpunt verdedigen en vervreemding van onze samenlevingen en onze manier van leven voorkomen als we trouw blijven aan onze waarden democratie en de rechtsstaat.

De Voorzitter. – U schetst een zeer hoopvol vooruitzicht. Wellicht zullen mijnheer Kallas en mevrouw Reding in de toekomst een keer gezamenlijk aanwezig zijn namens de Commissie.

Manfred Weber, namens de PPE-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Rubalcaba, commissarissen, ik ben blij dat we het vandaag niet alleen over SWIFT en bodyscanners hebben, maar een algemeen debat houden over de strijd tegen het terrorisme, omdat dit een onderwerp is dat ons allemaal aangaat. Terugblikkend moeten we constateren dat terrorisme een reële bedreiging is voor de mensen in Europa. Onze activiteiten zijn positief en ik wil ook onze overheden hartelijk bedanken. De mensen die verantwoordelijk zijn voor de veiligheid, hebben de afgelopen jaren goed werk geleverd. Ik wil ook onze partners bedanken.

Nu moeten we naar de toekomst kijken. Wat komt er de komende jaren op ons af? In verband hiermee heb ik drie concrete verzoeken of voorstellen. Het eerste gaat over de samenwerking tussen de verschillende overheidsinstanties in Europa. In ieder document staat een *headline* die het belang van samenwerking en de versterking van onze samenwerking benadrukt. Prachtige woorden, maar in de praktijk komt er niets van terecht. En ook in Toledo is er weer niets gebeurd op dit vlak. Het ontbreekt niet aan daden; dat bleek ook in Detroit. Wat we missen is samenwerking tussen de verschillende overheidsinstanties. Dat is het probleem. Daarom wil ik de Raad verzoeken om eindelijk zijn werk te gaan doen en de Commissie vragen om een paar passende voorstellen op tafel te leggen.

Mijn tweede punt is dat we onze huidige wetgeving tegen het licht moeten houden op het punt van het verzamelen van gegevens en gsm-gegevens, bijv. in verband met de bewaarduur. U hebt dan ook de steun van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) voor deze evaluatie. Het is belangrijk dat we dit na een paar jaar doorlichten.

Ten derde hebben we het zojuist over SWIFT gehad. Ik zou het Parlement willen vragen waarom onze samenwerking met de Verenigde Staten op deze manier georganiseerd moet worden. Ze moet zo georganiseerd worden, omdat wij Europeanen niet staat zijn de gegevens zelf te analyseren. Legitiem is dan de vraag of wij zelfbewust genoeg zijn om dit zelf te analyseren. Ook hierover zouden we ons licht kunnen laten schijnen.

Saïd El Khadraoui, namens de S&D-Fractie. – In de korte tijd die mij werd toegemeten wil ik namens de S&D-Fractie drie belangrijke randvoorwaarden vermelden die voor ons essentieel zijn bij het beoordelen van het dossier van de mogelijke invoering van de bodyscanner, tot voor kort naar voren geschoven als hét wondermiddel.

Ten eerste moeten wij gaan voor een Europese gecoördineerde, geharmoniseerde aanpak, en dus voor Europese spelregels, anders verplaatst men het veiligheidsprobleem en creëert men chaos, en u heeft ernaar verwezen, mijnheer de voorzitter van de Raad, maar ik wil u erop wijzen dat een aantal leden van de Raad ondertussen een sololim aanpak zijn aangegaan en ik vraag u om dat expliciet af te wijzen.

Ten tweede hebben wij nood aan een globale aanpak van veiligheid en terrorismebestrijding en dat betekent dat overhaaste conclusies vermeden moeten worden, dat wij moeten stoppen met de aankondigingspolitiek, dat de mogelijke invoering van de bodyscanner ook niet los gezien kan worden van een bredere context van andere bestaande of andere mogelijk te nemen maatregelen en dat wij dat natuurlijk ook moeten zien in samenhang met andere elementen, zoals volksgezondheid en budgettaire implicaties.

Ten derde moeten wij ook stoppen met het wekken van de indruk dat de bodyscanner 100% veiligheid zal verzekeren. U weet dat het apparaat enkel in staat is om explosieven op het lichaam te detecteren, maar niet bijvoorbeeld in het lichaam.

Als conclusie, mijnheer de voorzitter, wil ik zeggen dat ik dan ook de aanpak van de Commissie verdedig om eerst onderzoek te verrichten alvorens een voorstel op tafel te leggen.

Gesine Meissner, *namens de ALDE-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, de heer Rubalcaba had gelijk toen hij zei dat we op dit moment geen veilig systeem hebben voor het luchtverkeer. We hebben meer veiligheid in de lucht nodig. De gebeurtenissen in Detroit en München hebben laten zien dat er hiaten zijn in de veiligheid. Daarom zijn nu in allerlei bodyscanners als wondermiddel uit de hoge hoed getoverd. Ze worden al in de VS, in Nederland en in andere landen gebruikt.

Maar de vraag rijst nu of bodyscanners de lucht ook echt veiliger maken. Dit is een van de belangrijkste vragen voor ons. Er is eigenlijk heel veel onduidelijk als het gaat om bodyscanners. Welke technologie wordt er gebruikt? Welk type straling komt er vanaaf? Leveren ze gezondheidsrisico's op? Wat kunnen we zien? Alleen een paar groene of rode punten of wordt de hele persoon gescand? En tot slot, kunnen we garanderen dat de gegevens beschermd zijn? Bovendien zijn deze scanners duur. Als we ze gaan installeren, wie betaalt ze dan?

Er zijn veel vragen die opgehelderd moeten worden en daar werken we nu aan. U wilt dit ook doen en ons een oplossing voorleggen. Wat er ook gebeurt, we hebben een Europese oplossing nodig. We moeten ook nadenken over Tel Aviv en de mogelijkheid een andere methode te gebruiken. We moeten de daders zoeken en niet de bommen. We kunnen deze methode niet een op een overnemen, omdat ze een discriminerend effect heeft, maar we moeten alle mogelijkheden onderzoeken en rekening houden met onze grondrechten.

Judith Sargentini, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – Het Parlement hier heeft al een tijd geleden vastgesteld waaraan bodyscanners moeten voldoen, mochten zij worden ingevoerd: privacy, gegevensbescherming, menselijke waardigheid, gezondheid en keuzevrijheid.

Er zijn technieken die dat nu allemaal waarborgen, waarbij x-rays, röntgenfoto's en naaktfoto's dus achterhaald zouden moeten zijn. En daar gaat het momenteel fout. Op Heathrow in Londen gebruiken ze oude apparaten en er is geen keuzevrijheid. In Italië worden nieuwe apparaten ingevoerd. De Nederlandse minister van Justitie vraagt om apparaten op alle vliegvelden in heel Europa, niet alleen voor vluchten naar de VS, maar voor alle vluchten.

En als wij alleen maar de achterhaalde discussie over de techniek blijven voeren, stellen wij niet de echte, serieuze vraag: helpt dit wel en is dit de samenleving die wij wensen? Ik sluit mij bij mijn collega van de sociaaldemocraten aan die die vragen wel stelt; wij moeten nadenken over wat voor soort Europa wij willen, omdat volledige veiligheid niet bestaat.

Peter van Dalen, *namens de ECR-Fractie*. – De nieuwste generatie scanners voldoet aan de eisen die dit Parlement heeft gesteld. Beveiligers zien getekende afbeeldingen van menselijke contouren en daarop wordt met stippen aangegeven wanneer mensen vloeistoffen, wapens of andere verboden voorwerpen dragen. Zijn die stippen zichtbaar, dan worden die passagiers op die plekken apart gecontroleerd.

De nieuwste scanners tasten ook de gezondheid niet aan. De straling ervan is zwakker dan de straling van mobiele telefoons. Bovendien zijn die scanners gebruiksvriendelijk. Wachtrijen worden korter, omdat meer passagiers per uur kunnen worden gecontroleerd. Dat scheelt dus ook in de kosten voor de luchtvaartpassagiers.

Maar, Voorzitter, de nieuwste scanners zijn aanvullende veiligheidsinstrumenten. Ook *profiling* en goede informatie-uitwisseling zijn hartstikke nodig. Wat mij betreft kunnen wij snel overgaan tot invoering van deze instrumenten als aanvullende instrumenten.

Rui Tavares, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (PT) Enkele dagen geleden ontving ik een e-mail van een lobbyist die lichaamsscanners verkoopt. In deze e-mail was er sprake van het 'post-Detroit-tijdperk'. Dat was geen verrassing. Elk apparaat kost 250 000 euro. Er kan een fortuin worden verdiend met de verkoop van lichaamsscanners, maar toen ik deze e-mail las en nadacht over dit post-Detroit-tijdperk, dat intrad na een amateuristische poging van een terrorist die werd overmeesterd door andere passagiers in het vliegtuig, vroeg ik mij af of deze aanval het werkelijk verdiende dat er een historisch tijdperk naar zou worden vernoemd.

Het antwoord is nee, tenzij het een verwijzing betreft naar een tijdperk van pure onbeschaamdheid. Niet alles kan als excuus dienen om de privélevens van burgers nog dieper binnen te dringen. Europese burgers behoren ook te weten dat wij in het Parlement een verantwoordelijkheid hebben. Ja, wij moeten zeker onderzoek doen naar het terrorisme. Het is waar dat de politie altijd meer gegevens nodig heeft, net als luchthavens, maar het is ook belangrijk om onderzoek te baseren op duidelijke vermoedens. De Raad en de Commissie houden er vele vermoedens op na. Het spijt me te moeten zeggen dat zij onjuist zijn.

De idee dat de terroristische dreiging niet is afgenomen is discutabel en behoort hier onderwerp van discussie te zijn. De idee dat het terrorisme zich ontwikkelt en dat wij ons ook moeten ontwikkelen is juist, maar het belangrijkste is dat we ons werk goed doen, want de aanval van Detroit – of beter: de aanvalspoging – had makkelijk kunnen worden voorkomen. Nu zijn we bezig een discussie te voeren over gegevensbestanden en politiepraktijken van de toekomst.

Wanneer ze ontdekken dat terroristen bommenmateriaal in het lichaam kunnen opnemen, zullen ze dan tot endoscopieën overgaan op de luchthavens? Is dit wat we voor ogen hebben? Er komt een tijd dat dit Parlement pas op de plaats moet maken om deze kwestie zorgvuldig te bespreken, met eerbiediging van de rechten van mensen.

Rolandas Paksas, namens de EFD-Fractie. – (LT) Het Europees Parlement moet er alles aan doen om te voorkomen dat de inlichtingendiensten de strijd tegen terrorisme gebruiken als excuus voor marteling, geheime gevangenschappen of zelfs een *coup d'état* als hiertegen weerstand bestaat.

Mijnheer de Voorzitter, hierbij wil ik de Britse ambassadeur in Oezbekistan, de heer Murray, citeren die de tijdelijke commissie van het Europees Parlement over de volgende feiten vertelde: "Ik heb voldoende voorbeelden van foltering in Oezbekistan gezien. Ik ben op het geval van een man gestoten die om het leven was gebracht door onderdompeling in een kokende vloeistof tijdens zijn verhoor." Een andere functionaris, Sir Michael Wood, verklaarde dat "het verkrijgen van informatie onder foltering niet in strijd is met de VN-conventie tegen foltering, op voorwaarde dat we de foltering niet zelf uitvoeren".

Is een ernstigere schending van de mensenrechten denkbaar?

Mijnheer de Voorzitter, ik dring er bij u op aan om het parlementair onderzoek te heropenen en de Tijdelijke Commissie verondersteld gebruik door de CIA van Europese landen voor het vervoer en illegaal vasthouden van gevangenen opnieuw bij elkaar te roepen.

Philip Claeys (NI). - Wij moeten oppassen dat een debat over terrorisme niet vernauwd wordt tot een debat over bodyscanners of gegevensbescherming. Het is opvallend dat de Raad en de Commissie in hun verklaring niet gesproken hebben over het radicale islamisme dat nochtans de kweekvijver en de voedingsbodem vormt voor het internationale terrorisme. En als wij om redenen van politieke correctheid die waarheid niet meer onder ogen durven zien, is elke aanpak van tevoren gedoemd om te mislukken.

De Commissie en het Parlement leggen de nadruk op de eerbiediging van de burgerrechten en dat is noodzakelijk en terecht. Maar het gevaar is dat wij ons verliezen in formalisme en dat is wat wij gezien hebben in het debat over het *terrorist finance tracking program*. Er wordt hier vanuit bepaalde hoek aan stemmingmakerij gedaan tegen elke mogelijke aanpak van het terrorisme en daarmee bewijzen wij de burgers in Europa geen dienst.

Werner Kuhn (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, voor de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) is de oorlog tegen het terrorisme de grootste uitdaging van de 21e eeuw. Op technisch en parlementair niveau gaan we die uitdaging aan.

In de Commissie vervoer en toerisme hebben we niet alleen regelingen getroffen voor het verbod op vloeistoffen in de handbagage, maar houden we ons ook bezig met de bodyscanner. Eén ding wil ik vooropstellen: honderd procent veiligheid – veel van de andere sprekers hebben dit al gezegd – bestaat niet en zal ook nooit bestaan. We kunnen natuurlijk wel technieken ontwikkelen waarmee we die honderd procent veiligheid asymptotisch kunnen benaderen.

We moeten daarbij enkele basisregels in acht nemen, binnen en buiten het Parlement. We zijn het er als fracties allemaal al wel over eens dat de gezondheid van de passagiers zo min mogelijk mag worden geschaad. Daarom is het noodzakelijk dat er goed ontwikkelde bodyscanners worden ingevoerd die volgens een specifiek principe werken. Het spreekt voor zich dat de persoonlijke rechten moeten worden gewaarborgd. We moeten bij de bodyscanner ook niet steeds het voorbeeld aanhalen van de naaktscanner.

De Commissie vervoer en toerisme en de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken hebben afgesproken dat de Commissie eind maart of begin april, maar in ieder geval voor het zomerreces, een wetgevingsvoorstel over de bodyscan zal indienen. In dat verband moet een aantal aspecten in aanmerking worden genomen, waaronder een consequente samenwerking tussen de ten principale bevoegde Commissie vervoer en toerisme en de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, de betrouwbaarheid van de technische middelen en een Europese certificering. Bovendien moeten voor heel Europa dezelfde voorwaarden gelden, zodat we ook op het Europese continent kunnen instaan voor de veiligheid.

Claude Moraes (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, u zei dat drie Commissieleden hier verantwoordelijk zijn. Daar zijn we erg blij om. Mag ik het enige lid dat niet hier is aanhalen? Commissaris Reding heeft afgelopen week gezegd: “Wat we wel weten is dat bodyscanners in potentie een flinke inbreuk op de privacy kunnen maken en daarom moeten we heel goed nadenken over de impact ervan.”

Dat is precies de soort uitspraak die we in dit vroege stadium zouden moeten doen. Wij van de Fractie van Socialisten en Democraten geloven dat technologie terrorisme kan bestrijden, en mevrouw Malmström heeft het terecht in een breder, mogelijk juridisch, kader geplaatst toen ze erover sprak.

Dit is een serieus gevecht. Ik ben op luchthavens vele malen tegengehouden. Als de technologie me er sneller doorheen kan laten gaan, zodat ik niet word aangezien voor iemand anders, dan is dat geweldig, maar wat de vele mensen in mijn kiesdistrict die ik vertegenwoordig en die slecht worden behandeld door de bewaking, of eruit worden gepikt, willen is veiligheid. Die zullen we krijgen van de Commissie vervoer in deze goede, gezamenlijke aanpak, maar zij willen dat hun burgerlijke vrijheden worden beschermd tegen de effecten van terrorisme, zodat er op geen enkele luchthaven een zwakke schakel is. De lidstaten die dit in gang hebben gezet dienen te weten dat er een pan-Europese aanpak zou moeten zijn, een effectieve en veilige aanpak.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil het hebben over respect voor de rechtsstaat van de kant van de inlichtingendiensten. Een uitspraak vandaag van het Britse Court of Appeal heeft de poging van de Britse regering tot geheimhouding omvergeblazen. De uitspraak heeft de schokkende waarheid bevestigd, zoals het parlement drie jaar geleden heeft gezegd, dat de Britse geheime dienst wel degelijk stiekem heeft meegewerkt aan de marteling van Binyan Mohamed, ingezetene van Groot-Brittannië, die slachtoffer werd van uitlevering.

Wat vindt de Raad van die volledige schending van artikel 6 van het EU-Verdrag en het Verdrag tegen folteren? In 2006 leidde ik de delegatie van leden van het Europees Parlement van onze Tijdelijke Commissie buitengewone uitleveringen en foltering naar Londen. De toenmalige Britse minister van Defensie, Geoffrey Hoon, verspilde de halve bijeenkomst aan mij de mantel uit te vegen, alleen omdat ik zei dat we een onderzoek deden naar de medeplichtigheid van het Verenigd Koninkrijk. Hij is mij, en belangrijker nog, de Britse en Europese bevolking, een excuus verschuldigd.

Er moeten nu vier dingen gebeuren in het Verenigd Koninkrijk: een volledig onafhankelijk onderzoek naar de Britse medeplichtigheid aan misstanden in het kader van de oorlog tegen het terrorisme in de jaren dat de Britse Labourregering zich als het schoothondje van Bush gedroeg; een snel politieonderzoek en, zo nodig, gerechtelijke vervolgingen vanwege de schending van het Verdrag tegen folteren; openbaarmaking van de instructies die werden gegeven aan de agenten van de Britse inlichtingendienst en of hun was opgedragen te zwijgen over eventuele folteringen; en volledig verantwoording afleggen aan het parlement, hetgeen in het Verenigd Koninkrijk niet het geval is voor de inlichtingendiensten.

Philip Bradbourn (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, terug naar de bodyscanners. Ik blijf van mening dat elke maatregel die de veiligheid van de reizigers vergroot, toegejuicht moet worden.

Hij moet echter ook proportioneel zijn en onschuldige reizigers – de overgrote meerderheid – het respect geven dat ze verdienen. Na de poging op eerste kerstdag om het vliegtuig in de VS op te blazen, hebben we iets gezien wat neerkomt op een automatische reflex om alle mogelijke middelen op te leggen om de veiligheid te vergroten. In sommige lidstaten, in het bijzonder mijn eigen lidstaat, is het gebruik van dergelijke apparaten nu verplicht en is er geen alternatief zoals een handmatige fouillering beschikbaar, de zogenoemde “no scan, no fly”-tactiek.

Ik maak principieel bezwaar tegen dit beleid. Wat betreft de privacy moet ik zeggen dat de beslissing van de Britse regering om wetten ter bescherming van kinderen te herroepen om bodyscanners in te kunnen voeren, niets minder dan een schandaal is. We moeten kijken naar het feit dat het op eerste kerstdag – de kwestie waardoor dit debat opnieuw is geopend – niet te wijten was aan slechte beveiliging op de luchthavens. Het

was, om de Amerikaanse president te citeren, “een fout in het systeem om inlichtingen op de juiste wijze uit te wisselen”.

Enkele deskundigen hebben reeds gezegd dat de gebruikte explosieven door dergelijke scanners niet ontdekt zouden zijn.

Tot slot moet ik tot mijn spijt zeggen dat ik inmiddels denk dat we een fatsoenlijk systeem voor het opstellen van passagiersprofielen nodig hebben.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het terrorisme is voortdurend in beweging en we moeten deze verandering de baas blijven.

Individuele terroristen zijn moeilijk op te sporen en wij zijn hier aan het debatteren over privacyrechten en over de vraag of we al dan niet technologisch meer geavanceerde maatregelen moeten treffen. Ik denk dat wij ons hier eerder zorgen zouden moeten maken over bepaalde uitspraken van het Hof van Justitie in Luxemburg, die breuken doen ontstaan in het gezamenlijk front van het Westen tegen terrorisme, tegen moslimterrorisme, om het bij de naam te noemen, en dat we heel goed moeten waken voor politieke correctheid in de justitie.

Politieke correctheid in de justitie is zinloos, leidt tot niets en verzwakt ons, terwijl we juist een heel sterk front zouden moeten vormen, omdat er een constante dreiging is die nu nog sterker is doordat terroristen zo moeilijk te identificeren zijn. Tot zover over bodyscanners. Ze kunnen overal binnendringen: morgen kunnen ze in het vliegtuig zitten waar wij in willen stappen.

Als Europa doorgaat met het overdreven waarborgen van burgerrechten, ontstaat er een zeer gevaarlijke breuk in de binnenlandse veiligheid van onze landen en dat is waar de commissaris zich zorgen over zou moeten maken. Maar in plaats daarvan is hij zo oppervlakkig en zo laf om het moslimterrorisme en het daarmee samenhangende gevaar niet bij de naam te noemen.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, in het jaar 2000 zijn wereldwijd 1 200 mensen gedood bij terroristische aanslagen. Acht jaar later, in het jaar 2008, waren het 16 000 mensen. Ter vergelijking: per dag sterven er 6 000 mensen aan aids.

Wat zeggen deze cijfers ons? In de eerste plaats blijkt hieruit dat terrorisme leidt tot een hysterie op basis waarvan de burgerrechten onredelijk worden beknot, net als door de bodyscanner en de huidige SWIFT-overeenkomst. In de tweede plaats tonen ze aan dat de oorlog tegen het terrorisme heeft gefaald. Hij heeft het probleem alleen maar groter gemaakt. Over de samenwerking tussen de inlichtingendiensten binnen de Europese Unie wil ik zeggen dat het Europees Parlement dringend behoefte heeft aan democratische controlebevoegdheden op dit gebied, zoals te doen gebruikelijk in iedere democratische rechtsstaat. Bovendien zou ik de Commissie nog willen adviseren de invoering van de gemeenschappelijke gestandaardiseerde gebruikersinterface (CSUI) te ondersteunen. De ontwikkeling van die interface moet worden versneld en door de Commissie worden gefinancierd.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, wanneer het gaat om een zo ernstig onderwerp als het terrorisme, zouden we niet moeten wachten tot er iets gebeurt voordat we in actie komen. We zouden die gebeurtenissen voor moeten zijn, maar dat doen we niet. Helaas doen we pas een stap vooruit wanneer er een aanslag wordt gepleegd, zoals de mislukte aanslag in Detroit, die ons dwingt om besluiten te nemen die de veiligheid van het luchtvervoer moeten garanderen.

Het nemen van een besluit over het gebruik van bodyscanners op luchthavens is een verantwoordelijkheid die we niet mogen ontlopen, dames en heren. We mogen niet blijven wachten, want de terroristen wachten ook niet.

Daarom moet de Commissie zo snel mogelijk garanderen dat de waardigheid en de privacy van personen wordt gewaarborgd en dat er geen negatieve effecten op de gezondheid zijn.

Wanneer we die garanties hebben, moeten we besluiten nemen voor de hele Europese Unie. En tegen degenen die bang zijn dat de grondrechten worden geschonden zeg ik dat er geen hoger recht bestaat dan het recht op leven, en dat wij, die de vrijheid liefhebben boven alles, veilig moeten leven om ons werkelijk vrij te voelen.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, het terrorisme vormt een mondiale bedreiging en het is een gedeelde verantwoordelijkheid om daar het hoofd aan te bieden. En ook in dit geval

legt het Verdrag van Lissabon het fundament voor de ontwikkeling – eindelijk – van een gemeenschappelijk antiterrorismebeleid van de Europese Unie.

Daarom wil ik, waarbij ik me volledig aansluit bij de woorden van het voorzitterschap van de Raad, enkele elementen noemen die de basis moeten vormen van dit gemeenschappelijk beleid.

In de eerste plaats moet het delen van informatie worden versterkt, vooral in het kader van het voorkomen van terroristische aanslagen en het onderzoek naar de financieringsmechanismen van het terrorisme.

In de tweede plaats moet alle wetenschappelijke en technologische vooruitgang worden toegepast op de strijd tegen het terrorisme, op een wijze die niet indruist tegen de grondrechten van personen.

In de derde plaats moeten we samenwerken met derde landen, met name Afghanistan, Pakistan en landen in de Hoorn van Afrika.

In de vierde plaats moet met het debat over de veiligheid in de lucht worden bereikt dat de technologische vooruitgang, in de vorm van de bodyscanners, verenigbaar is met de gezondheid van mensen en met de privacy, maar vooral dat de doorstroom op luchthavens niet wordt belemmerd en dat er voor de passagiers geen al te oncomfortabele situatie ontstaat.

Maar er zijn ook drie institutionele elementen: ten eerste het veiligheidscomité (COSI), ten tweede de verklaring tegen het terrorisme van de meest recente informele Raad van ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken (JBZ) van de Europese Unie in Toledo, en ten derde de trans-Atlantische ruimte van veiligheid, in het kader waarvan heel nauw moet worden samengewerkt met de Verenigde Staten bij het bestrijden van deze – eveneens gedeelde – bedreiging.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, een van de manieren om terrorisme te voorkomen is via informatie. Dan moet deze informatie echter wel worden doorgegeven. Is dat momenteel daadwerkelijk het geval? Niets is minder zeker. Houden de Amerikaanse inlichtingendiensten hun Europese collega's op de hoogte? Wat de vermoedelijke terrorist betreft die op de vlucht Amsterdam-Detroit werd gearresteerd, mogen we daar in ieder geval aan twifelen.

Los van dit incident is het de vraag of – over het algemeen – het wederkerigheidsbeginsel wel wordt geëerbiedigd bij dit systeem voor informatie-uitwisseling met betrekking tot terrorismebestrijding. Het is dringend noodzakelijk een parlementair orgaan in te stellen dat hier toezicht op houdt.

Er is namelijk geen enkele noodzaak om van ons Parlement te verlangen dat het instemt met de overdracht van steeds meer persoonsgegevens van onze burgers, als de Amerikaanse autoriteiten van hun kant onze diensten essentiële informatie op het gebied van terrorismebestrijding onthouden. Dit maakt de oprichting van een parlementaire controlecommissie binnen het Europees Parlement noodzakelijk.

Mara Bizzotto (EFD). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik moet bekennen dat wanneer we debatteren over terrorismebestrijding en het alleen hebben over inlichtingen en technologie, ik altijd de indruk heb dat we met onze verbetering niet tot de kern van de kwestie doordringen, alsof we een ziekte willen genezen door ons alleen op de symptomen en niet op de oorzaken te richten.

Is nu niet het moment aangebroken om het probleem van het terrorisme bij de kern aan te pakken, in plaats van ons te beperken tot de uiterlijke fenomenen? Het probleem bij de kern aanpakken betekent bijvoorbeeld dat we er ons bewust van worden dat terrorisme ook de directe uiting is van het onvermogen of de onwil van etnische groepen om zich in het culturele bestel van Europa te integreren.

Ik stel mezelf en dit Parlement de volgende vraag: willen we discussiëren over terrorisme? Heeft dit Parlement dan de moed om een politiek debat aan te gaan over de mate van integratie van moslims in Europa en over de bereidheid om westerse waarden, rechten en vrijheden te delen? Met het oog hierop heb ik de Commissie een vraag gesteld over de boerka, teneinde dit Parlement aan te sporen om dit thema openlijk te bespreken. Het schijnt dat niemand bereid is dit onderwerp te behandelen.

Ik vraag me af, en ik vraag u, geachte afgevaardigden van alle fracties: als het niet over deze onderwerpen is, over welke onderwerpen moet het politieke forum dat de volkeren van Europa vertegenwoordigt zich dan uitspreken?

Diane Dodds (NI). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, als vertegenwoordiger van Noord-Ierland ken ik maar al te goed het verschrikkelijke effect van terrorisme op onschuldige burgers: moord en chaos die worden teweeggebracht onder mensen die hun zaterdagse boodschappen doen in de Shankhill Road in Belfast; jong

en oud die worden opgeblazen tijdens een herdenkingsplechtigheid voor de gevallen van de wereldoorlogen in Enniskillen – daden die zijn uitgevoerd in naam van het Ierse republicanisme. We praten hier over de samenwerking van de veiligheidsdiensten. Uit de ervaringen van Noord-Ierland kunnen we zien dat hun bijdragen de dood van velen hebben voorkomen; daar twijfel ik niet aan. We moeten onze veiligheidsdiensten steunen met de middelen die ze nodig hebben om terrorisme te voorkomen.

Zij die vandaag veiligheid en beveiliging tegenover keuzevrijheid en bescherming van gegevens hebben gezet moeten eens goed nadenken waar ze staan. Geloof me, terrorisme vernietigt levens en maakt gemeenschappen kapot. Ik heb vandaag in deze Kamer zelfs gehoord dat terrorisme hysterie is. Wat een volslagen onzin! Geloof me, wanneer een gewapend persoon iemand van het leven probeert te beroven, dan is dat een koude en dodelijke werkelijkheid, daar weten de mensen in mijn kiesdistrict heel veel van.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, ik meen dat we het allen eens zijn over de noodzaak mensen en goederen te beschermen en de veiligheid van het openbaar vervoer te waarborgen. Er zijn legitieme zorgen over lichaamsscanners. Ik hoop dat drie ervan worden opgelost door de studies die de Commissie aan het uitvoeren is. Ik zou graag zien dat ze snel worden afgerond en aan het Parlement worden voorgelegd. Eerste vraag: Zijn ze nodig en doeltreffend? Ten tweede, schaden ze wel of niet de gezondheid? Ten derde, worden de persoonlijke levenssfeer en de waardigheid van burgers nu wel of niet geschonden?

Er zijn echter andere zorgen. Aanvankelijk werd ons gezegd dat de scanners optioneel zouden zijn. Mensen konden ervoor kiezen zich aan de scanners te onderwerpen of aan het oude systeem van de persoonlijke controle. Het lijkt er echter op dat sommige lidstaten het 'geen controle, geen vlucht'-beginsel als verplicht zijn gaan beschouwen.

Ik zou commissaris Cecilia Malmström willen complimenteren voor de uitgebreide beoordeling die zij met het Parlement gaat bespreken en ik wil benadrukken dat we de verantwoordelijkheid hebben oplossingen te vinden ter verhoging van onze veiligheid zonder dat de individuele rechten worden aangetast.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, wij willen allen strijden tegen het terrorisme en tegen de dreiging die ervan uitgaat voor de democratieën; op dit punt bestaat volgens mij wel overeenstemming binnen ons Parlement. Hoewel het adagium dat 'een volk dat bereid is iets van zijn vrijheid op te offeren in ruil voor iets meer veiligheid, uiteindelijk beide verliest' mij erg overdreven lijkt, ben ik er niettemin van overtuigd dat wij alles in het werk moeten stellen om een evenwicht te vinden tussen veiligheid en vrijheid, omdat dit de basis vormt van de democratie en omdat, als dit niet lukt, de terroristen als winnaars uit de bus zullen komen als zij erin slagen ons te terroriseren.

Ik heb twee vragen over de bodyscanners. Wat veiligheid betreft: is het met deze scanners momenteel mogelijk om echt veilige omstandigheden te garanderen? Wat vrijheid betreft, vraag ik mij – als lid van de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken – af of er geen gevaar bestaat voor de gezondheid, en – uiteraard – voor inbreuken op de privacy van personen, en dus op de grondrechten, evenals gevaar ten aanzien van het gebruik van deze beelden. Laten wij vastberaden de werkzaamheden van de Commissie afwachten om vooruitgang te boeken en om dit als Europese Unie, met elkaar, te doen, teneinde onze veiligheid te waarborgen in een ruimte van Europese democratie.

De Voorzitter. – Wegens tijdgebrek kan ik geen onderbrekingen meer toestaan op grond van de "blauwe kaart"- dan wel de "catch-the-eye"-procedure.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, onder terrorisme wordt verstaan het gebruik van geweld en intimidatie om politieke doelen te bereiken.

Degenen onder ons die waarde hechten aan vrede, vrijheid en democratie zouden zich druk moeten maken om terrorisme omdat het werkt. Sinn Féin/de IRA bezet nu posten in de regering van Noord-Ierland. Ze hebben zich een weg naar succes bij de verkiezingen gebaand door bombarderen, schieten en moorden.

Welke betere voorbeelden van succesvol terrorisme zijn er dan die van het communisme in Rusland, Oost-Europa en Azië?

Na 61 jaar aan de macht wordt China nog steeds geterroriseerd door de Chinese Communistische Partij. Er bestaat geen groter voorbeeld van succesvol terrorisme dan dat.

De Europese Commissie waar dit Parlement gisteren mee heeft ingestemd, bestaat onder andere uit communisten, voormalige apparatsjiks van wrede communistische regimes in Oost-Europa en hun

sympathisanten. En de voorzitter van de Europese Commissie, de heer Barroso, is natuurlijk een oud-maoïst. Toekomstige terroristen zullen dit ongetwijfeld allemaal buitengewoon stimulerend vinden.

Carlo Fidanza (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de veiligheid van onze samenleving is een waarde waarover niet valt te onderhandelen en die we vastberaden moeten nastreven.

Het is heel duidelijk dat doeltreffendere controles op tekortkomingen in het veiligheidssysteem gepaard moeten gaan met een nauwere samenwerking tussen inlichtingsystemen en het gebruik van technologisch geavanceerde instrumenten. De Europese ministers hebben er goed aan gedaan om zich niet te laten leiden door een golf van emoties en zich te buigen over de manier waarop deze coördinatie kan worden toegepast.

Enkele regeringen zijn geheel rechtmatig begonnen met het uitvoeren van tests met bodyscanners op de meest gevoelige trajecten. Om te voorkomen dat er een Europese ruimte met niet-uniforme normen ontstaat, moeten de resultaten van de uitgevoerde onderzoeken zo snel mogelijk beschikbaar worden gesteld. Het is uiteraard nodig de rechten van de persoon te beschermen, maar zonder de mensen angst aan te jagen.

Laten we het hebben over gezondheid, laten we het voorzorgsbeginsel opnieuw bevestigen, laten we opheldering vragen over mogelijke schade als gevolg van blootstelling aan radiogolven en x-stralen, maar laten we ophouden te klagen over schending van de privacy door vervaagde lichaamsfoto's zonder gezicht die onmiddellijk weer gewist worden, alsof GPS, mobiele telefoons en videocamera's niet al jarenlang deel uitmaken van ons leven.

Zolang de centra van de internationale terreur niet zijn vernietigd, moeten we met deze offers leren leven en onze burgers duidelijke antwoorden en doeltreffende oplossingen bieden met slechts één grens: de lichamelijke integriteit van de persoon.

De Voorzitter. – Dames en heren, we gaan nu over tot de “catch-the-eye”-procedure. Ik zal de namen van de sprekers noemen. Na één minuut wordt de microfoon uitgeschakeld. Van mijn voorzittershamer zal ik geen gebruik maken, ik zal niet smeken en ik wil evenmin verkeerd begrepen worden.

Ik noem de sprekers in de mij voorliggende volgorde:

de heer Zasada

de heer Iacolino

de heer Matula

de heer Leichtfried

de heer Enciu

mevrouw Flašíková Beňová

de heer Tannock

mevrouw Ernst

mevrouw Rivasi

en de heer Mölzer.

Eén minuut per persoon, meer niet. Mijn verontschuldiging aan de rest.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, gezien het debat van vandaag zijn er nog veel onbeantwoorde vragen met betrekking tot het gebruik van bodyscanners op luchthavens. De veiligheid van de reizigers gaat vanzelfsprekend voor alles, maar we mogen niet de noodzaak vergeten van enige proportie in de toegepaste beschermingsmethoden. Het gebruik van dit soort apparatuur laat nog een reeks vragen onbeantwoord. Wat is het effect van de scanners op de gezondheid van de gescande passagiers? Hoe wordt de bescherming van de beelden van de gescande mensen gewaarborgd? Is het niet beter om het bestaande systeem aan te scherpen dan miljarden euro's uit te geven aan apparatuur waarvan bekend is dat zij in het menselijk lichaam verborgen explosieven niet kan detecteren? We moeten ons verzetten tegen de verplichte invoering van scanners op Europese luchthavens totdat we op deze vragen antwoord hebben gekregen.

Tot slot heb ik nog een opmerking. Ik heb de indruk dat we een oplossing hebben gevonden en dat we nu een probleem zoeken om daarmee op te lossen. Misschien zijn scanners een oplossing, maar ze zullen het probleem van de veiligheid op luchthavens beslist niet oplossen.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in de kern wilde ik eigenlijk slechts het volgende zeggen: er is geen ernstiger probleem dan dat van het recht van de persoon en de bescherming van de privacy als dat recht niet goed wordt beschermd.

De reden dat wij enkele weken geleden in dit Parlement de resolutie over het programma van Stockholm hebben aangenomen, is dat we diverse behoeften met elkaar in balans wilden brengen: ten eerste individuele vrijheid, ten tweede privacy en ten derde veiligheid.

De reden dat wij er vandaag alles aan doen om ervoor te zorgen dat de Europese Unie dit gezamenlijke probleem aanpakt, omdat de lidstaten de leiding hebben genomen, is dat een belangrijk streefdoel, namelijk de bescherming van de doorgangspunten, maar ook andere streefdoelen, niet noodzakelijkerwijs in de praktijk worden gebracht.

Daarom vraag ik het Spaanse voorzitterschap en de commissarissen met elkaar samen te werken op basis van een nauwer samenwerkingsverband en een cultuur van informatie.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Ik wil meteen aan het begin van mijn rede duidelijk maken dat we door middel van dit debat niet alleen het bestaan van de terrorismedreiging bevestigen, maar ook de noodzaak onderstrepen om dit verschijnsel steeds een stap voor te blijven.

Het debat over de invoering van lichaamsscanners op luchthavens in alle lidstaten van de Europese Unie heeft echter meer aspecten. De effectiviteit van deze maatregel is discutabel gezien het feit dat deze technologie geen stoffen kan detecteren die zijn ingeslikt of die ontplofbaar zijn in poedervorm. We hebben echter ook te maken met het probleem van veiligheid met betrekking tot de gezondheid van de passagiers, in het bijzonder mensen die vaak door deze scanapparatuur moeten.

We kunnen ook de kwestie van de grondrechten van de burgers, het recht op privacy en waardigheid, niet negeren zolang de scanners een gedetailleerd beeld geven van het menselijk lichaam. Naar mijn mening moeten er onafhankelijke onderzoeken worden uitgevoerd, niet alleen om de veiligheid van de gebruikte technologie te bepalen, maar ook de effectiviteit ...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, als er in de veiligheid van de luchtvaart één principe bestaat, dan is dat wel het principe dat de Europa steeds meer bevoegdheden krijgt. Het is niet langer zo dat bepaalde lidstaten kunnen doen waar ze zin in hebben, vooral niet als het gaat om bodyscanners. We hebben het "one-stop security"-principe. Volgens dit principe bestaan er ofwel alleen Europese regelingen voor bodyscanners ofwel helemaal geen regelingen en geen bodyscanners. Het alternatief is het principe dat iedereen doet wat hij wil, niemand doet wat hij moet, maar iedereen doet iets.

Als we een dergelijke maatregel willen invoeren, dan moeten we het ook hebben over de vraag wie deze financiert en hoe dat gebeurt. Deze scanners, of het nu gaat om vloeistof- of om bodyscanners, kosten immers enorm veel geld. Ik ben toevallig de verantwoordelijke rapporteur voor deze kwestie en zou graag zien dat de Raad langzamerhand in actie komt. Het is namelijk belangrijk om in beginsel vast te stellen dat openbare veiligheid een zaak van openbaar belang is die ten minste gedeeltelijk uit publieke middelen moet worden gefinancierd.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Ik wil de Commissie, de Raad en mijn collega-Parlementsleden wijzen op de bijwerkingen en het verhoogde risico op kanker en genetische afwijkingen als gevolg van herhaalde blootstelling aan gamma-, röntgen- en T-straling.

De effecten en risico's van röntgenstraling zijn zeer bekend in de geneeskunde, waar herhaaldelijke blootstelling aan dit soort straling wordt afgeraden. De bevolking is minder goed op de hoogte van de effecten van terahertzstraling. Naast het feit dat T-stralingsscanners nauwkeurige driedimensionale beelden van het menselijk lichaam kunnen genereren, die in strijd zijn met het recht op privacy van het individu, kan herhaaldelijke blootstelling aan dit soort straling leiden tot beschadiging van DNA-ketens en genetische afwijkingen die pas later zichtbaar worden.

Ik wil benadrukken dat de risico's en angst waaraan wij kunnen worden blootgesteld als lichaamsscanners op grote schaal worden ingezet, naast de onzekerheid over de effectiviteit ervan, een dergelijke oplossing niet rechtvaardigen ...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Terrorisme kent geen waarden en heeft evenmin een dieper liggende betekenis. Het enige doel van terrorisme is dood. De dood van burgers tegen zo laag mogelijke kosten. Dat is wellicht het verhaal van diverse zelfmoordterroristen. Het is met betrekking tot dit doel eveneens een treurig feit dat terrorisme ons ertoe gedwongen heeft methoden toe te passen die in bepaalde opzichten de rechten van de burgerbevolking beperken.

Het zou derhalve goed zijn als het Parlement in sommige gevallen scanners toestaat en als we gaan nadenken over wetgeving en harmonisering op het gebied van justitie en binnenlandse zaken, want alleen het gebruik van nieuwe technische maatregelen kan daadwerkelijk bijdragen aan de bestrijding van terrorisme.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de recente aankondiging van premier Gordon Brown dat er op de Britse luchthavens verplicht bodyscanners voor het hele lichaam komen die op backscatter röntgentechnologie zijn gebaseerd, is in mijn ogen een grof schandaal.

Dit is voor het eerst in de geschiedenis dat mensen gedwongen ioniserende straling moeten ondergaan, met inbegrip van kinderen en zwangere vrouwen, en dus op grote schaal om niet-medische redenen bij gezonde mensen wordt gebruikt.

Zachte, laag-energetische röntgenstraling wordt in feite meer geabsorbeerd dan de hoger-energetische straling die je tijdens het vliegen opvangt en is dus gevaarlijker in plaats van minder gevaarlijk voor de huid en de weke delen. Verder kan de gebruiker, de patiënt, bij diagnostische geneeskundige röntgenstraling, een loden schort over zijn geslachtsklieren krijgen om de totale dosis te verminderen die DNA-schade en genetische mutaties in de toekomst veroorzaakt. Dat is met deze apparatuur ook niet mogelijk.

Als arts en frequent luchtreiziger verwerp ik deze draconische maatregel volledig om gezondheidsredenen, om maar niet te spreken van de privacy en de ineffectiviteit ervan, en ik hoop dat de EU dergelijke verplichte maatregelen Europabreed weigert. In plaats daarvan pleit ik voor het opstellen van passagiersprofielen zoals Israël dat doet.

Cornelia Ernst (GUE/NGL). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, bodyscanners maken onmiskenbaar inbreuk op de persoonlijke levenssfeer, en wel in ernstige mate. We moeten onszelf twee vragen stellen. De eerste vraag is in hoeverre dit antwoord proportioneel is en of het ons werkelijk dichterbij het doel kan brengen, namelijk het bestrijden van het terrorisme. Op die vragen hebben we tot nu toe geen duidelijke antwoorden. Daarom sta ik achter datgene wat mevrouw Malmström heeft gezegd. Zij heeft gesproken over een noodzakelijke evaluatie van alle instrumenten. Ik wil dat die eerst op tafel ligt voordat we ook maar iets gaan doen.

De tweede vraag gaat over de gezondheidsrisico's. Wij allemaal hier in de zaal – en ook de Parlementsleden die nu ergens anders zijn – moeten elke week meerdere keren door de bodyscanner, ikzelf minstens twee keer per week. Dat is een permanente maatregel, en ik zou willen weten in hoeverre die schadelijk is voor mijn gezondheid. Ook dat is nog niet echt onderzocht. Ik zeg u heel eerlijk: zolang dat niet goed is onderzocht, ben ik niet van plan mij bloot te stellen aan de bodyscanner. Ik wil dus duidelijke antwoorden en geen overhaaste beslissingen.

Michèle Rivasi (Verts/ALE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik zou een verband willen leggen tussen de bodyscanners, gezondheid en terrorisme. Wat zegt het overkoepelend comité voor stralingsbescherming, waarin de Europese Commissie, het Internationaal Atoomenergie Agentschap (IAEA) en het Agentschap voor kernenergie (NEA) samenkomen? Het zegt dat zwangere vrouwen en kinderen niet moeten worden blootgesteld aan bodyscanners, zelfs niet als het om een uiterst lage stralingsdosering gaat.

Welnu, wij moeten ons realiseren dat regelmatige blootstelling aan lage doses straling tot het ontstaan van kanker en misvormingen kan leiden. Mijn vraag betreft dus de rechtvaardiging van de risico's. Aangezien er alternatieve technologieën bestaan waarmee dezelfde doelstellingen kunnen worden gerealiseerd, dient het gebruik van deze scanners echt gerechtvaardigd te worden ten opzichte van het gestelde doel, en wij moeten weten...

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, we mogen niet vergeten dat het internationaal terrorisme herhaaldelijk zijn slag heeft kunnen slaan door onjuiste informatie en verkeerde besluiten van de Amerikaanse inlichtingendiensten. Desondanks is nooit uitgezocht of de diverse maatregelen ter bestrijding van terrorisme zinvol waren. In plaats daarvan worden na iedere aanslag de rechten en vrijheden van burgers steeds verder beknot. Pas nu de EU-burgers zich financieel en fysiek voor de Verenigde Staten moeten uitkleden, wordt het Europees Parlement wakker. De "glazen burger" wordt steeds meer een feit, allemaal op basis van gegevens en informatie van inlichtingendiensten waarvan de rol en betrouwbaarheid zeer omstreden zijn geworden, niet in de laatste plaats sinds de oorlogen in Afghanistan en Irak.

Er kunnen vraagtekens worden geplaatst bij het nut, de uitvoerbaarheid en de verenigbaarheid met de persoonsrechten. Daarnaast is het maar zeer de vraag of radicale islamisten zich door bodyscanners laten afhouden van hun terroristische bedoelingen. We moeten het islamistisch terrorisme stelselmatig bestrijden, maar het moet afgelopen zijn dat EU-burgers steeds weer ...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Alfredo Pérez Rubalcaba, *fungerend voorzitter van de Raad.* – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik heb met belangstelling naar de interventies van alle fracties en alle afgevaardigden over dit onderwerp geluisterd. Ik denk dat het enorm interessante uiteenzetting van opvattingen is geweest en ik wil u daarvoor bedanken.

Zoals ik ook in mijn eerste interventie heb gedaan, wil ik nadrukkelijk opmerken dat ik er absoluut geen voorstander van ben om debatten over een zo complex en gevoelig onderwerp als de strijd tegen het terrorisme te voeren nadat er aanslagen of vermoedelijke aanslagen zijn gepleegd.

Het is duidelijk dat we deze aanslagen of vermoedelijke aanslagen moeten onderzoeken om te weten wat er niet goed heeft gewerkt in onze veiligheidssystemen, maar het is niet minder duidelijk, zoals hier vanmiddag herhaaldelijk is opgemerkt, dat het antiterrorismebeleid een goed en rustig doordacht, weloverwogen beleid moet zijn dat op evenredige wijze wordt toegepast.

Als we maatregelen nemen die onze beginselen ondergraven, maken we waarschijnlijk een grote fout. Daarom moeten we analyseren wat er bijvoorbeeld in Detroit is gebeurd, om te voorkomen dat dezelfde fouten in de toekomst opnieuw worden gemaakt, maar moeten we niet dwangmatig optreden na elke aanslag, omdat dat er waarschijnlijk toe zou leiden dat we maatregelen zouden nemen die in bepaalde gevallen simpelweg geen enkele zin hebben.

Europa volgt een strategie in het antiterrorismebeleid. We hebben een goede strategie om het terrorisme in de Europese Unie te bestrijden. Een strategie die in de afgelopen jaren haar effectiviteit heeft bewezen: daarvoor hoeven we alleen maar te kijken naar wat de verschillende veiligheidsmachts in de verschillende landen hebben gedaan en vast te stellen in welke mate dat is gebaseerd, in veel gevallen, op de toepassing van de gemeenschappelijke strategie die we sinds een paar jaar hebben.

We hebben een figuur, een coördinator terrorismebestrijding, wiens toespraken interessant zijn. Ik beveel u nogmaals aan om de laatste toespraak die hij in dit Huis heeft gehouden grondig te bestuderen, omdat ik denk dat het een uitstekende toespraak is waaruit blijkt in hoeverre we een strategie hebben, een strategie die we de laatste tijd proberen te vertalen in concrete voorzorgsmaatregelen, terwijl we ons in de eerste jaren van de toepassing van deze strategie veel meer hebben geconcentreerd op vervolging.

Het is waar dat het belangrijkste dat we tegen het terrorisme moeten doen het voorkomen ervan is, het voorkomen van aanslagen. En daarom richten we onze gemeenschappelijke inspanningen – ik herhaal het – op preventie. En daarom maken we ons zorgen over een onderwerp als radicalisering, dat ik in mijn eerste interventie heb genoemd en dat ook door de commissaris is genoemd. Daarom analyseren we het beleid dat in elk land wordt gevoerd om radicaliseringsprocessen te voorkomen, omdat die processen in belangrijke mate ten grondslag liggen aan de terroristische aanslagen die we de afgelopen jaren hebben gezien.

Ook houden we ons bezig met de correcte uitwisseling van informatie. Het is hier door verschillende afgevaardigden opgemerkt: het gaat er niet om dat alle informatie waarover een land beschikt wordt doorgegeven, maar het gaat erom dat die informatie wordt doorgegeven die voor het ontvangende land relevant is. Dat is de informatie die moet worden doorgegeven. We moeten elkaar niet overladen met informatie. Waar het om gaat is dat we over mechanismen beschikken waarmee we die informatie zodanig kunnen beheren dat die uitwisseling effectiever wordt.

En we zijn de laatste tijd ook op dit punt veel zaken aan het verbeteren in de Europese Unie. We hebben een strategie ontwikkeld waarvan de tenuitvoerlegging ons in staat zal stellen om bijvoorbeeld onze systemen

voor de uitwisseling van informatie beter te laten werken; en wanneer ik het over uitwisseling van informatie heb, denk ik aan Europol, denk ik aan Eurojust, denk ik aan de werking van het veiligheidscomité, dat door enkele afgevaardigden is genoemd, en denk ik in laatste instantie aan het steeds effectiever maken van de uitwisseling van informatie.

En tot slot is het waar dat de polemiek over de bodyscanners op tafel ligt, en ik denk, zoals ik in mijn eerste interventie heb gezegd en zoals ook de beide commissarissen hebben gezegd, dat dit een onderwerp is dat we moeten oppakken en dat het ideaal zou zijn als we een Europese, gemeenschappelijke, gedeelde formule zouden kunnen vinden. Als we die niet vinden, zal elk land zijn eigen beleid kunnen vaststellen, en zelfs als we die gemeenschappelijke formule vinden zullen er mogelijk landen zijn die in het kader van hun eigen recht hun eigen beleid willen vaststellen. Maar het lijkt geen enkele twijfel dat een gemeenschappelijk standpunt over dit onderwerp buitengewoon nuttig zal zijn.

Met het oog op de vorming van dat standpunt, en in overeenstemming met wat ik aan het begin van deze interventie heb gezegd, is het goed om het debat rustig en kalm te voeren, op basis van drie elementen die momenteel door de Commissie worden bestudeerd: in de eerste plaats de effectiviteit van deze scanners (of ze effectief zijn of niet; waar de grenzen van de toepassing van deze scanners liggen en of ze al dan niet dienen voor het doel waarvoor we willen dat ze dienen), in de tweede plaats of ze verenigbaar zijn met de grondrechten, de individuele vrijheden, en in de derde plaats of ze verenigbaar zijn met de gezondheid van de personen die door deze scanners moeten.

Ik denk dat dit de drie zaken zijn die we moeten onderzoeken. Zodra we deze informatie op tafel hebben, zullen we een gemeenschappelijk standpunt innemen dat mijns inziens nodig is.

Mijnheer de Voorzitter, ik wil de afgevaardigden nogmaals bedanken voor de interventies die in dit Huis zijn uitgesproken en die buitengewoon nuttig zullen zijn voor het werk van de Raad.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb de Raad een rechtstreekse vraag gesteld en ik zou graag antwoord krijgen. Ik vroeg wat de Raad vindt van de grove schending van artikel 6, de clausule over de grondrechten, van het EU-Verdrag in het licht van de uitspraak van het Britse Court of Appeal waarin werd bevestigd dat het Verenigd Koninkrijk schuldig is...

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

Siim Kallas, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, dank u zeer voor uw bijdragen, maar ik moet zeggen dat we vandaag geen voorstel hebben gekregen om nieuwe apparaten verplicht in te voeren in alle lidstaten en op alle luchthavens. Dat is niet het geval. We zijn nu slechts bezig met een zorgvuldig onderzoek naar deze nieuwe technologieën en na april zullen we naar u toekomen, na een gedegen verslag waarin alle aspecten van deze nieuwe technologieën nader zijn bestudeerd.

Zelf heb ik zekere twijfels, in het bijzonder over de doelmatigheid en, zoals iemand hier heeft gezegd, de proportionaliteit van het gebruik van deze nieuwe technologie, maar we moeten nieuwe technologieën niet zonder meer verwerpen. Het terrorisme ontwikkelt zich en ook wij moeten alle technologische ontwikkelingen gebruiken om onze burgers en passagiers te beschermen. Demoniseer nieuwe technologieën dus niet. We zullen, samen met collega's Cecilia Malmström en Viviane Reding, een gemeenschappelijke Europese aanpak voorstellen met alle noodzakelijke eisen met betrekking tot alle problemen en aspecten op technologisch en juridisch gebied, op het gebied van de grondrechten en de privacy. We zullen zeker een gemeenschappelijke Europese aanpak voorstellen, een aanpak waarover naar ik meen een consensus bestaat en waaraan hier de voorkeur wordt gegeven, en naar ik begrijp ook in vele lidstaten.

Dit is dus wat we in de nabije toekomst gaan doen. We zullen met een verslag komen en vervolgens zullen we deze discussie voortzetten. Geloof me, we hebben geen samenzwering om onmiddellijk een nieuw soort machines in te voeren; er is geen technische oplossing die volledig bestand is tegen kogels of die honderd procent veiligheid garandeert, en de luchtverkeersveiligheid is een bijzonder complex gebied waar we een grote verscheidenheid aan gecombineerde maatregelen nodig hebben en ook zeer intensieve internationale samenwerking.

Na dit verslag zullen we dus met concrete voorstellen komen en zullen we zeker een gemeenschappelijke Europese aanpak voorstellen over wat de normen en de eisen zouden kunnen zijn als de lidstaten kiezen voor de invoering of het gebruik van nieuwe screeningstechnologieën.

Cecilia Malmström, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, dit is inderdaad een buitengewoon belangrijk debat. Beleidsmaatregelen tegen het terrorisme zijn een belangrijk instrument in de strijd hiertegen.

We hebben in de Europese Unie pijnlijke ervaringen met de effecten van terrorisme en de bedreiging die ervan uitgaat, niet alleen voor individuen, maar ook voor samenlevingen, de democratie en onze elementaire waarden.

De lidstaten hebben uiteraard de operationele verantwoordelijkheid en de verantwoordelijkheid voor hun inlichtingendiensten, maar ik ben ervan overtuigd dat we veel meer kunnen doen op Europees niveau om de instrumenten die we hebben te coördineren en nog beter op elkaar af te stemmen. Daarom heb ik mijn diensten gevraagd om heel snel een analyse te maken van de beleidsmaatregelen, van het kader, van de instrumenten die we reeds hebben, om te kijken wat er verbeterd kan worden en hoe we ze op een nog intelligentere manier kunnen gebruiken. Ik ben het eens met bepaalde leden die dat gezegd hebben. Ik ben er ook van overtuigd dat Europol, Eurojust en de overheidsinstanties van de lidstaten veel beter en op een veel sterker gecoördineerde manier kunnen werken. Er zijn bepaalde maatregelen om dat te doen.

Gebeurtenissen als die in Detroit zijn belangrijk omdat ze als een soort alarmbel dienen, die ons alert maken op het feit dat het terrorisme er nog steeds is; het is nog steeds een zeer belangrijke bedreiging. Van ons politici wordt geëist en wij worden onder druk gezet om dingen snel te doen, om verbeteringen door te voeren en om de burgers onmiddellijk te beschermen. Dat spreekt uiteraard voor zich. Wij zijn verantwoordelijk voor de bescherming van de veiligheid, maar omdat wij ook pas moeten handelen na een gedegen analyse, evaluatie en discussie, stellen wij passende en proportionele maatregelen voor, zoals commissaris Siim Kallas en de Raad hebben gezegd. Wij zullen dat doen. Wij zullen ook heel goed moeten nadenken over de eerbiediging van de grondrechten.

De Commissie zal aldus te werk gaan. We zullen bij u terugkomen met verder uitgewerkte voorstellen nadat deze evaluatie is uitgevoerd en deze verder met u bespreken. Dank u zeer voor een belangrijk en zeer boeiend debat.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, voordat u afsluit wil ik met een beroep op het Reglement eenvoudigweg mijn verbazing uitspreken over het feit dat ik aan het begin van 'catch the eye' mijn hand heb opgestoken in de veronderstelling dat deze procedure op dat moment zou beginnen, terwijl u al een complete lijst bleek te hebben. Ik zou graag willen dat we de criteria voor de 'catch the eye'-procedure homogeniseren, zodat we daar allemaal aan kunnen deelnemen. Want het leek alsof er nog andere collega's aan het woord kwamen, terwijl u gezegd had dat u al een complete lijst had.

Daarom wil ik gewoon mijn verbazing uitspreken en verzoeken dat we volgende keer allemaal weten wat je moet doen om het woord te krijgen.

(De Voorzitter geeft uitleg over de "catch-the-eye"-procedure en waarom hij spreker niet het woord gaf)

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), schriftelijk. – (RO) Terrorisme blijft een grote dreiging in de Europese Unie. Daarom hebben alle lidstaten hun inspanningen om de hulpmiddelen voor het voorkomen en bestrijden ervan te verbeteren geïntensiveerd. De aanneming van het Verdrag van Lissabon biedt ons de mogelijkheid om veel efficiënter te reageren op elk gebied dat direct of indirect verband houdt met terrorismebestrijding. Het gebruik van lichaamsscanners is een gevoelig onderwerp. Ik denk dat er belangrijke factoren zijn die zorgvuldig moeten worden onderzocht voordat hierover een besluit wordt genomen. Ze hebben betrekking op de effectiviteit van de scanners, het respecteren van het recht op privacy, de financiële gevolgen van het gebruik ervan, gezien de zeer hoge aanschafkosten, en in het bijzonder de manier waarop het gebruik van deze machines van invloed is op de gezondheid van de personen die ermee worden gecontroleerd. De Europese Commissie zal drie onderzoeken publiceren over het gebruik en de effecten van lichaamsscanners. Daarom ben ik van mening dat het belangrijk is dat wij de conclusies van de deskundigen afwachten en deze zorgvuldig analyseren en pas dan een besluit nemen over een gemeenschappelijk standpunt over deze kwestie.

John Attard-Montalto (S&D), schriftelijk. – (EN) Wanneer het gaat over het onderwerp terreurbestrijdingsmaatregelen, spitst het debat zich altijd toe op wat het effect op de burgerlijke vrijheden is. Mijn standpunt is altijd geweest dat het een kwestie van prioriteiten is. Het is de vraag of passagiers bereid zijn om hun ongemak te offeren voor hun veiligheid. Groepen die voor de burgerlijke vrijheid staan, hebben de plicht om alle nieuwe maatregelen die worden bepleit te weigeren. Degenen die nieuwe maatregelen als bodyscanners voorstellen, hebben de plicht te bewijzen dat ze noodzakelijk zijn. Hoewel oplossingen normaliter gebaseerd zijn op compromissen, is een compromis in dit geval wellicht niet mogelijk. Het is

duidelijk dat de huidige procedures, in het bijzonder foullering en visitaties, niet voldoende zijn. Bewezen is dat bodyscanners effectiever zijn. Het probleem is dat ze de waardigheid van de passagier kunnen aantasten. Dat is dus de kwestie die aan de orde moet worden gesteld. Er zijn vele mogelijkheden.

Bijvoorbeeld, verschillende bodyscanners voor mannen en vrouwen, die door personeel van dezelfde sekse worden bediend.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), schriftelijk. – (LT) Het is zonder enige twijfel van cruciaal belang dat de veiligheid van het luchtverkeer wordt gewaarborgd, maar we moeten onderzoeken welke gevolgen de maatregelen ter waarborging van deze veiligheid hebben voor onze gezondheid, mensenrechten en fundamentele vrijheden, privacy en waardigheid. Het gebruik van bodyscanners als een van de mogelijke technische oplossingen is een bijzonder serieuze aangelegenheid, want hierbij worden nieuwe technieken ingezet voor de veiligheid van burgers en ik hoop derhalve dat de Commissie eindelijk een beoordeling van het effect van bodyscanners op de menselijke gezondheid en mensenrechten en fundamentele vrijheden gaat presenteren. Ik wil erop wijzen dat het uiterst belangrijk is om grenzen te stellen tussen mensenrechten en veiligheid als zodanig als het gaat om het gebruik van nieuwe technische maatregelen die erop gericht zijn om een hoog veiligheidsniveau op luchthavens te realiseren, aangezien dergelijke maatregelen niet alleen de bescherming van burgers dienen, maar ook gevolgen hebben voor hun rechten en vrijheden. De Commissie moet nog een effectbeoordeling presenteren waarin wordt bevestigd dat met name bodyscanners daadwerkelijk de veiligheid van iedereen in het luchtvervoer waarborgen en er bestaat derhalve nog altijd onzekerheid over de vraag of deze technische veiligheidsmaatregelen werkelijk veilig, doeltreffend en goed zijn. Zodra we de huidige situatie hebben geëvalueerd, moeten we daarom ons werk op dit gevoelige terrein voortzetten.

Nessa Childers (S&D), schriftelijk. – (EN) Het Europees Parlement kan niet zijn instemming geven aan de introductie van bodyscanners, die in wezen een soort röntgenapparaten zijn, voordat de daarmee samenhangende bezwaren op het gebied van gezondheid en privacy op een ordentelijke manier door de Europese instanties zijn behandeld. Ik weet dat er bezorgdheid bestaat bij mensen die vaak met het vliegtuig reizen en ik maak me zorgen over het onderwerpen van andere passagiers, zoals zwangere vrouwen en kinderen, aan bodyscanners. Er bestaat ook aanzienlijke bezorgdheid over de inbreukmakende aard van deze foto's, en we moeten zorgen voor de bescherming van de privacy van Europese burgers voordat we akkoord gaan met de algemene verspreiding van deze tijdrovende, dure machines. Gelet op het feit dat de Amerikaanse autoriteiten hebben toegegeven dat er eerder sprake was van een misser van hun veiligheidsinstanties dan van haperende technologie op het vliegveld die tot de recente paniek rond een terrorist in Detroit leidde, vind ik dat eerst een aantal goedkopere methoden – zoals intensiever inlichtingenwerk, andere foulleringmethoden en meer internationale samenwerking – moet worden onderzocht voordat we in deze controversiële technologie investeren. De Amerikaanse *founding father* Benjamin Franklin zei ooit: 'Wie veiligheid stelt boven vrijheid, verdient geen van beide', en ik ben van mening dat Europa er goed aan zou doen om deze bijzondere raad de komende maanden ter harte te nemen.

Proinsias De Rossa (S&D), schriftelijk. – (EN) De Internationale Federatie van journalisten, die 600 000 journalisten in 125 landen vertegenwoordigt, heeft de Israëlische autoriteiten verzocht tot intrekking van een bevel tot deportatie van de journalist Jared Malsin, die was gedeporteerd omdat diens berichten over de situatie op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook kritisch over de Israëlische regering waren. De Federatie heeft de deportatie veroordeeld als een onduldbare schending van de persvrijheid. Bovendien hebben 13 Israëlische mensenrechtenorganisaties bij de Israëlische Knesset en bij premier Netanyahu protest aangetekend betreffende de campagne tegen mensenrechtenorganisaties in Israël, die steeds systematischer vormen aanneemt. Er zijn berichten verschenen dat Israël nu de Europese Unie heeft gevraagd te stoppen met het geven van financiële steun aan mensenrechtenorganisaties die werkzaam zijn in Israël en in de bezette Palestijnse gebieden. Ik wil u, mijnheer de Voorzitter, vragen contact op te nemen met premier Netanyahu om duidelijk te maken dat de EU haar grondslag vindt in eerbiediging van het recht op vrije meningsuiting, het recht om de eigen regering te kritiseren, persvrijheid, en het recht op vreedzaam protest, als grondslag voor een democratische staat. Premier Netanyahu moet er ook aan worden herinnerd dat de handelsovereenkomsten van de EU vereisen dat degenen met wie we zaken doen, deze rechten eerbiedigen.

Christine De Veyrac (PPE), schriftelijk. – (FR) Bijna tien jaar na 11 september is de dreiging van het terrorisme nog altijd aanwezig, en vliegtuigen zijn een van de hulpmiddelen die bij terroristen in trek zijn om onze landen te treffen. Wij moeten een manier vinden om onze burgers te beschermen en om te voorkomen dat zij het slachtoffer worden van terroristische aanslagen. Bodyscanners kunnen een van de manieren zijn om de veiligheid op luchthavens en aan boord van vliegtuigen te versterken. Voordat wij echter een besluit nemen, moeten wij ons ervan vergewissen dat deze apparaten geen inbreuk maken op de individuele vrijheden en dat ze niet schadelijk zijn voor de gezondheid van de passagiers en van het luchthavenpersoneel. Ik zie

met veel belangstelling uit naar het onderzoek dat de Europese Commissie in maart over dit onderwerp zal presenteren. Doordat alle verschillende aspecten met betrekking tot het gebruik van de scanners worden behandeld, zou dit verslag moeten kunnen leiden tot een certificering van deze scanners op Europees niveau, waarbij de bescherming van de burgerlijke vrijheden en van de gezondheid gewaarborgd is en tegelijkertijd de veiligheid verbeterd wordt. Om ervoor te zorgen dat alle burgers dezelfde bescherming genieten, hoop ik dat wij, na de presentatie van dit onderzoek door de Europese Commissie, de lidstaten zullen aanmoedigen een akkoord te bereiken over deze kwestie.

Kinga Gál (PPE), schriftelijk. – (HU) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het geheel aan veiligheidsmaatregelen dat op internationale vliegvelden wordt toegepast, wordt voortdurend uitgebreid, zoals ook de vliegveiligheid en onze veiligheid met steeds nieuwe uitdagingen worden geconfronteerd. Tegelijkertijd gaan verscheidene elementen van de maatregelen die voor de verbetering van de vliegveiligheid zijn getroffen, of alleen nog maar zijn ontworpen of getest, al verder dan de strikt noodzakelijke vliegtechnische- en vliegveiligheidsmaatregelen. Daarom moeten deze kwesties ook in hun bredere verband worden onderzocht. Veiligheid is cruciaal in ons leven, van het allergrootste belang. Maar we voelen ons pas veilig als onze rechten ondertussen niet onevenredig worden ingeperkt, onze persoonlijke rechten niet worden aangetast, in bepaalde gevallen onze gezondheid niet wordt geschaad en de maatregelen die zijn getroffen voor onze veiligheid in hun totaliteit niet onevenredig zijn, niet kunnen worden omzeild en efficiënt genoeg zijn. We hebben instrumenten nodig en praktische bodyscanners die zorgen voor een efficiënte controle van reizigers, die principieel op vrijwillige basis worden gebruikt, waarbij onder andere rekening wordt gehouden met reizigers met essentiële gezondheidsimplantaten (elektrische pacemakers of metalen implantaten), die niet schadelijk zijn voor de gezondheid, kinderen, zwangere vrouwen of mensen die veel reizen, die geen verdere beeldgegevens vastleggen, maar alleen worden gebruikt om het juiste waarschuwingssignaal af te geven bij een dreigend risico. Daarom heeft elke discussie over de invoering van bodyscanners pas zin als de effectstudies klaar zijn waarin bovenstaande voorwaarden grondig zijn geanalyseerd. Alleen het gebruik van instrumenten die voldoen aan deze voorwaarden kan voor ons aanvaardbaar zijn.

Jim Higgins (PPE), schriftelijk. – (EN) We kunnen niet op nog een ramp wachten voordat we vliegtuigpassagiers gaan beschermen. De Ierse luchtvaartautoriteit (DAA) heeft een aanbesteding uitgeschreven ter waarde van 2 miljoen euro voor bodyscanners op de luchthaven van Dublin. De DAA stelt dat als het ministerie van Vervoer het groene licht geeft, hetgeen zeer waarschijnlijk lijkt, en de uitrusting succesvol blijkt, de scanners ook op de luchthavens van Cork en Shannon zouden kunnen worden geplaatst. Maar volgens de Europese Toezichthouder voor gegevensbescherming zal iedere stap van de Ierse autoriteiten om scanners te introduceren gedegen moeten worden bestudeerd en moet de behoefte aan veiligheid in evenwicht zijn met de individuele privacyrechten. Manchester Airport, dat een van de scanners op proef heeft, houdt vol dat de zwart-witbeelden niet pornografisch of erotisch zijn en door één enkele functionaris vanuit een afgezonderde ruimte worden bekeken, waarna ze onmiddellijk vernietigd worden. Bodyscanners zijn niet onfeilbaar, maar het is de beste technologie die op dit moment beschikbaar is, en dus moeten we gebruik maken van de apparatuur waarover we beschikken om de terroristische dreiging te verminderen. We hebben een pan-Europese aanpak nodig voor de kwestie van de scanners; de veiligheid op luchthavens moet uniform zijn. Ik kijk reikhalzend uit naar de conclusie van het verslag van de Commissie over het effect van bodyscanners.

Danuta Jazłowiecka (PPE), schriftelijk. – (PL) Dames en heren, als je naar het debat van vandaag luistert zou je de indruk kunnen krijgen dat het grootste probleem voor de landen van Europa momenteel de vraag is of zij het gebruik van bodyscanners op luchthavens moeten uitbreiden dan wel de mogelijkheden voor de invoering van die apparaten moeten beperken. Dit lijkt mij echter niet van een juist inzicht in de kwestie te getuigen. Vanuit dit perspectief is ook het punt van de bescherming van de mensenrechten niet erg belangrijk. De fundamentele vraag die wij moeten stellen is of de door de bijzondere opsporingsdiensten voorgestelde nieuwe methoden en instrumenten doeltreffend gebruikt zullen worden. Als we een deel van onze vrijheid opgeven ten gunste van veiligheid, is onze veiligheid dan echt gewaarborgd? De inlichtingen die wij daarover ontvangen, stemmen ons erg sceptisch. Als de daarvoor verantwoordelijke diensten niet eens in staat zijn doeltreffende paspoortcontroles te waarborgen, en als zij geen gebruik kunnen maken van de informatie die zij in hun bezit hebben – zoals overduidelijk blijkt uit het incident met de vlucht naar Detroit – welke waarborg hebben we dan dat zij de nieuwe instrumenten wel doeltreffend kunnen gebruiken? De geschiedenis leert dat bijzondere opsporingsdiensten in crisissituaties de simpelste weg willen nemen. Ze eisen nieuwe bevoegdheden, meer geld en betere instrumenten, terwijl ze niet de mogelijkheden die ze al hebben volledig weten te benutten. Er zal iemand moeten opkomen voor het gezonde verstand en de gezonde scepsis, en het lijkt mij dat het Europees Parlement in dat opzicht een niet onbelangrijke rol zou moeten spelen.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), *schriftelijk*. – (PL) De gebeurtenissen van de laatste jaren hebben ons ertoe gedwongen nieuwe oplossingen te zoeken die de grootst mogelijke veiligheid voor reizigers garanderen. De terroristische dreiging maakt dat we eerder instemmen met de beperking van onze eigen vrijheid. Ik hoop dat er een grondige analyse wordt gemaakt van de doeltreffendheid en veiligheid van de bodyscanners, alsmede van de kosten die ze met zich meebrengen, voordat een besluit wordt genomen over de algemene invoering ervan op luchthavens. We willen geen herhaling van wat er is gebeurd met de massale invoering van vaccinaties tegen de influenza A1/H1N1, toen overheden in een golf van paniek tegen hoge kosten grote voorraden vaccins inkochten zonder veiligheidsgarantie van de producenten – voorraden die nu ongebruikt blijven liggen. Misschien is het doeltreffender om oplossingen te gebruiken die door de Israëliërs zijn ontwikkeld en waarbij de nadruk ligt op het observeren van het gedrag van reizigers en op de grondige controle van hen die de meeste verdenking oproepen, niet van iedereen. Dit systeem bewijst zijn doeltreffendheid al vele jaren.

Petru Constantin Luhan (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Het is onze plicht als leden van het Parlement om betrokken te zijn bij het oplossen van problemen op het gebied van lichaamsscanners als het gaat om terrorismebestrijding en om de burgerrechten en persoonlijke rechten van de Europeanen.

Ik ben het er volledig mee eens dat er haalbare oplossingen moeten worden gevonden voor het verbeteren van de veiligheid van onze burgers. We hebben echter de plicht om de bescherming van alle rechten van onze medeburgers in de hele Europese Unie te waarborgen. Hiertoe behoren het recht op privacy en het grondrecht op persoonlijke waardigheid, die in evenwicht moeten worden gebracht met het veiligheidsconcept van de machines op de luchthavens. De vraag die in dit verband rijst, is of deze lichaamsscanners de meest haalbare oplossing zijn om de veiligheidsproblemen op luchthavens op te lossen.

Ik denk dat Europa JA moet zeggen tegen het vinden van oplossingen voor het bestrijden van terrorisme en georganiseerde misdaad en NEE tegen schending van het recht op privacy en persoonlijke waardigheid, want dat is een basisbeginsel van de democratie.

Ioan Mircea Pașcu (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Iedere keer als een echte of pseudoterrorist aan boord gaat van een vliegtuig en spot met de waakzaamheid van onze dappere beveiligingsbeambten en hun prachtige apparatuur, krijgen miljoenen passagiers de daaropvolgende jaren een ellendiger leven. De terroristen van 11 september waren onvoorstelbaar succesvol: het lukte hen onze levens voorgoed ten kwade te veranderen! Wij, in het oosten, wilden ons ontdoen van onze 'Big Brother' en kregen in ruil daarvoor de 'westerse' variant, geraffineerder maar niet minder schrikbaan. Veel 'beveiligingsbeambten' op sommige luchthavens misdragen zich; ze vinden zichzelf boven de wet staan, beschouwen iedere passagier als verdachte, nemen de vrijheid om elk stuk bagage te inspecteren, zonder enige uitleg en, natuurlijk, zonder verontschuldiging als hun 'verdenking' ongegrond blijkt! En wanneer je durft te protesteren, lachen ze je in je gezicht uit. U zult het met mij eens zijn dat dit misbruik is. Het wordt hoog tijd dat de Commissie naar de verrichtingen van deze firma's kijkt en enige normen stelt aan hun gedrag ten opzichte van de grote massa eerlijke burgers. We hebben immers een Handvest van de grondrechten dat gelijkelijk door iedere European met inbegrip van degenen die op onze luchthavens met veiligheid zijn belast, moet worden geëerbiedigd.

Joanna Senyszyn (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Voor een doeltreffende bestrijding van het terrorisme hebben we gecoördineerde actie nodig, met inbegrip van EU-regelgeving inzake scanners. De beginselen die wij aanvaarden moeten niet alleen de bescherming van elementaire rechten en persoonsgegevens omvatten, maar ook iets wat niet minder belangrijk is: de gezondheid van de burgers. Er moet een besluit worden genomen over het verplichte gebruik van scanapparatuur. Het heeft geen zin om er überhaupt over te praten als het scannen vrijwillig gaat gebeuren. Het is namelijk onwaarschijnlijk dat terroristen zich vrijwillig zullen laten scannen. Een heel belangrijke kwestie is daarom uiteraard de veiligheid van de scanners uit het oogpunt van gezondheid. De meningen lopen hierover uiteen, van het oordeel van het Tsjechische bureau voor nucleaire veiligheid, dat aanvoert dat scanapparatuur straling afgeeft die schadelijk is voor de menselijke gezondheid, tot dat van het Franse directoraat voor de burgerluchtvaart, dat de apparatuur volkomen veilig acht. Nadere tests zijn onontbeerlijk om aan te tonen welke soorten scanners veilig zijn voor de gezondheid en tot welke bijverschijnselen hun gebruik kan leiden. Het onderzoek dient te worden gecoördineerd door de Europese Commissie met volledige medewerking van de lidstaten. De gebruikte scanners moeten zijn voorzien van een veiligheidscertificaat op grond waarvan ze in alle lidstaten mogen worden gebruikt. Zo vermijden we duplicering van onderzoekskosten door de afzonderlijke lidstaten en weten we zeker dat de volksgezondheid in elke lidstaat op gelijke wijze wordt beschermd.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, op sommige Europese luchthavens is een nieuwe methode van passagierscontrole ingevoerd. Naast de bestaande vormen van

beveiliging zijn bodyscanners in gebruik genomen. De meeste luchtreizigers zijn hier absoluut tegen en beschouwen ze als een inbreuk op de fundamentele mensenrechten, met inbegrip van het recht op intimiteit en bescherming van de persoonlijke waardigheid. Bovendien, en dit is heel belangrijk, wordt hun aarzeling versterkt door een gebrek aan kennis over de uitwerking van de scanners op de gezondheid van hen die worden gescand.

Er bestaan geen duidelijke regels voor de opslag en bescherming van gegevens die zijn verkregen door middel van scannen. Ook wordt aangevoerd dat de scanners bij lange na niet zo bijzonder doeltreffend zijn als door de makers wordt beweerd. We mogen hopen dat hun doeltreffendheid niet even groot blijkt te zijn als die van de vaccins tegen de Mexicaanse griep, die uiteindelijk alleen werkten om de winsten van de farmaceutische industrie te verhogen. Al deze gerechtvaardigde zorgen in overweging nemend, geloof ik dat de Europese Commissie beginselen voor de bescherming van de rechten van reizigers zou moeten formuleren die tevens hun veiligheid waarborgen.

15. Situatie in Oekraïne (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de verklaring van de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid en vice-voorzitter van de Commissie over de situatie in Oekraïne.

Štefan Füle, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de hoge vertegenwoordiger en vicevoorzitter van de Commissie, Cathy Ashton, vroeg mij de volgende opmerkingen te maken.

Dank voor deze zeer tijdige uitnodiging om met u te spreken over Oekraïne, dat een belangrijke partner voor de Europese Unie is.

Zoals u weet, vond zondag de tweede ronde van de presidentsverkiezingen in Oekraïne plaats. Dit was een belangrijke gebeurtenis, niet alleen voor het land zelf, maar ook voor de grotere regio als geheel. Het is belangrijk, omdat een democratisch Oekraïne als belangrijk voorbeeld voor zijn bureaus zal dienen.

We zijn blij met de positieve beoordeling door de internationale verkiezingswaarnemingsmissie onder leiding van OVSE/ODIHR, dat de verkiezingen voldeden aan de internationale normen en dat het proces van verkiezingen in Oekraïne, dat sinds 2004 toch al als positief kan worden bestempeld, er verder op vooruit is gegaan.

De hoge vertegenwoordiger gaf in haar verklaring op maandag uiting aan dit gevoel. Daarbij werd ook de bevolking van Oekraïne gefeliciteerd met haar onverminderde betrokkenheid bij het democratisch proces. De hoge opkomst op beide verkiezingsdagen was bijzonder bemoedigend.

Het is duidelijk dat de democratie in Oekraïne doorgaat met het consolidatieproces. De bevolking van het land gaat stemmen, maakt haar keus in vrijheid en verwacht te worden gehoord. Dit is een belangrijk succes. Het belangrijkste is dat dit de gehechtheid van Oekraïne aan Europese waarden toont.

Verkiezingen kennen winnaars en verliezers. Het is het electoraat dat beslist. Terwijl we hier vandaag in Straatsburg bijeenkomen, zijn de officiële verkiezingsuitslagen nog niet door de centrale verkiezingscommissie goedgekeurd.

Voorlopige verkiezingsuitslagen laten een zeer klein verschil tussen de twee kandidaten zien. We hebben al gehoord dat de uitslagen mogelijk voor de rechter worden aangevochten. Sommige gedingen zijn al voor een lokaal gerecht aangespannen.

Het is logisch en legitiem dat alle mogelijke problemen worden onderzocht. Tegelijkertijd is het van zeer groot belang dat het verkiezingsproces als geheel soepel verloopt en daarmee zowel de veerkracht en de diepgang van Oekraïnes democratische volwassenheid toont als de eigen gemeenschappelijke betrokkenheid van de kandidaten bij de ontwikkeling van het land.

Iedere verkiezing is een demonstratie van de wil van het volk. Het is ook een gelegenheid voor een nieuwe start. Het is nu essentieel voor Oekraïne om door te gaan. Het succes van het verkiezingsproces in Oekraïne is, gezien het geografisch en strategisch belang van het land, een zaak voor de EU en voor Europa als geheel.

In de afgelopen jaren zagen we een politieke instabiliteit die gekenmerkt werd door wedijver tussen de president en de premier, en die werd verergerd door een gebrek aan duidelijkheid in de grondwet. Oekraïne heeft telkens goede verkiezingen gehouden en beschikt over een krachtig maatschappelijk middenveld en

vrije media. Betreurenswaardig is echter dat het algehele hervormingsproces, dat voor Oekraïne essentieel is, aanzienlijk is vertraagd. Er had in de afgelopen jaren veel meer moeten gebeuren.

Het beleid voorafgaand aan de verkiezingen stond ook de uitvoering van het *standby arrangement* van het IMF in de weg, omdat Oekraïne niet aan de vereiste voorwaarden voldeed. De zwakte van het constitutionele kader in Oekraïne heeft ook hieraan bijgedragen.

Ik ben ervan overtuigd dat ik namens ons allen spreek als ik zeg dat we uitzien naar het nieuwe leiderschap in Oekraïne, dat een nieuwe impuls geeft aan zijn hervormingsinspanningen. Als eerste prioriteit, om de gevolgen van de mondiale financiële crisis aan te pakken en toekomstige economische stabiliteit te bewerkstelligen, moet Oekraïne onverwijld weer op het juiste spoor van het IMF-programma komen. Dit is ook een eerste vereiste voor de uitbetaling van eventuele macrofinanciële hulp van de EU.

In de komende weken en maanden zullen we getuige zijn van de vorming van een nieuwe regering in Kiev. De boodschap van de EU aan het leiderschap van Oekraïne is consistent en helder: het is nu tijd om in actie te komen. We verwachten concrete stappen voorwaarts te zien. Hervorming is essentieel voor Oekraïnes eigen welvaart en veiligheid op de lange termijn. Het is in het eigen belang van Oekraïne en niet alleen om de internationale gemeenschap te behagen. Deze boodschap is ook al overgebracht op de Top EU-Oekraïne van 4 december 2009.

Er is op veel fronten actie nodig. Op economisch vlak moet Oekraïne dringend actie ondernemen om de corruptie aan te pakken en het zakelijk- en investeringsklimaat te verbeteren. Dit omvat inspanningen om de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht te versterken, om de economie open te stellen en eerlijke en transparante concurrentie te bewerkstelligen, bijvoorbeeld door vaststelling van een wet openbare aanbestedingen die aansluit bij internationale normen en het *aquis* van de Europese Unie.

Tegelijkertijd moeten belangrijke sectorale hervormingen op gebieden als energie, de gassector in het bijzonder, vervoer en milieu worden doorgevoerd. We hebben Oekraïne ook voortdurend aangemoedigd terug te keren naar constitutionele hervormingen om stabiliteit te brengen en functionerende basisregels voor het politieke leven op te stellen. Een grondwet moet de tand des tijds weerstaan, en haar hervorming moet niet afhangen van politieke overwegingen voor de korte termijn. Het is aan Oekraïne om zijn eigen model te kiezen. Maar het moet zorgen voor een effectief controlesysteem dat de politieke verlamming voorkomt die Oekraïne in het verleden heeft ervaren. De hulp en het advies van de Commissie van Venetië zullen belangrijk zijn om te bewerkstelligen dat dit geschiedt op een wijze die overeenkomt met de Europese normen, met gebruik van de beste ervaring die beschikbaar is.

Oekraïne dient niet alleen verder te gaan met de eerste hervormingsprioriteiten, maar ook met de omvangrijke taak van aanpassing van de wetgeving aan de normen van de Europese Unie. Dit is een randvoorwaarde om ervoor te zorgen dat Oekraïne kan profiteren van alle emolumenten van de nieuwe en ambitieuze associatieovereenkomst EU-Oekraïne waarover we op dit moment met Oekraïne onderhandelen, met inbegrip van een vergaand en alomvattend vrijhandelsgebied.

Het is onze taak Oekraïne te stimuleren om voorwaarts te gaan en Kiëvs eigen leiderschap te steunen in een proces van verstrekkende hervormingen en modernisering. We hebben veel instrumenten om dat te doen. Via het Europees nabuurschapsbeleid hebben we de middelen om de eigen hervormingsinspanningen van Oekraïne te steunen. Tot op heden kost de lopende en geplande technische en financiële samenwerking met Oekraïne om en nabij de 435 miljoen euro, de eventuele macrofinanciële hulp uitgezonderd. Het Oostelijk Partnerschap heeft aanvullende instrumenten verschaft. Het algemeen programma voor institutionele opbouw zoals bedoeld in het Oostelijk Partnerschap is zo'n instrument, aangezien het specifiek is gericht op instellingen binnen de Oekraïense overheid die versterking behoeven om de hervormingsagenda tot een goed einde te brengen.

Meer in het algemeen hebben we in onderhandelingen met Oekraïne over een nieuwe associatieovereenkomst EU-Oekraïne onze doelen duidelijk geformuleerd: politieke associatie en economische integratie tussen de Europese Unie en Oekraïne. Dit is een zeer belangrijke onderneming, met inbegrip van de vestiging van een vergaand en alomvattend vrijhandelsgebied dat een uitgebreide harmonisatie van regelgeving met het Europese *acquis* met zich meebrengt.

Maar ons aanbod aan Oekraïne is geen eenrichtingsverkeer. Het tempo waarmee Oekraïne en de EU in de toekomst dichterbij elkaar komen, hangt af van de kwaliteit en grondigheid van de eigen hervormingsinspanningen van Oekraïne. We verheugen ons op samenwerking met het nieuwe leiderschap van Oekraïne om onze gemeenschappelijke doelen te bereiken.

We hielden vandaag via onze kabinetten contact met de hoge vertegenwoordiger en mijn collega in de Commissie, en ik zal de drie volgende boodschappen samenvatten: ten eerste zijn we het samen eens dat deze verkiezingen getuigen van de veerkracht van de democratie in Oekraïne; ten tweede zetten we ons in voor uitbreiding van de betrekkingen met Oekraïne en steunen het land bij het uitvoeren van zijn hervormingsagenda; en, ten derde, verheugen we ons op het begin van een constructieve samenwerking met de gekozen president zodra de officiële resultaten bekendgemaakt zijn.

VOORZITTER: DIANA WALLIS

Ondervoorzitter

Elmar Brok, *namens de PPE-Fractie.* – (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, we zijn enigszins teleurgesteld. Ik was een van degenen in de "tentenstad" tijdens de oranje revolutie in Kiev. Als ik zie wat er de afgelopen vijf jaar is gebeurd, zou ik tegen president Joesjtsjenko willen zeggen dat hij zijn land geen stabiliteit heeft gebracht, geen parlementaire mogelijkheden heeft gecreëerd en het wetgevingsproces tot stilstand heeft gebracht. Hij is onmiskenbaar verantwoordelijk voor het mislukken van de oranje revolutie. Ik hoop dat deze verkiezingen het land stabiliteit brengen. Maar ondanks het feit dat de verkiezingen kennelijk in overeenstemming met de internationale normen zijn verlopen, betwijfel ik of dat ook een stabiele democratie is die in zichzelf gelooft. Als je drie dagen voor de tweede verkiezingsronde, middenin de verkiezingen, de wetgeving om welke reden dan ook wijzigt, maak je immers duidelijk dat je het proces niet hebt begrepen. Integendeel, het geeft aanleiding om met grote bezorgdheid naar Oekraïne te kijken. Ik denk dat we ons heel intensief moeten bezighouden met het vraagstuk van de ontwikkeling van de democratie en de rechtsstaat in Oekraïne, in combinatie met het onderwerp stabiliteit, dat er niet mee in strijd is maar eruit voortvloeit.

Mijnheer Füle, u hebt een speciale bevoegdheid met betrekking tot het nabuurschapsbeleid, maar nabuurschapsbeleid betekent niet dat we op de oude voet verdergaan. Het betekent dat we de beschikbare instrumenten inzetten, niet alleen in de bilaterale betrekkingen met een land als Oekraïne of met andere landen in de regio, maar ook in een multilaterale benadering van die landen, opdat ze meer naar elkaar toegroeien en stabiel worden. We moeten hun perspectieven bieden. Dit betekent niet dat we dag in dag uit over de uitbreiding van de Europese Unie moeten praten, maar dat we hun hier en nu visumfaciliteiten, eventueel een vrijhandelszone en misschien zelfs eenzelfde status als Noorwegen in een Europese economische ruimte in het vooruitzicht moeten stellen. Dat doet niemand kwaad, is tegenover niemand vijandig en leidt tegelijkertijd tot een Europees perspectief en stabiliteit voor landen als deze. Ik hoop dat de nieuwe regering aantoonbaar dat zij het waard is mee te werken aan een dergelijk project.

Kristian Vigenin, *namens de S&D-Fractie.* – (BG) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, een van de nadelen van uw verantwoordelijkheid voor zowel de uitbreiding als het nabuurschapsbeleid is dat u meer tijd in deze Kamer zult doorbrengen. Nu ter zake.

Gezegd moet worden dat internationale waarnemers de verkiezingen in Oekraïne zeer gunstig hebben beoordeeld, los van het feit dat de wetgeving omtrent diezelfde verkiezingen wankel was. Opgemerkt kan worden dat het doorvoeren van veranderingen op het laatste moment de verkiezingsuitslag niet heeft beïnvloed. We kunnen zelfs zeggen dat de democratie in Oekraïne de grootste winnaar was, want als de zittende president opnieuw kandidaat is en slechts 5 procent van de stemmen krijgt, lijkt mij dit een zeer duidelijk teken van een functionerende democratie.

Een van de regels van de democratie is dat je de uitslag van de verkiezingen accepteert zoals deze is. Ook erken je de overwinning van je rivaal wanneer de verkiezingen gunstig zijn beoordeeld. Dit is waarom onze boodschap aan de verliezende kandidaat duidelijk moet zijn: Oekraïne heeft politieke stabiliteit nodig en moet de gelegenheid worden geboden om lang uitgestelde hervormingen door te voeren. Afgezien van deze boodschappen moeten wij in dit Parlement een duidelijke verklaring afgeven dat wij Oekraïne zullen helpen de weg vooruit te vinden met ons beleid, het nabuurschapsbeleid, en het Oostelijk Partnerschap.

Siiri Oviir, *namens de ALDE-Fractie.* – (ET) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, de recente presidentsverkiezingen in Oekraïne markeerden het einde van de periode van de afgelopen jaren waarin de kleur oranje een politieke boodschap uitdroeg. De recente presidentsverkiezingen kunnen worden gezien als een volgende stap in de consolidatie van de democratie.

Men zegt dat een revolutie haar eigen kinderen opeet. Dat is waar, maar Oekraïne blijft ook na deze verkiezingen een staat. Het heeft nog steeds zijn meerpartijstelsel en dat is vooral te danken aan de Oranjerevolutie. Ook kan de aanwezigheid van vrijheid van meningsuiting en een vrije pers worden

toegeschreven aan de gebeurtenissen van vijf jaar geleden, toen de weg naar vrijheid en respect voor de mensenrechten werd ingeslagen. En dit alles is zeer belangrijk.

Wij moeten dus erkennen dat Oekraïne zich ontwikkelt in de richting van een democratie en een rechtsstaat, wat de economische integratie en de betrekkingen met de Europese Unie bevordert. Ik denk dat Oekraïne, ondanks de officiële resultaten van de verkiezingen, deze koers zal blijven volgen: het zal de integratie met de Europese Unie blijven steunen, het landsbestuur doeltreffender maken, het politieke systeem evenwichtiger maken en de constitutionele hervorming voortzetten.

Interne politieke stabiliteit in Oekraïne en zijn focus op interne hervormingen zijn een voorwaarde voor verdere verbetering van de betrekkingen tussen de Europese Unie en Oekraïne. Een absolute voorwaarde voor meer bilaterale en multilaterale samenwerking is dat de Oekraïense regering vasthoudt aan haar doelstellingen. Wij moeten doorgaan met de onderhandelingen over de associatieovereenkomst tussen Oekraïne en de Europese Unie. De afgelopen tijd is het tempo afgenomen en dit moeten wij weer opvoeren.

Wij moeten ook concretere inhoud geven aan de samenwerking op het gebied van energie en milieu. De toetreding van Oekraïne tot de Wereldhandelsorganisatie is een belangrijke stap en een belangrijke voorwaarde voor het creëren van een echte vrijhandelszone voor ons en Oekraïne. Er zijn natuurlijk ook tekortkomingen, corruptie is hier al genoemd, en belangengroepen en vriendjespolitiek hebben er vaste voet aan de grond gekregen. Wij hopen dat Oekraïne deze tekortkomingen aanpakt...

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

Rebecca Harms, namens de Verts/ALE-Fractie. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik wil me in de eerste plaats aansluiten bij wat collega Brok heeft gezegd. Het was voor de held van 2004, Viktor Joesjtsjenko, zeker een teleurstellend resultaat om in de eerste verkiezingsronde zo te worden afgestraft. Ik denk dat de heer Joesjtsjenko in zijn eentje de rekening heeft betaald voor de tekortkomingen van alle leiders van de Oekraïense partijen en blokken.

Een belangrijke kwestie waarover we ons nu moeten buigen, is dat de bevolking van Oekraïne vindt dat geen van de Oekraïense partijleiders echt in staat is om het land te besturen in het belang en voor het welzijn van alle burgers. Als de aanwezigheid van verkiezingswaarnemers één ding duidelijk heeft gemaakt – naast het feit dat de verkiezingen ordelijk zijn verlopen, want dat staat vast –, is het wel dat uit veel gesprekken is gebleken dat de mensen in het gunstigste geval het beste van twee kwaden hebben gekozen. Geen van de burgers die ik heb ontmoet, had hoge verwachtingen van deze verkiezingen. Dat is verontrustend voor zo'n prille democratie, die zich al meer dan enig ander land in Oost-Europa heeft losgemaakt van het voormalige Sovjetsysteem.

Mijnheer Füle, ik hoop dat het feit dat u vandaag aanwezig bent en Cathy Ashton afwezig is niet betekent dat Oekraïne nu weer op de tweede plaats komt en ondersneeuwt onder alle prioriteiten van het buitenlands en veiligheidsbeleid. Het moet een heel hoge prioriteit zijn; in de afgelopen vijf jaar was het dat immers niet.

Tegenover de interne tekortkomingen in Oekraïne staan de tekortkomingen in de Europese strategie. We mogen daar niet langer lichtvaardig mee omgaan. De oriëntatie van Oekraïne op het Westen verdient onze onvoorwaardelijke steun, want we hebben veel te verliezen. Gas is een thema dat steeds veel stof doet opwaaien. Ik hoef alleen maar Sewastopol te noemen. Daar krijgen we te maken met een groot conflict. We mogen de dingen niet weer gewoon op hun beloop laten. U hebt hier een grote verantwoordelijkheid op uw schouders genomen.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, het is natuurlijk het goed recht van Julia Timosjenko om in beroep te gaan tegen de uitslag van de presidentsverkiezingen. Gezien de machinaties in 2004 kan je dat haar ook niet kwalijk nemen, zij het dat internationale waarnemers ditmaal het resultaat hebben bevestigd. Ze kan dus wel opkomen voor haar vermeende rechten, maar in politiek opzicht is dat geen verstandige zet. Een conflict als dit zal de politieke en economische onzekerheid in het land immers laten voortduren.

De krappe verkiezingsoverwinning maakt duidelijk dat het land in twee kampen is verdeeld. Realistisch gezien zal de heer Janoekovitsj er – als hij dit al zou willen – beslist niet in slagen het autoritaire regime dat jaren geleden ten val is gebracht in ere te herstellen, ook al is de oligarchische structuur door de presidentsverkiezingen onmiskenbaar steviger in het politieke en economische systeem verankerd.

Door de krappe overwinning zullen beide kampen water bij de wijn moeten doen. In het belang van de mensen moet de culturele en maatschappelijke scheiding tussen het oosten en het westen van het land worden

overwonnen. Veel zal ervan afhangen of de heer Janoekovitsj een premier wordt waarmee de inwoners van oostelijk en westelijk Oekraïne kunnen leven, en veel zal ervan afhangen of mevrouw Timosjenko de democratische volwassenheid heeft om haar nederlaag te erkennen en oppositie te gaan voeren.

Paweł Robert Kowal, *namens de ECR-Fractie*. – (PL) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, vijf jaar geleden heeft ook dit Huis in zekere zin een Oranje Revolutie doorgemaakt. Een aantal weken geleden is echter, ook in de toespraak van Caroline Ashton, de vraag opgeworpen of de Oekraïners wel klaar waren voor de Oranje Revolutie en of zij die wel helemaal in praktijk hadden gebracht. Met mevrouw Harms betreur ik het dat mevrouw Ashton vandaag niet aanwezig is. Maar er is een antwoord op de vraag: een verkiezingsopkomst van 70 procent is bijzonder zeldzaam in Europa en ook in onze landen een grote uitzondering. In die zin heeft de heer Brok ongelijk wanneer hij zegt dat de Oranje Revolutie heeft verloren. Zij heeft gezegevierd, want zij draaide om regels waarvan iedereen kon profiteren. Ook in Polen zijn we bekend met situaties waarin de begunstigde van de democratische regels iemand is die voorheen tegen de democratie was. Maar dat is een goede zaak: zo hoort het te zijn.

Nu is het tijd voor ons antwoord: hebben we na de Oranje Revolutie alles gedaan wat we hadden moeten doen? Hebben we die vraag beantwoord? Hebben we, afgezien van alle instrumenten waarover de commissaris heeft gesproken – en het is goed dat we die in het leven hebben geroepen – geantwoord dat de deur voor Oekraïne openstaat? Kunnen in een postcommunistisch land verstrekkende hervormingen worden uitgevoerd zonder die belofte? Kunnen we mensen vragen offers te brengen als we ze erbij vertellen dat ze altijd buiten zullen moeten blijven wachten? Kunnen we niet beter tegen hen zeggen: er is plaats voor jullie in Europa, niet vandaag of morgen, maar er is plaats?

Als we dat zeggen ligt daar een grote kans voor de nieuwe commissaris, Stefan Füle. Mevrouw Ashton is er vandaag niet. Commissaris, trek de stoute schoenen aan en zeg als eerste dat er plaats is. Niet vandaag of morgen, maar er zal plaats zijn. Dat zal een grote steun in de rug zijn voor de Oekraïners. Dit is misschien het laatste moment waarop het gezegd kan worden en daarom moeten alle Oekraïners er zeker van zijn dat integratie en samenwerking met Europa en ook wettelijke veranderingen voor hen persoonlijk voor het grijpen liggen.

Dit moet niet slechts worden gezegd tegen de elite, tegen het bedrijfsleven of tegen studenten. Het moet zo worden gezegd dat iedereen begrijpt dat het nog altijd de moeite waard is offers te brengen na de jaren van het communisme, dat het nog altijd de moeite waard is iets te doen. Het is ook een belangrijke mogelijkheid voor u, commissaris Füle. Als u dit duidelijk uitsprekt verwerft u zich een plaats in de geschiedenisboeken. U helpt daarmee niet alleen Oekraïne maar heel Midden-Europa, omdat welvaart en veiligheid in Oekraïne kansen opleveren voor heel Midden-Europa. Iedereen moet het gevoel hebben dat hij een kans heeft. Daarom moeten we, los van de associatieovereenkomst die ook heel belangrijk is, de visumplicht voor Oekraïners versoepelen en in de toekomst opheffen. We moeten heel duidelijk zeggen: de deur naar Europa staat voor Oekraïne open. Iemand zal dat eindelijk, na vijf jaar, moeten zeggen.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de recente verkiezingen in Oekraïne hebben laten zien dat het land een functionerende democratie is.

De nieuwe president zal regeren ten overstaan van een krachtige oppositie en vrije media. Het is te hopen dat de oppositie constructief zal zijn en dat de normen van governance in het land zullen verbeteren.

De verkiezingscampagne bevestigde dat de politieke elite van Oekraïne met het integratieproces met de Europese Unie wil doorgaan en goede betrekkingen met de Russische burens wil onderhouden. De Europese Unie moet reageren met duidelijke en positieve signalen op beide trends. Tegelijkertijd moet Oekraïne vaart zetten achter zijn hervormingen.

Als zo'n voortgang wordt geboekt, moet de EU overwegen een belofte voor het lidmaatschap van Oekraïne uit te werken. In de tussentijd moeten we stimuleren en veel meer doen aan integratie vanaf de laagste niveaus.

Uitwisselingen, jeugd- en schoolbezoeken, studiebeurzen, het aangaan van jumelages tussen steden en regio's, en zakelijke contracten vormen de beste manier voor de verspreiding van de boodschap dat hervorming de enige weg is naar een betere toekomst.

Het belangrijkste op dit moment is dat de EU een weg vindt om het stelsel van inreisvisa te liberaliseren. We moeten ervoor zorgen dat de grootst mogelijk stroom mensen onze grenzen met Oekraïne overgaat.

Een van mijn kiezers schreef mij onlangs: help duizend mensen uit Oost-Oekraïne naar de EU te reizen en bij terugkomst zullen honderdduizend mensen over hun positieve indrukken horen.

Dit is de manier om de hervormingen te ondersteunen die we graag zien gebeuren bij deze waardevolle democratische burens van ons.

Marek Siwiec (S&D). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, er is in elk geval één land uit de voormalige Sovjet-Unie waar de uitslag van de verkiezingen niet van tevoren bekend is. Dat land is Oekraïne en we moeten daar blij om zijn, want ook wij hebben daarin een rol gespeeld. Na de verkiezingen in Oekraïne gaat er iets veranderen. Er komt een nieuwe president en die nieuwe president dient een vriendelijk onthaal te krijgen in de Europese Unie en het Europees Parlement. Dit omdat de Europese neigingen van Oekraïne geen voorbijgaand belang zijn, maar een serieuze uitdaging en de ambitie van miljoenen Oekraïners. De Europese Unie moet een nieuwe openheid ten opzichte van Oekraïne tonen. We mogen ons niet laten leiden door persoonlijke ambitie. Ik heb begrepen dat er in de Europese Volkspartij enige treurnis is omdat de verkiezingen niet zijn gewonnen door de vrouw van wie men had gewild dat zij ze zou winnen. Maar laten we de nieuwe president van Oekraïne niet in de armen van Moskou drijven. Oekraïne wordt een partner waarvan veel wordt verwacht. Oekraïne wordt een partner die veel te doen krijgt. Oekraïne wordt een partner die met goede wil tegemoet moet worden getreden. Daarom is nogmaals een nieuwe Europese impuls nodig, want Oekraïne maakt deel uit van Europa en we moeten dit beleid uitvoeren in ons eigen belang.

Traian Ungureanu (PPE). – (RO) Ik hoop dat de autoriteiten van Oekraïne zich zullen inspannen om extern de samenwerking met de Europese Unie te intensiveren en intern de Europese normen te halen. Het Oostelijk Partnerschap en het initiatief Euronest bieden hiervoor een geschikt kader.

Ongeacht de politieke kleur van de nieuwe regering is de vraag niet of Oekraïne oosters moet blijven of westers moet worden. De vraag is of Oekraïne intern de democratie kan versterken. Dat betekent democratische normen instellen en de mensenrechten beschermen. Een gevoelig thema is bijvoorbeeld de situatie van de Roemeenssprekende minderheid in Oekraïne en hun recht op onderwijs in hun moedertaal.

Op het gebied van buitenlands beleid moet Oekraïne worden aangemoedigd samen te werken met de Europese Unie door het ontwikkelen van goed burensrelaties met EU-lidstaten. Het is echter net zo belangrijk om Oekraïne te betrekken bij de Europese processen voor samenwerking in het Zwarte Zeegebied. Tot slot kan het versterken van de betrekkingen met de pro-Europese regering van de Republiek Moldavië een directe gunstige stap zijn op weg naar een goed nabuurschapsbeleid.

Mário David (PPE). – (PT) Vijf jaar na de Oranje revolutie lijken de Oekraïners deze periode te beschouwen als een gemiste kans. Dat is niet alleen de schuld van hun politieke elite. Het is waar dat zij ook in beslag werden genomen door machts- en invloedsconflicten. Vele hervormingen zijn nooit uitgevoerd, en vele zijn nooit verder gekomen dan de tekentafel.

In een democratie is het ondenkbaar dat de kieswet tussen twee ronden van een verkiezing wordt gewijzigd. Dit is geen aanbeveling voor degenen die de wijziging hebben voorgesteld, die vóór hebben gestemd of die er vorm aan hebben gegeven. Het suggereert dat er eerloze en ongewenste bedoelingen achter scholen. Aan het gebrek aan onafhankelijkheid van de rechterlijke macht dient veel te worden veranderd, aangezien zij bloot staat aan te veel invloeden, niet alleen van politieke machten, maar ook van economische actoren. Zonder een vrij en onafhankelijk rechtssysteem kan er geen recht worden gedaan, zijn mensenrechten niet gewaarborgd en is er geen sprake van buitenlandse investeringen en vooruitgang.

De schuld voor al deze ontgoocheling kan echter ook voor de deur van dit Parlement worden gelegd, en van veel lidstaten in het bijzonder. Ik zou willen dat wij ons slechts enkele seconden verplaatsten in een burger van een Europees land dat door de grillen van de geschiedenis nog steeds geen lid is van de Europese Unie. Wat zouden wij verwachten van de EU? Solidariteit. Maar veel ministeries van Buitenlandse Zaken hadden als enige zorg Moskou niet lastig te vallen of van streek te brengen en hebben de voortdurende interne strijd in Kiev gebruikt en misbruikt om niet ondubbelzinnig te hoeven zeggen dat Oekraïne een onafhankelijk en soeverein land is.

Maar als de meerderheid van zijn bevolking er zich in vrijheid voor uitspreekt en het aan de vastgestelde criteria voldoet, kan Oekraïne een lidmaatschap van de Europese Unie nastreven.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (LT) Het is teleurstellend, maar we moeten helaas inzien dat de zes jaar durende romantische periode in de politiek van Oekraïne voorbij is. De uitslag van de presidentsverkiezingen aldaar is geen toeval en ook geen 'verkeerde' keuze van de burgers van Oekraïne. Deze uitslag geeft daarentegen de dieper liggende politieke problemen weer, evenals het feit dat de hoopvolle verwachtingen van de Oranje Revolutie niet zijn waargemaakt.

Commissaris, u heeft opgemerkt dat wij energieke en doelgerichte maatregelen van de nieuwe president en de nieuwe regering van Oekraïne verwachten. Dit land heeft serieuze structurele hervormingen nodig.

We moeten echter iets tegen de Europese Unie zeggen. Als we in deze situatie invloed willen blijven uitoefenen in de landen van de voormalige Sovjet-Unie en de situatie ten aanzien van democratie en mensenrechten in deze regio willen consolideren, dan moeten we meer dan ooit actief met Oekraïne samenwerken. De Europese Unie moet Oekraïne een andere blik op Europa bieden. Daartoe moeten we allereerst zogenaamde 'zachte' maatregelen met een langetermijneffect nemen, zoals bevordering van economische integratie, een meer actieve totstandbrenging van intermenselijke contacten en een politieke dialoog met Oekraïense overheidsinstellingen.

Kinga Gál (PPE). – (HU) In het debat over de huidige situatie van Oekraïne verzoek ik de Commissie om via haar betrekkingen en het netwerk van contacten met Oekraïne een consequente en duidelijke stellingname te vragen en zelf aan de dag te leggen met betrekking tot de rechten van nationale minderheden, naast alle andere terreinen, want wat we hier vandaag hebben gehoord over alle terreinen waar Oekraïne er de laatste tijd op achteruit is gegaan, geldt in nog grotere mate voor personen die tot een minderheid behoren, voor het onderwijs in minderheidstalen en het gebruik van die talen. Van onze zijde is er echter duidelijkheid en consequentheid nodig omdat de Europese Unie wel degelijk de mogelijkheid heeft Oekraïne, dat onder het nabuurschapsbeleid valt, te beïnvloeden op alle vlakken, zo ook de wetgeving met betrekking tot nationale minderheden. We hebben gezien dat een consequent standpunt en optreden effect heeft, en we hopen dat dit ertoe kan bijdragen dat deze problemen op de juiste wijze worden verholpen. Ik stel voor dat elk toekomstig akkoord met Oekraïne concreet in moet gaan op deze kwesties, zo ook op het recht op onderwijs in de moedertaal, aangezien dit een van de elementaire voorwaarden is voor het voortbestaan van minderheidsgemeenschappen.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Oekraïne maakt op dit moment niet alleen een economische maar in zekere zin ook een politieke crisis door. Wellicht zullen deze presidentsverkiezingen eraan bijdragen dat het land uit de politieke impasse komt, en tot meer stabiliteit leiden. Oekraïne is er nog niet uit welk samenlevingsmodel het wil kiezen. Moet het land samenwerken met het oosten of voor integratie in Europa kiezen? Het is geen eenvoudige keuze, zeker gezien het feit dat de ideologische verdeeldheid binnen de politiek ook is overgeslagen naar de samenleving. De deur naar Europa moet open blijven staan voor Oekraïne en transparante verkiezingen zijn een belangrijke stap naar versterking van de beginselen van een democratische staat. De burgers van Oekraïne hebben hun wens geuit om de leider van hun land te kiezen. Oekraïne is een Europees land dat het recht moet hebben om besluiten ten aanzien van Europa te nemen. Daarom moet de Europese Unie intensief met Oekraïne samenwerken, de democratie in dit land versterken en integratie in de Europese Unie bespoedigen.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Commissaris, uw verslag over Oekraïne vandaag was erg duidelijk. Oekraïne heeft een Europees perspectief en wij hebben de instrumenten om daarvan een geloofwaardige optie te maken.

Het waren spannende verkiezingen, maar ze zijn democratisch verlopen en dat is voor ons eigenlijk het nieuws van de dag. De gelijk opgaande verkiezingsstrijd heeft in feite aangetoond hoe ingewikkeld dat land is. Het is multi-etnisch, multiconfessioneel en heeft een bewogen geschiedenis achter de rug, waarmee we rekening moeten houden. Ik denk dat wij, zowel het Europees Parlement als Europa in zijn geheel, op alle mogelijke manieren een productieve interne dialoog moeten stimuleren, die van binnenuit de Oekraïense staat en maatschappij kan verstevigen.

Het is verkeerd om bij te dragen tot het plakken van etiketten op, en verspreiden van vooroordelen over dit land. Volgens mij hebben we dat tot nu toe niet gedaan en ik hoop dat we dat ook in de toekomst niet zullen doen.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, zondag had ik het voorrecht in Kiev aanwezig te zijn als waarnemer namens de ECR-Fractie. Alles wat ik zag, was vreedzaam, transparant en, in veel opzichten merkwaardig veel beter geregeld dan in mijn eigen land, het Verenigd Koninkrijk, met doorzichtige stembussen en het vereiste van een identiteitskaart om te kunnen stemmen.

Maar ik was natuurlijk teleurgesteld door het resultaat omdat president Janoekovitsj geen democraat Westerse stijl is. Hij zal nu officieel alle NAVO-aspiraties laten vallen en alleen lippendienst bewijzen aan het EU-lidmaatschap voor zijn land, waartegen zijn goede vriend en buur Rusland nu ook formeel gekant is. In plaats daarvan zal hij zich tevredenstellen met een vrijhandelsovereenkomst en liberalisering van het visastelsel. Mevrouw Timosjenko grijpt zich naar mijn mening vast aan een strohalm door haar nipte nederlaag voor de rechter te betwisten en ik betwijfel zeer of ze hierin zal slagen.

Mijn enige echte zorg is nu datgene wat ik op de avond zelf heb kunnen beluisteren: hernieuwde afscheidingstendenzen om West-Oekraïne – dat gekant is tegen Jakoenovitsj en aanhangers van Timosjenko – af te splitsen en bij Polen te voegen of een nieuwe westerse staat te vormen. Dit zal waarschijnlijk niet gebeuren, maar zo ja, dan moet het vreedzaam verlopen en via consensus. In de Europese Unie moeten we de nalatenschap van de Oranjerevolutie en onze gemeenschappelijke democratische waarden met Oekraïne steunen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, de strijd is gestreden. De heer Janoekovitsj zal ten minste de volgende ambtstermijn president van Oekraïne zijn. Het is bemoedigend dat dit het resultaat is van eerlijk verlopen verkiezingen. Dit geeft ook aan dat de kiezer geen uitgesproken keuze heeft willen maken tussen de uiteenlopende standpunten, zoals aan de ene kant de toetreding tot de NAVO en aan de andere kant de oriëntatie op Moskou. De heer Janoekovitsj doet er verstandig aan door te gaan met het democratische proces en niet uitsluitend de aandacht op het oosten te richten. Hij moet de levensomstandigheden van de mensen in het land merkbaar verbeteren, anders staat de uitkomst van de volgende verkiezingen bij voorbaat al vast.

De EU moet dit stabilisatieproces intensief begeleiden en ondersteunen. Uiterlijk bij het Europees kampioenschap voetbal in 2012 zal duidelijk worden of zich een gemeenschappelijk Oekraïens bewustzijn heeft ontwikkeld of dat het land verder zal blijven zuchten onder zijn taalkundige en geografische tweedeling.

De Voorzitter. – Ik bied degenen die het woord niet hebben kunnen voeren, opnieuw mijn verontschuldigingen aan. Dit onderwerp zal ongetwijfeld nogmaals aan de orde komen.

Štefan Füle, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik bedank u nogmaals voor de gelegenheid om u vandaag toe te spreken. Ik ben van mening dat dit een nuttige uitwisseling van standpunten is geweest, en ik zal over enkele concrete suggesties en opmerkingen nadenken.

Zoals ik al in het begin zei, is Oekraïne van belang. Het land blijft een partner van strategisch belang voor de Europese Unie en een leider in de regio. De betrekkingen tussen de EU en Oekraïne zijn in de afgelopen jaren aanzienlijk uitgebreid. Ik ben ervan overtuigd dat deze dynamiek in de toekomst moet doorgaan.

Het tempo en de reikwijdte van de toenadering van Oekraïne tot de Europese Unie zal afhangen van de uitvoering van de hervorming. Dat stimuleert mij om nog dapperder te zijn. De EU staat klaar om Oekraïne bij deze taak te steunen en heeft een groot aantal instrumenten tot haar beschikking. We moeten niettemin naar het nieuwe leiderschap kijken en bezien of het de politieke wil toont voor hervorming in het belang van Oekraïnes toekomstige stabiliteit en welvaart.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt tijdens de tweede vergaderperiode van februari plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), schriftelijk. – (RO) Oekraïne is vooral belangrijk voor de Europese Unie als het gaat om betrokkenheid bij het Oostelijk Partnerschap en de Synergie voor het Zwarte Zeegebied en voor de energiezekerheid van de EU.

Ik zal in mijn bijdrage van vandaag spreken over een aspect dat nog niet zo vaak genoemd is, maar dat bijzonder belangrijk voor mij is als we het hebben over Oekraïne. In dat land wonen meer dan een half miljoen etnische Roemenen. De autoriteiten in Kiev hebben tot nu toe weinig belangstelling getoond voor het waarborgen van hun grondrechten. We hebben echter voor het eerst gezien dat tijdens de verkiezingscampagne in dit buurland van Roemenië een nieuw concept van bestuur is bepleit. Een van de kandidaten beloofde de Roemenen in dit land dat hij zich zou inzetten voor de erkenning van het Roemeens als regionale taal in gebieden waar Roemenen in de meerderheid zijn.

Oekraïne heeft op dit moment te maken met twee kampen die elk hun eigen waarden aanhangen. Sommige burgers willen meer toenadering zoeken tot de Europese Unie en ze willen dat onze waarden, zoals vrijheid en vrede, worden gegarandeerd. Een andere groep burgers kijkt met wantrouwen naar de Europese integratie. Oekraïne heeft steun en solidariteit van de EU nodig om door te gaan met de hervormingen die al in gang zijn gezet om deze scheiding tussen Oost en West weg te nemen.

András Gyürk (PPE), schriftelijk. – (HU) Na de presidentsverkiezingen begint er een nieuw hoofdstuk in de betrekkingen tussen de EU en Oekraïne. Een van de belangrijkste terreinen van samenwerking zal ook in de

toekomst energievoorziening zijn. Dit is geen toeval, aangezien de Europese Unie, die in een steeds afhankelijker situatie verkeert, een aanzienlijk deel van haar energie-import afwikkelt via haar oosterbuur. Voor het veilig stellen van de energie-import vind ik het gerechtvaardigd dat de Europese Unie Oekraïne met alle mogelijke middelen helpt om zijn energienet te onderhouden en te moderniseren, vooral het cruciale gasleidingstelsel. In overeenstemming met de conclusies van de EU-top in juni vind ik aan de andere kant dat er een elementaire voorwaarde is verbonden aan de financiële subsidies: Oekraïne moet een begin maken met de hervorming van deze sector en zijn gasindustrie transparanter maken. Het ondoorzichtige systeem van bemiddelingsbedrijven levert niet alleen een nadeel op voor de Oekraïense burgers, maar schaadt ook de voorzieningszekerheid voor de EU-lidstaten. Daarnaast verdienen ook de inspanningen steun die de uitbreiding van de opslagcapaciteiten als doel hebben. De vorming van reserves is namelijk een van de hoofdgaranties voor een onbelemmerde Europese gasdoorvoer in de koude winterperiode.

Het Europees Parlement geeft naar verwachting in de lente zijn zegen aan de nieuwe EU-verordening inzake de gasvoorziening. Hierin zal worden bepaald dat de lidstaten in overleg met elkaar actieplannen moeten aannemen voor eventuele onderbrekingen in de gasleveranties. Ik denk dat de lidstaten de actieplannen niet alleen op elkaar moeten afstemmen, maar ook Oekraïne moeten betrekken in het consultatieproces. Het tegengaan van haperingen in de import is namelijk ook in de toekomst onvoorstelbaar zonder intensief overleg met de leiders in Kiev.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *schriftelijk*. – (RO) De verkiezing van Viktor Janoekovitsj als president betekent dat Oekraïne een nieuwe fase ingaat die het land dichterbij de EU zal brengen. Als lid van de parlementaire samenwerkingscommissie EU-Oekraïne en als Europees burger ben ik van mening dat de Europese Unie het evenwicht kan en moet verschuiven ten gunste van de Europese en democratische weg in dit oostelijke buurland. De verkiezingswaarnemingsmissie van het Europees Parlement was ingenomen met het feit dat de verkiezingen wettig en zonder incidenten zijn verlopen, waardoor de legitimiteit van de nieuwe president gegarandeerd is. Dit vormt een sterk contrast met de verkiezingen in 2004-2005. De verandering van de politieke kleur mag niet van invloed zijn op onze benadering van Oekraïne, die even consistent moet blijven en nog effectiever moet worden. Het is bekend dat president Janoekovitsj niet van plan is de banden met Rusland te verzwakken, maar dat betekent niet dat hij zich afkeert van de EU. Om het risico dat dat gebeurt, hoe klein het ook is, te vermijden, moeten we proactief handelen in onze betrekkingen met Oekraïne, het enige land dat stabiliteit in de regio kan garanderen. We moeten openheid tonen door middel van een dialoog en laten zien dat ons er veel aan gelegen is om Oekraïne de noodzakelijke aanmoediging te geven voor een pro-Europese ontwikkeling. Ik heb er vertrouwen in dat Oekraïne in staat zal zijn de hervormingen te hervatten en te laten zien dat het een betrouwbare partner voor de EU is.

Tunne Kelam (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Oekraïne blijft cruciaal voor de stabiliteit en democratische ontwikkeling van Europa. Hoewel de Oranjerevolutie waaraan het Europees Parlement zo effectief heeft bijgedragen, de meeste verwachtingen niet heeft waar kunnen maken, is het te hopen dat de nalatenschap van Joesjtsjenko's presidentschap – vrije en eerlijke verkiezingen, mensen die hun vrees hebben overwonnen als ze hun mening geven en voornamelijk onafhankelijke media – blijvend zal zijn. Het is waar dat een groot land als Oekraïne, dat lange tijd van zijn onafhankelijkheid was beroofd en onder een echte genocide – de Holodomor – had geleden, enige tijd nodig heeft om zijn Europese identiteit en toekomstige strategische doelen beter te definiëren. Maar we kunnen ons niet onttrekken aan de verantwoordelijkheid van het EU-beleid ten opzichte van Oekraïne sinds 2004. De EU was niet enthousiast om Oekraïne het vooruitzicht op het EU-lidmaatschap te bieden. De steun van de EU aan Oekraïne bleek uiterst dubbelzinnig en niet overtuigend voor de Oekraïners, terwijl het land vaak is beheerst door de angst om Rusland te ergeren. We moeten ons realiseren dat de voornaamste sleutel tot een echt democratisch Rusland dat zich als een goede buur opstelt, een onafhankelijk en in Europa geïntegreerd Oekraïne is. Dit blijft de verantwoordelijkheid van de EU. Nu moeten we een maximaal gebruik maken van het Oostelijk Partnerschap.

Krzysztof Lisek (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik heb kennisgenomen van de informatie over de verkiezing van Viktor Janoekovitsj tot president van Oekraïne. Hoewel Oekraïne zich in een heel ernstige situatie bevindt, zijn er sinds de vorige verkiezingen verbeteringen ten goede zichtbaar wat betreft de eerbiediging van de wet. Ik hoop dat het juridische geschil over de verkiezingsuitslag snel wordt beslecht en dat beide partijen zich erop zullen concentreren om Oekraïne uit de economische crisis te helpen en de positie van het land in de wereld te versterken, en met name om de ontwikkeling van nauwere betrekkingen tussen Oekraïne en de Europese Unie te bevorderen. Gezien de belofte van de nieuwgekozen president om de democratisering te versterken en te zorgen voor internationale stabiliteit, en gezien het feit dat hij grote nadruk legt op de Oekraïense toetreding tot de Europese Unie, ben ik ervan overtuigd dat de huidige goede samenwerking tussen Oekraïne en de Europese Unie niet alleen voortgezet maar ook uitgebreid moet worden.

Vertegenwoordigers van alle EU-landen hopen dat Oekraïne eindelijk een periode van politieke stabiliteit en consensus over het economisch beleid ingaat.

Ik denk dat de nieuwe Oekraïense leider zich tot de Europese Unie zal wenden om Oekraïne sneller uit de diepe crisis te helpen die heeft geleid tot een verschrikkelijke economische neergang en een begrotingstekort van 12 procent. Europa moet nadenken over de mogelijkheid van een speciaal voorstel om Oekraïne op te nemen in de Europese structuren.

Marian-Jean Marinescu (PPE), schriftelijk. – (RO) Ik hoop dat de nieuwe president rekening zal houden met de pro-Europese voorkeur die is uitgesproken door de meerderheid van de Oekraïners.

Er wordt onderhandeld over de associatieovereenkomst en ik denk dat het voor beide partijen gunstig is om deze zo snel mogelijk te sluiten. De verkiezingsbeloften moeten worden nagekomen. Een daarvan is respect voor de rechten van minderheden en afschaffing van het beleid van denationalisering en assimilatie van etnische minderheden.

Roemenië kan als voorbeeld dienen voor Oekraïne als het gaat om het toepassen van de Europese normen op de situatie van minderheden. In dat opzicht zou het parlamentslid dat de Oekraïense gemeenschap in Roemenië vertegenwoordigt in het Roemeense parlement een goede adviseur zijn en ik beveel hem aan bij de toekomstige president van Oekraïne.

Iosif Matula (PPE), schriftelijk. – (RO) Oekraïne is een Europese staat die alle culturele waarden van Europa deelt. Oekraïne moet op eerlijke en effectieve wijze een politiek programma uitvoeren dat de rechten van nationale minderheden als Russen, Tataren, Roemenen, Polen, Hongaren, Grieken en anderen waarborgt. Het moet het Europees Handvest voor regionale talen of talen van minderheden ten uitvoer leggen, dat deze talen de status van regionale taal garandeert. Ik vind dat de EU de tenuitvoerlegging van dergelijke maatregelen moet steunen en moet benadrukken dat geen enkele minderheid over het hoofd mag worden gezien.

Er is bijvoorbeeld een Roemeenssprekende minderheid in Oekraïne die meer dan 410 000 personen telt. Het is een traditionele nationale gemeenschap met diepe historische wortels, die in harmonie leeft met de meeste andere minderheden, in het bijzonder in de regio Chernivtsi (Noord-Bukovina, Noord-Bessarabië en de regio Hertsa), de regio Odessa (districten in Zuid-Bessarabië) en in de Transkarpatische regio (historische regio Maramureş). Ik ben van mening dat de EU de autoriteiten van Oekraïne moet aanmoedigen secties te ontwikkelen die onderwijs aanbieden in het Roemeens in de bestaande beroepsopleidingen en middelbare scholen in de hierboven genoemde steden en regio's. Daarnaast moet de EU samenwerken met Kiev om ervoor te zorgen dat de staatsuniversiteit van Chernivtsi secties instelt die onderwijs aanbieden in het Roemeens in alle bestaande afdelingen en specialisatie-richtingen.

Cristian Dan Preda (PPE), schriftelijk. – (RO) Ik ben blij dat de Oekraïense verkiezingen afgelopen zondag zo goed zijn verlopen. De uitslag van de verkiezingen moet door alle betrokken partijen worden erkend, want een democratie kan niet worden gebouwd op permanent wantrouwen en geruzie. Ik vind het jammer dat Julia Timosjenko de verkiezingen heeft verloren. Wat ik echter helemaal jammer vind, zijn de talloze uitspraken die zij heeft gedaan tijdens het laatste gedeelte van de campagne, waarin ze de uitspraak van het Internationaal Hof van Justitie met betrekking tot het continentaal plat van de Zwarte Zee aanvocht. Ik hoop dat de Oekraïense regering, of die nu wordt geleid door mevrouw Timosjenko of door iemand anders, zal accepteren dat een dergelijke uitspraak onherroepelijk is.

Csaba Sógor (PPE), schriftelijk. – (HU) Viktor Janoekovitsj heeft de volgende maatregelen beloofd aan de Hongaarse minderheid in Oekraïne als hij wint: onmiddellijke intrekking van de beperkende maatregelen voor het Hongaarse onderwijssysteem, Hongaarse scholieren en eindexamenkandidaten; vrij gebruik van minderheidstalen in het onderwijs, in de rechtspraak, bij de overheid, in de media, enzovoorts; vrij gebruik van nationale symbolen, ongehinderd contact met het moederland; de vertegenwoordigers van de gemeenschap betrekken bij het lokale, regionale en nationale bestuur. De resultaten van de presidentsverkiezing in de regio's waar een groter aantal Hongaren woont en het nipte eindresultaat tonen aan dat de stemmen van de Hongaarse gemeenschap in grote mate hebben bijgedragen aan de overwinning van Janoekovitsj. We hebben kunnen zien dat in het heetst van de verkiezingsstrijd ook Julia Timosjenko heeft beloofd de discriminerende maatregelen voor het onderwijs in de moedertaal in te zullen trekken, maar dit klonk ongeloofwaardig uit de mond van een politicus die al vijf jaar de post van premier bekleedt en al die tijd geen enkele interesse heeft getoond in de problemen van de minderheden. De Hongaarse en Roetheense minderheden in Oekraïne hebben dus nu hun hoop gevestigd op Janoekovitsj en ze verwachten van hem dat hij de regionale status van de minderheden erkent en de betrekkingen tussen de meerderheid en de minderheden op een nieuwe leest schoeit. Als de nieuwe president van Oekraïne zijn beloftes echter niet

nakomt, bijvoorbeeld in ruil voor de steun van de Oekraïense nationalisten, verliest hij niet alleen de steun van de minderheidsgemeenschappen, maar kan ook de totstandbrenging van het zo vaak verkondigde Europese Oekraïne jaren worden vertraagd.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), schriftelijk. – (HU) De Europese Unie moet een actievere rol spelen in Oekraïne, we moeten breken met de praktijk die typerend is voor de afgelopen jaren, waarin de Europese Unie zich op onzekere en halfslachtige wijze heeft beziggehouden met een van de grootste staten van Europa. Oekraïne is een zeer belangrijke partner in het Oostelijk Nabuurschapsbeleid van de Europese Unie en de belangrijkste tussenschakel in onze betrekkingen met Rusland. Met de verkiezing van Viktor Janoekovitsj heeft Oekraïne een sterke, kalme leider gekregen die zowel open is ten opzichte van Europa als Rusland. De belangrijkste taak van de nieuwe president zal zijn om de politieke tegenstellingen te overbruggen die het land ernstig verdelen, zodat er een stabiele regering kan worden gevormd en de alomvattende sociale en economische hervormingen kunnen worden doorgevoerd die al lang hadden moeten plaatsvinden. Voor de Europese Unie is het nu het belangrijkste haar aanwezigheid in Oekraïne duidelijker te laten gelden dan tot nu het geval was, en nieuwe fundamenteën te leggen voor samenwerking. Daarvoor biedt het Oostelijk Partnerschap een uitstekend kader en de Europese dienst voor extern optreden die krachtens het Verdrag van Lissabon wordt opgezet, levert de juiste instrumenten. Ik wil graag benadrukken dat Hongarije met Oekraïne als grootste buurland bijzonder groot belang heeft bij het creëren en handhaven van politieke en economische stabiliteit in Oekraïne. Tevens is het in ons belang dat de betrekkingen tussen Oekraïne en Rusland worden geconsolideerd. Verder hebben we er groot vertrouwen in dat Oekraïne een eind maakt aan het antiminderhedenbeleid dat de rechten van de minderheden in de Sub-Karpaten, waaronder die van de Hongaren, heeft ingeperkt.

16. Vragenuur (vragen aan de Raad)

De Voorzitter. – Aan de orde is het vragenuur (B7-0006/2010).

Wij behandelen een reeks vragen aan de Raad.

Vraag nr. 1 van **Zigmantas Balcytis** (H-0008/10):

Betreft: Totstandbrenging van een interne markt voor energie

In de overeenkomst van het trio Spanje, België en Hongarije en in de langetermijnstrategie wordt de totstandbrenging van een interne markt voor energie genoemd als één van de politieke prioriteiten. Om dit doel te verwezenlijken, moeten de meest geïsoleerde regio's van de Unie, zoals de Baltische staten, aan de Europese energiemarkt worden gekoppeld. De Oostzeestrategie bevat een groot aantal interconnectieprojecten voor elektriciteit en gas, die, als ze worden gerealiseerd, het de Baltische staten mogelijk maken zich van de afhankelijkheid van één enkele energieleverancier te bevrijden. Gezien het internationale karakter van de genoemde projecten staat of valt de verwezenlijking ervan niet alleen met de terbeschikkingstelling van voldoende financiële middelen, maar ook met de politieke wil en geëngageerdheid van de aan deze projecten deelnemende lidstaten. In het kader van de totstandbrenging van een interne markt voor energie heeft de Unie zich ertoe verplicht met één stem te spreken.

Gaat Spanje, dat momenteel de Raad voorziet, een voortrekkersrol op zich nemen en de lidstaten ertoe aanzetten om bij de tenuitvoerlegging van energieprojecten in het gebied van de Oostzee, zoals AmberLitPol en Swedlink, die niet alleen in deze regio zelf, maar ook in de Unie als geheel tot een grotere energiebevoorradingszekerheid leiden, met één stem te spreken?

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, de interne markt voor energie en de zekerheid van de energievoorziening houden zeker verband met elkaar. Dat is geleidelijk aan geaccepteerd in de Europese Unie, en in dat verband is energiezekerheid een strategische prioriteit van de Unie geworden. Het beslissende moment daarvoor was ruim een jaar geleden, met de gascrisis tussen Rusland en Oekraïne.

Op dat moment realiseerden we ons dat een interne markt voor energie, een effectieve markt die volledig functioneert en onderling gekoppeld is, een essentiële voorwaarde is voor een zekere energievoorziening in Europa.

De zekerheid van de energievoorziening is daarom een essentiële strategische factor, die moet worden versterkt door vergroting van de energie-efficiëntie, diversificatie van de energieleveranciers, -bronnen en -toevoerlijnen, behartiging van de energiebelangen van de Unie tegenover derde landen, en in laatste instantie

door de totstandbrenging van een echte gemeenschappelijke markt voor energie, die er nog niet is. En het Verdrag van Lissabon zal daarbij helpen, omdat daarin, op het niveau van het primaire recht, voor het eerst expliciet die bevoegdheid van de Unie is vastgelegd.

Het gaat dus om het versterken van de Unie in haar betrekkingen met derde landen. En in haar betrekkingen met derde landen moet de Unie met één stem spreken. Daar heeft de Spaanse minister van Industrie, Handel en Toerisme duidelijk op gewezen toen deze op 27 januari 2010 in de bevoegde commissie van het Europees Parlement de prioriteiten van het Spaanse voorzitterschap uiteenzette.

Daarom wordt wat we zouden kunnen aanduiden als de koppeling van de energie-eilanden – die we in de Europese Unie met de interne markt hebben – een essentiële doelstelling van de Unie in het kader van de tweede herziening van de energiestrategie.

In juli 2009, toen de Commissie het actieplan voor de interconnectie van de energiemarkt in het Oostzeegebied presenteerde, een initiatief waarmee wordt beoogd om de integratie van de energiemarkt en de ontwikkeling van infrastructuur in het Oostzeegebied te bevorderen, heeft de Europese Raad dat verwelkomd als een – ik citeer letterlijk – “essentiële bijdrage aan de vergroting van de energiezekerheid in de Unie”.

Dat initiatief voor de energiemarkt van de Oostzee wordt nu in de bredere context van de strategie voor het Oostzeegebied van de Unie geplaatst – een van de belangrijkste prioriteiten van het Zweedse voorzitterschap. Vervolgens heeft de Raad het initiatief in oktober 2009 goedgekeurd, met voldoening de gerealiseerde vooruitgang op het gebied van de infrastructuur en de interconnectie van de energiemarkt in het Oostzeegebied verwelkomd en zich daarom aangesloten bij de lijn die de Commissie in haar verslag had gekozen.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Minister, hierbij wil ik u nogmaals danken voor uw ideeën en antwoorden. Eén aspect van mijn vraag had echter niet alleen betrekking op derde landen, maar ook op de Europese Unie zelf, namelijk dat sommige lidstaten van de Europese Unie er geen economisch dan wel politiek belang bij hebben om op enige wijze bij te dragen aan gezamenlijke projecten. Mijn vraag was dus of Spanje tijdens het voorzitterschap een politieke rol op zich gaat nemen en namens de Europese Unie gaat spreken teneinde de tenuitvoerlegging van deze toekomstige projecten veilig te stellen.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, wij zijn van mening dat dit deel uitmaakt van een gemeenschappelijk energiebeleid en dat we geen energie-eilanden moet hebben, zowel uit technisch oogpunt als vanuit politiek oogpunt.

Dat is zeker geen standpunt dat je pro-Europees kunt noemen en zo is de praktijk ook niet geweest. Ik meen me te herinneren dat hierover rond het debat over de verordening over maatregelen om de zekerheid van de energievoorziening te waarborgen een Europese afspraak is gemaakt. Ik doel daarbij concreet op de projecten in de energiesfeer die zijn goedgekeurd in het kader van het programma voor economisch herstel dat vorig jaar door het Tsjechische voorzitterschap ten uitvoer is gelegd. Er is 425 miljoen euro uitgetrokken voor drie projecten om de interconnectie in het Oostzeegebied te verbeteren: de Scanled/Oostzeegasleiding, de elektrische interconnectie Estlink-2 en de interconnectie tussen Zweden en de Oostzeestaten.

Daarom zal het Spaanse voorzitterschap de lidstaten aanmoedigen om de energie-infrastructuurprojecten in het Oostzeegebied te steunen, hoewel het daarna aan de lidstaten zelf is om de specifieke projecten uit te voeren in overeenstemming met de nationale wetgeving en van toepassing zijnde Europese wetgeving. En daarom moeten de betrokken lidstaten in dit verband ook met één stem spreken.

De Voorzitter. – Voordat we verder gaan, wil ik iedereen hier in het Parlement erop wijzen dat de minister bereid is tot 19.20 uur te blijven. Dat betekent dat er voor meer vragen ruimte is dan was voorzien tot 19.00 uur.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Minister, ik wil aandacht vragen voor het belang van de integratie van hernieuwbare energiebronnen in het nationale elektriciteitsnet, waarbij het Europese elektriciteitsnet bestaat uit de elektriciteitsnetten van de lidstaten.

De Oostzeestaten zijn een voorbeeld van goede werkwijzen voor het gebruik van hernieuwbare energiebronnen en energie-efficiëntie in gebouwen. Een interne energiemarkt vraagt om betere koppelingen tussen nationale energienetwerken.

Ik wil u vragen of u een actieplan hebt, samen met de lidstaten, dat gericht is op het gebruik van hernieuwbare energiebronnen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) In het kader van de integratie van de elektriciteitsmarkt in de Oostzeestaten moeten de retailmarkt en een gemeenschappelijke energiebeurs volledig worden geliberaliseerd. De Oostzeestaten zijn zwaar getroffen door de economische crisis.

Kunt u mij zeggen hoe een volledige liberalisering van de energiemarkt in deze bijzonder kwetsbare economische situatie met succes kan worden doorgevoerd? Ik denk in het bijzonder aan de prijschommelingen. Hoe ziet het plan voor de infrastructuur in de Oostzeestaten eruit en hoe zit het met de diversificatie van de energietransportroutes en de energiebronnen?

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, we zijn het eens met de opmerking over hernieuwbare energie en de integratie daarvan in het Europese energienetwerk. Bovendien vinden we dit een van de belangrijkste doelstellingen van de EU-strategie voor de strijd tegen de klimaatverandering, die we tijdens de conferentie van Kopenhagen hebben verdedigd. We willen dat hernieuwbare energiebronnen tegen 2020 goed zijn voor 20 procent van de totale energievoorziening, van de Europese energiemix, en we willen dat deze aanpak wordt opgenomen in het tweede energieactieplan voor 2010-2014, dat we graag aangenomen zouden zien worden tijdens het Spaanse voorzitterschap.

Daarom staat die doelstelling van het actieplan duidelijk op de agenda van dit halfjaar, en dan bedoel ik natuurlijk de gedeelde agenda van het trio voorzitterschappen van Spanje, België en Hongarije, want dit is een strategische doelstelling.

Met betrekking tot wat de heer Obermayr heeft gezegd denken we dat de diversificatie van energiebronnen zonder meer ook een strategische doelstelling is, zoals ik al eerder heb opgemerkt.

De Europese Unie en haar instellingen gaan zeer proactief te werk en geven alle steun aan projecten als Nabucco, Nord Stream en South Stream. Al die projecten hebben een heel duidelijk doel: diversificatie van de energiebronnen, diversificatie van de leveranciers, diversificatie van de toevoerlijnen. Deze doelen maken zonder enige twijfel deel uit van de strategie die ertoe moet leiden dat Europa de weg inslaat van een echte gemeenschappelijke energiemarkt, die we op dit moment nog niet hebben. Dit alles is nodig om die markt tot stand te brengen en om die energie zekerheid te krijgen die aan alles ten grondslag ligt.

De Voorzitter. – Vraag nr. 2 van **Silvia-Adriana Ticau** (H-0009/10):

Betreft: Ontwikkelingskoers, doelstellingen en acties van de duurzame ontwikkelingsstrategie EU 2020

De economische crisis, de klimaatverandering en de demografische ontwikkelingen hebben dramatische gevolgen voor het leven van de Europese burgers. Volksgezondheid, onderwijs, landbouw, ontwikkeling van verkeersvoorzieningen en energie-infrastructuur en investeringen in onderzoek en innovatie en in modernisering van de publieke dienstverlening moeten prioriteiten van zowel de lidstaten als de Europese Unie zijn. Het waarborgen van de grondrechten en fundamentele vrijheden van de Europese burgers, met inbegrip van het vrij verkeer van werknemers, is een gemeenschappelijke plicht. Het Europese sociale model garandeert ondersteuning van werknemers die hun baan kwijtgeraakt zijn, van ouderen en jongeren en van arbeidsmigranten. De duurzame ontwikkelingsstrategie EU 2020 zal op de informele bijeenkomst van de Europese Raad in februari 2010 worden gepresenteerd.

Kan het Spaanse voorzitterschap mededelen wat de hoofdlijnen van de ontwikkelingsstrategie zullen zijn en daarbij tevens de doelstellingen en acties en het geraamd budget voor de uitvoering vermelden?

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, het lijkt geen twijfel dat de strategie EU 2020 de komende tijd, in de onmiddellijke toekomst, waarschijnlijk onze meest ambitieuze en belangrijkste doelstelling zal zijn en ook centraal zal staan in de debatten die morgen tijdens de informele Europese Raad in Brussel zullen worden gevoerd, dus op het hoogste politieke niveau tijdens het Spaanse voorzitterschap.

Het doel is om een goed programma voor de bevordering van groei en werkgelegenheid te presenteren en aangenomen te krijgen, een programma dat in de plaats komt van de zogeheten Lissabonstrategie en dat zich enerzijds concentreert op bepaalde aspecten die onmisbaar zijn om het concurrentievermogen en de productiviteit van de Europese economie van de toekomst te vergroten, zoals investeringen in informatietechnologie, het tot stand brengen van een kennissamenleving in Europa, maar ook op sociale aspecten, zoals het vergroten van de kansen op werk op basis van specialisatie en opleiding, en uiteraard het aansturen op een groene economie, een koolstofarme economie, zoals al is genoemd in de inhoudelijke discussie.

Maar anderzijds zal een ander fundamenteel element, dat tijdens de debatten van morgen ongetwijfeld tot polarisatie zal leiden, worden gevormd door het onderwerp bestuur. De voorzitter van de Europese Raad zal de informele Raad een eerste discussievoorstel over dit onderwerp voorleggen, dat wil zeggen een voorstel om de weg in te slaan van een economische unie in Europa, en niet alleen een monetaire unie, door het verplicht te maken – want zo is het bepaald in het Verdrag van Lissabon – dat het economisch beleid, het werkgelegenheidsbeleid en het sociaal beleid binnen de Europese Unie meer naar elkaar toegroeien.

Dit is in de strategie voor duurzame ontwikkeling en kwalitatief goede werkgelegenheid een centrale doelstelling van het Spaanse voorzitterschap en van Europa als geheel. Het bewijs hiervoor is dat we deze doelstelling onmiddellijk zullen bespreken tijdens de informele Raad die morgen in Brussel zal worden gehouden, en dus op het hoogste politieke niveau.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) We hebben nu ook opmerkingen van de belanghebbenden. De openbare raadpleging over de EU 2020-strategie op de website van de Commissie is voorbij. We hebben echter een werkloosheidscijfer van 10 procent in de Europese Unie en in Spanje en Letland is dat opgelopen tot 20 procent. Daarom zou ik graag van u horen welke maatregelen we nemen ten gunste van de burgers van de Europese Unie om banen te behouden en te creëren en bovenal hun kwaliteit van leven te verbeteren.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Ik denk dat in de toekomstige strategie EU 2020 precies dat wat u hier zegt centraal moet komen te staan, en dat is, mevrouw Țicău, dat banen niet zo onzeker, niet zo vluchtig, niet zo onstabiel moeten zijn als nu in de Europese Unie is gebleken. U hebt het geval van Spanje genoemd, waar de crisis zich vooral in de vastgoedsector sterk heeft doen voelen.

Daarom moeten we naar een productiemodel dat zelf sterkere, duurzamere en stabielere banen creëert, op basis van specialisatie.

Dus moeten we maatregelen nemen die daarmee in overeenstemming zijn, maatregelen die gericht zijn op versterking van de specialisatie, op de opleiding van werknemers, om ervoor te zorgen dat ze werk kunnen vinden in de kennissamenleving, in de informatietechnologie, in een gespecialiseerde samenleving, en daarop moet het productiemodel en de werkgelegenheid van de toekomst worden gebaseerd.

Dat is de gedachte, die concreet moet worden gemaakt in elk van de lidstaten, maar moet worden gecoördineerd tussen al die lidstaten. Bovendien moeten we vanuit de Europese Unie, bijvoorbeeld door middel van prikkels en andere stimulansen, of door het gebruik van bepaalde structuurfondsen, zoals het Europees Sociaal Fonds, steun geven aan landen die juist in dat productiemodel en juist in dat model voor het scheppen van goede banen investeren.

Ik denk dat dat centraal moet staan, dat dat de harde kern moet zijn van deze strategie waarmee we met zijn allen een begin moeten maken, in de komende maanden, voor de Europese Raad van juni, om de inadequate strategie die we de Lissabonstrategie noemen te vervangen.

De Voorzitter. – Vraag nr. 3 van **Bernd Posselt** (H-0011/10):

Betreft: Godsdienstvrijheid in China

Welke maatregelen overweegt de Raad ter verbetering van de situatie van de godsdienstige gemeenschappen, met name van de christelijke kerken, en tot verwezenlijking van het recht op vrijheid van godsdienst in China?

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Posselt, uiteraard weet u dat een van de belangrijkste instrumenten in onze betrekkingen met China ten aanzien van de mensenrechtensituatie in dat land de tweejaarlijkse dialoog over de mensenrechten is, die ruim vijftien jaar geleden is ingesteld. Dat is een gestructureerde dialoog die ons de mogelijkheid biedt om van gedachten te wisselen over onderwerpen die ons zorgen baren.

In november vorig jaar heeft de Raad conclusies aangenomen over de vrijheid van godsdienst, waarin we nog eens klip-en-klaar het standpunt van de Europese Unie over dit onderwerp hebben verwoord. Het respect voor de vrijheid van godsdienst, als gedefinieerd in de internationale instrumenten voor de mensenrechten, is onderdeel van de clausule over de mensenrechten die wordt opgenomen in overeenkomsten tussen de Europese Unie en derde landen.

In de afgelopen vijf jaar heeft de Europese Unie het onderwerp van de vrijheid van godsdienst en geloof periodiek aan de orde gesteld in de mensenrechtendialogen en in de gesprekken met derde landen, heeft de

Europese Unie een aantal verklaringen over dit onderwerp doen uitgaan en is de Europese Unie in de bres gesprongen voor personen die vanwege hun geloof werden bedreigd. De Europese Unie heeft de vrijheid van godsdienst op mondiaal niveau, in internationale fora als de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Raad voor de mensenrechten, heel actief bevorderd.

Met betrekking tot China heeft de Raad in 2001 een aantal referentiecriteriën voor de mensenrechtendialoog vastgesteld. Ik kan u verzekeren, geachte afgevaardigde, dat de vrijheid van godsdienst één van die criteria is. We hebben deze onderwerpen onlangs verschillende malen met onze Chinese gesprekspartners besproken, we hebben met de bevoegde autoriteiten van Peking gesproken en in het kader van de dialoog hebben de voor het onderwerp vrijheid van godsdienst verantwoordelijke personen Europa bezocht om hun kennis over de praktijk in verschillende lidstaten te vergroten.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Dank u wel voor uw uitgebreide antwoord, mijnheer Garrido. Ik heb nog twee korte vragen. Ten eerste: wanneer hebt u weer gelegenheid om met China over deze zaken te spreken? Ten tweede: kunt u ook zorgen voor een concrete lijst van gearresteerde priesters, nonnen en bisschoppen?

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Ik heb met betrekking tot dit onderwerp al gezegd dat er een gestructureerde dialoog bestaat en dat er daarom een reeks gesprekken met China over dit onderwerp wordt gehouden.

Wij als Raad zijn ons ervan bewust dat er in China een aantal personen zijn die praktiserend religieus zijn en die zijn bedreigd of zijn onderworpen aan praktijken die gelijkstaan aan vervolging. Dat geldt voor enkele Tibetaanse boeddhisten die praktiserend lid van de Falun Gong zijn, en ook voor een aantal christenen, zowel priesters en gelovigen als de advocaten die hen hebben verdedigd. De Raad heeft deze gevallen onderzocht en ze bij de Chinese autoriteiten aangekaart.

In alle gevallen hebben we gezegd dat de vreedzame beoefening van een religie een recht is en nooit als een bedreiging van de staat mag worden beschouwd.

Uiteraard, geachte afgevaardigden, moet ik opnieuw bevestigen dat we met betrekking tot de toepassing van vrijheid van godsdienst in China en de evaluatie van de mensenrechtendialoog alle mogelijke manieren zullen bestuderen om onze capaciteit om in dit verband positieve veranderingen tot stand te brengen, te vergroten.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Ik dank de Raad voor zijn antwoord. Er is veel gedaan; er is nog veel meer te doen. De werkelijkheid is dat, wat betreft de religieuze praktijk in China, artikel 36 van de grondwet van de Volksrepubliek precies duidelijk maakt wat er aan de hand is. Het is zeer zorgvuldig geformuleerd. 'Religieuze overtuiging' wordt gewaarborgd, maar wat betekent dat voor de praktisering ervan? Waar bestaan 'normale religieuze activiteiten' uit? En wat 'buitenlandse overheersing' betreft, als een prediker van buiten komt, wordt dat beschouwd als 'buitenlandse overheersing'. En de religies die werkelijk met achterdocht worden bekeken zijn boeddhisme, deïsme, islam en het protestants christendom.

Er is veel gedaan, maar vreselijk veel meer moet er nog worden gedaan – dus ga zo door.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Dank u voor uw precieze antwoorden, mijnheer Garrido. Toch vraag ik u nog om een nadere precisering. Bevat de bestaande bilaterale overeenkomst met China een clausule die vooral de christelijke kerken beoogt te beschermen, of overweegt de Raad een dergelijke clausule op te nemen?

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Geachte afgevaardigden, er is inderdaad nog veel werk te doen, maar wij geloven uiteraard in de dialoog en in wat we de impact of de effecten van die dialoog kunnen noemen. Dat heeft barones Ashton kort geleden ook in het Europees Parlement gezegd: de dialoog over de mensenrechten is onmiskenbaar effectief, en uiteraard kunnen we die dialoog op verschillende manieren voeren. Die kunnen we voeren over concrete personen, bijvoorbeeld de bekende mensenrechtenactivist Liu Xiaobó, maar ook op andere niveaus, op een politiek niveau, door middel van de politieke dialoog. In elk geval zullen we dat uit volle overtuiging blijven doen, in de zin dat we het gehele samenstel van mensenrechten zullen blijven beschermen – alle mensenrechten – zonder het ene boven het andere te stellen, aangezien de mensenrechten ondeelbaar zijn, en in elk geval zullen we eraan blijven werken dat we de mensenrechtensituatie in China kunnen versterken en verbeteren.

Belangrijk is dat de dialoog plaatsvindt, en uiteraard dat we veranderingen in de goede richting zien, en we zijn ervan overtuigd dat ook de Chinese autoriteiten – onze gesprekspartners – het belang van deze dialoog op waarde schatten.

De Voorzitter. – Vraag nr. 5 van **Ilda Figueiredo** (H-0015/10):

Betreft: Geheime gevangenschappen en vluchten van de CIA

In de pers zijn onlangs berichten verschenen over het bestaan van een geheime gevangenis in een oude paardrijkschool in Litouwen, die sinds 2004 door de CIA werd gebruikt en waar diverse “terrorismeverdachten” werden gemarteld.

Een Italiaanse rechtbank heeft meer dan 20 VS-agenten en twee Italiaanse functionarissen veroordeeld wegens de ontvoering van Abu Omar, die later in Egypte werd gemarteld. Ook in onder meer Polen en Groot-Brittannië lopen nog rechtszaken.

Er zijn talrijke aanwijzingen dat andere regeringen, waaronder die van Portugal, op de hoogte waren van het feit dat hun luchtruim en vliegtuigen gebruikt werden om dit door de Verenigde Staten georganiseerde netwerk voor het vasthouden, ontvoeren en martelen van terrorismeverdachten in stand te houden, en dat er zelfs een geheime overeenkomst binnen de NATO bestond.

Wat denkt de Raad van deze nieuwe berichten en processen, en hoe verklaart hij die?

Welke maatregelen stelt hij voor om te verzekeren dat zulke dingen niet meer zullen gebeuren?

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Ik wil vooral herhalen dat de Europese Unie steun geeft aan de mondiale strategie voor de strijd tegen het terrorisme van de Verenigde Naties, waarin wordt erkend dat ontwikkeling, vrede, veiligheid en de mensenrechten met elkaar zijn verbonden en elkaar wederzijds versterken.

Het zogenaamde geheime detentie- en overdrachtprogramma van de Verenigde Staten, het vermeende gebruik van Europese landen voor het vervoer en de illegale detentie van gevangenen door de CIA is natuurlijk een bron van zorg voor veel leden van dit Parlement geweest. Heel recentelijk, een paar dagen geleden, is er nog over gedebatteerd, en zoals het voorzitterschap toen heeft gezegd, deelt de Raad de opvatting van het Parlement – hoe kan het ook anders – dat het mogelijke bestaan van andere geheime detentiecentra niet in overeenstemming is met het internationale recht. En dat is nog steeds ons standpunt.

Daarom hebben wij het heel passend gevonden dat president Obama het beleid van de Verenigde Staten inzake bepaalde detenties en het bestaan van gevangenschappen van het type Guantánamo heeft gewijzigd, en bovendien denken wij dat deze wijziging daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, dat er een ommekeer heeft plaatsgevonden in het beleid van de Verenigde Staten. We hebben als Europese Unie altijd als we de gelegenheid hadden, daarvan gebruikgemaakt om de Verenigde Staten onze zorg hierover over te brengen.

We mogen blij zijn met het feit dat die wijziging heeft plaatsgevonden en dat die beleidswijziging officieel is vastgelegd in de gezamenlijk verklaring van de Europese Unie en de Verenigde Staten van 15 juni 2009. Daarom denken we dat dit de beleidslijn is die we zullen volgen en we zullen altijd heel duidelijk zijn, mits we zekerheid en onweerlegbaar bewijs hebben voor het bestaan van deze gevallen.

In sommige gevallen hebben we die bewijzen niet gezien, ook al is er over gesproken, of zijn er bepaalde opmerkingen over gemaakt in de media, maar in sommige gevallen is er geen afdoende en onweerlegbaar bewijs voor het bestaan van deze gevallen overgelegd.

Maar het lijkt geen twijfel dat de Europese Unie in dit verband altijd heel duidelijk is geweest en zich heeft uitgesproken tegen die detentiecentra, of dat nu bekende centra als Guantánamo zijn of vermeende geheime centra. We hebben ons in de Europese Unie altijd opengesteld voor gegevens waarmee het daadwerkelijke bestaan van die centra kan worden vastgesteld.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Mevrouw de Voorzitter, minster, dank u voor uw antwoord. Maar in feite waren er zelfs na die verklaring in juli nieuwe ontdekkingen. Het is bekend dat afgelopen november de Italiaanse rechtbank zelf 23 Amerikaanse agenten en twee Italiaanse ambtenaren heeft veroordeeld voor het ontvoeren van Abu Omar in Milaan en een van de veroordeelde CIA-agenten heeft tegenover de pers toegegeven dat hij de wet had overtreden en dat de beslissingen in Washington waren genomen. De regering van Obama heeft slechts laten weten teleurgesteld te zijn over de uitspraak van de Italiaanse rechter.

Andere zaken, die eveneens verband houden met CIA-vluchten, zijn in voorbereiding, zoals in Polen en het Verenigd Koninkrijk. Het Litouwse Parlement heeft bevestigd dat er ook een clandestiene gevangenis was in Litouwen, en dat vele vluchten van de CIA hun activiteiten hebben toegedekt en er uiteraard toe hebben

geleid dat mensen illegaal gevangen werden genomen. De vraag is: gaan wij de schendingen van mensenrechten die inherent zijn aan dit alles, veroordelen?

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Wij – ik denk dat ik dat in alle duidelijkheid en hardop kan zeggen – zijn voorvechters van de mensenrechten, en daarom hebben we niet alleen het recht, maar ook de plicht om mensenrechtenschendingen aan de kaak te stellen, waar ze ook plaatsvinden. Even waar is het dat de Europese Unie de bevoegdheden van de lidstaten moet respecteren; daarom moeten bepaalde zaken door de lidstaten worden onderzocht en kunnen deze niet worden onderzocht door de Europese Unie. Het Verdrag van Lissabon bepaalt heel duidelijk dat bijvoorbeeld het toezicht op de inlichtingendiensten op het grondgebied van de lidstaten een bevoegdheid van de lidstaten is.

Met betrekking tot iets wat ook in de vraag is genoemd, een vermeende geheime overeenkomst van de NAVO: daar weten wij uiteraard niets van. In elk geval zou het mogelijke bestaan van deze overeenkomst, die ons volledig onbekend is, absoluut niet betekenen dat de lidstaten hun verplichten krachtens het internationaal recht en in overeenstemming met het humanitair recht niet zouden hoeven na te komen. Maar uiteraard, mevrouw Figueiredo, is de Europese Unie in onze opvatting de plaats, of een van de plaatsen, in de wereld waar de mensenrechten het meest worden gerespecteerd, en de Europese Unie heeft natuurlijk altijd de plicht – waarbij ze de manier waarop elke lidstaat zichzelf wil besturen moet respecteren – om mensenrechtenschendingen aan de kaak te stellen, omdat we een verantwoordelijkheid tegenover de hele mensheid hebben en niet alleen tegenover elk van de bevoegde lidstaten. Die lijn zullen we volgen en uitdiepen. En nu hebben we er in de Europese Unie nog een referentiedocument bij, dat nog belangrijker is, namelijk het Handvest van de grondrechten van de burgers van Europa.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Minister, de pers en persorganen zijn in de vraag vermeld, omdat het juist de pers was die het nieuws van het bestaan van geheime gevangenissen in Litouwen en andere landen naar buiten bracht. Hoe beoordeelt u in het algemeen de rol van de media in dergelijke gevallen en zou het mogelijk zijn om de publieke opinie te mobiliseren zodat zulke dingen niet meer zullen gebeuren?

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik wil minister López Garrido graag bedanken voor wat hij heeft gezegd, maar dit is niets nieuws. Drie jaar geleden werd een bijzondere parlementaire commissie voor Guantánamo opgericht. Ook de Europese Raad heeft zich met deze zaak beziggehouden en blijft daar nu op terugkomen. Er zijn echt wel belangrijker zaken. Bovendien is het waar, zoals de heer López Garrido heeft gezegd, dat het aan de lidstaten is om de mensenrechten te bewaken. Nog één ander punt, minister López Garrido, toen u het had over China zei u dat er verschillende mensenrechten bestaan en dat we die allemaal moeten eerbiedigen. Maar het meest fundamentele recht in een dictatuur is de vrijheid zelf, en ik denk dat we ons allereerst moeten inzetten voor het recht op vrijheid.

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Ik ben het eens met de context van de twee laatste interventies. Ik denk dat het opkomen voor de mensenrechten een van de meest essentiële doelstellingen is die elke democratische staat en elke democratische organisatie moet nastreven.

Natuurlijk heeft het Europees Parlement een cultuur van het opkomen voor de mensenrechten die ons trots maakt op de Europese integratie, omdat die Europese integratie eveneens is gebaseerd op de mensenrechten. De aard van Europa en datgene wat ons Europeanen met elkaar verbindt, met al onze verschillende talen en al onze verschillende tradities, bestaat er precies in dat we die waarden delen en samen opkomen voor de mensenrechten.

In dit verband denk ik dat de rol van de pers absoluut essentieel is. De pers draagt een essentieel element bij aan de democratie, een kernelement, en is zonder twijfel een noodzakelijk, onmisbaar instrument bij het opkomen voor de mensenrechten en het aan de kaak stellen van mensenrechtenschendingen.

Wanneer die mensenrechtenschendingen plaatsvinden, maar niet bekend zijn buiten de zuiver persoonlijke sfeer, is vervolging ervan onmogelijk.

Daarom heeft de pers een cruciale, essentiële rol, en daarnaast denk ik dat er in een echte, authentieke journalistieke cultuur een diepe affiniteit met het opkomen voor de mensenrechten en voor alle vrijheden moet bestaan. Dat is wat het leven werkelijk de moeite van het leven waard maakt en wat in laatste instantie zin geeft aan het samenleven van mensen.

De vervolging van degenen die de mensenrechten schenden en het verdedigen van de slachtoffers is zonder enige twijfel een van de assen van de Europese integratie, van de Europese Unie, en ik ben er zeer trots op om bij een gebied te horen dat het rechtsinstrument van de onafhankelijkheid van rechters en supranationale

instrumenten als het Europees Hof voor de rechten van de mens, dat zijn zetel heeft in deze stad, in Straatsburg, tot stand heeft gebracht. Ik ben er trots op dat die doelstellingen en die realiteiten onderdeel zijn van de traditie, de cultuur en de geschiedenis van Europa.

De Voorzitter. – De vragen die wegens tijdgebrek niet zijn beantwoord, zullen schriftelijk worden beantwoord (zie bijlage).

Het vragenuur is gesloten.

(De vergadering wordt om 19.25 uur onderbroken en om 21.00 uur hervat)

VOORZITTER: SILVANA KOCH-MEHRIN

Ondervoorzitter

17. Samenstelling Parlement: zie notulen

18. De gevolgen van de economische crisis voor de wereldhandel (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de mondelinge vraag (O-0005/2010) van Vital Moreira, namens de Commissie internationale handel, aan de Commissie: De gevolgen van de economische crisis voor de wereldhandel (B7-0005/2010).

Vital Moreira, auteur. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik stel de vraag namens mijn commissie, de Commissie internationale handel, en als voorzitter van deze commissie.

Ten gevolge van de economische crisis bedraagt de daling van de wereldhandel in 2009 mogelijk 10 procent. Dit betekent de grootste krimp sinds de Tweede Wereldoorlog, veroorzaakt door het inzakken van de wereldwijde vraag. Voor de EU en andere op de export gerichte landen is het van groot belang om de internationale handel draaiende te houden. Ondanks het feit dat daarover in de G-20 afspraken zijn gemaakt, is niet alleen binnen de G-20 maar ook wereldwijd het aantal handelsbeperkende en handelsversturende maatregelen als antwoord op de economische crisis toegenomen.

De eerst deelvraag is: welke stappen zijn er door de Commissie genomen om een einde te maken aan dergelijke maatregelen, en zijn er omgekeerd ook derde landen die stappen hebben genomen tegen de maatregelen van de EU om de economische groei te stimuleren?

De tweede deelvraag: volgens sommige indicatoren zijn enkele opkomende landen die minder door de crisis worden getroffen zich aan het ontwikkelen tot drijvende krachten achter de groei van de internationale handel. Als dat het geval is zou de Europese industrie zich op nieuwe exportmarkten moeten richten en mogelijk productkenmerken moeten veranderen. Welke strategie wil de Commissie gaan volgen om ervoor te zorgen dat de Europese industrie competitiever wordt?

Derde deelvraag: de wereldwijde crisis en de ten gevolge daarvan ontstane daling in de wereldhandel hebben talrijke consequenties voor ontwikkelingslanden, waar de werkloosheid het grootst is. Welke aanpassingen is de Commissie van plan door te voeren in haar handelsbetrekkingen, en dan met name in haar handelsbetrekkingen met de armste landen in de wereld?

Vierde punt: grote handelstekorten zijn ontstaan doordat sommige lidstaten en de VS een buitensporig uitgavenpatroon hadden en hun schuldenlast lieten oplopen, terwijl aan de andere kant de grote op uitvoer gerichte economieën in sommige opkomende landen handelsoverschotten vertoonden. Deze handelstekorten hebben bijgedragen aan de mondiale onevenwichtigheden die de wereldwijde economische crisis hebben veroorzaakt. Welke strategie is de Commissie van plan te voeren om deze mondiale onevenwichtigheden in haar handelsbeleid te verhelpen?

Vijfde en laatste punt: de gevolgen van de economische crisis en de daaropvolgende daling van de wereldhandel op het sociale vlak zullen nog na het economisch herstel merkbaar zijn. We zien bijvoorbeeld nu tekenen van economisch herstel, maar de werkloosheid blijft onverminderd hoog. Wanneer gaat de Commissie een evaluatie uitvoeren van de gevolgen van de crisis voor de werkgelegenheid in Europa en de ontwikkelingslanden? Welke strategie heeft de Commissie op het oog om ervoor te zorgen dat de sociale en milieudimensie van handel in internationale WTO-regels wordt opgenomen?

Dit zijn de vijf punten die de Commissie internationale handel wenst te bespreken met de nieuwe commissaris voor handel, de heer De Gucht, die ik hier welkom heet voor de eerste openbare gedachtewisseling met het Parlement en de leden van de INTA-commissie in het bijzonder. Bij voorbaat dank voor de antwoorden die u vast en zeker zult kunnen geven op de vragen die wij u stellen.

Karel De Gucht, *lid van de Commissie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, er zijn tamelijk veel algemene vragen gesteld die in feite veel meer tijd verdienen dan ik heb.

Ik stel voor dat ik mijn aandacht in mijn eerste reactie richt op de bijdrage van handelsbeleid aan economisch herstel. Allereerst moeten we ten aanzien van effect van de crisis op de handel opgelucht zijn dat de wereldhandel slecht met 10 procent is afgenomen. Dit gebeurde niet toevallig, maar is het resultaat van een sterke politieke wil die is uitgesproken op de verschillende G-20-toppen. Het is ook het resultaat van een systematische controle op handelsbeperkende maatregelen door de WTO, de OESO en de Commissie.

Over het algemeen hebben slechts weinig landen hun toevlucht genomen tot handelsprotectionisme. De internationale gemeenschap heeft zo een protectionistische neerwaartse spiraal vermeden van het soort waarvan men getuige was ten tijde van de Grote Depressie. Om dit te laten voortduren, is het van belang om uiterst waakzaam te blijven. Wanneer protectionistische of handelsbeperkende maatregelen worden vastgesteld, nemen we hiertegen maatregelen met alle beschikbare handelsinstrumenten, zoals onze strategie voor markttoegang of zelfs de WTO-regeling voor de oplossing van geschillen.

Externe bronnen voor groei zullen cruciaal zijn voor het economisch herstel van de EU. Ik ben het daarom met u eens dat de Europese industrie zich moet richten op de nieuwe en snelgroeiende, opkomende markten.

Door ons handelsbeleid kunnen we de industrie hierbij helpen door deze markten verder open te stellen en alle soorten belemmeringen voor handel en investeringen te verminderen.

Dit is te bereiken via vrijhandelsovereenkomsten waarover we momenteel onderhandelen en door uitbreiding van handels- en economische partnerschappen met belangrijke handelspartners zoals de VS en China, waar het EG-Verdrag en de dialoog op hoog niveau al een solide basis hebben gelegd. Voor mij als commissaris voor handel zal dit een prioriteit zijn.

De komende weken zal de Commissie de nieuwe gemeenschappelijke EU-agenda voor duurzame groei en herstel opstellen aan de hand van de strategie EU 2020. Deze strategie zal een effectieve externe dimensie hebben waarin het handelsbeleid een belangrijke rol speelt.

In een gemondialiseerde wereld moet de strategie EU 2020 een vector zijn voor het bevorderen van openheid en constructief internationaal economisch engagement. Dit zal ook een centraal thema zijn in de mededeling over toekomstige handelsbeleidsprioriteiten die ik later dit jaar wil presenteren.

Maar handelsbeleid is wel meer dan alleen concurrentievermogen en groei. Het gaat ook over het wereldwijd verspreiden van onze waarden en het beleid moet ook goed passen bij de ontwikkelingsdimensie van handel.

Het bevorderen van een sterke bijdrage aan de ontwikkelingsdoelen is al een belangrijk onderdeel van het handelsbeleid van de EU. De lopende multilaterale onderhandelingen vormen een ontwikkelingsronde. We hebben bilaterale en regionale onderhandelingen met ontwikkelingslanden en autonome preferenties ten gunste van deze landen. We helpen hen bij te dragen aan, en ook in te haken op, de mondiale economie om zo de levensstandaard te verhogen op een manier die zowel grotere politieke stabiliteit als sociale vooruitgang oplevert.

Wat betreft sociale vraagstukken ben ik het ermee eens dat handel moet bijdragen in de hulp aan die mensen in onze samenleving die het meest lijden onder de economische crisis, vooral degenen die hun baan hebben verloren. In dit opzicht ben ik van mening dat we handel – en meer handel – nodig hebben om ons stelsel van sociale zekerheid in Europa in stand te houden.

Ons Europees samenlevingsmodel, de combinatie van een vrije economie met een hoog niveau van sociale zekerheid, moet op een duurzame manier in stand worden gehouden, hetgeen groei zal vergen.

Samengevat zal de aangekondigde strategie EU 2020 van de Commissie een volledig herstel uit de crisis ondersteunen en het traject naar een slimmere en groenere economie versnellen. Open handelsbeleid zal een belangrijk element vormen, als bijdrage aan het Europees economisch herstel, maar ook als een vector voor de externe verspreiding van onze principes: openheid, sociale en ecologische bescherming en duurzaamheid, en een constructief engagement op het wereldtoneel.

Het opstellen van de juiste strategie houdt natuurlijk nauwe samenwerking in met zowel het Parlement als de Raad en andere belanghebbenden, en ik kijk ernaar uit om met u een gezamenlijke agenda op te stellen.

Christofer Fjellner, *namens de PPE-Fractie*. – (SV) Mevrouw de Voorzitter, ook ik zou om te beginnen de commissaris welkom willen heten. Het is een genoegen u hier te zien. We verwachten veel van u, en stellen onze hoop in u. Er staat u een belangrijke taak te wachten.

Een jaar geleden was ik ontzettend ongerust. Toen de handel instortte en we ons opmaakten voor een ontwikkeling van de wereldhandel die zich sinds de Tweede Wereldoorlog niet meer had voorgedaan, was de situatie precair. De Wereldbank stelde vast dat zeventien van de twintig landen van de G-20 in totaal 47 nieuwe handelsbelemmeringen en tolheffingen hadden ingevoerd. Rusland voerde een tolheffing in voor auto's, China een beperking voor de invoer van voeding, India een invoerverbod voor speelgoed en Argentinië invoervergunningen voor textiel- en lederwaren. Wat we toen zagen leek bijna een protectionistische wedloop, een patroon uit de jaren dertig dat ons zorgen baarde.

Er brak echter geen handelsoorlog uit. Ik denk dat het belangrijk is om daar even bij stil te staan en na te denken over waarom dat zo was. Ik denk dat de belangrijkste reden de Wereldhandelsorganisatie was, de mondiale regelgevende autoriteit die landen dwingt om zich te gedragen en niet te vervallen in protectionisme en populisme. Ik zou willen zeggen dat het nog te vroeg is om te zeggen dat de crisis achter de rug is. De crisis is nog niet voorbij. We weten allemaal dat de werkloosheid – een belangrijke grond voor protectionisme en populisme – het hoogste is aan het einde van de conjunctuurcyclus. Rondom ons zien we momenteel landen waar de crisis nog niet achter de rug is, waar het ergste misschien zelfs nog moet komen. Ik maak me daarom wat zorgen wanneer ik naar sommige leden van de Ministerraad luister die niet echt veel zeggen over nieuwe markten en vrijhandel, maar veeleer de mondialisering bekritisieren en het hebben over het beschermen van Europese bedrijven en Europese banen. Dat is niet per definitie protectionisme, maar de grens is soms erg moeilijk te trekken. Het is in ieder geval een uiting van een mercantilisme dat volgens mij schadelijk is.

In plaats daarvan zouden we onze krachten moeten bundelen en nadenken over hoe we Europa concurrerder kunnen maken, door Europa opener te maken. Dat vergt weloverwogen optreden en leiderschap van onze kant. Zeker nu we een besluit moeten nemen met betrekking tot Korea en verplichte oorsprongsaanduidingen, en er steeds meer geluiden opgaan om klimaatheffingen in te voeren, moeten we nadenken over wat we kunnen doen om ervoor te zorgen dat er minder en niet meer handelsbelemmeringen komen. Ook wij in het Europees Parlement moeten daarover nadenken.

Kader Arif, *namens de S&D-Fractie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, Europa maakt momenteel een ongekende crisis door die, afgezien van de economische en financiële aspecten, in de eerste plaats een systeemcrisis is.

Alvorens in te gaan op de gevolgen van de economische crisis voor de wereldhandel, hetgeen het thema van ons debat is, wil ik één punt ophelderen: de handel is geen slachtoffer van de crisis; het is ook een van de factoren die verantwoordelijk zijn voor het ontstaan van de crisis.

Wij maken momenteel namelijk een periode door waarin er over de gehele wereld sprake is van een sterk verstoord evenwicht. Deze onbalans wordt enerzijds gevoed door buitensporige handelstekorten van bepaalde landen ten koste van een toenemende binnenlandse schuld, en anderzijds door handelsoverschotten die in de hand worden gewerkt door de export van bepaalde landen, met name de opkomende landen, terwijl de binnenlandse consumptie niet in hetzelfde tempo toeneemt.

Daar komt bij dat het tot nu toe gevoerde beleid inzake handelsliberalisering deze onbalans alleen maar heeft vergroot, door met name de armste landen van de wereld te verzwakken. Nadat deze landen waren gestimuleerd zich te specialiseren in monocultuur voor de export, staan ze nu met lege handen vanwege de extreme prijsschommelingen van de grondstoffen, terwijl de volatiliteit daarvan nog is toegenomen door internationale speculatie.

Het is een vreemde wereld, een wereld waar als eerste millenniumontwikkelingsdoelstelling is vastgelegd dat armoede en honger moeten worden uitgeroeid, terwijl men tegelijkertijd speculeert op een stijging van de tarweprijs.

Maar ook degenen die in de jaren negentig opriepen tot liberalisering en deregulering tot elke prijs, bevinden zich nu in een lastig parket. Het alsmaar toenemende verlies van werkgelegenheid, de stagnerende en soms zelfs negatieve groei, en de sociale crisis die zich ontwikkelt zijn allemaal factoren die maken dat wij het ons

niet langer kunnen veroorloven om banen verloren te laten gaan in naam van deze cultus. Hoe kunnen wij in tijden van crisis aan werknemers die hun baan verliezen, uitleggen dat het het belangrijkste is om een gedereguleerde handel in stand te houden, zelfs als dit tot abrupte en soms tragische overplaatsingen van bedrijven leidt?

De crisis die wij doormaken is dus wel degelijk een systeemcrisis, waar wij op moeten reageren met een nieuw ontwikkelingsmodel. De visie die de Commissie in haar huidige Global Europe-strategie heeft ontwikkeld, is voornamelijk gebaseerd op markttoegang en liberalisering van alle sectoren.

Mijnheer de commissaris, ik vind dat wij deze strategie, waarmee wij de verkeerde weg zijn ingeslagen en die soms tot mislukkingen leidt, moeten herzien. De ontwikkelingslanden dwingen om zich nog meer open te stellen, is niet de juiste weg om de export van onze industrieën weer op gang te brengen. Daardoor zou de situatie van deze landen, die al 70 procent van de 59 miljoen mensen herbergen die in 2009 wereldwijd hun baan hebben verloren, alleen maar verslechteren.

Het is daarentegen van essentieel belang om na te denken over een nieuwe strategie, waarbij gestreefd wordt naar het juiste evenwicht tussen openstelling, bescherming en flankerende maatregelen. Ik zou graag op deze ideeën willen terugkomen. Wij kunnen onze ogen niet sluiten voor deze ontwikkelingen, die ertoe leiden dat de Verenigde Staten vaker hun handelsbeschermingsinstrument inzetten of dat China bij de WTO de Europese antidumpingmaatregelen aanvecht.

Als wij te maken hebben met oneerlijke praktijken, dan spreekt het uiteraard voor zich dat bescherming noodzakelijk is. Het principe van deze bescherming moet echter internationaal worden aanvaard en verdedigd, waarbij de soms valse beschuldigingen van protectionisme eens en voor altijd moeten worden uitgebannen.

Bovendien wordt de roep om flankerende maatregelen bij het handelsbeleid iedere dag luider, en dit kan met name worden bereikt door daadwerkelijk samenhang te brengen in de verschillende beleidsvormen die de Unie ten uitvoer legt. Zorgen voor consistentie in het beleid is geen intellectueel debat, maar een absolute noodzaak als wij een nieuw ontwikkelingsmodel willen definiëren.

Metin Kazak, *namens de ALDE-Fractie*. – (BG) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, dames en heren, de financiële crisis heeft zeker een ongunstige weerslag op de handel in de lidstaten van de Europese Unie. Zo is, vergeleken met het jaar ervoor, de uitvoer in landen als Bulgarije de eerste elf maanden van het afgelopen jaar met 24 procent teruggelopen, en de invoer met 35 procent. Onroerend goed en toerisme zijn sectoren die in het bijzonder zijn getroffen. Dit heeft een verstrekend effect op de werkgelegenheid. De scherpe stijging van schulden van bedrijven onderling, de wanbetaling van nationale en lokale openbare aanbesteders, enz., dienen in aanmerking te worden genomen.

Al deze problemen komen ook voor in andere landen. Er is een alomvattende oplossing op EU-niveau nodig, en deze vereist ook nauwe samenwerking tussen de verscheidene directoraten van de Europese Commissie. Commissaris De Gucht benadrukt het belang van steun aan de uitbreiding van de actieradius en de mogelijkheden van bedrijven, de inzet van duidelijke preventieve handelsinstrumenten, een succesvolle afronding van de Doha-onderhandelingen, het gebruik van nieuwe faciliteiten voor rechtstreekse buitenlandse investeringen en de bescherming daarvan, alsmede een nieuw investeringsbeleid in het licht van de financiële crisis.

De verwezenlijking van deze doelstellingen, samen met de succesvolle sluiting van economische partnerschapsovereenkomsten met landen in Afrika, het Caribisch gebied en de Stille Oceaan, houdt ook nauw verband met financieel herstel.

Een aantal kwesties blijft echter openstaan, waarvan sommige al zijn genoemd. Maken wij doeltreffend gebruik van Europese gelden om de hoge werkloosheid te bestrijden? Wat kan de Europese Unie doen tegen het huidige tekort, de waardevermindering van het geld en de hoge inflatie, die een rechtstreeks effect hebben op de handel? Welke beleidsinstrumenten op het gebied van handel heeft de Europese Unie beschikbaar om de financiële crisis en haar repercussies aan te pakken? Welke maatregelen moeten er worden genomen om een herhaling van een crisis van deze omvang te vermijden en om de uitbreiding van de handel voort te zetten? Welke strategie hebben we ten aanzien van landen als India en China, die het gehele financiële systeem dreigen te veranderen? Ik reken uitsluitend op deze Europa 2020-strategie om de antwoorden te vinden.

Yannick Jadot, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, ik wil u ervoor bedanken dat u het verzinsel van crisisgerelateerd protectionisme tot zijn juiste proporties hebt

teruggebracht. Ik denk dat het, binnen het kader van een debat, verstandig van u is om erop te wijzen dat wij niet aan de vooravond staan van een wereldoorlog vanwege de opleving van het protectionisme.

Op dit moment krijg ik bijna zin om de kwestie om te draaien. Voor mij is het uiteindelijk niet de vraag welke gevolgen de economische crisis voor de handel heeft, maar – fundamenteeler – welke gevolgen de handel, en met name het handelsbeleid dat wij sinds twintig jaar voeren, voor de crisis heeft die wij momenteel doormaken.

In zekere zin kwam de voedselcrisis van tweeënhalf jaar geleden vóór de financiële crisis, en dat was wel degelijk een crisis van de mondiale landbouwmarkten. Evenzo wordt ons voortdurend verteld dat het goed voor ons is om de handel met China te liberaliseren. Als wij sociale kwesties, monetaire kwesties, fiscale kwesties en, uiteraard, milieukwesties niet in aanmerking nemen, dan denk ik dat China op een gegeven moment niet slechts een relatief, maar zelfs een absoluut voordeel op Europa zal hebben.

Het gevolg is – en als prominent uit de Belgische politiek zult u hiervan op de hoogte zijn – dat in alle nationale debatten alle politieke partijen momenteel ontdekken dat het, in een geglobaliseerde wereld, onmogelijk is om sociale dumping, milieudumping, monetaire dumping en fiscale dumping onder controle te krijgen.

Op dezelfde manier zouden wij kunnen constateren dat de strategie waar wij, Europeanen, na de val van de Berlijnse muur allemaal naar uitkeken, en die inhield dat 'sociaaldemocratie via de handel tot stand zou komen', niet werkt; dat zien we met het voorbeeld van China.

Mijnheer de commissaris, u hebt de strategie van Lissabon, innovatie en groene economie ter sprake gebracht, en zoals u weet is deze Europese strategie nu op een mislukking uitgelopen. Welnu, als wij de strategie van Lissabon niet doorvoeren vóór de Global Europe-strategie, dan kunnen wij ons afvragen welke industriële sectoren er nog in Europa zullen overblijven. Waar is de definitie van de industriële keuzen, de agrarische keuzen, de economische keuzen en, uiteraard, de sociale en milieukeuzen die wij in heel Europa maken, zodat wij kunnen leren hoe de handel met de rest van de wereld werkt? Zolang wij deze keuzen niet hebben gedefinieerd, is onze strategie gedoemd te mislukken.

Ik heb nog een specifiekere vraag: op 4 februari 2010 vond er een vergadering plaats van het WTO-comité voor de handel in financiële diensten, met name over de uitdagingen die de financiële crisis en de liberalisering van de financiële diensten met zich meebrengen. Kunt u ons vertellen wat deze bijeenkomst heeft opgeleverd en wat uw standpunt in dezen is, als u deze vergadering hebt kunnen volgen?

Jacek Włosowicz, namens de ECR-Fractie. – (PL) Mevrouw de Voorzitter, in de huidige wereldeconomie maken de meeste grensovergangen een doelmatiger verkeer van personen, kapitaal en diensten mogelijk, uiteraard met de bedoeling een hogere levensstandaard te bewerkstelligen. Dat is allemaal leuk en aardig, mits de meeste landen een overschot op de handelsbalans en een stijging van het bbp realiseren. De problemen beginnen wanneer de economie vertraagt, marktindices scherp dalen en de werkloosheid oploopt. De openstelling van grenzen heeft naast een hogere levensstandaard ook geleid tot wederzijdse onderlinge afhankelijkheid van economieën. Dat is de keerzijde van de medaille, die duidelijk zichtbaar is in de huidige situatie. Zo heeft de vertraging van de Duitse economie bijvoorbeeld een negatieve uitwerking op de Poolse economie omdat Duitsland een van de belangrijkste exportpartners van Polen is. Gelukkig vertoont het Poolse bbp positieve groei, wat in Europa uitzonderlijk is, al is het verontrustend dat de werkloosheid al een aantal maanden stijgt. Dit voorbeeld toont heel duidelijk aan dat regeringen niet uitsluitend moeten nadenken over oplossingen voor economische problemen in eigen land, maar ook overeenstemming moeten bereiken over de manier waarop ze samen verdedigingsmechanismen kunnen ontwikkelen om zich in de toekomst tegen soortgelijke situaties te beschermen.

Ik denk dat de huidige crisis ons allemaal op de proef stelt. Ik denk daarbij voornamelijk aan de landen van de Europese Unie. We mogen geen situatie toestaan waarin sommige landen hun staatsinterventie proberen te verdoezelen, terwijl het andere landen uit naam van de vrije markt wordt verboden staatssteun te geven. Natuurlijk realiseer ik mij dat bepaalde regeringen in zekere zin de gijzelaars van hun electoraat zijn, maar als we een Europese gemeenschap tot nut van het algemeen willen opbouwen, moeten we heldere regels opstellen en die regels handhaven. We moeten ook onze sterke punten benutten, namelijk geavanceerde technologieën en menselijk kapitaal. Alleen zo kan de verdere versterking van de samenwerking tussen onze landen doeltreffend zijn en kunnen wij, burgers van de Europese Unie, in betere termen aan de toekomst denken en hopen dat (...).

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Joe Higgins, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, het wereldkapitalisme maakt de ergste crisis sinds de Grote Depressie door. Zoals ook toen, zijn het de werkende klasse en de armen die er duur voor betalen en lijden onder de gevolgen ervan, of ze nu in Europa wonen of in de armste landen ter wereld.

Onderzoekers bij de Wereldbank voorspellen dat alleen al in 2010 64 miljoen mensen meer in extreme armoede worden gestort door de crisis, en dat als gevolg hiervan in 2009 al tussen 30 000 en 50 000 kinderen in Afrika aan ondervoeding zijn gestorven. Deze crisis heeft verschrikkelijke consequenties voor de wereldhandel, maar de verklaring van de financiële VN-top van vorig jaar bijvoorbeeld, dat het afsluiten van de Doha-ronde van handelsbesprekingen het antwoord is, is volslagen verkeerd. Volgens de gerespecteerde NGO War on Want zou dat de werkgelegenheid van nog eens 7,5 miljoen arbeiders bedreigen, waaronder die in de armste landen.

Deze crisis van het wereldkapitalisme is enorm verergerd door de activiteiten van de financiële speculanten op de wereldmarkten. Alsof het feit dat ze de crisis hebben versneld nog niet genoeg is, willen deze parasieten de crisis nu benutten om nog meer miljarden bijeen te harken. Heeft de Europese Commissie gisteren de kop in de *Financial Times* gelezen: 'Recordweddenschap van handelaren tegen de euro'? Maar wat doet de Commissie? Zij gaat op de knieën voor de speculanten en vraagt de landen die het ergst door de crisis zijn getroffen, zoals Griekenland, fors te snijden in werknemerslonen, pensioenen en collectieve voorzieningen.

Wat denkt u dat een dergelijk draconisch programma van bezuinigingen gaat betekenen voor de handel in Europa of elders in de wereld? Als u snijdt in de mogelijkheid van de arbeidersklasse om goederen en diensten te kopen, dan kapt u de vraag naar deze goederen en diensten af, hetgeen betekent dat u miljoenen banen meer schraapt van werknemers die deze goederen en diensten zouden leveren. Dat is concreet het recept van de Commissie. Daarom hadden de tienduizenden Griekse werknemers die gisteren de straat op gingen, volstrekt gelijk. Kapitalisme brengt alleen maar meer lijden en crisis. We moeten het vervangen door een systeem van menselijke solidariteit gebaseerd op de waarden van het democratisch socialisme.

William (The Earl of) Dartmouth, *namens de EFD-Fractie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de bekende investeerder Warren Buffet heeft eens gezegd: "Bij afnemend tij kun je ongeveer zien wie er geen badpak draagt". Vorig jaar is de Britse economie met 4,8 procent gekrompen, net als die van Italië. De Duitse economie slonk met 5 procent en de handel in de EU nog veel sterker.

Ik concentreer me op de derde vraag, die luidt: welke strategie wil de Commissie gaan volgen om ervoor te zorgen dat de Europese industrie competitiever wordt?

Voordat het Verdrag van Lissabon er was, hadden we de Lissabonstrategie en met de Lissabonstrategie wilde de EU – ik citeer – "de meest concurrerende en dynamische op kennis gebaseerde economie ter wereld (te) worden". Nu is het zo dat een randvoorwaarde voor een concurrerende en dynamische kenniseconomie een flexibele beroepsbevolking is. Mijn vraag is daarom: wat heeft de EU daaraan gedaan?

Wat ze gedaan hebben is het invoeren in 2008 van de uitzendkrachtenrichtlijn, en dat was net zoiets als het gieten van lijm in het flexibelste deel van de arbeidsmarkt. De uitzendkrachtenrichtlijn is weer eens zo'n nauwelijks doordachte en misplaatste EU-richtlijn, die het Verenigd Koninkrijk, waar een derde van alle uitzendkrachten in de EU woont voor de zoveelste keer disproportioneel getroffen heeft. Het is overigens zo dat het bestaan van een flexibele beroepsbevolking mensen uit de armoede haalt.

De opeenvolgende ondoordachte richtlijnen van de EU staan de opkomst van een concurrerende en dynamische kenniseconomie in de lidstaten in de weg.

Door de economische crisis in de EU wordt het, om het zo maar eens te zeggen, duidelijk dat de EU geen badpak aanheeft.

Béla Glattfelder (PPE). – (HU) Ik wil het hebben over twee kwesties: het handelstekort en de CO₂-uitstoot. In het document wordt zeer terecht vastgesteld dat de toename van het handelstekort van de Europese Unie en de Verenigde Staten in grote mate heeft bijgedragen aan het ontstaan van de economische wereldcrisis. Het handelstekort van de Europese Unie is tussen 2004 en 2008 gestegen van 75 miljard naar 243 miljard euro. Dat is dus een verdrievoudiging in vier jaar tijd. Dat betekent dat elke Europese burger in 2008 500 euro meer heeft geconsumeerd dan geproduceerd. Een dergelijk handelstekort en een consumptie die de productie in zulke grote mate overschrijdt, is onhoudbaar. We hebben dus maatregelen nodig om het handelstekort in te dammen, want als wij dat niet doelbewust doen, zullen de wetten van de economie dat

op spontane wijze afdwingen. Daarvan zijn de sociale kosten echter wezenlijk hoger. Een voorbeeld hiervan is de huidige situatie in Griekenland.

Wat betreft energie: de wereldhandel wordt niet alleen verstoord vanwege protectionisme, maar ook door steunmechanismen voor de prijs van energiedragers. In verscheidene ontwikkelingslanden wordt het gebruik van olie gesubsidieerd: de prijs ligt lager dan die op de wereldmarkt, terwijl ook het gebruik van elektrische energie wordt gesteund vanuit de begroting. Ondertussen moeten de producenten in Europa belastingen en CO₂-quota betalen in verband met hun energieverbruik bij de productie. In Kopenhagen is duidelijk geworden dat de ontwikkelingslanden een klimaatakkoord in de weg staan, aangezien ze niet bereid zijn de sancties te accepteren die met de verlaging gepaard gaan. Er zijn maatregelen nodig om dit tegen te gaan, want verscheidene economen hebben er inmiddels op gewezen dat goedkope CO₂-uitstoot China een groter concurrentievoordeel oplevert dan goedkope arbeidskrachten. Als we het energiegebruik niet verminderen, dreigt het gevaar dat steeds opnieuw...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

David Martin (S&D). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, zoals voorgaande sprekers ook al gezegd hebben, wordt het nu duidelijk wat het volledige effect is van de financiële crisis. Volgens de Commissie is de handel in 2009 met 10 procent gedaald en volgens het IMF met 12,3 procent.

De IAO gaat ervan uit dat er in 2009 over de hele wereld 212 miljoen mensen werkloos waren – 34 miljoen meer dan in 2007.

Afrika bezuiden de Sahara, dat in 2008 een begrotingsoverschot had van 0,3 procent van het bbp, had in 2009 een tekort van 6,4 procent. Met andere woorden: een overschot van drie miljard is veranderd in een tekort van 64 miljard, met als gevolg dat de koopkracht in Afrika ten zuiden van de Sahara met 67 miljard is afgenomen.

Overall op de wereld lijdt men onder deze crisis, maar de derde wereld – de ontwikkelingslanden – lijdt het meest. Daarom heeft Oxfam vandaag een oproep gedaan tot een zogenaamde 'Robin Hood-belasting'.

Dit is een variant op de Tobin-tax, die bedoeld was als belasting op speculatieve handel in financiële producten, aandelen, obligaties, grondstoffen en valuta. De Robin Hood-belasting betreft niet meer dan een schamele 0,05 procent van de transacties, maar zou desondanks miljarden opbrengen voor ontwikkelingsprojecten in de derde wereld.

Om de millenniumdoelstellingen voor ontwikkeling te bereiken is tussen de 34 en de 45 miljard nodig, terwijl de banken een financiële injectie van een biljoen dollar gekregen hebben. De banken moeten meer doen dan alleen maar dat bedrag terugbetalen; ze moeten de schade die ze aan de samenleving toegebracht hebben, herstellen.

Deze Robin Hood-belasting zou dus heel geschikt zijn om de armoede te bestrijden en de banken een nuttige bijdrage aan de maatschappij te laten leveren.

Is de commissaris bereid serieus naar dit voorstel van Oxfam, waarvoor de Britse premier zijn steun heeft uitgesproken, te kijken en er als Europees commissaris voor handel achter te gaan staan?

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Mevrouw de Voorzitter, ons continent is een rijk continent. De EU moet een bijzondere verantwoordelijkheid op zich nemen voor het behoud van vrije en eerlijke handel. De financiële crisis veroorzaakt een mondiale economische recessie waardoor de handel in 2009 met 10 procent is teruggelopen, zoals hier al is gezegd, en de handel zich nu op hetzelfde niveau bevindt als in 2005. De ontwikkelingslanden zijn bijzonder kwetsbaar wanneer hun uitvoer daalt en ze problemen krijgen om financiering te krijgen van banken. Voor de ACS-landen is de handel in goederen bijvoorbeeld goed voor 50 procent van hun handel. Die landen zijn derhalve extreem gevoelig voor crises. Een daling van de groei met één procent leidt ertoe dat twintig miljoen mensen door armoede worden getroffen.

Als een rijk deel van de wereld moet de EU hier haar verantwoordelijkheid nemen en ervoor zorgen dat door de financiële crisis niet meer mensen in armoede en uitsluiting vervallen. De EU moet ervoor zorgen dat de armste landen meer effectieve hulp en, wanneer dat aangewezen is, schuldenkwijtschelding krijgen. In dat kader, beste vrienden, denk ik dat een aantal van de landen waar u vandaan komt meer zou kunnen doen om ervoor te zorgen dat uw bijstand in uw vaderland omvangrijker, efficiënter en beter wordt. We moeten niet altijd de EU tot daden oproepen; thuis kan er ook heel wat worden gedaan.

De belangrijkste prioriteit voor de Unie is het afronden van de Doha-ronde en de volledige afschaffing van het communautaire landbouwbeleid. Het is niet redelijk dat de rijke EU de arme boeren in Afrika uit de markt concurreert. Een nieuwe vrijhandelsovereenkomst zou de beste manier zijn om de wereld de financiële crisis te boven helpen te komen en protectionisme tegen te gaan.

De EU kan en moet een baken voor de liberalisering van de wereldhandel zijn. Mondialisering en internationale handel zijn in principe goede zaken. Protectionisme is uit den boze en is altijd uit den boze geweest. Degenen onder u die geloven dat protectionisme de wereld op welke wijze dan ook iets zou leren of zou helpen, zouden lering moeten trekken uit de geschiedenis.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, één terrein waarop we naar manieren moeten zoeken om de crisis te bestrijden is de handel in landbouwproducten. De laatste jaren hebben we in de Europese Unie onder druk van de Wereldhandelsorganisatie vele vrijwillige beperkingen op de productie en export van landbouwproducten ingevoerd. We hebben bijvoorbeeld een enorme hervorming van de suikermarkt doorgevoerd, waardoor de Europese suikerproductie met één derde is gedaald en veel suikerraffinaderijen zijn gesloten. Veel bedrijven hebben de teelt van suikerbieten gestaakt, we hebben de werkloosheid laten stijgen en er staan geen sociale of economische voordelen tegenover. Het was een geschenk voor de grote suikerconcerns, die hun productie hebben verplaatst naar buiten Europa, zodat we nu suiker van hen importeren.

Ik vind dat we in deze crisis onze economie en onze producten krachtig moeten beschermen. Ik heb het hier niet over protectionisme, maar over een beleid van gelijke kansen die onze producenten op het ogenblik niet hebben. Er zijn vele strenge normen van kracht in de Europese Unie, bijvoorbeeld normen voor dierenwelzijn in de agrarische sector. Het is terecht dat die normen worden gehandhaafd, maar we zouden moeten eisen dat deze normen ook worden nageleefd door degenen die hun producten naar de Europese Unie exporteren. Als we bijvoorbeeld een verbod op batterijkippen invoeren, moeten we niet tegelijkertijd eieren importeren uit landen waar legbatterijen gebruikt worden. We zouden op soortgelijke wijze moeten optreden op vele andere terreinen. We moeten een simpele regel aanhouden: dezelfde voorschriften voor exporteurs als voor onze eigen producenten, omdat anders, nog afgezien van de economische crisis (...).

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) De door de Amerikaanse financiële sector veroorzaakte financiële crisis is razendsnel veranderd in een economische crisis die onmiddellijk alle economische sectoren heeft getroffen. De onvermijdelijke gevolgen waren een snel dalende koopkracht van de consumenten, een daling van de productie, meer werkloosheid, lagere belastingopbrengsten en minder geld ter financiering van overheidsbegrotingen.

Met het dalen van de productie overal ter wereld kon de waarde van de verhandelde goederen uiteraard eveneens niet anders dan lager worden. Als we nu, dames en heren, willen weten hoe we stabiliteit of zelfs groei van de wereldhandel kunnen bewerkstelligen, dan kan dit alleen met doeltreffende maatregelen tegen een economische ineenstorting, met maatregelen ter stabilisering van de economie en door middel van een geleidelijke aanzet tot economische groei.

Het huidige economische systeem heeft zo veel onderlinge verbindingen en is zo geglobaliseerd dat het mijns inziens een illusie is om te vertrouwen op kunstmatige ingrepen die gericht zijn op specifieke sectoren en geen toegevoegde waarde creëren.

Iliana Ivanova (PPE). – (BG) Dames en heren, de crisis heeft onvermijdelijk geleid tot een aanzienlijke wereldwijde daling van handelsvolumes. Dit blijkt ook uit de daling van de productie en van investeringen, alsmede uit de beperkte groeimogelijkheden. Tegelijkertijd zijn nationale regeringen sterk geneigd barrières op te werpen om hun binnenlandse productiecapaciteit te beschermen.

In 2009 hebben we een verontrustende toename van allerlei vormen van nationale protectie waargenomen, zowel in afzonderlijke lidstaten van de Europese Unie als in nieuwe zich ontwikkelende economieën. Dit protectionisme belemmert de toegang tot internationale markten voor het midden- en kleinbedrijf, dat de ruggengraat vormt van de Europese economie, wat een nieuwe last en nieuwe beperkingen met zich meebrengt.

Om deze problemen te boven te komen en het ondernemerschap en de handel aan te moedigen, meen ik dat Europa bovenal een sterke interne markt nodig heeft. Dit kan worden bereikt indien de Europese economie concurrerend en innovatief genoeg is en gebaseerd is op hoge kwaliteitsnormen. Zoals ook de Europese

Commissie heeft opgemerkt, moeten wij, ondanks de geboekte vooruitgang, onze inspanningen voortzetten om de onderwijssystemen te verbeteren en zo bij te dragen aan een innovatieve, dynamische kennismaatschappij.

In mijn opvatting zijn stabiele overheidsfinanciën in de Europese Unie, die de duurzaamheid van de nationale economieën en de Europese munt waarborgen, een belangrijke voorwaarde om de handelsongelijkheden te overwinnen. De stabiliteit van de euro is van het allergrootste belang om het vertrouwen van onze handelspartners te behouden. Een andere stimulans voor een herleving van handel en investeringen wordt geboden door de tijdige uitvoering van de nodige structurele hervormingen die tot doel hebben een stabiele basis voor groei te scheppen.

Evenzeer meen ik dat het van belang is dat de interne markt ook wordt versterkt door een weloverwogen, snelle uitbreiding van de eurozone, die zal leiden tot de economische integratie van Europese staten en de Europese economie nog invloedrijker zal maken in relatie tot internationale partners.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, zoals blijkt uit de cijfers over het jaar 2009 en zoals al is gezegd, heeft de in 2008 uitgebroken financiële crisis tot een aanzienlijke daling van de handelscijfers geleid.

Het lijkt er in elk geval op dat we de sterke verleiding van het protectionisme, dat tijdens de crisis van de jaren dertig van de vorige eeuw wel de kop op stak, hebben weten te weerstaan, en het lijkt er ook op dat de trend om nieuwe handelsbeperkende maatregelen te nemen eind vorig jaar is verdwenen. Dat blijkt uit het vijfde verslag over potentieel handelsbeperkende maatregelen dat de Commissie eind vorig jaar heeft gepubliceerd.

Toch hebben veel landen dergelijke handelsbeperkende maatregelen genomen: landen met heel verschillende economische fundamenteën als de Verenigde Staten, China, Argentinië, Rusland, en Indonesië, maar ook veel ontwikkelingslanden. En het zijn juist de ontwikkelingslanden die open markten nodig hebben om hun producten te kunnen afzetten.

Daarom vraag ik de heer De Gucht, in zijn hoedanigheid van voormalig commissaris voor ontwikkeling, om zich in te zetten voor een bredere en vrijere wereldhandel, om leiderschap van de Europese Unie bij het wegnemen van protectionistische belemmeringen in ontwikkelde landen, en om bij de handelsbesprekingen meer rekening te houden met ontwikkeling.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, volgens mij heeft de krimp van de wereldhandel de drempel van de economische recessie ver overschreden. Zoals uit studies blijkt, is het gebrek aan bankkredieten voor de handel in belangrijke mate verantwoordelijk voor de vertraging van de handel.

Ik wil twee vragen stellen. Wat is er ten eerste terecht gekomen van de internationale toezeggingen met betrekking tot multilaterale financiering van de handel? Welke resultaten zijn ten tweede bereikt met het versoepelde financieringskader dat tot doel had de toegang van ondernemingen tot krediet op Europees niveau te vergemakkelijken?

Dan nu de wereldhandel. Ten aanzien daarvan wil ik opmerken dat de regels, de disciplines en de toezeggingen van de Wereldhandelsorganisatie in grote mate hebben voorkomen dat handelsbeperkende maatregelen werden getroffen en er tegelijkertijd voor hebben gezorgd dat soepelheid kon worden betracht bij de vaststelling van beleid voor economisch herstel.

Daarom willen wij de Commissie verzoeken om de maatregelen van onze handelspartners en de gevolgen ervan voor de Europese uitvoer nauwlettend te volgen. Daarbij denk ik ook aan beleidsmaatregelen als “koop nationaal” die worden toegepast door belangrijke handelspartners van de EU. Daarnaast mogen wij niet de dynamische ontwikkeling van de export van een aantal opkomende economieën uit het oog verliezen.

Ik wilde wat dat laatste betreft met name verwijzen naar de kwestie van de concurrentiekracht van Europese producten op de wereldmarkten. Die bestaat al langer en staat los van de economische crisis.

Tot slot is het onder meer ons doel om op het vlak van markttoegang wederkerigheid van onze handelspartners te verkrijgen, eerlijke concurrentie te herstellen op de internationale markten en de ingevoerde producten te onderwerpen aan regels die gelijkwaardig zijn aan de regels die gelden voor in de EU vervaardigde producten.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, *(onhoorbaar)* bevindt zich als gevolg van de wereldwijde recessie en de afnemende vraag in de hele wereld naar een aantal producten nu al in een heel

moeilijke situatie. Door protectionisme zal de internationale handel echter nog meer geschaad worden en wordt rechtstreeks afbreuk gedaan aan de belangen van de EU.

Een van de internationale spelers die extra en contraproductieve handelsbarrières heeft opgeworpen, is Rusland. Vanaf het begin van de financiële crisis heeft Rusland een aantal zogenaamd 'tijdelijke' tarieven toegepast op geïmporteerde goederen als vlees- en zuivelproducten, meubelen en sommige ijzer- en staalproducten. Een ander voorbeeld dat ik in herinnering wil roepen is het tijdelijke tarief voor medicijnen dat Rusland EU-exporteurs heeft opgelegd.

Nog verontrustender is dat er op 1 januari 2010 een douane-unie tot stand is gekomen tussen Rusland, Wit-Rusland en Kazachstan. Als gevolg daarvan heeft in totaal 30 procent van de EU-productcategorieën met hogere tarieven te maken. Het belangrijkste probleem is natuurlijk dat Rusland geen lid is van de Wereldhandelsorganisatie, evenmin als Wit-Rusland en Kazachstan, en daardoor niet gebonden aan de WTO-regels die eenzijdige verhoging van invoertarieven beperken, en aan de regels inzake andere handelsbeperkende maatregelen. Omdat Rusland geen lid is van de WTO, kunnen we geen regeling inzake de beslechting van geschillen toepassen.

Commissaris, ik wil u twee vragen stellen. Wat is het oordeel van de Commissie over de huidige handelsproblemen tussen de EU en Rusland en hebben we een strategie waarmee we het probleem kunnen aanpakken dat Rusland geen lid is van de WTO?

Daniel Caspary (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, we hebben herhaaldelijk gehoord dat de wereldhandel de laatste drie maanden dramatisch is ingezakt, ook al hebben veel leden van de Wereldhandelsorganisatie met succes geprobeerd de markten zo veel mogelijk open te houden. Ik heb tevens grote waardering voor het feit dat de Europese Unie hierin een zeer doeltreffende rol heeft vervuld en haast geen protectionistische maatregelen heeft genomen.

In mijn land kennen we de uitdrukking "de aanval is de beste verdediging". Ik zou willen aansluiten bij wat collega Andrikienė zojuist heeft gezegd over de maatregelen die Rusland heeft genomen. We moeten ons afvragen welke effectieve mogelijkheden we hebben om op te treden tegen handelspartners die zich niet hebben gehouden aan datgene wat in het kader van de G-20 is afgesproken, die protectionistische maatregelen hebben genomen, die hun markten hebben gesloten en ertoe hebben bijgedragen dat de mondiale economie nog slechter presteert dan anders het geval was geweest.

Moeten we niet proactief gebruikmaken van onze strategie "Europa als wereldspeler" en de punten uit die strategie resoluut ten uitvoer leggen? Is dit niet het goede moment om proactief op te komen voor onze belangen in plaats van alleen maar protectionisme te voorkomen? Ik denk aan de mogelijkheid van een nieuw initiatief waarmee we eindelijk vooruitgang kunnen boeken in het kader van de Wereldhandelsorganisatie. Ik denk dat we consequent moeten zijn en snel over vrijhandelsovereenkomsten moeten gaan onderhandelen. We hebben in Zuid-Korea resultaat geboekt. Maar hoe ver zijn we met India, Canada, Colombia en Peru? Zouden we niet een heel positief signaal afgeven als we juist nu vooruitgang zouden kunnen boeken met deze vrijhandelsovereenkomsten?

Veel collega's hebben gesproken over de ontwikkelingslanden. Biedt dit niet een uitgelezen kans om eindelijk schot te brengen in de partnerschapsovereenkomsten, zodat we de ontwikkelingslanden en de landen van Afrika, het Caribisch gebied en de Stille Oceaan (ACS) beter in de wereldhandel integreren en doeltreffender kunnen zorgen voor economische groei en armoedebestrijding? In de afgelopen decennia is duidelijk geworden dat de landen die hebben deelgenomen aan de wereldhandel zich het beste hebben ontwikkeld. Ik zie uit naar uw antwoord, mijnheer De Gucht.

Theodoros Skylakakis (PPE). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, eerste opmerking: de verhoudingen in onze handelsbetrekkingen met de zich snel ontwikkelende landen zijn niet statisch. Als er bijvoorbeeld sterk uiteenlopende groeicijfers zijn tussen de Unie en China zal het effect van de voor ons nadelige tarifaire belemmeringen – die wij echter niet zo belangrijk vonden toen de Chinese economie nog niet zo groot was – steeds sterker worden naarmate het belang van China toeneemt en ons belang afneemt.

Tegelijkertijd zal onze onderhandelingskracht afnemen naarmate onze relatieve omvang afneemt. Het is dus nu het aangewezen moment waarop de Unie haar beleid kan opleggen en de barrières die de zich snel ontwikkelende landen opwerpen voor onze export op effectieve wijze kan afbouwen, met gelijktijdige beperking van de sociale en milieudumping. De tijd werkt echter niet in ons voordeel, in deze crisis minder dan ooit.

Tweede opmerking: naarmate de verhoudingen veranderen neemt ook het belang van de trans-Atlantische handelsbetrekkingen toe en wordt de bevordering van een functionelere Amerikaanse markt steeds belangrijker. Daarmee kan de trans-Atlantische handel worden verhoogd en kunnen beide kanten van de Atlantische Oceaan meer onderhandelingskracht verwerven.

Ook op dit punt is het nu het aangewezen moment omdat er voor de opbouw van een trans-Atlantische markt tijd nodig is. Dit is namelijk een zeer complex proces. Hoe belangrijk zijn deze betrekkingen voor de VS? Helaas zal de afwezigheid van president Obama tijdens de volgende topconferentie in Madrid geen bemoedigend teken zijn.

De vraag die rijst, luidt: voelt de Commissie geen behoefte aan onmiddellijk optreden zolang wij nog de noodzakelijke onderhandelingskracht hebben?

Tokia Saïfi (PPE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, de economische en financiële storm die wij net hebben doorstaan, heeft veel schade aangericht. Onze economieën zijn gedesoriënteerd, en wij voeren momenteel nog steeds strijd om weer op de juiste koers te komen tegenover vastberaden opkomende mogendheden.

Het is nu hoog tijd, mijnheer de commissaris, dat u zich opwerpt als kapitein van een ambitieus en daadkrachtig Europees handelsbeleid dat zich zonder terughoudendheid richt op de bescherming van onze handelsbelangen en dat gebaseerd is op wederzijdse openstelling van de markten en op het benutten van onze concurrentievoordelen.

De Europese Unie moet om te beginnen de juiste weg vinden tussen ultraliberale handel en protectionisme. Naar mijn mening moet deze derde weg vorm krijgen door de instelling van een eerlijk handelskader. De Europese Unie steunt op bepaalde waarden: eerbiediging van de bescherming van de intellectuele eigendom, eerlijkheid ten aanzien van investeringen, toegang tot markten, de strijd tegen niet-tarifaire handelsbelemmeringen en eerbiediging van sociale en milieunormen. Zij heeft dan ook de plicht ervoor te zorgen dat deze waarden als uitgangspunten worden geaccepteerd door India en China, opkomende landen die niet alleen onze klanten en concurrenten zijn, maar ook onze partners.

Afgezien van de noodzaak om het handelsverkeer evenwichtiger te maken, mijnheer de commissaris, moet u eraan meewerken om het concurrentievermogen van onze Europese ondernemingen een impuls te geven. Hoe kan dit worden bereikt? Innovatie, investering in onderzoek en ontwikkeling, en de internationale invloed van concurrentieclusters lijken enkele van de belangrijkste factoren te zijn die ons uit de crisis kunnen helpen.

Wij moeten onze acties tevens richten op innoverende ondernemingen – in het bijzonder kleine en middelgrote ondernemingen – door te zware administratieve en fiscale lasten voor hen te verlichten, en op groene technologieën en diensten.

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

Krisztina Morvai (NI). – (HU) We kunnen niet om de hamvraag heen of het huidige, door de WTO geleide systeem van mondiale vrijhandel goed is voor de mensen, of dat we misschien moeten gaan nadenken over een nieuw ordenend principe, dat ik niet per se protectionisme zou willen noemen, maar eerder economische zelfbeschikking. Ik stel voor dat we op drie gebieden precies onderzoeken wat deze twee uiteenlopende ordenende principes inhouden. Wat betekent de wereldhandel in zijn huidige vorm en omvang voor het creëren en behouden van Europese banen, vooral als we denken aan detailhandelaren, kleine zelfstandigen, familiebedrijfjes en boeren in de Europese landen, die over de kop gaan en hun opties zien verdwijnen vanwege de huidige geliberaliseerde wereldhandel? Wat betreft solidariteit: is het goed voor de arme ontwikkelingslanden als ze in plaats van hun eigen landbouw en industrie te ontwikkelen hun markten moeten openstellen? Is het goed voor het milieu dat we producten moeten vervoeren over zulke grote afstanden?

Ik stel voor dat we als eerste stap, op zijn minst met betrekking tot landbouw en voeding, diep moeten nadenken of we niet het beginsel van voedselsoevereiniteit willen invoeren, wat inhoudt dat gemeenschappen en landen het recht hebben te beslissen wat ze willen produceren, hoe ze dat willen produceren en hoe ze het product vervolgens willen verkopen. Consumenten op hun beurt hebben het recht op kwalitatief hoogstaande, gezonde en voedzame voedingsmiddelen waarvan we weten dat ze niet over duizenden kilometers zijn vervoerd, maar ter plaatse zijn geproduceerd, verwerkt en verkocht.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Ik wil de commissaris feliciteren met zijn nieuwe benoeming. Zou hij, indien mogelijk, enkele details kunnen geven over de effecten van de economische crisis op de

wereldhandel in landbouwproducten? Mevrouw Andrikienė had het net al over de kwestie van de Russische Federatie, die heeft aangekondigd de import van gevogelte te willen verbieden tot 2015, omdat zij met de binnenlandse productie in haar behoefte kan voorzien.

Aangezien de bevordering van een meer concurrerend landbouwsysteem in een open wereldwijde handelsumgeving een van de taken is die voorzitter Barroso de nieuwe commissaris voor landbouw heeft gegeven, maak ik gebruik van de gelegenheid die wordt geboden door de aanwezigheid van de commissaris bij deze vergadering om hem te vragen hoe hij de samenwerking met zijn collega die verantwoordelijk is voor landbouw ziet als het gaat om de afronding van de onderhandelingen in het kader van de Doha-ronde.

Seán Kelly (PPE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, in de eerste plaats wil ik zeggen dat de Commissie lof verdient voor haar afwijzing van het voorstel van de Wereldgezondheidsorganisatie de verkoop van belastingvrije alcohol en sterkedrank te verbieden. Als het voorstel was aangenomen, had dat de Europese economie twee miljard euro gekost en waren er honderden banen in de hele Unie verloren gegaan. De Wereldgezondheidsorganisatie heeft zich bij dit voorstel meer gebaseerd op zedenpreken dan op wetenschappelijk onderzoek en gelukkig heeft de Commissie het verworpen.

De tweede opmerking die ik wil maken is dat de banken in de eerste plaats verantwoordelijk waren voor veel van de problemen van vandaag. Maar wat is er gebeurd? Er is een nieuwe theorie in de wereld gekomen, namelijk dat ze te groot zijn om failliet te mogen gaan. Ik vind dat ze niet zozeer te groot zijn om failliet te gaan, maar dat ze het te hoog in hun bol hebben, getuige de immorele salarissen en de groteske bonussen die betaald worden. Geen enkele bankier zou meer moeten verdienen dan de premier van zijn land en we zouden toe moeten werken naar ...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Czesław Adam Siekierski (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, de internationale handel is naast de financiële sector het terrein van de wereldeconomie dat het meest te lijden heeft als gevolg van de economische crisis. Geschat wordt dat de wereldhandel vorig jaar door de crisis met ongeveer 10 procent is afgenomen. Bovendien werkt het beleid van protectionisme dat veel landen als basisinstrument voor de bestrijding van de recessie hanteren, nadelig uit voor de handel. De voordelen van vrijhandel in een mondiale economie zouden voor iedereen vanzelfsprekend moeten zijn. We kunnen veilig stellen dat de welvaart die de landen met een vrije markt in de tweede helft van de twintigste eeuw hebben bereikt, grotendeels te danken is geweest aan de vrije handel, die zich in die periode dynamisch heeft ontwikkeld. De ineenstorting van de wereldhandel, de stijging van de werkloosheid, met name in ontwikkelingslanden, en als gevolg daarvan de toename van armoede en uitsluiting – deze negatieve trend kan worden gekeerd door een herstel van de dynamische handel op eerlijke en rechtvaardige (...).

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Michael Theurer (ALDE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, in de eerste plaats wil ik u van harte feliciteren met uw benoeming tot commissaris. We zijn blij dat we een even behendige als succesvolle politicus en een bewezen liberaal in huis hebben. U zult al uw overredingskracht nodig hebben om het internationale handelsbeleid van de EU een nieuw elan te geven. We moeten protectionistische neigingen de kop indrukken. De geschiedenis heeft duidelijk aangetoond dat de landen die aan de wereldhandel hebben deelgenomen, zich ten opzichte van andere landen beter hebben ontwikkeld.

Niettemin staan we ook voor een nieuwe wereldorde, waarin spelers meedoen – denk aan China – die een staatskapitalistisch systeem hebben, maar wellicht met heel andere methoden de ring betreden. Daarom roep ik de Commissie op een nieuwe strategie voor de wereldhandel te ontwikkelen. Het is duidelijk dat we voort moeten maken met de ontwikkelingsagenda van Doha, want een multilaterale aanpak is goed. We moeten er echter alles aan doen om de betrekkingen met China te verbeteren.

Daniel Caspary (PPE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik zou graag willen aansluiten bij een onderwerp waarover twee collega's al hebben gesproken. Mijnheer de commissaris, u bent nu gelukkig ook verantwoordelijk voor de Trans-Atlantische Economische Raad (TEC). Ik zou u zeer erkentelijk zijn als u de TEC helemaal bovenaan uw agenda zou plaatsen teneinde een oplossing te vinden voor alle problemen die we hebben behandeld.

Europa en Amerika zijn nog altijd goed voor bijna 60 procent van de mondiale economische activiteit. Als we erin zouden slagen om ook maar een fractie van de handelsbelemmeringen in de trans-Atlantische markt weg te nemen, zouden we veel meer voor onze burgers en dus ook voor de werknemers kunnen bereiken

dan met veel van de andere maatregelen waar we de afgelopen vijf jaar aanmerkelijk meer energie in hebben gestoken. Ik zou u zeer erkentelijk zijn als u de aandacht zou kunnen richten op de TEC.

Karel De Gucht, *lid van de Commissie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, voor het geven van een afgewogen reactie op alle vragen die gesteld zijn en alle onderwerpen die aan de orde gesteld zijn, heb ik waarschijnlijk minstens een half uur nodig, terwijl ik slechts twee of drie minuten heb, als ik het goed begrijp.

Laat ik daarom met een algemene opmerking beginnen. Ik ben echt van mening dat protectionisme niet de oplossing is. Of u het nu wel of niet gelooft, als we in de geschiedenis terugkijken is het aan de internationale handel te danken dat onze landen welvarend zijn geworden.

In de tweede plaats heeft Europa een transformerende economie, wat betekent dat we moeten importeren om te kunnen exporteren. Het idee dat we zouden kunnen exporteren zonder eerst te importeren is volledig onjuist en wordt door de feiten weersproken.

Ik geloof daarom heilig dat we vrijhandelsovereenkomsten met belangrijke economische partners moeten hebben, dat we een succes moeten maken van de Doha-ronde en dat we de internationale handel verder zullen moeten liberaliseren. Dat betekent echter niet dat we er geen rekening mee hoeven te houden dat deze internationale handel ook eerlijk moet zijn en dat we het recht hebben onze belangen te beschermen. De Commissie zal dat, indien nodig, ook doen en we zullen de handelsbeschermingsinstrumenten die we hebben, gebruiken om invloed uit te oefenen op handelsbelemmeringen die in onze ogen oneerlijk zijn.

Er zijn ook enkele heel specifieke vragen gesteld, bijvoorbeeld door de heer Jadot, over de WTO-bijeenkomst van 4 februari en de uitkomsten daarvan. Welnu, de belangrijkste boodschap op die bijeenkomst was dat de bepalingen van de Algemene Overeenkomst inzake de handel in diensten geen belemmering vormen voor het recht van staten te zorgen voor een effectieve regulering van de financiële markten. Dat komt doordat de GATS een zeer breed scala aan financiële voorzorgsmaatregelen biedt, zodat deze financiële regulering op nationaal noch op Europees niveau in strijd is met de bepalingen van de GATS.

Dat brengt mij op de oorzaken van de crisis die we doormaken en waarvan we hopelijk het grootste deel nu achter de rug hebben. Ik ben er vast van overtuigd dat de crisis een zeer groot effect gehad heeft op de handel, maar dat de oorzaak van de crisis gelegen is in verstoringen van het financiële evenwicht als gevolg van totaal verkeerde keuzes die gemaakt zijn door financiële instellingen. De financiële crisis is niet in Europa ontstaan; de crisis is vanuit de Verenigde Staten naar Europa en de rest van de wereld gekomen.

Ik ben het ermee eens dat de voedselcrisis van een aantal jaren geleden, die – om het zo maar te zeggen – nog niet helemaal opgelost en verteerd was, de grote onevenwichtigheden alleen maar heeft verergerd, met name in de ontwikkelingslanden. Je kunt veel zeggen over ontwikkelingslanden, over goed bestuur en dergelijke, maar je kunt de ontwikkelingslanden er zeker niet van beschuldigen dat ze de oorzaak zijn van de financiële crisis. Dat is duidelijk. Zij zijn bovendien zeer zwaar getroffen door de crisis, dus daar moeten we ons goed rekenschap van geven.

Er zijn ook enige vragen gesteld – de laatste keer door de heer Caspary en ook door de heer Jadot – over wat we van plan zijn te doen met de TEC en het strategisch initiatief voor China.

Mijn persoonlijke mening is dat de enige goede reactie op de economische ontwikkeling van China – die we trouwens niet zullen kunnen stoppen – is om zelf sterker te worden. Ik vind dat de enige goede reactie.

Als je ernaar kijkt in termen van de handelsbalans, dan is het waar dat het handelstekort met China aanzienlijk gestegen is, maar als je naar het handelstekort ten opzichte van heel Azië kijkt, dan is dat niet erg toegenomen. Bovendien hebben de overige Aziatische landen, binnen Azië, ook met hevige concurrentie vanuit China te kampen.

Wat we dus moeten doen is zelf sterker worden. Ik vind dat de totstandbrenging van deze trans-Atlantische markt, bijvoorbeeld, een van de beste reacties is die we kunnen geven.

Er is onlangs op verzoek van het Parlement een verslag opgesteld waaruit blijkt dat het effect van een reductie met 50 procent van niet-tarifaire handelsbelemmeringen tussen Europa en de Verenigde Staten veel groter zou zijn dan dat van de Doha-ronde. Daar zouden we aan moeten werken, maar – dat gezegd hebbende – het is absoluut niet gemakkelijk.

Over de Doha-ronde gesproken, ik ben er vast van overtuigd dat we moeten proberen die ronde af te sluiten, omdat zij al zó veel belangrijke onderdelen bevat – onder andere dat de bestaande tarieven niet meer kunnen stijgen – dat we kunnen afronden. In de tweede plaats is er in de Doha-ronde een sterk op ontwikkeling

gerichte aanpak, ten minste als we de zaken kunnen houden zoals ze nu zijn, en dat moet het doel zijn van de Europese Commissie.

Verder had David Martin de vraag over de Robin Hood-belasting. Laat ik eerst zeggen dat ik de naam Robin Hood veel beter vind dan de naam Tobin. Afgezien daarvan ben ik echter bang dat de Robin Hood-belasting met dezelfde problemen als de Tobin-belasting te kampen heeft, namelijk dat je zo'n belasting alleen op mondiale schaal kunt opleggen. Bovendien moet u er rekening mee houden dat het heel veel kost om zo'n heffing in te voeren, zelfs als het wereldwijd gebeurt. Over de Tobin-belasting heeft voorzitter Barroso gezegd dat we bereid zijn die belasting te steunen zolang iedereen het doet, en dat is natuurlijk precies het probleem met dit alles.

Ten slotte – onder anderen de heer Higgins stelde daar een vraag over – het onderwerp speculatie en de gevolgen daarvan, ook in verband met Griekenland.

Dit is geen debat over Griekenland, dus ik ga er niet gedetailleerd op in, maar ik vind eerlijk gezegd dat de fout ook wel bij Griekenland zelf ligt. Wat niet kan in een mondiale economie en wat ook in de Europese Unie niet kan, is een moreel risico. Het lidmaatschap van de Europese Unie houdt ook verplichtingen in. Lidstaten die in een moeilijke situatie terechtkomen – en we zijn absoluut bereid ze te steunen en te helpen waar we maar kunnen – moeten zich ook realiseren dat ze zich aan de regels moeten houden. Als ze zich aan de regels houden, dan komen ze waarschijnlijk niet in de moeilijke situatie terecht waarin ze zich nu bevinden.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Edit Herczog (S&D), schriftelijk. – (HU) De inkrimping van de wereldhandel heeft vooral de landen van Midden- en Oost-Europa getroffen, aangezien de vermindering van de vraag zich heeft geconcentreerd op de producten die een belangrijke rol speelden in de export, zoals auto's en consumentenelektronica. Tegelijkertijd zijn deze landen ook hard geraakt door de kredietcrisis. Om te zorgen dat deze landen zich kunnen herstellen van de moeilijkheden die door deze dubbele druk worden veroorzaakt en van de daaruit voortkomende maatschappelijke problemen, zoals stijgende werkloosheid, is de stimulering van de export van grote betekenis. Op dit vlak lijkt vooral financiering voor exporteurs een aanzienlijk obstakel, aangezien de betaaltermijnen langer zijn geworden, leningen duurder en minder toegankelijk zijn geworden en ook de voorwaarden voor het verstrekken van leningen ongunstiger zijn geworden. Daarom moeten er voor de landen in kwestie, en dan in het bijzonder voor de EU-lidstaten, gerichte programma's worden opgesteld die kunnen helpen bij de bestrijding van de genoemde moeilijkheden.

Andreas Mölzer (NI), schriftelijk. – (DE) De trend van de jaren negentig naar delokalisatie heeft er in de mondiale economie toe geleid dat er niet alleen kapitaal, maar vooral ook knowhow naar het buitenland is gegaan. Vanwege het feit dat er in lagelonenlanden arbeidsplaatsen worden en werden gecreëerd, zijn de gemiddelde lonen in Midden- en West-Europa omlaaggegaan. Dit heeft op zijn beurt geleid tot lagere consumptieniveaus. Als gevolg hiervan realiseren Europese bedrijven een belangrijk deel van hun winst niet meer met de productie van goederen, hun eigenlijke kernactiviteit. Ze proberen middels financiële transacties en speculatie hun resultaten op te poetsen. Dat is waar we moeten beginnen. We hebben een quotum nodig dat ondernemingen voorschrijft hoeveel van hun gewone aandelenkapitaal ze in effecten mogen beleggen en hoeveel reserves ze in de vorm van financiële pakketten in derde landen mogen aanhouden. In de tweede plaats hebben we behoefte aan een regeling voor de ondernemingen die zijn getroffen door de crisis. In de derde plaats vraagt de economie niet alleen om nieuw kapitaal voor banken, die een belangrijk aandeel hebben gehad in deze crisis, maar vooral om een nieuwe regeling voor geldovermakingen, strikte richtsnoeren voor de verkoop van kredietpakketten en een eigen toezichhoudend orgaan voor de nieuw ontstane en buitengewoon florerende handel, met uitwassen als short-selling, dat verboden zou moeten worden.

Artur Zasada (PPE), schriftelijk. – (PL) Als de zojuist door Vital Moreira gepresenteerde prognoses juist zijn, is de voorspelde achteruitgang van de wereldhandel de grootste sinds de Tweede Wereldoorlog. Vanzelfsprekend nemen zowel de lidstaten van de Europese Unie als landen buiten de Gemeenschap maatregelen om hun concurrentievermogen te versterken en de gevolgen van de crisis te boven te komen. Onderzoek van het Centre of Economic Policy Research heeft aangetoond dat er sinds de eerste bijeenkomst van de Groep van Twintig die was gewijd aan de crisis, 425 wetgevingsinitiatieven zijn genomen om de gevolgen van de crisis te bestrijden. Sommige landen hebben hun toevlucht genomen tot protectionistische praktijken, terwijl andere juist proberen de handel te liberaliseren. Houdt de Europese Commissie, gezien het feit dat de economie een systeem van communicerende vaten is, toezicht op de wetgevingsinitiatieven

die binnen de Europese Unie en overal ter wereld worden genomen? Houdt de Europese Commissie daarmee rekening wanneer zij zelf maatregelen tegen de crisis neemt? Naarmate de protectionistische en liberaliserende maatregelen zich opstapelen zal een situatie ontstaan waarin ze elkaar uitsluiten en geen enkel effect op de wereldhandel hebben.

19. Vrijhandelsovereenkomst tussen de EU en Zuid-Korea (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de mondelinge vraag (O-0171/2009) van Daniel Caspary, Peter Šťastný, Paweł Zalewski, David Martin, Gianluca Susta, Kader Arif, Michael Theurer, Niccolò Rinaldi, Metin Kazak, Marielle De Sarnez en Jan Zahradil, namens de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten), de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement, de Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa en de Fractie Europese Conservatieven en Hervormers, aan de Commissie: Vrijhandelsovereenkomst tussen de EU en Zuid-Korea (B7-0001/2010).

Daniel Caspary, auteur. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, de onderhandelingen over de overeenkomst met Zuid-Korea zijn afgerond en de teksten zijn geparafeerd. Dat is heel mooi. Maar als we kijken naar de details van de overeenkomst, lijkt het soms alsof snelheid belangrijker was dan nauwkeurigheid. Ik heb de indruk dat uw voorganger de overeenkomst tegen elke prijs in kannen en kruiken wilde hebben om binnen haar ambtstermijn ten minste één succes op haar naam te kunnen schrijven.

We weten dat in veel rapporten die voor het begin van de onderhandelingen zijn opgesteld duidelijk wordt gesproken over de vele mogelijke voordelen voor de Europese industrie en de Europese economie. De overeenkomst heeft waarschijnlijk een positief effect op de machinebouw, de chemische en farmaceutische industrie, de voedingsmiddelenindustrie en de zakelijke dienstverlening. Al deze en vele andere sectoren rekenen op grote voordelen. Maar het is vooral de automobiellindustrie die klaagt. We hebben nog geen oplossing gevonden voor het probleem van het systeem van de terugbetaling van rechten, het probleem van de vraag hoeveel onderdelen van buitenlandse toeleveranciers in voertuigen uit Zuid-Korea mogen worden ingebouwd en het probleem van de milieunormen.

Ik hoop dat het de komende maanden niet bij praten blijft en dat we met behulp van de vrijwaringsmechanismen en de vrijwaringsverordening veel van deze punten oplossen. Wij kunnen als Parlement alleen onze goedkeuring hechten aan deze vrijhandelsovereenkomst als we de legitieme zorgen van de automobiellindustrie wegnemen en we ook werkelijk effectieve oplossingen kunnen opnemen in deze vrijwaringsmechanismen.

Sinds vandaag zijn de teksten van de vrijwaringsmechanismen beschikbaar op het internet. Ik heb helaas nog geen kans gezien om ze door te nemen. Ik stel u namens mijn fractie voor dat we in onderlinge samenwerking een passende regeling op Europees niveau uitwerken, opdat in deze vrijhandelsovereenkomst recht wordt gedaan aan de belangen van de automobiellindustrie.

Gianluca Susta, auteur. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, mijnheer de commissaris, op het nieuwe wereldtoneel zijn nieuwe spelers in opkomst, waarvan sommige tot voor kort zelfs als ontwikkelingslanden werden gezien.

Dat moet onze aanpak veranderen, ook in cultureel opzicht, in de richting van vrije handel en een tastbare vormgeving van de verhouding tussen de Europese Unie en haar grote concurrenten. Deze verhouding wordt thans tot uitdrukking gebracht met enkele toverwoorden die nog niet tot het vocabulaire van de structuur van de Europese Commissie zijn doorgedrongen. Deze woorden zijn wederkerigheid, Europees belang, strijd tegen dumping en strijd tegen tariefmuren.

In dit kader moet de vrijhandelsovereenkomst met Zuid-Korea worden geplaatst, waar twee commissarissen, de commissaris voor interne markt en de commissaris voor werkgelegenheid, en twee regeringen overigens verbijsterd over waren.

Wat zijn de werkelijke voordelen van deze bilaterale overeenkomst, als 50 procent van de handel tussen de EU en Zuid-Korea de auto-industrie betreft en als de ongelijkheid tussen de 700 000 auto's die uit Zuid-Korea naar de EU worden geëxporteerd en de slechts 27 000 Europese auto's die Korea importeert, overduidelijk is? Wat voor zin heeft het om indirecte steun te verlenen ter waarde van circa 1 600 euro per Zuid-Koreaanse auto die in Europa wordt verkocht, als sommige Europese regeringen moeite hebben om de verkoop van auto's te stimuleren om de consumptie nieuw leven in te blazen? Hoe kan het dat we geen rekening hebben gehouden met de ernstige twijfels van de textielindustrie en de elektronica-industrie?

Wij nemen er geen genoegen mee, mijnheer de commissaris, om ons voor de zoveelste keer te laten vertellen, zoals eerder ook door commissaris Ashton, dat er voordelen zijn voor onze chemische, farmaceutische of voedingsmiddelenindustrie, omdat die op schandalige wijze in het niet vallen vergeleken met de consequenties voor de textielindustrie, de elektronica-industrie en vooral de auto-industrie, of de financiële dienstverlening. Maar het Europa van vandaag, dat in deze crisis verkeert, kiest wederom de financiële optie boven zijn eigen ontwikkeling?

We hebben allen onze hoop gesteld in het ontstaan van een nieuw Europa in Lissabon. Europa kan het zich echter niet veroorloven de Europese belangen in de wereld niet te verdedigen. De VS wringt zich in allerlei bochten om Boeing te beschermen tegen Airbus en de Argentijnse regering dreigt de telecomsector te onteigenen.

De overeenkomst met Zuid-Korea maakt driehoeksconstructies met China die tot nu toe verboden waren, legitiem. Dat is het scenario waarin onze grote bedrijven zich bevinden. En daarachter bevinden zich honderdduizenden werknemers en gezinnen die hun toekomst in rook zien opgaan, niet omdat ze diensten of goederen van slechte kwaliteit leveren, maar omdat slecht gedefinieerde belangen prevaleren boven duidelijke en objectieve belangen.

Wij vertrouwen erop dat u voeling hebt met deze bezwaren, mijnheer de commissaris, in de hoop dat u overhaaste ratificaties zult vermijden, die wel eens gepaard kunnen gaan met onaanvaardbare beslissingen over voorlopige toepassing van het handelsgedeelte van de overeenkomst in afwachting van de ratificatie, beslissingen die sowieso onaanvaardbaar zijn zolang de regeling inzake de bilaterale vrijwaringsclausule niet duidelijk is vastgelegd. De goedkeuring van deze clausule is onderworpen aan de gewone wetgevingsprocedure, die moet worden beschouwd als een eerste stap om te oordelen over de wenselijkheid...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Michael Theurer, auteur. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, met het Verdrag van Lissabon beginnen we aan een nieuw hoofdstuk in de samenwerking tussen de Commissie, de Raad en het Parlement. Het medebeslissingsrecht van het Europees Parlement, dat direct door de burgers is gekozen, geeft ons de kans om onze besluitvorming over het handelsbeleid weer een democratisch karakter te geven. Dat is goed, want het zal gevolgen hebben voor de werknemers en de consumenten in de lidstaten.

Vrije en eerlijke handel zijn het fundament van de welvaart in Europa. We moeten ons dus krachtig teweerstellen tegen protectionistische neigingen. Vrijhandelsovereenkomsten als die met Zuid-Korea kunnen een belangrijke impuls geven aan de wereldhandel, de groei en de werkgelegenheid. Overeenkomsten als deze brengen echter naar hun aard met zich mee dat, al naar gelang de inhoud van de overeenkomst, sommige sectoren er meer bij gebaat zijn dan andere. Het is de taak van ons als Parlement om de gevolgen voor de diverse branches en sectoren in de EU zorgvuldig af te wegen. Daartoe dienen we te beschikken over de relevante gegevens en effectbeoordelingen. Het is de taak van de Commissie om die te verstrekken. Ondanks herhaaldelijke verzoeken van de commissie en in de plenaire vergadering, hebben we nog onvoldoende gegevens gekregen. Dat is de reden waarom wij als Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa samen met andere fracties deze vraag stellen.

Volgens de informatie die we tot dusver hebben gekregen, biedt de overeenkomst voor de Europese economie kansen op het gebied van de zakelijke dienstverlening, de machine- en industriële bouw, de chemische industrie en de landbouw. Er heerst echter bezorgdheid dat de overeenkomst negatief uitpakt voor de automobielenindustrie en de textiel- en elektronica-sector.

De vrijhandelsovereenkomst met Zuid-Korea is de enige overeenkomst met een ontwikkeld land die de terugbetaling van rechten niet verbiedt. Dit zou kunnen leiden tot eenzijdige kostenvoordelen voor de Zuid-Koreaanse industrie. Zoals de Commissie ons meermaals heeft verzekerd, bevatten de bepalingen over de terugbetaling van rechten een vrijwaringsclausule die op grond van bepaalde criteria ruimte laat voor een vrijstelling. We hebben in het belang van de betrokken ondernemingen echter dringend behoefte aan duidelijkheid hierover. Het systeem moet bruikbaar zijn. Het mag niet zo zijn dat vrijwaringsclausules onbruikbaar zijn omdat de ondernemingen het noodzakelijke bewijs niet kunnen leveren. Aangezien de overeenkomst eenzijdige regelingen lijkt te bevatten en er een grote precedentwerking van uitgaat voor toekomstige overeenkomsten, zoals die met India of met de Associatie van Zuidoost-Aziatische staten, vinden wij dat alles draait om de concrete invulling van de vrijwaringsclausules, de procedures voor de beslechting van geschillen en de overige regelingen met betrekking tot de toepassing van de overeenkomst.

We roepen de Commissie daarom op de vrijhandelsovereenkomst samen met de toepassingsbepalingen ter goedkeuring voor te leggen aan het Parlement. We willen snel een besluit nemen. Om die reden mag er geen voorlopige versie van de overeenkomst in werking treden. Op basis van gesprekken met ondernemers weet ik hoe groot de impact van de tenuitvoerlegging is. Daarom luidt mijn vraag aan de Commissie: zal de oprichting van de Europese dienst voor extern optreden er ook toe leiden dat deze een sterkere rol gaat spelen in het handelsbeleid? Wij zijn in elk geval van mening dat dit in de overwegingen meegenomen dient te worden.

Robert Sturdy, auteur. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, in tijden van economische neergang kunnen we alleen door markten te openen en barrières te slechten onze industrie opnieuw opbouwen, banen creëren en de ontwikkeling stimuleren. Dank u wel, commissaris, voor uw standpunten in het voorgaande debat.

Consumentenartikelen, elektronica, farmaceutische artikelen, chemicaliën en medische hulpmiddelen zijn in de EU slechts enkele voorbeelden van exportsectoren die er enorm van zullen profiteren als niet-tarifaire handelsbelemmeringen uit de weg geruimd worden. Vereenvoudiging van certificeringsprocedures, transparantie en voorspelbare prijzen zijn allemaal zaken waar de consument profijt van zal hebben. Op haar beurt wil de Koreaanse consumentenmarkt toegang tot Europese landbouwspecialiteiten als wijnen, sterkedrank, vleessoorten en kazen, die alle beschermd worden door middel van geografische aanduidingen.

Toch zou het verkeerd zijn deze vrijhandelsovereenkomst – waarover we veel mensen hebben horen spreken – klakkeloos te accepteren, en over sommige onderdelen zal de Commissie nog meer duidelijkheid moeten verschaffen. Het opnemen van clausules over teruggave van douanerechten in de overeenkomst baart velen van ons zorgen, zoals ik al gezegd heb.

Elke vrijhandelsovereenkomst moet gebaseerd zijn op het beginsel van wederkerigheid of wederzijds voordeel, maar de last die op de schouders van de Europese autofabrikanten zal komen te rusten blijft onduidelijk en baart ons grote zorgen. De Commissie heeft ons verzekerd dat Korea druk bezig is zijn importregime te liberaliseren. Het niveau van de heffingen die Korea kan terugbetalen krachtens de regeling over de teruggave van douanerechten wordt geleidelijk lager. De onderhandelaars zijn er daarom van overtuigd dat de economische relevantie van teruggave van douanerechten in de loop van de tijd zal afnemen. Welk bewijs heeft de Commissie voor dit argument? Indien blijkt dat de Commissie herhaaldelijk of voortdurend haar toevlucht zoekt tot deze vrijwaringsmaatregel, zal zij dan overwegen opnieuw in onderhandeling te treden over verlenging van de overgangperiode?

Mijnheer de commissaris, ik kijk uit naar een nauwe samenwerking met u onder de komende nieuwe overeenkomst.

Karel De Gucht, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik dank de geachte Parlementsleden voor hun mondelinge vraag. Daaruit blijkt de belangstelling van het Europees Parlement voor de vrijhandelsovereenkomst (FTA) tussen de EU en Zuid-Korea.

Omdat dit het eerste vrijhandelsakkoord zal zijn waarvoor krachtens het Verdrag van Lissabon de formele goedkeuring van het Europees Parlement wordt gevraagd, grijp ik deze gelegenheid graag aan om in te gaan op de vele aspecten van de vrijhandelsovereenkomst die in deze mondelinge vraag aan de orde zijn gesteld. Het kan zijn dat het niet mogelijk is op alle aspecten van de vraag gedetailleerd in te gaan, maar die aspecten zal ik dan graag behandelen in antwoord op een eventuele volgende vraag.

De overeenkomst tussen de EU en Zuid-Korea is niet alleen de eerste vrijhandelsovereenkomst van de EU met een land in Azië, maar ook het meest ambitieuze en veelomvattende vrijhandelsakkoord dat de Europese Unie ooit gesloten heeft. Na ruim twee jaar onderhandelen is de overeenkomst op 15 oktober vorig jaar geparafeerd.

Gedurende het hele onderhandelingsproces heeft de Commissie nauwe contacten met het Parlement onderhouden. In verband daarmee juicht de Commissie de resolutie inzake Korea waarover het Parlement in december 2007 gestemd heeft, toe. Met veel van de in die resolutie opgeworpen kwesties is in de vrijhandelsovereenkomst rekening gehouden.

Tijdens het hele proces is er bovendien een constante dialoog gevoerd met het maatschappelijk middenveld en is er een brede duurzaamheidseffectbeoordeling van de handel uitgevoerd. De overeenkomst wordt op dit moment vertaald. Tegen het eind van maart verwacht de Commissie zowel het besluit tot goedkeuring van de ondertekening van de vrijhandelsovereenkomst als het besluit tot sluiting van de overeenkomst aan de Raad te kunnen voorleggen. Het is de bedoeling de overeenkomst in april te ondertekenen.

De Commissie heeft haar analyse van de vraag of de overeenkomst ook tot de bevoegdheid van de lidstaten behoort, inmiddels bijna afgerond. In dat geval zouden alle lidstaten de vrijhandelsovereenkomst moeten ratificeren voordat deze formeel in werking treedt. Omdat een dergelijk proces misschien veel tijd in beslag zal nemen, kan het nodig zijn dat de Commissie een voorstel doet de overeenkomst voorlopig van toepassing te laten zijn, in afwachting van de inwerkingtreding ervan. Over de voorlopige toepassing beslist de Raad na een voorstel van de Commissie.

De Commissie is ontvankelijk voor de wens van het Parlement zijn visie op de overeenkomst te geven voordat deze voorlopig wordt toegepast. De Commissie blijft, samen met de Raad en het Parlement, zoeken naar de beste manier om ervoor te zorgen dat er geen onnodige vertragingen optreden. Het is van groot belang dat we de overeenkomst toepassen zodra dat haalbaar is.

Wat betreft de vrijwaringsverordening kan ik medelen dat de Commissie van plan is haar voorstel voor een dergelijke verordening in de komende weken aan de Raad en het Europees Parlement voor te leggen. Hopelijk kan deze wetgeving snel goedgekeurd worden, zodat er zo weinig mogelijk tijd ligt tussen de toepassing daarvan en de toepassing van de vrijhandelsovereenkomst.

De economische voordelen van de vrijhandelsovereenkomst liggen voor het grootste deel aan de kant van de EU. Door de overeenkomst hoeven EU-exporteurs van industriële en agrarische producten geen Koreaanse douanetarieven meer te betalen, waardoor ze jaarlijks 1,6 miljard euro besparen, waarvan de helft onmiddellijk vanaf de datum waarop de overeenkomst in werking treedt. Het is duidelijk dat de potentiële voordelen van deze besparingen op invoerrechten zelfs nog hoger liggen; de handel tussen de EU en Korea zal zich immers naar verwachting in de loop van de tijd uitbreiden.

Er is een onderzoek uitgevoerd waaruit blijkt dat de FTA zal leiden tot een nieuwe handel in goederen en diensten ter waarde van 19,1 miljard euro voor de EU en 12,8 miljard voor Korea. Er zijn geen studies waaruit blijkt dat bepaalde sectoren negatief beïnvloed zullen worden door de overeenkomst, maar als dat wel het geval blijkt te zijn of dreigt te worden, zal de Commissie niet aarzelen de in de overeenkomst ingebouwde vrijwaringsprocedures in werking te stellen. Ik wil u er ook graag aan herinneren dat we, indien noodzakelijk, de steunmaatregelen van het Europees fonds voor aanpassing aan de globalisering kunnen gebruiken.

Met betrekking tot rechten van intellectuele eigendom kan gezegd worden dat de ambitieuze verplichtingen die in de FTA opgenomen zijn, boven de regels van de WTO uitgaan. Bovendien heeft de Commissie er zorgvuldig op toegezien dat geen enkel element van de FTA strijdig is met het *acquis communautaire* van de EU.

Wat betreft het protocol inzake culturele samenwerking kan gezegd worden dat de overeenkomst een raamwerk zou bieden voor een beleidsdialoog over de samenwerking bij en de facilitering van uitwisseling van culturele activiteiten. Het protocol toont bovenal aan dat de EU zich inzet om het Verdrag van de UNESCO betreffende de bescherming en de bevordering van de diversiteit van cultuuruitingen uit 2005 actief te promoten.

Met betrekking tot herkomstregels kan gezegd worden dat de onderhandelingen met Zuid-Korea een aantal veranderingen tot gevolg hebben gehad die verenigbaar zijn met het voortdurende proces van hervorming van die regels. De veranderingen gaan in de richting van vereenvoudigingen en komen dus tegemoet aan een specifiek verzoek van het Europees Parlement. Tegelijkertijd worden er voor alle gevoelige sectoren strenge regels gehandhaafd.

De Commissie heeft speciale aandacht besteed aan verkrijging van toegang tot de Koreaanse markt voor fruit en groente uit de EU. Om Korea te stimuleren zijn markt open te stellen, zijn de EU-invoerprijzen afgeschaft, behalve voor de drie gevoeligste producten: tomaten, sinaasappels en Koreaanse citrusvruchten.

Natuurlijk wordt door de FTA de Europese markt ook opengesteld voor producten uit Korea. Om onze industrie te beschermen tegen schade die toegebracht wordt of dreigt te worden door vergroting van de import, bevat de overeenkomst een doeltreffende vrijwaringsregeling.

Op deze vrijwaringsclausule kan een beroep worden gedaan vanaf de inwerkingtreding van de overeenkomst. De Commissie zal toezicht houden op de EU-markt en de invoer uit Korea om te beoordelen of het nodig is een beroep te doen op de vrijwaringsclausule en zal niet aarzelen er gebruik van te maken als aan de voorwaarden daarvoor is voldaan.

Hetzelfde geldt voor de bijzondere bepaling inzake teruggave van douanerechten. Daarop kan aan de hand van openbare handelsstatistieken over de import uit en de export naar Korea een beroep worden gedaan.

Ik ben op de hoogte van de bezorgdheid die met name door vertegenwoordigers van de Europese auto-industrie geuit is over de bepalingen in de FTA met betrekking tot teruggave van douanerechten, maar ik moet er wel op wijzen dat deze teruggave momenteel toegestaan is en dat zowel Koreaanse als Europese exporteurs er gebruik van maken. Dat betekent dat de handhaving daarvan in de FTA geen nieuwe voordelen met zich meebrengt. De economische impact van teruggave van douanerechten is op het moment uiterst gering, namelijk een achtste van de waarde van de Koreaanse tariefconcessies.

Wat auto's betreft blijkt uit onderzoek dat de buitenlandse inbreng in Koreaanse auto's gemiddeld tussen de 10 en 15 procent ligt. Mocht de buitenlandse inbreng aanzienlijk toenemen, dan voorziet de bijzondere bepaling over de teruggave van douanerechten op doeltreffende wijze in een oplossing.

Het is niet uitgesloten dat de tenuitvoerlegging van de FTA tot verschillende zienswijzen en interpretaties bij de partijen leidt. Voor het geval dit zich voordoet, is in de overeenkomst een efficiënte en snelwerkende regeling inzake de beslechting van geschillen opgenomen. De Commissie zal streng toezicht houden op de wijze waarop Korea zijn verplichtingen nakomt en niet aarzelen een beroep op de geschillenregeling te doen wanneer daar reden voor is.

Met de FTA worden ook nieuwe wegen gebaad waar het gaat om de bescherming van het milieu en de eerbiediging van de rechten van werknemers, omdat er uitgebreide afspraken in opgenomen zijn over een breed scala aan normen op sociaal en milieugebied. De reikwijdte van die afspraken is groter dan in welke vergelijkbare overeenkomst dan ook. Om de eerbiediging ervan te waarborgen biedt de FTA een krachtig raamwerk waarin op de tenuitvoerlegging van de afspraken toegezien wordt, met medewerking van het maatschappelijk middenveld, het bedrijfsleven, de vakbonden en ngo's.

Ten slotte deel ik u mee dat Korea en de EU gesprekken gevoerd hebben over eventuele aanpassingen van het tijdschema voor de afschaffing van de tarieven. Die aanpassingen zouden onder andere inhouden dat de tarieven voor producten in de driejaars- en vijfjaarscategorie in vier resp. zes jaar worden afgeschaft, ofwel een jaar later dan oorspronkelijk gepland.

Hoewel dit een kleine opoffering betekent wat betreft onze offensieve belangen, hebben we gemeend dat een dergelijke aanpassing een goede zaak is gezien de gevoeligheden in bepaalde sectoren. Korea heeft aangegeven dat het bereid is met de veranderingen in te stemmen, op voorwaarde dat de gevoeligheden aan beide kanten in gelijke mate gerespecteerd worden.

VOORZITTER: MIGUEL ANGEL MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Ondervoorzitter

Ivo Belet, namens de PPE-Fractie. – Mijnheer de commissaris, eerst en vooral heel veel succes in uw nieuwe functie. Wij zitten in economisch woelige tijden, maar wij weten dat u daar niet bang voor bent.

Wat dit ontwerp van vrijhandelsakkoord met Zuid-Korea betreft: er zitten voor Europa zoals u zegt ongetwijfeld heel veel goede dingen in, maar voor onze auto-industrie is en blijft het een ongelukkige overeenkomst. Daniel Caspary heeft er ook al naar verwezen. Kijk naar de cijfers, mijnheer de commissaris, voor elke auto die wij vanuit Europa naar Zuid-Korea exporteren komen er 15 vanuit Zuid-Korea de Europese Unie binnen. Wij zitten aan een verhouding van 1 tegen 15 en dat is vooral het gevolg van die niet-tarifaire handelsbelemmeringen in Zuid-Korea.

Het is ook geen toeval dat een producent als General Motors terugkomt op zijn besluit om die nieuwe, kleine SUV-auto niet langer in Europa te produceren, in de fabriek in Antwerpen met name, maar met de hele zaak naar Zuid-Korea te trekken. Dit toekomstige vrijhandelsakkoord met Zuid-Korea is daar de rechtstreekse oorzaak van. En ik denk, mijnheer de commissaris, dat wij dat niet kunnen accepteren en dat zo maar onder de mat kunnen vegen, met het argument dat veel andere sectoren in Europa hier wel voordeel uithalen.

Wij hebben denk ik nog alle tijd om deze situatie voor onze autosector bij te sturen, en u verwijst terecht naar de *safeguard clause*, de vrijwaringsmaatregelen. OK, die zijn er, maar wij vragen vooral dat er een grondig onderzoek komt naar de impact van dit akkoord op de autosector. De cijfers en de trends zijn veel te verontrustend. Het is overigens zo, en dat weet u beter dan wij, dat ook de Amerikaanse overheid momenteel onderhandelt met de Zuid-Koreanen om aanpassingen uit te voeren aan een vergelijkbare overeenkomst.

Vergeet niet, mijnheer De Gucht, dat de auto-industrie nog altijd de belangrijkste industrietak in Europa is. Het gaat om heel veel jobs die momenteel zwaar onder druk staan. Ik denk dat wij het ons niet kunnen

permitteren dat er nog meer jobs op het spel komen te staan en daarom vragen wij u met klem om extra garanties in te bouwen in deze overeenkomst.

David Martin, *namens de S&D-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, volgens mij is deze vrijhandelsovereenkomst met Korea om drie redenen belangrijk. In de eerste plaats vormt het akkoord, zoals u al hebt aangegeven, een win-winsituatie voor de economie van zowel Korea als de Europese Unie. Het is goed voor de consument, het schept banen en u hebt gelijk als u zegt dat het in potentie 19 miljard kan toevoegen aan onze handelsstromen met Korea.

Gezien het debat dat we net gevoerd hebben, speelt het echter, in de tweede plaats, ook een heel positieve voortrekkersrol in de context van de huidige wereldwijde financiële crisis. Als twee grote economieën als die van de Europese Unie en Korea het eens kunnen worden over een vrijhandelsovereenkomst, is dat een stimulans voor andere partners. Japan toont nu bijvoorbeeld veel meer belangstelling voor economische betrekkingen met de Europese Unie dan een paar jaar geleden, en dat is voor een deel te danken aan de overeenkomst met Korea.

Aan de andere kant is ook het zo dat de Koreanen plotseling merken dat de Verenigde Staten opnieuw op hun deur kloppen en weer vaart willen zetten achter de KORUS-overeenkomst.

De derde reden is wat dichterbij de grond, maar ik hoop dat mijn collega's in het Parlement dit in hun hoofd houden: het akkoord is belangrijk voor het Parlement omdat aan vele van de in mijn verslag opgenomen eisen tegemoet is gekomen door de Commissie. Er is niet voldoende tijd om ze allemaal te noemen, maar ik wil u graag drie of vier voorbeelden geven.

In de eerste plaats hadden we in mijn verslag opgenomen dat we een veel betere toegang tot de Koreaanse agrarische markt nodig hadden, en de Koreaanse landbouwtarieven gaan in de eerste zeven jaar van deze overeenkomst inderdaad met 75 procent omlaag. We wilden bescherming van onze geografische aanduidingen, en als gevolg van deze overeenkomst worden onze whisky, onze champagnes, onze wijnen, onze hammen enzovoorts inderdaad beschermd in Korea. Deze geografische aanduidingen zijn niet van weinig betekenis, zoals een van mijn collega's opmerkte. Nu al wordt er op de Koreaanse markt voor 137 miljoen pond aan Schotse whisky verkocht, dus met dit akkoord zou dat wel eens aanzienlijk meer kunnen worden.

We hebben opgeroepen tot afschaffing van niet-tarifaire belemmeringen, waar vooral de auto-industrie profijt van zal hebben. We wilden meer handel in milieugoederen. Nou, op basis van dit akkoord zal de handel in milieugoederen en -diensten na drie jaar praktisch belastingvrij toegang hebben tot de Koreaanse markt en zullen de Koreaanse milieugoederen en -diensten belastingvrij toegang hebben tot onze markt.

Wij hebben als Parlement gevraagd om betere normen op sociaal gebied en met betrekking tot het milieu. Welnu, sinds de parafering van de overeenkomst heeft Korea vier IAO-verdragen getekend en wordt er een Forum voor handel en duurzame ontwikkeling opgericht. Dat komt doordat het als gevolg van deze overeenkomst voor de sociale partners in Korea mogelijk is een grotere openheid van de markt vergezeld te doen gaan van hogere normen met betrekking tot de arbeidsomstandigheden en het milieu.

Om al deze zaken heeft het Parlement gevraagd. Het zou belachelijk en pervers zijn als we ze zouden afwijzen, nu we ze bereikt hebben.

Is dit een perfecte overeenkomst? Nee, natuurlijk niet. Zijn er zaken in opgenomen die ik er niet in zou willen hebben? Ja, natuurlijk, maar onderhandelen betekent geven en nemen. Is het al met al toch een goede deal voor Europa? Ja. Is het een goede deal voor Korea? Ja. Is deze overeenkomst in aanleg een goede zaak voor de wereldeconomie? Ja. Daarom mogen we niet treuzelen en moeten we de overeenkomst gewoon tekenen.

Niccolò Rinaldi, *namens de ALDE-Fractie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, mijnheer de commissaris, dit is een klassiek onderwerp waarbij de Europese instellingen strijden om hun reputatie bij grote ondernemingen, de werknemers en de Europese consumenten.

Een vrijhandelsovereenkomst is altijd goed nieuws, een hoeksteen voor de stabiliteit en de welvaart in de wereld, des te meer als die voor de Europese Unie het eerste succes is in haar bilateraal handelsbeleid na jaren van teleurstellingen. Misschien is dat echter de reden waarom de overeenkomst zo haastig is geparafeerd. Het is bijna alsof de Commissie de onderhandelingen koste wat kost wilde afronden.

Voor ons van de Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa is de terugbetaling van rechten, hoewel die door de WTO wordt aanvaard en in de praktijk al wordt toegepast, feitelijk een exportsubsidie, en de

versoepeling van de oorspronkelijke regeling is een stap achteruit voor wat betreft de transparantie. Deze twee beginselen zullen binnenkort een precedent vormen voor onze andere handelspartners. We weten dat de Commissie zware onderhandelingen heeft gevoerd, maar, zoals een Koreaans spreekwoord zegt, “zelfs de besten maken fouten”.

We hebben vaak gehoord dat de Commissie steeds slechter in staat is de legitieme belangen van de producenten, werknemers en consumenten te beschermen en er is duidelijk iets fout gegaan in de communicatie met de sociale partners in een onderhandelingsprocedure die soms is bekritiseerd om het gebrek aan transparantie.

Elke burger verwacht van ons, zowel van de Commissie als van het Parlement, dat we politieke gevoeligheid tonen. Het gaat slecht met de Europese industrie en het is zinloos dat sommige lidstaten de auto-industrie subsidies toekennen, waar ik persoonlijk trouwens fel tegen ben. Aan de andere kant lopen we met deze overeenkomst het risico dat we subsidies gaan geven aan de Zuid-Koreaanse export.

We weten allen dat deze overeenkomsten complex zijn en dat ze ook veel voordelen hebben die wij waarderen: het einde van de Zuid-Koreaanse douanerechten, de erkenning van Europese certificeringen, nieuwe mogelijkheden voor de Europese dienstensector en de bescherming van geografische aanduidingen. Mede hierom hoop ik niet dat het net zo loopt als bij de Verenigde Staten, waar al jaren gewacht wordt met de ratificatie van de overeenkomst met Zuid-Korea en waar sommigen zelfs het hoofdstuk over de auto-industrie willen heropenen.

Dit is de eis van de Commissie: de tekst van de overeenkomst moet deel uitmaken van een algemeen pakket dat drie documenten omvat, namelijk de vrijhandelsovereenkomst die ter ratificatie moet worden voorgelegd, de uitvoeringsmaatregelen, met name voor de terugbetaling van rechten en de regeling inzake de vrijwaringsclausule. Als het kan zou ik nog een punt willen toevoegen: de mogelijke toegang tot het fonds voor aanpassing aan de globalisering voor gebieden die door deze overeenkomst kunnen worden getroffen.

Mijnheer de commissaris, wij wensen alle documenten samen in te zien en we vinden bovenal, in de sfeer van medebeslissing zoals geïntroduceerd door het Verdrag van Lissabon, dat in alle gevallen moet worden afgezien van een tijdelijke overeenkomst, die wij zouden afkeuren, omdat we willen samenwerken.

Yannick Jadot, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, zoals u al zei is deze overeenkomst een novum. De overeenkomst is vernieuwend, maar niet noodzakelijkerwijs op de manier waarop wij erover spreken. Misschien wel voor het eerst zien wij namelijk dat er bij de uitkomst van de onderhandelingen verliezers zijn, hetgeen wij aanvaarden, maar dan in de context van handelsbesprekingen met derden. Het is niet in de context van de strategie van Lissabon, het is niet in de context van een industrieel beleid dat besloten is wie er, in Europa, nadeel zouden ondervinden van het openstellen van de handel.

Ten tweede is deze overeenkomst ook vernieuwend omdat wij bij handelsbesprekingen gewoonlijk zien dat de landbouwsectoren zich verzetten en de industriële sectoren tevreden zijn. In dit geval zien wij het omgekeerde. Voor het eerst zijn het letterlijk de grote industriële sectoren die zich beklagen over de besluiten die door Europa worden genomen.

Ten derde is deze overeenkomst eveneens vernieuwend omdat u het hebt over een daling van 1,6 miljard euro aan douanerechten waarvan wij op de Koreaanse markt zullen profiteren. Maar wat betekenen deze cijfers nu eigenlijk? Ik ben als afgevaardigde gekozen voor de regio West van Frankrijk, en meer in het bijzonder voor Bretagne. Als u Bretagne hebt bezocht, mijnheer De Gucht, dan weet u dat groenwieren en de verontreiniging van het grondwater, in combinatie met de intensivering van de varkensfokkerij momenteel een enorm probleem vormen.

Welnu, er wordt ons verteld dat wij er financieel iets op vooruit zullen gaan vanwege de handel in varkens met Zuid-Korea. De praktijk, in de regio die ik vertegenwoordig, is dat deze intensivering van de varkensfokkerij leidt tot een verlies van banen, een verlies van toegevoegde waarde en een verlies van toerisme. Dit betekent dus voor mijn regio dat wij de verliezers zijn in deze overeenkomst. Het is mogelijk dat men er in uw totaalberekening op vooruitgaat, maar in een regio als de mijne schieten de mensen erbij in.

Tot slot is deze overeenkomst nogmaals vernieuwend omdat er, voor het eerst, om een milieuderogatie zal worden verzocht. Er wordt ons voortdurend gezegd dat Europa de onbetwistbare en onbetwiste leider is in de strijd tegen wereldwijde klimaatverandering. De realiteit is dat wij gedwongen zijn met Zuid-Korea te onderhandelen over afwijkingen ten aanzien van de CO₂-uitstoot van auto's, omdat de autolobby in Europa

veel invloed heeft gehad op het uitstellen van de datum waarop een lagere CO₂-uitstoot verplicht zou worden en omdat deze lobby nu derogaties in het buitenland moet zien af te dwingen.

Als het om een industriële strategie gaat, om een strategie voor onze ondernemingen en om de keuze voor de economie, dan zien wij dus eens te meer duidelijk dat deze overeenkomst eerder nadelig zal zijn voor Europa dan voordelig. U hebt het gehad over de strategie van Lissabon, de groene economie en innovatie. Ik kan in deze overeenkomst niet ontdekken hoe dit zal worden bevorderd.

Tot slot is uw benadering vaak heel evenwichtig als u bepaalde vraagstukken bespreekt, maar zodra mensen over belastingen gaan praten, dan opeens... Wat betreft de CO₂-belasting aan de Europese grenzen, die tijdens uw hoorzitting ter sprake kwam, en nu de Tobin-taks, wed ik met u, mijnheer De Gucht, dat de Commissie zich voor het eind van uw mandaat krachtig zal moeten uitspreken over de Tobin-taks, want dat is op dit moment een essentieel hulpmiddel om de financiële markten te reguleren.

James Nicholson, *namens de ECR-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, mag ik in de eerste plaats van de gelegenheid gebruikmaken u, mijnheer de commissaris, welkom te heten op uw nieuwe post en u een heel succesvolle termijn toe te wensen? Ik wil graag van de gelegenheid gebruikmaken om te zeggen dat het goed is dat we hier vanavond dit debat voeren en openlijk over bepaalde dingen praten.

Het is een feit dat de onderhandelingen lang geduurd hebben en ik ben echt blij met de verklaring van de commissaris dat hij hoopt het proces zeer binnenkort tot een goed eind te kunnen brengen.

Als deze overeenkomst getekend wordt, zullen zowel Europa als Korea daar enorm veel profijt van hebben. Ik weet dat er ongerustheid heerst en ik heb daar ook naar geluisterd. Vanavond is er van de kant van de auto-industrie bezorgdheid geuit, maar eigenlijk vind ik dat we, als we afhankelijk worden van de auto-industrie – en we die sector totaal in bescherming nemen – we de verkeerde sector te pakken hebben. Wat mij betreft is General Motors niet de juiste keuze hiervoor en zeker niet mijn keuze.

Ik deel de ongerustheid en ik deel ook een aantal van de echte zorgen die veel mensen hebben. Ik begrijp ze ook, maar ik vind wel dat de kans die we hier krijgen zwaarder weegt dan die ongerustheid en dat we nooit iets bereiken als we ons altijd maar terughoudend opstellen.

Daarom moeten we kijken waar de kansen liggen en ze grijpen. We moeten niet negatief denken. We mogen niet vergeten dat deze overeenkomst ook een politieke kant heeft. Ten noorden van Zuid-Korea ligt een zeer agressieve vijand en ik vind dat we hiermee ook uitdragen aan wie we onze steun verlenen.

We moeten dus doen wat we kunnen om de barrières in die regio af te breken. Door middel van de overeenkomst laten we zien dat we de vooruitgang steunen.

Ik had de gelegenheid daarheen te gaan en weet dat de mensen daar heel graag vooruitgang willen en vooruitstrevend zijn. Als je een streek als Kaesong bezoekt, merk en zie je duidelijk dat de mensen in het noorden en het zuiden elkaar steunen. Ik vind dat er hier voor ons een enorme kans ligt op vooruitgang.

Ik wil de Commissie in de eerste plaats vragen wat zij vindt van de regeling inzake de beslechting van geschillen en hoe zij denkt dat die regeling in de praktijk zal uitpakken? Meer specifiek wil ik graag weten hoe snel we de regeling zouden kunnen gebruiken bij een ernstige verstoring van de markt.

João Ferreira, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (PT) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, wij hebben de desastreuze gevolgen van de liberalisering van de wereldeconomie voor vele economische sectoren veroordeeld, vooral in sommige lidstaten en de gebieden die van deze sectoren het meest afhankelijk zijn. Wij hebben het over de verwoesting van productie en banen, over ernstige gevolgen voor het vermogen welvaart te scheppen en te verdelen, een groeiende afhankelijkheid van buitenlandse markten, chronische en toenemende onevenwichtigheden in de handel; kortom, economische en sociale teloorgang.

Wij hebben het ook over de aanvallen op de rechten van werknemers, sociale dumping, de ruïnering van miljoenen kleine producenten en vele kleine en middelgrote bedrijven. Dit zijn gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel die hun pleitbezorgers niet kunnen negeren. Ik herinner hier aan de kleding- en textielindustrie, die een belangrijke plaats inneemt in deze overeenkomst, en een studie van het directoraat-generaal voor werkgelegenheid en Eurofound, die scenario's schetsen waarin sprake is van een terugloop van 20 tot 25 procent van banen in de Gemeenschap in 2020, en waarin 50 procent van de banen in deze sector verloren zou gaan. Ik wijs echter ook op sectoren als elektronica en de onderdelenindustrie in de automobielsector, die hier reeds zijn vermeld. Deze klachten geven aanleiding tot vragen die nog immer wachten op een antwoord.

Welke maatregelen zullen worden genomen om deze sectoren veilig te stellen, waarbij er meer wordt gedaan dan het verzachten van de gevolgen van banenverlies? Welke verdedigingsmechanismen zijn er tegen agressieve uitvoer? Wanneer en hoe zullen we een effectieve manier hebben gevonden om bedrijfsverplaatsingen aan te pakken? Een voorstel van deze fractie luidt dat de begroting voor 2010 een nieuw onderdeel omvat ten behoeve van actie in de textiel- en schoenenindustrie en het opzetten van een communautair programma voor deze sector. Wat zijn de belangrijkste onderdelen van dit programma?

Commissaris, er dienen met spoed eerlijke economische betrekkingen tot stand te worden gebracht. Deze moeten de mensen en hun landen ten dienste staan, en niet bepaalde economische groepen of degenen die de Europese Unie financieren. Het verdedigen van het recht van elk land om duurzaam te produceren is nodig geweest voor de toekomst, in naam van een nieuw economisch, sociaal, op energie en milieu gericht stelsel dat niet tot stand zal komen met, en zelfs onmogelijk wordt gemaakt door, het neoliberale model.

Anna Rosbach, namens de EFD-Fractie. – (DA) Mijnheer de Voorzitter, ik zie dit anders dan de vorige spreker. Ik verwelkom in feite de vrijhandelsovereenkomst met Zuid-Korea. Naar mijn mening is het duidelijk in het belang van de EU om zo nauw mogelijke betrekkingen te onderhouden tussen Europa en de democratische landen van Azië, waaronder Zuid-Korea.

Door protectionisme is er lange tijd een gebrek aan evenwicht geweest in de handel tussen Europa en Zuid-Korea, tussen de vrijhandel van de EU en het protectionisme van Zuid-Korea. Zuid-Korea was enkele decennia geleden een agrarische maatschappij, waarna het land zich snel heeft ontwikkeld tot een industriële maatschappij, waardoor 81 procent van de bevolking nu in steden leeft. Het land is momenteel de op tien na grootste economie van de wereld en de op drie na grootste handelspartner van de EU.

Zuid-Korea is een belangrijke bondgenoot in een strategisch belangrijk gebied. Volgens prognoses zal het land binnen een tiental jaren een nog dominantere positie binnen de hightechsector innemen.

Zuid-Korea moet concurreren met de economische en militaire grootmacht in het noorden, China, dat overigens tegelijkertijd de grootste handelspartner van het land is. In termen van concurrentie beschikt China over bijna onuitputtelijke middelen in de vorm van goedkope arbeidskrachten. Om die reden is China ook de grootste handelsconcurrent van Zuid-Korea. De EU kan door kwaliteitseisen aan Zuid-Korea te stellen 's lands producten beter geschikt maken voor export naar de Verenigde Staten en Europa, veel beter dan de Chinese producten, en dat is toch iets waar we allemaal belang bij hebben.

De onderhavige vrijhandelsovereenkomst zal, zoals in dit Parlement reeds opgemerkt, het einde betekenen van invoerrechten ter waarde van 1,6 miljard euro per jaar. In het algemeen is dat misschien zeer gunstig, maar voor mij is de vraag of het Zuid-Koreaanse bedrijfsleven voldoende is geliberaliseerd en of de routekaart voor de vrijhandelsovereenkomst haalbaar is gezien het feit dat Zuid-Korea nog steeds buitengewone steun verleent aan bepaalde branches zoals de geneesmiddelen- en elektronica-branchen.

Peter Šťastný (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de EU heeft in de afgelopen maanden verscheidene veranderingen en verschuivingen doorgevoerd. We hebben drie commissarissen voor internationale handel gehad, twee voorzitters van de Raad en ook nog het Verdrag van Lissabon.

In die tijd heb ik met alle belangrijke functionarissen gesprekken gehad over de noodzaak de vrijhandelsovereenkomst tussen Zuid-Korea en de EU te verfijnen, om bedrijfstakken waar veel ontevredenheid heerst, vooral de auto-industrie in de EU, mee te krijgen.

De grootste geschilpunten betroffen de garanties voor de teruggave van douanerechten en de niet-tarifaire belemmeringen. Toen de nieuwe commissaris in antwoord op mijn vraag tijdens de zittingen verklaarde dat er beter naar de teruggave van douanerechten gekeken zou moeten worden, was ik optimistisch. Zelfs in de VS heeft men immers een deel van de vrijhandelsovereenkomst met Zuid-Korea in de vriezer gelegd vanwege soortgelijke bezwaren van de kant van de automobielenindustrie.

Dit is de eerste belangrijke vrijhandelsovereenkomst. Dit is een sjabloon. We moeten het goed doen. Beide partijen moeten evenveel kansen hebben. Begrijpt u mij niet verkeerd: ik ben een groot voorstander van vrijhandelsakkoorden. Ik begrijp dat ze een positieve invloed hebben op het bbp en de werkgelegenheid, maar we moeten ons er ook van bewust zijn dat de voordelen ervan kleiner worden en in het ergste geval zelfs kunnen verdwijnen als het concurrentievoordeel slechts aan één kant ligt.

De werknemers in de EU verdienen beter. Misschien moeten we ons tot onze trans-Atlantische partner wenden en samen kleine aanpassingen eisen, zodat deze reusachtige bedrijfstakken ten minste gedeeltelijk tevreden gesteld kunnen worden en we zo snel mogelijk nieuwe vrijhandelsovereenkomsten in werking

kunnen stellen. Er zijn altijd wel elementen waar je minder tevreden over bent, maar alles bij elkaar moeten de burgers van beide partijen profijt hebben van vrijhandelsovereenkomsten. Het is mijn verantwoordelijkheid om toezicht te houden op de gang van zaken en ervoor te zorgen dat een dergelijke overeenkomst voor mijn kiezers, en de burgers van de EU, billijk is.

Kader Arif (S&D). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, in september hebben wij in de plenaire vergadering al over de vrijhandelsovereenkomst tussen de Europese Unie en Korea gedebatteerd. Velen van ons gaven toen al uiting aan onze vrees voor de negatieve gevolgen van deze overeenkomst, met name voor de autosector. Wij hadden niet gedacht dat de gebeurtenissen ons zo snel gelijk zouden geven.

Op 21 januari kondigde Opel aan dat het zijn fabriek in Antwerpen zou sluiten en dat de productie daarvan zou worden overgeplaatst naar Zuid-Korea. Moeten wij geloven dat dit besluit niets te maken heeft met de vrijhandelsovereenkomst die onlangs gesloten is? Staat u mij toe dat ik hier een verband in zie. In deze periode van economische crisis, waarin de werknemers als eersten moeten opdraaien voor de fouten van de financiers, heeft de Commissie meer dan ooit de plicht rekening te houden met de werkgelegenheidsgevolgen van de overeenkomsten waarover zij onderhandelt.

Wij kunnen deze werknemers, van wie wij maar al te goed weten dat zij heel moeilijk aan een nieuwe baan zullen komen, niet langer afschepen met een simplistisch antwoord. Wij kunnen niet tegen hen zeggen dat de internationale handel een spel met winnaars en verliezers is, en dat zij helaas degenen zijn die worden geofferd en dat wij daar niets aan kunnen doen.

Wij verwachten vandaag antwoorden van u, mijnheer de commissaris. Om te beginnen willen wij weten of uw directoraat-generaal een effectbeoordeling heeft uitgevoerd naar de gevolgen van deze overeenkomst voor de werkgelegenheid in Europa, want ik moet u zeggen dat het gretig aangekondigde cijfer, namelijk de 19 miljard euro winst die de Europese exporteurs zouden moeten maken, ons niet overtuigt. Waar komt dit cijfer vandaan? Op welk onderzoek is het gebaseerd? Is er – los van de verwachte positieve gevolgen – eigenlijk wel rekening gehouden met de negatieve gevolgen?

De Commissie heeft een ontwerpverordening opgesteld over de methoden om vrijwaringsmaatregelen toe te passen in het kader van deze overeenkomst. Deze methoden betreffen met name de terugbetaling van douanerechten, een voordeel dat nog nooit eerder is toegekend, zelfs niet aan onze handelspartners in ontwikkelingslanden. De voorstellen die zijn gedaan, voorzien in ingewikkelde procedures om de vrijwaringsclausules in te roepen en toe te passen.

Ik voel mij niettemin gerustgesteld omdat het Parlement zich binnenkort, voor de allereerste keer, over deze tekst zal kunnen uitspreken in het kader van de medebeslissingsprocedure. Toch zou ik willen benadrukken dat het werkgelegenheidsprobleem in Europa niet zal worden opgelost door verzachtende maatregelen die per geval worden genomen. Daarom roep ik er, samen met mijn gehele fractie, toe op dat er eindelijk een echt Europees industriebeleid wordt opgesteld, dat een echte strategie voor de toekomst van onze industrieën omvat.

In een context van economische crisis en sterk toegenomen mondiale concurrentie dient dit industriebeleid effectief te worden gecoördineerd met het gemeenschappelijk handelsbeleid, zodat onze vrijhandelsovereenkomsten niet tot banenverlies leiden in Europa.

Een tweede onderwerp waarover wij opheldering verwachten, is het protocol inzake culturele samenwerking dat in de overeenkomst is opgenomen. Verscheidene lidstaten hebben heel scherp gereageerd op de onderhandelingen die zijn aangegaan met Korea, een land dat het UNESCO-verdrag betreffende de bescherming en de bevordering van de diversiteit van cultuuruitingen niet heeft geratificeerd.

Ik sta op zich al afkeurend tegenover het principe om onderhandelingen over dit thema aan te gaan, maar sowieso vind ik dat culturele kwesties los van handelsbesprekingen zouden moeten worden behandeld en onder de hoede van de commissaris voor cultuur zouden moeten worden geplaatst, om te voorkomen dat dit onderwerp – op dezelfde gronden als bij traditionele goederen of diensten – een onderhandelingsitem wordt.

Afsluitend nog dit, mijnheer de commissaris. U weet hoe cruciaal het voor Parlementsleden is om volledig te worden geïnformeerd over de lopende onderhandelingen en om bij alle stadia betrokken te worden, met inbegrip van het moment waarop het onderhandelingsmandaat wordt vastgesteld. Afgezien van de verschillen in benadering die tussen ons bestaan, zou ik erop willen wijzen dat het voor het Parlement gemakkelijker

was geweest om de gevolgde strategie te begrijpen als het er in een eerder stadium beter bij betrokken was geweest.

Ik hoop dan ook dat ik kan rekenen op uw steun en op de steun van uw Commissie om ons in onze toekomstige werkzaamheden bij te staan, waarbij iedereen handelt binnen zijn eigen verantwoordelijkheden, maar altijd in dienst van een handelsbeleid dat duidelijk meer communautair gericht, en bovenal eerlijker, is.

De Voorzitter. – Dank u mijnheer Arif, maar het kost de tolken nog steeds moeite u bij te houden. Zij hebben me duidelijk te kennen gegeven dat zij u niet kunnen bijhouden. U kunt best een lange toespraak houden, die veel langer is dan de toegestane spreektijd, maar feit is dat deze niet wordt vertolkt.

Daarom kunnen alleen uzelf en de Franstaligen in het Parlement uw toespraak volgen.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het voorstel voor een vrijhandelsovereenkomst tussen de Europese Unie en Zuid-Korea is naar het oordeel van de Catalaanse en de Europese auto-industrie oneerlijk en onevenwichtig.

De auto-industrie, en ook de Europese textielsector, heeft haar bezorgdheid geuit over bepaalde aspecten ervan, zoals het systeem van de teruggave van douanerechten en de vrijwaringsclausule. Ook de Europese Federatie van Vakverenigingen heeft deze vrijhandelsovereenkomst bekritiseerd. Zuid-Korea heeft geen enkel fundamenteel verdrag van de IAO geratificeerd. Zuid-Korea blijft de rechten van de vakbonden vertrappen.

Bovendien weten we dat er met betrekking tot deze vrijhandelsovereenkomst binnen de Europese Commissie duidelijk verschillen van mening waren over het systeem van de teruggave van douanerechten. Ook binnen de diensten van de Europese Commissie was dat het geval, met name tussen het DG Belastingen en douane-unie en het DG Handel.

Volgens het DG Belastingen en douane-unie betekent het systeem van teruggave van douanerechten een economische verstoring, omdat het eigenlijk een exportsubsidie is. Daardoor zou er voor de Koreaanse industrie binnen de Europese Unie een duidelijk concurrentievoordeel ten opzichte van de Europese industrie ontstaan.

Hetzelfde Koreaanse bureau voor investeringsbevordering heeft dit voordeel berekend op ten minste 1 300 euro per auto. Daarom luidt mijn vraag: beschouwt de nieuwe Commissie deze vrijhandelsovereenkomst als een eerlijke handelsovereenkomst? Is de nieuwe Commissie bereid het Parlement een volledige, actuele effectbeoordeling en analyse van dit systeem van teruggave van douanerechten te verstrekken?

Paweł Zalewski (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, we bespreken vandaag een heel belangrijke overeenkomst, die model zal staan voor overeenkomsten met andere landen in het Verre Oosten en daarom zorgvuldige reflectie en analyse behoeft. We moeten ons niet onder druk laten verleiden tot te snel optreden. Ik ben voor vrije concurrentie en ik geloof dat de invloed daarvan op de stabilisering van de politieke situatie en op de economische ontwikkeling onweerlegbaar is, maar de concurrentie moet evenwichtig zijn en zijn gebaseerd op technologieën of productiekosten, niet op instrumenten zoals de teruggave van rechten, opgenomen in de overeenkomst ten dienste van de belangen van, eerlijk gezegd, slechts één partij.

We kampen met een economische crisis en we moeten vandaag in het bijzonder rekening houden met de situatie in Europa – en een speciale verantwoordelijkheid nemen voor de toekomst van de Europese industrie. Het gaat hier niet alleen om de auto-industrie, maar ook om de elektronica- en textielindustrie. In talloze sectoren van de economie, waaronder vele in Polen, wordt geklaagd over deze overeenkomst. Daarom ben ik ervan overtuigd dat we als volgt moeten optreden. Eerst moeten we zeker weten wat het effect van de overeenkomst is en daarvoor moeten we samenwerken met de sectoren die hun ongenoegen over de overeenkomst hebben geuit, niet alleen met degenen die denken dat ze er beter van zullen worden. Ik verwacht van de Commissie dat zij een zeer uitgebreide analyse van de gevolgen van de inwerkingtreding van deze overeenkomst presenteert. Ten tweede moeten we heel zorgvuldig kijken naar de vrijwaringsmaatregelen en hoe we die zo kunnen vormgeven dat de overeenkomst echt beide partijen ten goede komt en niet alleen Zuid-Korea. Ten derde kunnen we deze overeenkomst pas voorlopig laten ingaan als het Parlement er zeker van is dat zij daadwerkelijk tot voordeel strekt van alle landen van de Europese Unie en geen ongerechtvaardigd voordeel biedt aan de Koreaanse industrie.

Vital Moreira (S&D). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, ik zou twee vragen willen stellen aan de commissaris voor handel over het belang van deze overeenkomst voor het handelsbeleid van de EU. Sinds de lancering van de strategie 'Europa als wereldspeler' in 2006, die gericht was op het versterken van de rol van

internationale handel in de economische strategie van de Europese Unie, is dit feitelijk de eerste en enige – nog niet geratificeerde – vrijhandelsovereenkomst waarin het handelspartnerschap van belang is geweest.

Hoe ziet de Commissie haar eigen rol en de magere resultaten die zijn geboekt in het licht van de doelstellingen van de strategie 'Europa als wereldspeler'? Is de Commissie van oordeel dat de geloofwaardigheid van haar eigen handelsbeleid in dit verdrag op het spel staat en dat deze geloofwaardigheid ook afhankelijk is van de ratificering en aanneming ervan door het Parlement?

In de tweede plaats heeft dit verdrag slechts betrekking op één land, dus is het een bilaterale overeenkomst. Wij weten dat de ambitieuze multilaterale handelsovereenkomst onder de Wereldhandelsorganisatie stagneert en dat er op dat vlak niets op korte termijn te verwachten valt. De diverse regionale overeenkomsten die door de Europese Unie zijn voorgesteld zijn vrijwel overal mislukt, of bieden duidelijk geen echte vooruitzichten. Samenvattend: betekent dit dat deze bilaterale overeenkomst een bewijs is van het falen van EU-investeringen in bilaterale en regionale overeenkomsten, en dat wij vanaf nu veroordeeld zijn tot bilateralisme?

Pablo Zalba Bidegain (PPE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, het standpunt van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) is heel duidelijk waar het gaat om het handelsbeleid van de Europese Unie: we zijn grote voorstanders van vrije handel en uiteraard moet Europa handelsovereenkomsten met andere landen blijven sluiten, omdat die nieuwe kansen bieden voor Europese bedrijven, en dus nieuwe banen generen, die we hard nodig hebben in deze ernstige economische crisis.

Ik heb met veel genoegen naar u geluisterd, commissaris, omdat ook ik denk dat het heel belangrijk is dat die overeenkomsten voldoende garanties bevatten om te voorkomen dat er voor de Europese industrie onevenwichtige en onrechtvaardige bepalingen worden ondertekend.

De overeenkomst met Zuid-Korea is door de Commissie gepresenteerd als de eerste van een nieuwe generatie handelsovereenkomsten, die ambitieuzer zijn voor Europa. Vandaar het belang van deze overeenkomst. Het gaat er niet om of het een klein land is of niet, het gaat erom dat we onze onderhandelingspositie in verband met toekomstige overeenkomsten met veel grotere landen niet verzwakken.

Daarom zijn we niet tegen de vrijhandelsovereenkomst met Zuid-Korea, maar willen we wel dat enkele bepalingen van de overeenkomst, die volgens ons tot oneerlijke concurrentienadelen voor enkele industriële sectoren van Europa leiden en Koreaanse producenten op een oneerlijke wijze bevoordelen, grondiger worden bestudeerd.

Commissaris, ik wil dat u me duidelijk uitlegt waarom de vrijwaringsclausule voor de terugbetaling van rechten pas na vijf jaar in werking treedt. De laatste keer dat ik met u heb kunnen spreken antwoordde u me dat dat is omdat de douaneheffingen op voertuigen ook over vijf jaar worden afgeschaft.

In de overeenkomst wordt bepaald dat de douaneheffingen voor voertuigen met een gewicht dat hoger is dan vijf ton na vijf jaar worden afgeschaft. Voor voertuigen met een gewicht dat lager is dan vijf ton, en dat zijn alle conventionele voertuigen, wordt de heffing van 10 procent al na drie jaar afgeschaft. Vanwaar dit verschil van twee jaar, commissaris?

Ik wil ook graag meer details horen over de nieuwe afspraken over dit aspect die u noemde. Wat voor zin heeft het om problemen achteraf aan te pakken wanneer een vrijwaringsclausule er juist voor bedoeld is om vooruit te lopen op mogelijke negatieve gevolgen?

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, de EU behoort alleen vrijhandelsovereenkomsten te sluiten met landen die de mensenrechten volledig eerbiedigen. Ik acht het van wezenlijk belang dat de fundamentele arbeidsnormen van de Internationale Arbeidsorganisatie ten uitvoer worden gelegd en vooral ook worden nageleefd. De arbeidsclausules in de overeenkomst zijn dus goed, maar niet goed genoeg. Met name de laatste maanden was er in Korea sprake van schendingen van fundamentele vakbondsrechten, zoals het recht op collectieve onderhandelingen en het recht van vereniging. Tijdens het hele onderhandelingsproces hebben de Europese vakbonden, met name de metaalvakbonden, hierop gewezen, vooral op de te verwachten problemen in de automobielsector.

Het geval van Opel in Antwerpen is al diverse keren genoemd. Ik wil hier herhalen dat het bedrijf niet alleen is verplaatst vanwege overcapaciteit, zoals de directie telkens heeft beweerd, maar dat het in de eerste plaats de bedoeling was de bedrijfsactiviteiten naar Zuid-Korea te verplaatsen. Voor wie is dat een voordeel? Zou dit een voortijdig gevolg van de vrijhandelsovereenkomst kunnen zijn?

Een andere sector die in de problemen zit, maar tot op heden nog niet zo veel aandacht heeft gekregen, is de scheepsbouwsector. Korea heeft zich in zijn tienjarenplan in het kader van een overheidshandeling ten doel gesteld dat meer dan 90 procent van de toeleveringsbedrijven van de Koreaanse scheepsbouw in Korea gevestigd moet zijn. Dat maakt de situatie voor Europese concurrenten heel lastig, met name voor de werknemers in deze sector.

(Vraag krachtens artikel 149, lid 8 van het Reglement)

Daniel Caspary (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Regner, hartelijk dank dat u mij het woord geeft. U had het over de situatie van Opel in Antwerpen. Ik wil u vragen of u met mij eens bent dat het bedrijf Opel al een aantal maanden in grote financiële moeilijkheden verkeert, dat dit bedrijf veel meer auto's zou kunnen produceren dan het nu doet en dat de slechte economische situatie van Opel niet kan zijn veroorzaakt door een vrijhandelsovereenkomst die nog niet eens in werking is getreden?

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, natuurlijk is het zo dat er sprake is van ernstige economische problemen. Dat is absoluut waar. De bedrijfsleiding, met name de heer Reilly, heeft echter inbreuk gemaakt op een delta-akkoord. Krachtens dat akkoord zou de Opelfabriek in Antwerpen worden gebruikt voor de productie van SUV's. Deze auto's worden nu niet meer in Antwerpen geproduceerd maar in Korea. Volgens mij betekent dat gewoon dat de huidige bedrijfsactiviteiten van Opel in Antwerpen naar Zuid-Korea worden verplaatst.

Bernd Lange (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer De Gucht, ik heb drie vragen voor u. Mijn eerste vraag gaat over de noodzaak van eerlijke concurrentievoorwaarden. Het feit dat de rechten van werknemers in Zuid-Korea worden beperkt, betekent dat daar sprake is van oneerlijke concurrentievoorwaarden, bijvoorbeeld als het gaat om collectieve actie. Paragraaf 314 van het wetboek van strafrecht van Zuid-Korea bevat een bepaling over het misdrijf "verstoring van de bedrijfsgang". Deze bepaling wordt gebruikt om stakingen te voorkomen en de vakbondsrechten te beperken, bijvoorbeeld bij Ssangyong. Ik vraag me in elk geval af waarom we vrijhandelsovereenkomsten sluiten met landen als Zuid-Korea en Colombia, die het meest problemen hebben met de normen van de Internationale Arbeidsorganisatie. Mijn eerste vraag is dan ook: hoe denkt u met de vrijhandelsovereenkomst te bereiken dat er in Zuid-Korea niet langer sprake is van oneerlijke concurrentievoorwaarden als gevolg van het beperken van de rechten van werknemers?

Mijn tweede vraag gaat over de problemen in de automobielsector waarover een aantal collega's al heeft gesproken. Het is in dit verband heel belangrijk dat er gedegen vrijwaringsclausules zijn. Op dit moment zijn er algemene vrijwaringsclausules voor grote marktverstoringen en voor het systeem van de terugbetaling van rechten. Ik kan dat niet helemaal vatten. Mijnheer De Gucht, misschien kunt u mij in eenvoudige taal de vrijwaringsclausules uitleggen? Ik zou met name willen weten wie de clausules wanneer in werking kan stellen.

Mijn derde vraag gaat over de nieuwe rechtsgrondslag die het Verdrag van Lissabon voor onze samenwerking heeft gelegd. De goedkeuring van vrijwaringsclausules en de toepassing daarvan vallen voortaan onder de medebeslissingsprocedure. Kunt u mij toezeggen dat de vrijhandelsovereenkomst niet in werking treedt voordat het Parlement met deze procedure heeft ingestemd, maar pas nadat het Parlement van zijn rechten gebruik heeft gemaakt en de vrijwaringsclausules heeft goedgekeurd?

Kathleen Van Brempt (S&D). - Geachte heer commissaris, u bent het ongetwijfeld met mij eens dat vrijhandelsakkoorden niet om ideologische redenen worden afgesloten, maar omdat wij heel goed weten wat de effecten daarvan zijn op onze samenleving, zowel sociaal als economisch. U heeft zelf verwezen naar een aantal impactstudies, maar ik heb nergens een impactstudie gelezen die per sector aangeeft wat de impact is op de werkgelegenheid.

Velen hebben al gesproken over de automobielsector. Wel, wij, zowel ik in mijn achtertuin, maar nog altijd ook een beetje ook uw achtertuin, geachte commissaris, weten ondertussen wat dat effect is. De Opel autofabriek in Antwerpen gaat dicht en de vakbonden daar - en dat zijn toch mensen die al jaren met dat dossier bezig zijn - zijn er echt van overtuigd dat dit handelsakkoord een heel belangrijk onderdeel is van het befaamde *business plan* van Opel wat wij maar niet te zien krijgen en dat ten grondslag ligt aan het feit dat de SUV niet naar Antwerpen gaat.

Ik heb daarom twee vragen aan u. Weet u wat de impact is van dit akkoord op de werkgelegenheid, het effect op de werkgelegenheid per sector? Zo niet, bent u bereid - en ik zou u er met aandrang om willen vragen - om vooralsnog een impactstudie te laten maken, om ervoor te zorgen dat wij als Parlement die informatie

hebben, als wij uiteindelijk onze goedkeuring moeten geven. En ten tweede, bent u van plan om in de toekomst - want u begint net aan uw mandaat - dat soort impactstudies op het sociale vlak consequent in te voeren?

Seán Kelly (PPE). – (GA) Mijnheer de Voorzitter, ik ben ingenomen met deze vrijhandelsovereenkomst tussen de EU en Zuid-Korea.

(EN) Ik voeg daaraan toe dat er bij dit soort overeenkomsten altijd winnaars en verliezers zijn. Helaas schijnt het zo te zijn dat in dit geval de Federatie van Autoproducenten als de verliezer aangewezen wordt, maar volgens mij biedt de waarschijnlijkheid dat de vraag naar auto's in de komende twintig of dertig jaar ten minste verviervoudigt, wel kansen.

Volgens mij is het door de commissaris aangevoerde algemene punt van de 19,1 miljard euro voordeel voor de Europese Unie en de 12,5 miljard euro voor Zuid-Korea een goede deal. Als het andersom was, dán moesten we ons misschien zorgen maken. Bovendien mogen we, psychologisch gezien, het politieke belang niet onderschatten van het feit dat we Azië, over de oceanen heen, de hand reiken. Dat is voor hen zeer belangrijk. Daarnaast is het, wat ons betreft, belangrijk dat we onze plaats in de wereld weer opeisen. Die was in Kopenhagen wel wat in de knel gekomen.

Harlem Désir (S&D). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, deze overeenkomst met Korea zal de eerste belangrijke overeenkomst zijn waarbij de Global Europe-strategie ten uitvoer wordt gelegd, en zou daarom vooral een voorbeeld moeten zijn vanwege de precedentwerking.

Wij constateren echter om te beginnen al dat er een probleem is met betrekking tot de informatie die aan het Parlement is verstrekt, met name over de vrijwaringsclausules. Vervolgens is er een probleem met betrekking tot de gebruikte methode, aangezien ons al is verteld dat het mogelijk zou kunnen zijn om voorlopige bepalingen toe te passen of om de overeenkomst voorlopig toe te passen, zonder te wachten op instemming van het Parlement. En tot slot is er een probleem met betrekking tot de duidelijkheid en transparantie van het handelskader – dat door de heer Rinaldi aan de orde is gesteld –, aangezien wij, vanwege de terugbetaling van douanerechten, in feite indirect een overeenkomst met China zouden kunnen hebben gesloten. Ik vind dat wij bijzonder duidelijk moeten zijn over deze vrijhandelsovereenkomsten.

Bovendien is er nog een consistentieprobleem met betrekking tot het streven om sociale en milieunormen te ontwikkelen. Als het gaat om de eerbiediging van sociale normen, zijn wij bijvoorbeeld zeer ver verwijderd van wat de Verenigde Staten in hun overeenkomst met Korea hebben afgesproken.

Tot slot, om eerlijk te zijn: als wij kijken naar de economische situatie waarin wij ons bevinden, met een auto-industrie...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Niccolò Rinaldi (ALDE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik wil de commissaris graag een aanvullende vraag stellen. We hebben begrepen dat er geen duidelijk kader is voor de procedure van de eventuele ratificatie door de nationale parlementen, maar met welke meerderheid moet deze overeenkomst in de Raad worden aangenomen? Met een gekwalificeerde meerderheid of een meerderheid via een consensus? Dat is nog iets wat ik niet heb begrepen en ik denk dat het belangrijk is dat dit element van de rechtsgrondslag duidelijk is.

Ik wil ook zeggen dat ik verrast ben over de toon van dit debat. Ik heb de indruk dat er grote bezorgdheid bestaat en daarom verzoek ik de Commissie opnieuw samen te werken. Mijnheer de commissaris, we zijn ervan overtuigd dat u uitstekend werk zult verrichten, maar, om een ander Koreaans gezegde te gebruiken, "vraag de weg, zelfs al je de weg al kent".

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, de vrijhandelsovereenkomst met Zuid-Korea lijkt een heel goede ontwikkeling. Het akkoord over een vrijhandelsgebied zal tot een aanzienlijke groei van de wederzijdse handel leiden. Dankzij de afschaffing van Koreaanse invoerrechten ter waarde van ongeveer 1,6 miljard euro en EU-invoerrechten van ongeveer 1,1 miljard euro is er sprake van een aanzienlijke liberalisering van de handel in belangrijke delen van de industrie en in de dienstverlenende sector. Deze heeft hoofdzakelijk betrekking op telecommunicatie, milieubescherming, vervoer, financiën en juridische diensten. Bovendien draagt de vrijhandelsovereenkomst bij aan een grotere transparantie inzake bescherming van de intellectuele eigendom en openbare aanbesteding. Dankzij de overeenkomst zal Korea zich ook houden aan certificaten en kwaliteitsnormen van de EU. De overeenkomst is bijzonder belangrijk in de huidige economische situatie, want zij maakt een snellere ontwikkeling in EU-landen mogelijk. We beseffen echter (...).

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Karel De Gucht, *lid van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, omdat er veel vragen over de procedure gesteld zijn, zal ik daarmee beginnen. Dit is uiteraard de eerste keer dat het Parlement met de overeenkomst als zodanig moet instemmen en ook de eerste keer dat de vrijwaringsclausules door middel van de medebeslissingsprocedure moeten worden goedgekeurd. Dat heeft naar mijn mening gevolgen voor de betrekkingen tussen de Raad, de Commissie en het Parlement.

De vrijwaringsclausules staan in het voorstel van de Commissie en zijn gisteren door de Commissie goedgekeurd. Ze zullen binnenkort aan de Raad en het Parlement worden voorgelegd. Natuurlijk gaat dat via een medebeslissingsprocedure, dus ik begrijp de vele opmerkingen, vragen en geuite twijfels over de vrijwaringsclausules niet zo goed. Er komen alleen vrijwaringsclausules als u ermee instemt, omdat het hier immers een medebeslissingsprocedure betreft. Zo eenvoudig ligt het. U hoeft zich er dus niet zo druk over te maken en ook niet over de ratificatie door het Parlement.

Dat betekent natuurlijk dat er in uw commissie over gediscussieerd zal worden. Tijdens de hoorzitting heb ik al gezegd dat ik geen voorstel voor een voorlopige toepassing zal doen, tenzij het Parlement zich over de overeenkomst heeft uitgesproken – hetzij in de vorm van een formele ratificatie door het Parlement, hetzij in de vorm van een andere, door de commissie INTA en de Commissie te bepalen procedure. Daarover kan nog gediscussieerd worden, maar het Parlement krijgt in ieder geval de gelegenheid zijn politieke oordeel uit te spreken over het akkoord voordat er voorstellen gedaan worden voor een voorlopige toepassing.

Een andere vraag was of dit een gemengde overeenkomst is of een overeenkomst die alleen betrekking heeft op communautaire bevoegdheden. De Juridische dienst werkt nog aan het advies daarover, maar we kunnen niet uitsluiten dat we dit uiteindelijk als een gemengde overeenkomst zullen moeten beschouwen. Dat betekent dat alle nationale parlementen het akkoord zullen moeten ratificeren en ook – mijn antwoord op de vraag van Niccolò Rinaldi – dat dit consequenties kan hebben voor de stemprocedure in de Raad.

Dit wat betreft de procedure. U zult amper gelegenheid hebben om uw mening te geven en wij zullen daar terdege rekening mee houden. Als we dat niet zouden doen, denk ik dat we problemen zouden krijgen!

lid van de Commissie. – De vraag over Opel. Ik begrijp dat trouwens niet alleen uit Belgische hoek, maar ook uit andere lidstaten de vraag over Opel komt. Wat ik niet goed begrijp is dat men zegt: kijk, er is een rechtstreeks verband tussen het vrijhandelsakkoord met Korea en het feit dat men plant dat Opel in Europa gesloten wordt.

Opel heeft al sinds begin 2009 aangekondigd dat men de capaciteit in Europa wil verminderen met 20%. Dat dit kan gebeuren op een zodanige manier dat uiteindelijk alle fabrieken openblijven is juist, op voorwaarde dat dit natuurlijk de houding van Opel is als dusdanig, van de bedrijfsvoering.

Maar ook juist is dat de beslissing om de SUV's eigenlijk vanuit Korea in te voeren, in ieder geval komt na het akkoord dat met Magna gesloten is, maar ook vóór de beëindiging van de onderhandelingen over het vrijhandelsakkoord tussen de Europese Unie en Korea. Qua tijdslijn klopt de bewering zowel van mijnheer Belet als van mevrouw Van Brempt niet. Het is pas naderhand dat er een akkoord gesloten is met Korea.

Men zou eerder de omgekeerde redenering kunnen maken, denk ik, namelijk dat sommige lidstaten maar akkoord gegaan zijn met een vrijhandelsakkoord met Korea op voorwaarde dat zij wisten wat er met Opel zou gebeuren. Ik denk dat men eerder de omgekeerde redenering moet maken als men kijkt naar de juiste tijdslijn die zich in de praktijk heeft ontwikkeld.

Ik wil trouwens daaraan toevoegen naar mijnheer Belet toe, dat in de vergelijking die hij maakt: Korea voert vijftien keer meer wagens in in Europa, dan Europa wagens uitvoert naar Korea, toch een kleine rekenfout in zit. Dat kan gebeuren met politici, dat heb ik recentelijk nog meegemaakt in België. Er worden 37.000 wagens uitgevoerd naar Korea en circa 440.000 vanuit Korea ingevoerd in Europa.

Bovendien is die redenering ook geen correcte redenering, want dan ga je ervan uit dat je twee even grote markten zou hebben. Als je die markten met elkaar vergelijkt en de vaststelling moet maken dat de Koreaanse markt natuurlijk veel kleiner is dan de Europese markt, dan vergelijk je appels met citroenen.

Wat betreft de marktpenetratie zitten wij eigenlijk op hetzelfde percentage van Europa naar Korea als van Korea naar Europa, ongeveer tussen de 3 en 4%, dat is waar het echt over gaat.

Wat eigenlijk een veel belangrijker element is, denk ik, om de marktsituatie in te schatten, is dat er recentelijk door Koreaanse producenten grote fabrieken geopend zijn in België, met name in Tsjechië en in Slowakije,

die samen ongeveer een half miljoen auto's op jaarbasis kunnen produceren, dus de realiteit is wellicht dat in de toekomst Koreaanse wagens die in Europa zullen worden geproduceerd grotendeels de wagens zullen zijn die ook effectief in Europa op de markt komen. Je hebt daar een duidelijke verschuiving. En wat je dus eigenlijk ziet in de ganse automobiemarkt is dat er een verschuiving komt naar de grote markten waar inderdaad wagens kunnen gekocht en verkocht worden.

Als slotbedenking over de overigens bijzonder spijtige aangelegenheid Opel - waarvoor mijns inziens uiteindelijk toch een oplossing komt - denk ik dat men niet uit het oog mag verliezen dat de producenten de cliënten volgen, en niet omgekeerd. Dat dat een van de belangrijkste redenen is van bepaalde beleidsbeslissingen in een krimpende Europese automarkt en geconfronteerd zijnde met een aantal producenten van wagens die in een moeilijke financiële situatie verkeren.

Een laatste opmerking misschien over het spanningsveld tussen bilaterale en multilaterale onderhandelingen, een vraag die ook door de heer Moreira is gesteld. In het kader van de Doha-ronde wordt onderhandeld sinds 2001, al negen jaar. Wij hebben nog altijd geen oplossing. Ik ben een enorm groot voorstander van het multilateralisme en ik denk dat wij Doha ook moeten besluiten op een positieve manier, namelijk met behoud van de ontwikkelingselementen die daarin zitten. En omdat zijn multilateraal kader ook de grootste rechtszekerheid biedt voor de internationale handel. Ik denk echter dat anderzijds in afwachting van de afsluiting van Doha - naar ik hoop in 2010 of ten laatste begin 2011 - kunnen wij ook niet blijven stilzitten op het bilaterale vlak.

Wat volgens mij zeer belangrijk is, is dat wij op het bilaterale vlak alleen akkoorden sluiten die verder gaan dan Doha, ten einde het besluit over Doha niet te ondermijnen. En in die mate dat wij dus hogere criteria stellen. En dat verklaart ook de opmaak van het vrijhandelsakkoord met Korea. Dat is niet van dien aard, denk ik, dat het multilaterale wordt ondermijnd. Als wij zouden onderbieden naar het multilaterale dan zou je dus inderdaad dat effect hebben. Maar dat is niet de bedoeling en dat zal ook niet de bedoeling zijn bij de komende onderhandelingen.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De volgende vergadering vindt morgen, 11 februari 2010 plaats van 9.00 tot 13.00 uur en van 15.00 tot 17.00 uur.

De agenda wordt gepubliceerd in het gelijknamige zittingsdocument en op de website van het Europees Parlement.

20. Agenda van de volgende vergadering: zie notulen

21. Sluiting van de vergadering

(De vergadering wordt om 23.30 uur gesloten)